

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

ЕНДРЮ БРИТЪН

АМЕРИКАНЕЦЪТ

Един опасен нов свят има нужда от нови играчи.
Добре дошли в „Американецът“.

— БАРД —

ЕНДРЮ БРИТЪН АМЕРИКАНЕЦЪТ

Превод: Иван Златарски

chitanka.info

Един опасен нов свят има нужда от нови играчи. Добре дошли в „Американецът“.

Джейсън Марч. Един от най-безжалостните наемни убийци в света, полиглот, експерт по експлозивите и отличен снайперист, способен да изчезва като сянка и готов на убийства, които човешкият мозък е неспособен да си представи.

Марч е минал на страната на могъща блискоизточна терористична мрежа, поставила си за цел пълното унищожение на Съединените щати.

Срещу него изпращат бившия му наставник — Райън Кийли. Той възнамерява да наруши всяко писано и неписано правило, за да залови своя ученик. Докато сглобява ужасяващия пъзел, неуловимият Марч сякаш му се подиграва — винаги е на една крачка пред него. Райън открива, че лудият убиец е тръгнал на кръстоносен поход, воден от дълбока омраза. Часовникът отброява последните секунди и съдбата на страната виси на косъм.

„Американецът“ е зашеметяващо пътуване из съзнанието на терориста.

Стивън Фрай

На майка ми, Ан

ПРИЗНАТЕЛНОСТ

Бих искал да започна с искрена признателност към Линда Кашдан от „The Word Process“. Линда се оказа почти ясновидка в съветите си — даже онези от тях, които не възприех, впоследствие ми бяха препоръчани от моя издател и в крайна сметка намериха място в книгата. Не бих могъл да се справя без нея.

Специални благодарности дължа на Марк А. Джоунс от шерифството на окръг Уейл, който бе изключително щедър с времето и знанията си; на полицай Родни Паркс от полицейското управление на окръг Колумбия за неговата проникателност; най-сетне на д-р Ерика Лийс за мъдростта и още по-важно — за приятелството ѝ.

Сърдечна признателност на талантливия екип от професионалисти в Кенсингтън: Стивън Закариус — президент и изпълнителен директор, Лори Паркин, Микаела Хамилтън и Уенди Бернхарт. Вечно задължен съм на моя редактор Одри Лафер за безграничната ѝ подкрепа и ентузиазъм.

Дължа благодарност и на литературния ми агент Нанси Кофи, която от самото начало вярваше в този роман.

Накрая, но не и на последно място, благодаря на Джералин Валдилес за това, че ме подкрепяше, когато единственото, което пишех, бяха научни трудове.

ПРОЛОГ

Вашингтон, окръг Колумбия

Някои не бяха съгласни — мястото не бе подходящо за толкова сензационно съобщение.

Беше напълно естествено да се оплакват. Именно това можеше да се очаква от организаторите на мероприятиято — в действителност стажантите, организирали местата за сядане и раздали пропуските за журналисти, щяха да бъдат изумени, ако някой направеше дори опит за комплимент. Никой не се изненада, когато честите прекъсвания доведоха до значително закъснение в обявената програма. Въпреки това бе направено всичко възможно неудобствата да бъдат сведени до минимум. Бяха донесени допълнителни столове за новодошлите, а термосите с кафе и каните с ледена вода се сменяха с прецизна периодичност. Над главите на хората висяха богато украсени полилеи, осигуряващи нужната светлина. Това не попречи на телевизионните оператори да се оплакват, но нищо не се промени. Осигуряването на естествена светлина в залата така или иначе бе немислимо. От съображения за сигурност шестте огромни прозореца бяха надеждно затворени, обезопасени с алармени системи и скрити зад тежки завеси в бургундско червено в тон с мокета. Над блестящите кристални полилеи и под позлатения таван се рееха чифт забравени балони с формата на звезда. Обичайните подбрани с вкус картини по стените бяха сменени и може би дори задминати по изящност от извисяващите се мраморни колони в коринтски стил.

Всъщност повечето от присъстващите бяха съгласни, че обичайните свидетелства за наличие на власт са налице. Ако изобщо нещо в залата липсваше, това определено бе свободното място. Хората бяха плътно натъпкани един до друг и чувството на дискомфорт се споделяше единодушно. Но малко по малко мърморенето затихваше. Скоро всички пишеха трескаво в бележниците си и стрелваха с поглед онези, които продължаваха да недоволстват. Накрая шепотът съвсем

стихна и всички, без изключение, съсредоточено заслушаха човека на подиума.

— Аз вярвам, че днес има консенсус сред най-уважаваните и влиятелни хора във Вашингтон, включително онези, чието мнение е особено важно за решенията на президента. Аз съм напълно уверен, че той ще вземе под внимание много от заключенията, до които комитетът достигна този следобед. Сега ще отговоря на още един въпрос... Сюзън, виждам, че не те сдържа. Я да чуем...

Вълна от смях премина през тълпата от репортери, а кореспондентката на „Си Ен Ен“ леко поруменя и зададе въпроса си:

— Сенатор Леви, какво се надявате да постигнете чрез този ултиматум пред преходното правителство на Иран и ще поеме ли според вас тази администрация по пътя, който доведе до спорното решение на проблема в Ирак?

Сенаторът се намръщи на втория въпрос и това не бе пропуснато от никого.

— Първо, нашата цел тук е да направим напълно ясно за хората на власт в Техеран, че Съединените щати няма да останат безучастни, докато те се подготвят за действия, имащи за цел да навредят на нашата нация. От друга страна, ние все още — и искам това да бъде съвсем ясно — не разглеждаме възможността за въоръжен конфликт, нито дори идеята да дислоцираме някаква войска в региона. — Леви помълча за миг, оставяйки впечатлението, че събира мислите си. В действителност искаше да направи драматична пауза: — Към настоящия момент разполагаме с конкретни доказателства, че Иран е започнал пречистването на уран за влагане в ядрено оръжие — доказателство, с каквото не разполагахме, когато се взе решение за сваляне на Саддам Хюсеин от власт. Понастоящем президентът отказва да признае новите лидери в Техеран и аз... ние... напълно го подкрепяме. Нещо повече, вече разполагаме с предварителното одобрение на френския президент Ширак и италианския министър-председател Берлускони. И двамата ни увериха, че ако се постигне някакво споразумение за частична компенсация, всички компании на съответните страни с петролни интереси в Иран са готови да прекъснат договорите си и да се изтеглят от региона при първа възможност. Макар подобно развитие да зависи от изхода на насрочените за края на ноември преговори, това е голяма стъпка към

затвърждаването на вече наложените санкции. Нека ви уверя, че нищо няма да попречи на усилията ни да формираме обединен фронт срещу ядрените амбиции на Иран. — Леви отново замълча, но тишината веднага бе нарушена от силните гласове на репортерите. Без да им обръща внимание, той фокусира погледа си върху привлекателната млада кореспондентка на третия ред. — Що се отнася до втората част на въпроса ти, Съюзът, искам да подчертая, че в случая бихме желали да видим силно участие на ООН. Доказателството за производство на оръжие, за което споменах, е предадено на Съвета за сигурност и след като неговият анализ бъде готов в началото на следващия месец, очакваме приемането на решителна резолюция, осъждаща действията на новия режим. Съжалявам, това беше всичко — каза той в отговор на бурята от въпроси. — Благодаря ви, че бяхте днес тук.

Сенатор Леви слезе от подиума, обстрелван от въпроси, на които нямаше намерение да отговаря. Продължилото четири и половина часа заседание беше само по себе си достатъчно тежко, а сега гласовете на двайсет и шестимата сенатори, членове на комитета, и несекващото бляскане на светкавиците го караха да усеща пулса в слепоочията си и предизвикваха тъпа болка в стомаха му. Беше сигурен, че язвата, която му бяха открили съвсем наскоро, е пряко следствие от онова, което отново се зараждаше в Близкия изток. Неотдавнашната смърт на аятолах Хомейни, върховния водач на Иран, бе последвана от избирането на ултра консервативен духовник, изпитващ неприкрита неприязън към Съединените щати. Въпреки коментара, който бе направил преди малко, Леви отлично съзнаваше, че вероятността за война в региона отново е изплувала над хоризонта.

Той напусна Партийната зала, зави надясно и с широки крачки се отправи към мраморното стълбище. В този момент го настигна главният му съветник Кевин Бидън.

— Ето ни пак на прага на безумието — каза Леви. Прекара ръка през гъстата си посивяла коса и продължи с нисък глас, както винаги недоверчив към малката, но много ефикасна група на Сикрет Сървис, която го охраняваше. Такова ниво на охрана обикновено не се полагаше на членове на Конгреса, но на лидера на мнозинството в Сената и председателя на сенатския комитет за въоръжените сили се обръщаше по-специално внимание, особено в светлината на неотдавнашните събития. — Пръснахме милиарди в Ирак, за да могат

нашите граждани да гледат телевизионни репортажи, показващи как синовете и дъщерите им гинат пред очите им. Какво, по дяволите, получихме в замяна?

Ейдън погледна косо сенатора, като леко сведе очи, защото Леви бе цяла глава по-нисък от него. Запита се за момент дали сенаторът не изпитва някаква несигурност относно положението си. Но едва ли един от най-могъщите мъже във Вашингтон се тревожеше за толкова тривиални неща. „В крайна сметка, — каза си Ейдън — нали затова съм тук.“

— Сър, най-добрата стратегия в момента е да се придържаме към партийната линия. Може би по-нататък бихте могли да се дистанцирате от нея, но понастоящем на вас се гледа като на най-надеждния поддръжник на Бренеман. Непрестанно сондираме общественото мнение и ако забележим, че то се накланя на другата страна, ще ревизираме и нашата позиция.

Леви вдигна вежди, развеселен от чутото. Макар високо да ценеше идеите на съветника си, той винаги отчиташе младостта и неопитността на Ейдън, когато преценяваше мнението му. След като вече се бе появил по националната телевизия, за да декларира своята поддръжка за президента, едва ли можеше в близко бъдеще да се обърне на сто и осемдесет градуса, без това да бъде възприето в партията като чиста проба предателство. А и твърдо вярваше, че прави каквото трябва, и макар да му минаваха какви ли не мисли, знаеше, че ще изтърпи всякакви политически несгоди, за да попречи на Иран да излезе на ядрената сцена.

Всичко това избледня в съзнанието му, когато минаха през орнаментираната мраморна ротонда на административната сграда на Сената „Ръсел“. Макар и след толкова години Леви не спираше да се изумява от красотата на архитектурата и майсторството при строежа на сградата — тя непрестанно му напомняше колко важно е това, с което се занимава, и какъв късмет е да се намира на този пост. От мислите му го изтръгна гласът на агент на Сикрет Сървис, който говореше нещо в ръкава си. Агентът погледна Леви и каза:

— Сър, имаме готовност за тръгване. Качваме се във втората кола. — Сенаторът кимна леко в отговор и излезе от сградата. Времето бе типично за Вашингтон, окръг Колумбия, в средата на октомври — поривист вятър носеше ситен дъжд и заплашваше да изтръгне чадъра,

който Ейдън се опитваше да държи над главата на своя работодател. Агентите бързо ескортираха сенатора до втория от двата бели микробуса.

Леви знаеше, че в първата кола има четирима агенти с автоматично оръжие, а командирът на отряда ще пътува на седалката до шофьора във втората. Спомни си, че трябваше да има и трета кола, която да ги следва на дискретно разстояние, но не я видя.

Когато се запозна със зачислените му агенти, сенаторът реши, че подобно видимо присъствие на охраната е ненужно и притеснително. Беше изказал мнението си пред президента, но след като го запознаха с причината за промяната, се съгласи, че заплахата оправдава подсилената охрана.

Това обаче не означаваше, че трябваше да я харесва. На отряда на Сикрет Сървис бяха наложени строги ограничения: на агентите беше забранено да прекрачват прага на дома му, освен в случай на явна необходимост, а в ежедневно му пътуване до и от работа не можеха да се внасят промени. Двайсет и пет минутният път между офиса и дома му, включващ прекосяване на реката, бе един от спокойните и релаксиращи епизоди в графика му и тишината на тези моменти нямаше да бъде нарушавана от воя на сирени и клаксоните на разгневени шофьори, изтикани към тротоарите. Командирът на отряда енергично бе възразил на тези условия, но сенатор Леви все пак беше един от най-влиятелните политици във Вашингтон и това не бяха просто някакви условия, а негови изисквания. Един петминутен разговор по телефона бе сложил край на спора.

На бдителните агенти от охраняващия отряд не се плащаше, за да харесват сенатора, което бе добре, защото те не го харесваха. Но бяха отговорни за неговата безопасност, затова винаги въздишаха с облекчение след поредното седемсекундно прехвърляне от сградата „Ръсел“ в микробусите. Те бяха научени да гледат на слизането или качването в кола на охраняваното лице като на най-рискованите моменти в неговата охрана. Но този път в бързината не обърнаха внимание на младия, добре облечен мъж, напуснал сградата заедно с тях. Той изчака малкия ескорт да потегли и преследващата кола да го последва петнайсет секунди по-късно, преди да слезе по мраморното стълбище на сградата „Ръсел“ и бавно да поеме по Конститушън

Авеню. Разтвори чадъра си, за да се предпази от дъжда, и извади от джоба на палтото си плосък мобилен телефон.

Човекът, който отговори на обаждането, реши да игнорира едва доловимата арогантност, прозвучала в очакваното съобщение. Не изпита нищо, освен презрение към служителя на Конгреса, чието име бе получил преди два месеца и на чиято информация сега трябваше да разчита изцяло.

Чакаше търпеливо в наетия черен шевролет „Тахо“, спрял на Индипендънс Авеню, точно срещу федералната сграда „Джеймс Форестал“. Колата бе паркирана, без да нарушава правилника, а съгласно показанието на паркинг метъра оставаха още шейсет минути. Опушените стъкла не бяха чак толкова тъмни, че да събудят подозрение у някой прекалено усърден пътен полицаи. Мъжът имаше голям опит в подобни дела и макар да съзнаваше присъщата за професията му опасност, не бе склонен да оставя на шанса неща, които зависят изцяло от него.

Стриктно придържайки се към този принцип, той бе избрал внимателно мястото на колата. Започвайки от пресечката с Л’анфан Променад, Индипендънс Авеню вървеше на запад в продължение на почти пет километра. Оттук имаше добра видимост към двата светофара. По-близкият се намираше на 65 метра от колата, а другият бе на около 200 метра по-нататък, което означаваше, че беше в обхвата на неговото оръжие и способности.

Светофарите задържаха вниманието му само за миг, тъй като разчиташе най-вече на трафика в пиковия час и на времето. Не можеше да се надява, че светофарите ще работят в негова полза, а и компютърните му умения не бяха достатъчни, за да проникне в мрежата на Министерството на транспорта, без да бъде забелязан. Другите два фактора обаче бяха от такова естество, че неизменно парализираха трафика в окръг Колумбия.

Мобилният му телефон издаде сигнал и той погледна числото — целта се намираше на две минути път от него.

— И какво ще правиш този уикенд?

Меган Лорънс вдигна вежда и се обърна в седалката си, за да погледне партньора си Франк Бенечели. Работеха заедно вече три месеца и тя все имаше чувството, че той събира кураж да я покани на среща.

— Защо? Да нямаш планове за двама ни? — усмихнато попита тя.

Бенечели почервения и измърмори нещо под нос. Меган си помисли, че е забавно един американец от италиански произход да бъде такъв интроверт и толкова непохватен в разговора. Но не можеше да отрече, че е доста симпатичен. Не че това имаше някакво значение в този момент, защото тя имаше планове за уикенда — Сара щеше да празнува шестия си рожден ден в събота и майка и дъщеря с нетърпение очакваха деня, който щяха да прекарат заедно.

Тя отметна дългата си коса от лицето, събра я в опашка и впери искрящите си зелени очи в колите наоколо. После се стълча наум, че е загубила концентрация, макар и за момент. Предстояха ѝ два дни почивка, през които щеше да има достатъчно време да се отпусне.

— Господи, какво време! Точно в такива дни се сецам, че някога Вашингтон е бил маларийно блато — оплака се Ейдън.

Сенатор Леви не го слушаше, гледаше набраздената от поривите повърхност на декоративното езеро пред сградата на Капитолия. Заседанието бе свършило, но болката в стомаха не бе отминала и той се запита дали да не изтегли посещението при личния си лекар за следващата седмица. „А най-добре би било, помисли си, изобщо да зарежа тази работа.“ Знаеше, че излизането му в пенсия ще унищожи надеждите на свръх амбициозния му асистент, но пък нищо друго не би зарадвало жена му повече. Напоследък Елизабет често подмяташе дали да не се пренесат в наскоро закупеното имение сред хълмовете на Вирджиния — щата, издигнал го на този висок пост — и като че ли с всеки изминал ден ставаше все по-настоятелна.

Леви нямаше сърце да се противопостави на тези искания, защото тя бе стояла вярно до него през всеки миг от продължилата му близо три десетилетия размирна политическа кариера. Къщата в покрайнините на Шарлотсвил се нуждаеше от основен ремонт и през

него премина топла приятна вълна при мисълта за удоволствието, с което щяха да я превърнат в свой дом.

— Сенаторе...? — изтръгна го от унеса гласът на Кевин Ейдън. — Трябва да поговорим за срещата ви с губернатора следващата седмица. Той няма да пропусне да ви попита за финансирането на училището и аз мисля, че...

— По-късно, Кевин. Остави стареца да си почине за миг — пошегува се Леви, облегна се в седалката и затвори очи. Лекото трополене на дъжда по покрива на колата притъпяваше сетивата му и му помагаше да се отпусне. Така и не забеляза как колата вдигна пръски от локвата дъждовна вода на острия десен завой, преди да излезе на Индипендънс Авеню.

От момента на второто обаждане мъжът в черния шевролет бе действал бързо, но ефективно. Ръцете му не трепваха, когато отметна протритото одеяло, покриващо предмета на седалката до него. Вдигна странното правоъгълно оръжие в скута си, щракна ключалката, за да нагласи в позиция оптичeskия прицел, и завъртя механизма на ударника на мястото му.

В ръцете си държеше 66-милиметров гранатомет M202A, известен като „Флаш“ в американската армия, за чиито нужди бе създаден. Конкретно този екземпляр бе удобно „загубен“ по време на учение с истински муниции във Форт Браг миналата пролет, заедно с пълен комплект от три ракети M74. Полуавтоматичният гранатомет бе в състояние да изстреля четири ракети за четири секунди, но беше окомплектован само с три. Армейското разследване щеше да бъде много по-щателно, ако бяха изчезнали и муниции, незачислени към това оръжие.

Гранатометът вече бе зареден и той разполагаше с двайсет свободни секунди. Използва ги, за да се прехвърли с масивното оръжие на седалката до шофьора. Изтегли спусъка в положение за стрелба и погледна за последен път в огледалата за обратно виждане. През стичация се по задното стъкло дъжд видя да приближава първият от двата микробуса.

Пое дълбоко дъх и бавно го изпусна. Прехвърли няколко пъти ремъка през свивката на дясната си ръка, открехна вратата и зачака да

види дали съдбата ще пожелае да пощади сенатор Даниел Леви.

Съдбата пожела първият светофар да свети зелено. Той изруга тихо, когато ескортът мина на скорост през кръстовището, и с облекчение видя как един мотоциклетист зави рязко пред бронята на водещия микробус. Шофьорът наби спирачки, за да избегне удара, и мъжът с гранатомета чу изсвирването на гумите на втората кола. В неосъзнат акт на богохулство той благодари на Бог и слезе на тротоара.

— Оръжие! Газ, газ, газ! — Всички завъртяха глави, когато този вик се разнесе в слушалките им. Агентите в първата кола рязко се извърнаха в седалките си, търсейки с поглед заплахата. Сенатор Леви се сепна от леката дрямка, видя паниката по лицето на Ейдън и се обърна да погледне през задното стъкло. Светът бе скрит зад пелена от дъжд. И едва тогава той усети първата вълна на парализиращ страх.

Пришпорен от притока на адреналин, младият шофьор на втората кола наруши протокола и се опита да заобиколи и изпревари първата, но внезапното спиране бе оставило много малко разстояние между тях. Той удари задния калник на водещия микробус и тежката машина закова на място. На мъжа с гранатомета не му трябваше повече. Оръжието вече лежеше плътно на рамото му и той без проблем намери основната цел. Натисна спусъка и ракетата с писък се понесе към втората кола, оставяйки смъртоносна диря от бял дим.

Сенаторът видя проблясването в поройния дъжд и затвори очи, а агентите закрещяха в радиостанциите си.

Мъжът веднага коригира прицела си, когато видя, че ракетният снаряд се забива в задницата на втория микробус. Ракетата М74 бе заредена с 0,61 килограма пирофорен агент, известен със съкращението ТРА, чиито химически свойства го правеха сходен на белия фосфор. Резултатът бе опустошителен. Следващата ракета се изви във въздуха и попадна във водещия микробус секунди след като колата със сенатора бе превърната в димяща купчина метал. Изхвърлените от бойната глава частици разкъсаха околните коли и

случаен минувач. Един от агентите беше успял да отвори задната врата точно преди експлозията и бе изхвърлен на 20 метра на мокрия тротоар. Обгорялото му тяло застина след агонизиращ гърч.

По Индипендънс Авеню се възцари невъобразим хаос, защото по улицата имаше тълпи от прибиращи се след работа хора. Письците на ужасените свидетели не стигаха до съзнанието на мъжа, който насочи вниманието си към проследяващата кола, откъдето бе дошло първото предупреждение по радиото. Беше изстрелял двете ракети за по-малко от пет секунди и не бе дал на агентите в последната кола време да реагират. Установи, че са само двама, единият от които зад волана. Вдигна гранатомета и веднага го свали, като разбра, че агентът до шофьора вече е опрял на рамо приклада на автомат МР5. Бенечели изстреля откос от три куршума, които минаха на сантиметри от главата на убиеца и се забиха в тухлената стена на Музея на изкуствата и промишлеността. Убиецът се хвърли зад своята кола и изчезна от поглед.

Мъжът с гранатомета усети, че шансовете му да се измъкне стремително се изпаряват. Тъгълът, под който бе паркирал наетата кола, му даваше пряк излаз към Нешънал Мол през Хаупт Гардън на музея „Смитсониън“. Все още под прикритието на масивния шевролет, той отстъпи две крачки към входа от ковано желязо, извърна се и хукна през портала по алеята. Спря и се обърна, преди да завие надясно към мола. Вече бе задъхан, но ръцете му не трепереха, когато провери дали последният заряд на оръжието му е на място. Вдигна гранатомета на рамо и стреля за трети и последен път.

Дъждът вече се бе усилил и тежки водни завеси шибаха сградите и булеварда, скривайки от погледа на агентите важни подробности. Около тях се носеха писъците и стенанията на ранените. От другата страна на шевролета агент Меган Лорънс внимателно се изнесе вляво, вдигнала своя Зиг Зауер Р229, така че да прикрива партньора си. Бенечели разполагаше с единственото им автоматично оръжие и тя осъзна колко слабо въоръжени са за подобна ситуация. Концентрира се върху бавно отварящата се пролука между предното стъкло и тясната

алея до сградата на музея. Не мислеше за шестгодишната си дъщеричка, нито за приятелите, които само преди секунди бе загубила завинаги, макар и двете мисли да настояваха за внимание в периферията на съзнанието ѝ. В този момент бе изцяло съсредоточена върху Бенечели, който бе започнал да заобикаля предната броня на колата.

Партньорът ѝ се поколеба за миг, преди да се изнесе на позиция за стрелба, и точно тогава Меган чу вцепняващия вой на газовете, изхвърляни от соплото на заредената с твърдо гориво ракета, която светкавично прелетя късото разстояние и се заби във вратата на шевролета. С ужас проследи как триетилалуминиевият заряд прогаря корпуса на автомобила, сякаш бе от пластмаса. Назъбени парчета метал, покрити с нажежени частици ТРА, се забиха дълбоко в лицето и гърдите на Бенечели и последното, което Меган чу, бе писъкът му. После в света ѝ се възцари мрак.

1.

Кейп Елизабет, Мейн

Изкачването до върха на 50-метровия хълм не беше лесно, особено след едночасовото плуване в леденостудените води на Северния Атлантук. Въпреки това Райън Кийли беше доволен, че усеща само лека умора, когато излезе на малката полянка над скалите. Позволи си да се наслади спокойно на гледката, после тръгна надолу по чакълена пътека. Не след дълго мина покрай разкъсана плажна кърпа, метната връз самотен кол на ограда. Използва я, за да изсуши непокорната си черна коса, и продължи по пътеката до края на дърветата, откъдето се виждаше къщата, която бе купил преди единайсет месеца. Изцяло ремонтираният дом сред кедрите се издигаше на цели три етажa и имаше сложно орнаментирани френски врати и прозорци. Скъпият покрив беше скорошна добавка, както впрочем и огнището в центъра на застлания с плочи вътрешен двор. Райън бе направил сам по-голямата част от зидарията, но не посмя да пипне покрива. Колкото и да се гордееше със способностите си, суетността му не стигаше дотам, че да не признава границите на уменията си.

Кухненската врата внезапно се отвори и една млада жена изтича навън да го прегърне.

— По дяволите, Райън, къде ли не те търсих! Имам за теб новини, които сигурно не би искал да чуеш — каза тя с усмивка.

Кийли се усмихна, заразен, както винаги, от нейната жизнерадост.

— Сигурен съм тогава, че ще спестиш и на двама ни неприятностите и ще запазиш новините за себе си — засмя се той.

Тя тръгна бодро до него и влязоха заедно в топлата къща.

— Няма да повярваш — задъхано продължи тя, — но дочух деканът да казва, че се явяваш на лекции по-рядко и от... как се изрази... от „най-неизтрезняващия студент“. После каза, че...

— Кати — прекъсна я той с лека насмешка, — аз имам нужда от тази работа по-малко, отколкото той има нужда от мен. Изобщо не се безпокоя. — Изнасяше от време на време лекции в Университета на Мейн като хоноруван професор по международни отношения, но напоследък бе загубил мотивация да бие целия път дотам и обратно. Преподавателската работа му се струваше все по-скупна, но не можеше да не признае, че не бе останала без резултат. И той скрито погледна Кати Донован.

Тя се бе понацупила на незаинтересоваността му, но преструвката ѝ не продължи дълго.

— Мили, не съм се спряла от шест сутринта — каза тя. — Трябва да си взема душ.

— Сама ли?

— Аха... сега разбирам — отвърна тя с победоносна усмивка: — Искат ти се да отидем заедно под душа, но не те интересува как съм прекарала деня.

— Е, всички трябва да правим компромиси — престорено въздъхна той и сви рамене. — Ще ти изтрия гърба, докато ми разкажеш подробно всичко.

— „Ще ти изтрия гърба“!? Така ли му казват вече?

Той отвори уста, за да се оправдае, но тя вече бе свалила тениската си и я хвърли в лицето му. После изтича нагоре по стълбите и запищя, когато го чу да я следва.

Доста по-късно Кийли стоеше на балкона на втория етаж с чаша кафе, загледан в замръзвания сив безкрай на океана. Наблюдаваше с леко безпокойство буреносните облаци, които още бяха на километри от брега, но скоро усети по лицето си капките дъжд, носени от поривите на надигания се вятър. Ако напрегнеше слух, можеше да различи над шума от телевизора в спалнята далечното громолене на гръмотевици. Всеки уважаващ себе си новинарски канал непрекъснато излъчваше коментари за атаката във Вашингтон от миналата седмица. Катастрофите — природни или други — бяха любимата тема на телевизионните компании. Той отпи глътка от поизстиналото кафе и чу вратата зад гърба му да се отваря. Кати се приближи безмълвно, прегърна го през кръста и опря брадичка на рамото му.

— Очакваш да ти позвънят, нали?

Райън повдигна вежда. Бяха заедно само от половин година и може би защото бяха имали къс, но мъчителен разговор относно бившата му работа, тази тема не бе повдигана често. Той за пореден път се удиви на женската ѝ интуиция.

Обърна се към нея и докосна бузата ѝ, скрита под блестящите златисти къдри. По загрижения ѝ поглед разбра, че не може да я излъже.

— Така е. Ще се обадят. Въпросът е дали аз ще... — Отново се обърна към океана. — Просто не знам.

Тя се наклони напред и леко го целуна по устните.

— Знаеш.

По-късно вечерта Кати замина за Ороно за вечерния курс по физика. Райън я гледаше от задната врата как хвърля в багажника учебниците си. Тя пое на скорост с очуканата си корола, като щастливо му махаше през прозореца. Предсказанието ѝ се сбъдна малко преди осем, когато телефонът иззвъня. Райън се поколеба с ръка върху слушалката, после я вдигна до ухото си.

На следващата сутрин още по тъмно Райън се носеше на север по междущатска магистрала I-95 с тъмносиньото си беемве. Беше оставил пълна с извинения бележка на масата в кухнята, но предполагаше, че това няма да умилостиви Кати. Макар да бе загрижен за нея, мъркането на мощния двигател и прекрасните места, през които минаваше, скоро подобриха настроението му.

Първите утринни лъчи вече намираха път през клоните на гората. Отгоре се сипеха сухи листа в неописуемо красиви нюанси на червено и жълто. Измина разстоянието по-бързо, отколкото бе очаквал, и някак изведнъж се озова пред международното летище на Бангор. Тежката кола заподскача по „полегналите полицаи“ по пътя към паркинга. Малко след 7,30 сутринта взе електронния си билет от младата симпатична служителка на „Юнайтед Еърлайнс“, която го озари с лъчезарна усмивка въпреки ранния час. В 8,45 бе на борда на самолета за Вашингтон, окръг Колумбия.

Докато той кацаше на „Дълес Интернешънал“, Кати Донован пътуваше с колата си по неравния тесен път сред боровете към дома им в Кейп Елизабет. Беше бясна след спора с назначения ѝ от факултета ръководител относно дисертацията ѝ. Беше във втората година на аспирантурата си — готвеше се да стане доктор по математика — и вече бе прекарала толкова години в учене, че идеята да зареже всичко и да започне най-сетне някаква кариера, ѝ се струваше все по-привлекателна. Спорът се бе изродил в надвикване и тя каза някои неща, които бе невъзможно да върне, но намираще утеха в мисълта, че ѝ предстои да прекара следобеда с Райън.

Отвори вратата и извика, че е пристигнала, но не получи отговор. Стъпките ѝ отекнаха по дъсчения под, докато обикаляше из стаите. Накрая влезе в кухнята, огледа се озадачено и видя листчето на масата.

Въпреки извинителния тон на бележката Кати се ядосваше все повече и повече, докато я четеше. Как бе могъл да си тръгне, без да се сбогува? През последните шест месеца тя бе разкрила цялото си съществуване пред него и бе споделила толкова много неща, а той не ѝ бе разказал почти нищо за миналото си, с изключение на късото признание, че известно време е работил в ЦРУ. И дори то бе изтръгнато с много усилия и чар.

Взе фотографията в рамка на двама им на кея в Китъри Пойнт. Райън я прегръщаше през кръста. За пореден път се възхити на мургавото му ирландско лице, стройното му тяло, усмивката му... После се усети и тресна фотографията върху античното дървено шкафче с такава сила, че одраска скъпата лакирана повърхност. От очите ѝ бликнаха сълзи, но тя ги избърса гневно и сърдито излезе от къщата. После усети колко детински се държи и ѝ хрумна, че той би се разочаровал, ако можеше да я види в този момент. Засрами се, но отново я обзе яд. Скочи в колата и бързо подкара.

2.

Вашингтон

За да не се наложи да влиза в Лангли, регистриран като посетител, Райън се бе съгласил да се срещне с човека, с когото разговарял по телефона, на „неутрална територия“. Седеше в дъното на ярко осветеното кафе недалеч от булевард „Джордж Вашингтон Паркуей“ и чакаше. Беше петък следобед и атмосферата бе приятна — млади служители и студенти правеха планове за уикенда, бърбореха оживено на всевъзможни теми, обсъждаха клюки и флиртуваха с поглед. Някои от тези погледи бяха насочени към него, но той не ги забелязваше. Чувстваше се стар и някак не на място в оживеното заведение.

Бяха изминали около двайсетина минути, когато вратата на салона се отвори и вътре нахлу студен порив. Мъжът, който влезе, бе толкова невзрачен, че веднага се сля с обстановката. Тази старателно тренирана анонимност бе присъща на Джонатан Харпър, който имаше почти двайсетгодишен опит с нея. Беше започнал кариерата си като аналитик в отдел „Съветски съюз“, но скоро го прехвърлиха в Оперативно управление. Към средата на 80-те вече имаше свои агенти зад Желязната завеса и организираше изтеглянето на онези бегълци, чиито постове в системата на КГБ ги правеха ценни за ЦРУ. Днес, в пика на своята кариера, Харпър бе трети по ранг в ЦРУ, или заместник оперативен директор. Той леко вдигна ръка, за да покаже на Райън, че го е забелязал, а младият мъж стана, взе чашата кафе и го последва навън, в студа.

— Добре изглеждаш, приятелю. Колежанският живот явно ти понася — отбеляза Харпър, докато вървяха бавно към мола. Небето беше бледосиво, а в щипещия въздух се криеше обещание за сняг. Райън погледна косо наляво и реши, че коментарът е искрен. Понякога беше трудно да се прецени, защото лицето на Харпър не издаваше нищо. С вчесаната надясно коса, консервативният, но скъп стил на обличане и сериозното изражение, Джонатан Харпър приличаше

повече на застаряващ пастор или може би на банкиер, отколкото на служител в разузнаването.

— Не мога да кажа, че съм нещастен.

Харпър направи пауза, сякаш да обмисли думите му. Винаги се държеше така.

— Обзалагам се, че разполагаш с много свободно време — каза накрая.

Кийли се поколеба.

— Опитвам се да не е така. В момента преподавам, пък и... срещнах един човек. Не мога да се оплача от живота, Джон. — И обърна проницателните си сиви очи към Харпър. — Онова, което имам... си заслужава, хубаво е, дава ми усещане за сигурност.

Продължиха да вървят мълчаливо. Джонатан не намираще думите му за убедителни. Известно му бе за двайсет и четири годишната студентка, с която Райън живееше, и знаеше за хоноруваната му — и следователно несигурна — преподавателска длъжност в университета. Да избягаш от бурните води в застояла локва, имитирайки интерес към баналното ежедневиe, и да чакаш времето да заличи спомена за видяното, а може би и за извършеното... Харпър беше готов да се закълне, че Райън заслужава повече. Знаеше, че той е наясно, че го проверяват. Всъщност смяташе, че Кийли иска да бъде убеден, иначе нямаше да бие целия този път.

— Предполагам, че вече си видял всичко по новините. Да ти кажа, че е просто невероятно, значи да не ти кажа нищо. Нападение посред бял ден срещу три коли, а ние не разполагаме с нищо. Не, не с нищо — разполагаме с шестима загинали цивилни, сред които една бременна жена, и със седемнайсет ранени. Медиите се нахвърлиха върху историята, а президентът направо ни ухапа. Изглежда със сенатора са били по-близки приятели, отколкото се предполагаше. — Харпър потръпна зиморничаво от вятъра, разлюлял клоните на дърветата над тях. — Онзи тип ликвидира цялата охрана на Леви. И не говоря за хора, току-що издържали изпита за назначаване в службата. Не бяха и пред пенсия. Става дума за професионалисти от контингента на самия президент, за бога!

— Чух по новините, че има оцелял. Някаква жена...

— Да, казва се Меган Лорънс. Ветеран със седемгодишен стаж. Тъжна история — има дете на шест години, а състоянието ѝ е

безнадеждно. Мамка му...! — Харпър ядно запрати празната си чаша към препълнения контейнер за боклук. Тя се удари в капака, падна на земята и вятърът с готовност я подхвана и върна на алеята. Бягаща жена в колоритен спортен екип се приближи зад тях с подскачаща на гърба ѝ руса опашка. Тя сърдито изгледа Харпър и ги подмина. — Леви се връщал в Александрия, където с жена му имат имение в Джентри Роу. Маршрутът бил проверен от екипа и одобрен. Става дума за една от петте възможности, избрана по случаен начин само половин час преди да напуснат сградата „Ръсел“. Разполагаме със списък на хора, имали достъп до тази информация... доста къс списък. Бюрото вече разследва сериозно всеки от тях. Доколкото ми е известно, вече са отишли при Маклафлин за подслушани разговори. До ден-два трябва да знаем повече, особено ако решат да сътрудничат в духа на новото време.

— Защо изобщо сенаторът е бил с охрана на Сикрет Сървис? Мислех си, че това е работа на полицията към Капитолийския хълм.

Харпър се поколеба, преди да отговори:

— Мога да ти покажа защо. Разполагаме с лента... всъщност с няколко. Струва ми се, че би трябвало да познаваш онзи, който го е извършил.

Времето като че ли спря за Райън. Студени пръсти плъзнаха нагоре по гръбнака му, заплашвайки да сграбчат сърцето му в леден юмрук. За момент се обърка, но усещането изчезна така внезапно, както се бе появило, и той осъзна, че Харпър е сложил успокоително ръка на рамото му.

— Прегледай лентите, Райън. Прегледай ги и ми кажи какво мислиш. Това е всичко.

Бавно пое обратно към кафето. Харпър се поздравяваше за умело проведения труден разговор, а Райън бе изцяло потопен в друг, ужасяващ свят.

3.

Вашингтон

Макар столицата да е дом на множество престижни медицински заведения, сред които и Университетската болница в Джорджтаун, единственото отделение за изгаряне за възрастни е към Вашингтонския болничен център на Ървинг Стрийт. Четирийсет и пет минути след ракетната атака всички, с изключение на три от жертвите, бяха насочени пряко или непряко към този център. Сред тях бе и Меган Лорънс — единственият агент на Сикрет Сървис, оцелял след опустошителния атентат.

Наоми Хармай изморено изкачи изтърканите каменни стъпала, които бяха в ярък дисонанс с модерната сграда, към която водеха. Беше прекарала сутринта в Окръжната болница, разпитвайки свидетели, които не бяха видели и чули нищо полезно за нея или — и това бе по-важното — за прекия ѝ началник. Още в началото на деня се бяха появили облаци и сега небето представляваше равна светла пелена. През нея все пак пробиваше някаква галеца топлина. Наоми влезе през главния вход и се легитимира пред настръхналата охрана.

Интересът ѝ се простираше само до онова, което можеше да научи. Нито бе видяла с очите си, нито знаеше за ужасните рани на мнозина от свидетелите. Онова, което я вълнуваше, или по-точно разочароваше, бе невъзможността да се добере до някаква използвана информация.

Взе асансьора, слезе на пети етаж и пожела да види Меган Лорънс. Блъфيرا и излъга на въпросите защо ѝ е нужно това, попълни формулярите и измореният дежурен лекар я заведе в стаята на Лорънс.

— Пораженията ѝ са тежки — довери ѝ той с тих глас, макар наблизко да нямаше никой, който би могъл да ги подслуша. — Има няколко черепни фрактури от удара в тротоара, но по необясними причини сътресението е леко. Това обаче е най-малката от грижите ѝ. По-сериозни са изгарянията от трета степен по трийсет процента от тялото ѝ, проникващи чак до хиподермиса. Повечето са по гърдите,

ръцете и бедрата. Първоначално не изпитваше силна болка... Нервните ѝ окончания бяха... изпържени. Болката се появи в понеделник. Вече втори ден я държим на морфин.

— Ще оживее ли?

Лекарят бавно поклати глава и извърна поглед.

— Химическите съединения в онази ракета предизвикват ефект почти идентичен с този на белия фосфор — обясни той. Хармай бе запозната със статистиката, свързана с това вещество, но не се издаде. — Вече проявява начални симптоми на остеомиелит по челюстта, много рядко състояние, свързано основно с излагането на силно токсични химикали. Разпръснатият по улицата триетилалуминий се оксидира при контакт с кислорода и частиците му продължават да горят даже след забиване в епителната тъкан, така че сигурно можете да си представите колко болезнени са подобни рани. Химическите съединения са нанесли и непоправими поражения на черния дроб и бъбреците, но... честно казано, тя е толкова назад в списъка на чакащи за донор, че това почти няма значение.

Наоми си помисли, че ако наистина бе толкова близка роднина на Лорънс, колкото бе декларирала в попълнените формуляри, прямият анализ на лекаря сигурно щеше да я докара до истерия. Страховете ѝ се потвърдиха, когато показа картата си на агента на Сикрет Сървис пред вратата, но това не впечатли доктора. „Как е разбрал каква съм“, ядосано се запита тя. Искрено се надяваше пресата да не научи за това ѝ посещение, но реализмът ѝ подсказваше, че тайната едва ли ще бъде опазена повече от час. Все пак разговорът с Лорънс бе най-важната ѝ задача за деня и не можеше да я отлага само за да избегне репортерите. Преди да влезе в стаята, лекарят я дръпна внимателно встрани.

— Вижте — обясни ѝ той, — нямам представа дали имате някакъв опит с тези неща, но влизането ви там е от голямо значение. Тя ще опита да разбере по изражението ви какво е състоянието ѝ, как изглежда. Знае каква е прогнозата... но не е нужно да ѝ бъде напомняна от всеки влязъл при нея.

Наоми кимна и рязко се отдръпна от лекаря.

Агентът я последва вътре, за да проследи какво ще стане. Въпреки усилието ѝ беше трудно да остане безстрастна. Жената в леглото имаше далечна прилика с човешко същество — тялото и лицето ѝ бяха толкова дълбоко обгорени, че раните изглеждаха сухи и

тъмночервени. Във въздуха се носеше миризма на чесън, но Наоми знаеше, че това е резултат от некрозата, разяждаща подкожния слой. Макар най-изгорелите участъци да бяха превързани с бели бинтове, напоени във физиологичен разтвор, Наоми осъзна, че никога не е виждала по-тежка форма на изгаряне.

— Агент Лорънс...? Казвам се Наоми Хармай. Работя в ЦРУ и трябва да говоря с вас във връзка с убийството на сенатор Леви.

— Вече разказах всичко на моите началници и на ФБР. Присъства и полицията към Капитолия. Не обменяте ли информация с тях? — измъчено попита Меган.

Деформираната ѝ челюст правеше речта ѝ заваляна, но Наоми усети колко красив е бил гласът на Меган Лорънс преди трагедията.

— Съжалявам, агент Лорънс, но знаете как е. Трябват ни показания от първа ръка. Освен това нося няколко снимки, които бих искала да погледнете. — Наоми се надяваше, че като се обръща към нея с официалното „агент“, ще събуди професионалната ѝ отзивчивост.

— Вижте — опита за последно Меган, — ако поговорим друг път, може би ще мога да...

— Нямам време за друг път, така че ако не възразявате...

— Време? — повтори Меган и обезобразеното ѝ лице помръдна в изражение на неверие. Мъжът при вратата се поизправи, доловил тона на гласа ѝ. — Говорите ми за време? — Меган вече крещеше. Сега изговаряше думите ясно и те отекваха сред белите стени. — Вие разполагате с всичкото време на този свят! Аз обаче няма да напусна тази стая жива, а дъщеря ми ще загуби майка си. А тя не разполага с друг. — Рухна обратно в леглото. Гневът ѝ се бе изпарил така бързо, както бе пламнал. Думите ѝ бяха изразили истината и реалността на положението ѝ бе станала мъчително ясна, по-мъчително от физическата болка. По обгореното ѝ лице потекоха сълзи.

Едрият агент при вратата се приближи до Наоми, хвана я безцеремонно за ръката и я измъкна от болничната стая. Докато я дърпаше след себе си по коридора, риданията на Меган ги следваха, заглушени от гневните протести на Наоми. Агентът не я пусна, докато не я изведе навън. После остана на входа и я проследи с поглед как се отдалечава.

Беше започнало да вали лек сняг. Зимата бе подранила — бе дошла още през октомври. Наоми спря, постоя така и после тръгна

ядосана към паркираната до тротоара кола. Чу зад себе си да се отваря врата и някакъв глас я повика. Обърна се и видя младия дежурен лекар от пети етаж.

— Мисля, че е редно да знаете. — Наоми нетърпеливо изчака лекарят да продължи: — Остава ѝ по-малко от седмица. Съпругът ѝ е починал преди три години, а тя няма да види повече дъщеря си, защото не иска момиченцето да запази грозен спомен за майка си.

Лекарят се взира в лицето на Хармай достатъчно дълго, за да разбере, че тези думи не означават нищо за нея. Обърна се и се прибра, за да довърши дежурството си.

4.

Лангли

Кийли стоеше пред видео стена от монитори и аудио оборудване в тъмна зала, собственост на управление „Наука и технология“. На врата му висеше пропуск на посетител, който го идентифицираше по номер, а под ламинираната повърхност се виждаше негова снимка, направена преди три години. Залата беше претъпкана с млади аналитици, които разглеждаха данни, следяха мониторите и от време на време разменяха по някоя дума над стиропорени чаши със студено кафе. Застанал до главния аналитик Роджър Дейвидсън, Райън Кийли се чувстваше странно анонимен в залата.

— Това копие получихме през юни 2003 от саудитците. Един Бог знае как са се снабдили с него. Първоначално е излъчено по „Ал Джазира“, което не е необичайно, така че не му обърнахме сериозно внимание. Декларация за фатва — религиозна прокламация, — излъчена открито, с нормална разделителна способност. Не забравяй, че ни интересува онова, което е във фона... Както и да е, понеже не идва от наблюдателна камера, няма и компресия. Онова, което ни заинтригува, се вижда, когато се съсредоточим на това място... ето тук.

Аналитикът промени някакви настройки на лаптопа и ъгълът на екрана на втория монитор потъмня и разкри малка група хора. Някои четяха нещо като военни полеви инструкции, а други вадеха и почистваха оръжие.

— Виждаш ли? — попита Дейвидсън. — Лентата е била записана по пладне, поне ако се съди по маркера за време и дата. Техниците ми се кълнат, че не е редактирана, така че нека засега го приемем като факт. Както се видя, блясъкът първоначално скриваше групата хора, така че сега...

Райън изключи от съзнанието си гласа на аналитика и се съсредоточи върху картината. Хората седяха на пясъка под износен брезентов навес, пристегнат към дървени колове. Повечето бяха от

арабски произход и носеха свободни тъмни дрехи или развяващи се мръсни роби. Всички носеха традиционните кафии, включително един мъж, който беше леко извърнат от камерата. Слънцето осветяваше непокорен рус кичур, измъкнал се изпод кърпата на главата му. Лицето на мъжа не се виждаше, но правата линия на челюстта му не можеше да се скрие дори от брадата.

Райън Кийли гледа дълго кадъра, после се обърна и видя, че Дейвидсън да го наблюдава с доволна усмивка.

— Харпър беше прав, като каза, че ще го познаеш веднага. — И той многозначително почука по екрана. — Според мен никак не е случайно, че не гледа в камерата. Този човек е много подисциплиниран от останалите, вероятно защото знае, че някъде има досие. Играч е, но невинаги е бил толкова внимателен. Ще ти покажа какво имам предвид... — Задържа изображението на екрана и стартира друг сегмент от лентата на друг от многото монитори в залата. — Това е копие на лента, намерена в прохода Хибер^[1] преди четири месеца. Оригиналът беше зле повреден от огън, вероятно при опит да бъде унищожен. Успяхме да възстановим около две минути непрекъснат запис... В конкретния случай разполагаме с нещо, което прилича на среща между по-нископоставени агенти на „Ал Кайда“ и членове на *меджлис ал шура* — това е управляващият съвет. Датата и часът липсват, но смятаме, че е заснето доста след 11 септември, понеже по наши разузнавателни данни този човек, Абу Масаб ал Заркауи^[2], е набирал доброволци за „Ансар ал Ислам“^[3] в Северен Ирак до началото на 2002. За последен път е видян през месец май същата година от пакистански капитан, който уж го разпознал в Пешавар...

Вниманието на Кийли бе приковано в монитора. В този миг човекът, с когото Ал Заркауи разговаряше, вдигна поглед към камерата. Лицето му бе безизразно, но зелените очи като че пронизваха стъклото на обектива, сякаш бе видял стар приятел в претъпкана стая.

— Проклет да съм... — прошепна Кийли, после се обърна към Дейвидсън и прекъсна безстрастния му коментар. — Видях достатъчно. Заведете ме при Харпър.

Райън седеше в кабинета на заместник-директора на седмия етаж и гледаше река Потомак над поръсените със сняг върхове на дърветата.

Гледката му напомни за къщата в Кейп Елизабет и изведнъж му се прииска да се обади на Кати. Но щеше ли тя да вдигне телефона? От опит знаеше на какво е способна, когато реши да се сърди...

— Райън, да приема ли, че си готов да поемеш задачата? — попита Харпър.

Райън се изтръгна от мислите си и съсредоточи вниманието си върху своя началник.

— На онази лента е заснет Марч, това е абсолютно сигурно. Друг въпрос е дали можем да го свържем с атаката... Би помогнало, ако разполагаме с някакви свидетели. Ако показанията им съвпадат, това ще е основа, върху която да градим.

Харпър кимна в знак на съгласие и се обърна към другия присъстващ в стаята — млада жена, седнала до масичката за кафе.

— Какво успя да разбереш от разговорите, Наоми?

— Нищо ново от гражданите, сър, но Сикрет Сървис вече бяха разговаряли със своя човек на мястото. Изпратиха ми по факса копие от показанията ѝ. Успяла е само да го зърне, но това е достатъчно, за да имаме съвпадение с другите описания: бял мъж, около трийсетте, средно висок, слаб. По-важното е, че тя е единственият свидетел, който с увереност е разпознал някой от снимките. Иран, естествено, няма посолство във Вашингтон, но имат група за специални интереси в пакистанското посолство. Хората ни наблюдават посолството от пет минути след атентата, но не беше забелязана никаква промяна във входящия или изходящ трафик... Това е лоша новина. Ще бъде трудно да го припишем на Техеран. Възможно е обаче, дори е вероятно, новото им правителство да има преки връзки с „Ал Кайда“. Съумеем ли да изровим нещо там, определено ще имаме сребърен куршум, който да дадем на ООН.

Харпър бе гледал замислено през прозореца, докато тя говореше. Сега се завъртя в стола си към нея, кимна и вежливо ѝ се усмихна.

— Благодаря ти, Наоми. Сега би ли ни извинила за момент...?

Тя не помръдна няколко секунди, после се изправи, без да поглежда към Райън:

— Разбира се, сър.

— Надявам се, че има допуск за всичко това — коментира Райън, когато младата жена излезе и затвори вратата... може би малко по-

силно, отколкото се налагаше. Откъм външната страна на вратата замига червена светлина, означаваща, че не бива да бъдат безпокоени.

Харпър кимна изморено.

— Наоми Хармай. Доколкото знам, тя е изгряваща звезда в АТ. — Имаше предвид управление „Анти-тероризъм“. — Пред защита е в университета „Джордж Вашингтон“, където следва информационни технологии. Дошла е тук от Лондон, но говори четири езика, включително арабски и фарси. Това е причината да бъде привлечена. Иначе бих взел някой с повече опит, разбира се.

Райън не беше изненадан, че Хармай е британка. Акцентът ѝ я издаваше, но трябваше да се вземат предвид други фактори. Макар ЦРУ да зависеше за преките си разузнавателни данни основно от чуждестранни лица, много от тях през последните години бяха изтеглени на постоянна работа в Лангли. Разбира се, всички бяха подлагани на стриктна проверка за благонадеждност, преди да им бъде предложена работа, а дори и след това периодично биваха проверявани от вътрешния отдел за сигурност. Повечето служители с чуждестранен произход в Управлението дори не подозираха, че подлежат на наблюдение от време на време, и това се отнасяше до всички, без значение от длъжността или възрастта им.

— Мога ли да попитам кого е идентифицирала Лорънс?

Харпър поклати глава и бутна към него снимка 20 на 25 сантиметра. На нея бе мъжът, когото той познаваше като Джейсън Марч.

— Знаем това-онова от известно време — каза заместник-директорът по оперативните въпроси. — Има и още, разбира се: един от нашите бе прикрепен към отряда на специалните сили, който разчисти онези пещери. В допълнение към видеолентата, той успя да прибере и частично обгорени документи. Те бяха изпратени направо в посолството ни в Лондон. Техническата служба не успя да разбере кой знае какво, но все пак името на сенатора изплува като възможна цел. Това бе достатъчно да му бъде зачислена специална охрана, колкото и безполезна да се окаже тя... Ако имаме работа с Марч, ни чакат големи неприятности, Райън. Можеш да си представиш какъв вой ще се надигне, ако се разбере, че в „Ал Кайда“ има американец, и то на висок пост? Ще настане хаос, а медиите направо ще откачат... Този тип кара Джон Линдх^[4] да изглежда като хорист в църква. — Джонатан почука

с химикалката си по гладката повърхност на писалището и добави: — Хармай е доста съобразителна, не може да ѝ се отрече — замислено продължи той. — Въображението ѝ е направило голям скок от Иран до „Ал Кайда“ и то без да знае за Марч или неговото участие, ако приемем, че такова изобщо има.

— Това е повече от сигурно, Джон — увери го Кийли.

— И определено е повод за загриженост. Както сам каза, името на сенатор Леви е било известно на „Ал Кайда“ и Леви се оказа най-енергичният критик на иранските хардлайнери. Ако „Ал Кайда“ се подкрепя пряко от новия им режим, това означава, че имат пари и достъп до оборудване, позволяващо им да продължат оттам, докдето бяха стигнали.

Харпър завърши мисълта му:

— Което означава, че е възможно да сме изправени пред много сериозен проблем. Имам усещането, че Марч би могъл да ни разкаже страшно много. — Обърна се и погледна младия мъж в очите: — Впрочем къде ли е той сега?

— Несъмнено извън страната — отговори Райън. — Организиран е изтеглянето си предварително. Знаел е, че след като го идентифицираме, няма да има шанс да мине през границата. От друга страна, човек като него едва ли би използвал стандартен начин на излизане... Звучи направо невъзможно, нали? Атентат посред бял ден срещу добре охраняван политик във Вашингтон, окръг Колумбия. Несъмнено става дума за поемане на значителен риск, но да не забравяме, че там има много станции на метрото, включително онази, която е точно зад „Смитсоуниън“. Дявол да го вземе! Има поне осем начина да се напусне града, и то само от „Юниън Стейшън“^[5]. Несъмнено е разчитал на засиленото туристическо присъствие в мола и е избрал мястото така, че да бъде извън охранителния периметър на Белия дом. Проучил е местата на екипите за борба със снайперисти или поне онези, които са на фиксирани позиции. А може и информацията да му е била предоставена... Трудно е да се каже. Накратко, не е направил нито една погрешна стъпка. Безсмислено е да разчиташ, че някога ще сгреша.

---

[1] По границата между Афганистан и Пакистан. — Б.пр. ↑

[2] Йорданец, лидер на „Ал Кайда“ в Ирак, убит на 7.06.2006 г. при американско въздушно нападение край Бакуба. — Б.пр. ↑

[3] Ислямистка групировка, бореца се против кюрдските националистически сили в Северен Ирак. — Б.пр. ↑

[4] Джон Линдх — американски гражданин, заловен в Афганистан през 2001 г., докато воювал на страната на талибаните. — Б.пр. ↑

[5] Юниън Стейшън — централната гара на Вашингтон, открита през 1908 г. — Б.пр. ↑

5.

Иран

Младата жена се облегна на рейндж роувъра последен модел и леко потръпна от нощния хлад, докато наблюдаваше приближаването на малкия самолет през разкъсаните облаци. Беше с черен чадор — обичайното облекло за жени, но кърпата ѝ за глава бе издърпана назад, колкото да загатне за пицната черна коса. Жената бе преценила, че тази малка простъпка спрямо строгите правила за обличане на нейната страна ще ѝ бъде простена на това безлюдно място. Импровизираната самолетна писта се намиреше на около 5 километра южно от река Атрак — основен водоизточник, пресичащ пустинните крайбрежни равнини, започващи още от Каспийско море. Всъщност цялата тази част на Иран бе необитаема и това я правеше идеално място за приземяване на старата „Чесна“, която захождаше за кацане, след като бе напуснала Азербайджан преди три часа с фалшив летателен план.

Самолетът спря в края на пистата, вратата се отвори и в рамката ѝ застана единствен пасажер с пътна чанта в дясната ръка. Жената го гледаше как слиза по спуснатата от самолета стълба и се отправя към нея. По младежкия му вид заключи, че е някъде около трийсетте. Вървеше уверено, сякаш не стъпваше по пясъка.

— Здравейте — каза тя и бързо продължи на фарси: — Казвам се Негин. Ще ви придружавам през останалата част от пътя. Инструктирана съм да ви попитам носите ли някакво оръжие... Имайте предвид, че ще бъдете обискиран при пристигане.

— Не съм въоръжен. Колко е далече? — вежливо се осведоми той. Макар да я бяха предупредили, че този човек разбира фарси, стори ѝ се крайно необичайно да чуе родния си език, говорен така гладко от чужденец.

— На около два часа от тук. Чакат ви — беше отговорът ѝ.

Петнайсет минути по-късно джипът изпълзя от тъмните обятия на пустинята, стъпи на напукания асфалт на главния път за Машхад^[1] и се отправи на изток към свещения град под блещукащите звезди.

Машхад е столицата и най-големият град на провинция Хорасан, дом на около два милиона души. Домакините му едва ли можеха да изберат по-подходящо място за срещата, прецени Марч, понеже самото име на града означаваше „място за мъченичество“. Човек едва ли би открил общество, по-враждебно настроено към западната култура от местното. Той нямаше никакви съмнения в собствените си способности за оцеляване, но усещаше, че би изпитвал опасения за безопасността си, ако не бе в присъствието на мъжете около кръглата дървена маса.

Мина му забавната мисъл, че независимо от последните му изпълнения, директорът на ЦРУ вероятно би го посрещнал с разтворени обятия и куфар, пълен с пари, ако пожертваше събралите се тук. Отделните откровено недоверчиви погледи, които долавяше, бяха напълно достатъчни да го убедят, че тази кощунствена мисъл е хрумнала не само на него.

Повече обаче бяха неловките погледи, които щом срещнаха очите му, мигом се отместваха към разтворените на масата бележници или далечните ъгълчета на стаята.

Истинското му име не бе Джейсън Марч, нито бе онова, под което те го познаваха. То обаче бе псевдоним, под който се идентифицираше от много време. Още преди седем години, на хълмовете, гледащи към сирийския бряг, Марч бе доказал лоялността си към тези мъже и тяхната кауза. Никой обаче не знаеше този факт и той не го спомена. Всъщност събралите се тук знаеха много малко за него, с изключение на това, че е способен на всичко. И това бе единственото твърдение по отношение на американеца, което не бе поставяно под съмнение.

— Ти постигна много във Вашингтон, приятелю. Надявам се да си доволен от договора — каза египтянинът Мустафа Хасан Хамза. Макар че бе задочно осъден на смърт от египетския съд през 1981 година, той бе останал активен в организацията. След нахлуването на американците в Афганистан в края на 2001 година едва се бе измъкнал от страната. Последвалото изстребление сред редиците на „Ал Кайда“ бе довело до бързото му издигане до поста заместник-командир в ислямската терористична организация.

— Впечатлен съм от ефективността и верността на вашия източник — искрено отговори Марч. Не беше човек, който раздава лесно комплименти. — Жалко, че най-вероятно ще бъде разкрит от ФБР — всъщност това вече може и да се е случило. Те също могат да бъдат доста ефективни в работата си.

— Имате ли някакви препоръки? — попита египтянинът.

— Чрез нашия общ приятел в Южна Африка вече осигурих на вашия информатор нужното, за да избегне залавяне. Както вече казах, няма да бъдете разочаровани от неговата всеотдайност.

Хамза изпитваше все по-голямо възхищение към човека пред себе си. За пореден път си помисли какъв късмет има да разполага с толкова мощно оръжие, и то в допълнение към голямата пропагандна стойност на това един американец да работи срещу собствената си страна. И все пак липсата на каквато и да било информация за миналото му бе постоянен източник на безпокойство за Хамза. Колко дълго човек може да извършва предателство в такъв невъобразим мащаб, преди да заговори съвестта му?

И друга мисъл го ядеше от време на време, макар да я прогонваше: докъде биха стигнали американците, за да внедрят свой човек в неговата организация? Не вярваше, че биха убили един от собствените си алчни политици, но допускаше, че това не е невъзможно. В западните разузнавателни служби имаше хора досущ като този американец, те не се смятаха обвързани с морални императиви или законови ограничения. Хамза няколко пъти бе казвал, че тези няколко изключителни индивида представляват по-голяма опасност за организацията му, отколкото цялата комбинирана мощ на американските военни.

Египтянинът не издаде мислите си и лицето му остана безизразно, когато се обърна към мъжа срещу него, който не бе продумал по време на съвещанието:

— Министър Мазахери, благодаря за присъствието ви тук тази вечер. Вие имайте да ни съобщите новини...

Новоназначеният министър на разузнаването и сигурността кимна и се обърна към групата, като оглеждаше лицата иззад простите очила с телени рамки:

— Негово Превъзходителство е много удовлетворен от постигнатото от вас. Знаете, че беше ядосан от обвиненията на

американците, така че сега иска да ви благодари за предприетите от вас действия срещу тях. Утре ще бъде прочетена декларация, обявяваща намерението му да отвори отново ядрените съоръжения в Натанц. — Това предизвика одобрителен шепот. — Разбира се, там вече върви производство. Неотдавна инсталираните газови центрофуги драматично увеличиха скоростта на процеса на обогатяване, а реакторът ни за тежка вода в Арак вече произвежда плутоний за военни цели. Сблъскваме се обаче и с някои затруднения. Международната агенция за атомна енергия както винаги има подозрения и настоява за достъп до инсталацията на юг. Тази идея бързо набира подкрепа в ООН. Ел Барадей^[2] може да бъде много настойчив. В допълнение сме принудени да импортираме някои компоненти, нужни за въглеродната обвивка и инжекционното ядро. Ще бъде трудно обаче да си доставим тези материали, без да алармираме американците. — Иранецът се наклони напред и опря ръце на грубата повърхност на масата. Когато заговори отново, лицето му се изкриви от омраза: — Прокараната от Запада нова резолюция ще върне програмата ни с десет години назад, ако го допуснем. Години наред оцеляваме само благодарение алчността на европейските петролни компании, които редовно игнорират американските санкции. Има индикации обаче, че французите са на път да започнат да се съобразяват с тях, както и италианците... Моето правителство е на мнение, че има един-единствен начин да ги разколебаем в подкрепата на тези мерки.

Хамза изслуша коментара мълчаливо, като поглаждаше гъстите си черни мустаци.

— Голяма атака на американска почва. Много загинали американци. Медийно покритие и негодувание на обществото. От това имате нужда, за да създадете диверсия и да пречупите волята им.

Али Вахид Мазахери кимна в знак на съгласие и попита:

— И какво предлагате?

— Има много възможности — отговори Хамза. — Първо и основно, трябва да се набележи подходяща цел. Всичко зависи от целта. Един решителен удар ще разколебае коалицията, но може да се наложи да поискаме помощ от Негово Превъзходителство, за да организираме подобна операция. Вашето правителство се убеди колко ефективна може да бъде „Ал Кайда“, дори и в сегашното ни отслабено

състояние. — Той кимна почтително към американеца. — Нашият западен гост пое много рискове, но ние за пореден път привлякохме вниманието на света. Струва ми се, че скоростта на действие е критично важна, ако искаме да всеем хаос в американската администрация.

Министърът леко наклони глава и по лицето му пробяга тънка усмивка.

— Интересно предложение. Какво ви е необходимо?

— Първоначално нищо. Просто вашата подкрепа.

— Имате я. Моята страна е в дълг пред вас и той ще бъде изплатен пребогато. Ще предам предложението ви на Негово Превъзходителство.

— Имате моята признателност. Уверен съм, че това споразумение ще бъде от полза и за двете страни.

Хамза се усмихна и се изправи едновременно с иранския министър. Двамата си стиснаха ръцете и това накара малката група край масата да избухне в спонтанни ръкопляскания.

Джейсън Марч стоеше встрани, изчистил от лицето си всякакво изражение. През тялото му обаче премина топла вълна на задоволство, съпровождаща картината на потъналия в огън Вашингтон. Видението на лумнали от прозорците на Белия дом пламъци беше толкова завладяващо, че Хамза трябваше да изрече името му няколко пъти, за да го върне в реалността.

— Да, какво...?

Хамза се намръщи леко на тона му. В крайна сметка това беше предател на своята родина. Човек, изменил веднъж, може да го направи пак. Хамза искаше отново да подложи на изпитание лоялността му, но за целта трябваше да поеме сериозен риск.

— Следвайте ме. Искам да ви запозная с един човек.

Допотопният форд „Кортина“ упорито пълзеше по тъмните улици на Машхад, спираше на различни места, понякога оставаше неподвижен няколко минути, преди да поеме отново с неподозирана за окаяния му вид скорост. Имаше стотици доброволци, които биха се радвали да возят Хамза из града, но той се доверяваше само на собствения си инстинкт и може би имаше право — беше виждал как

много опитни бойци намират смъртта си от ръцете на американските специални сили само защото бяха отслабили вниманието си за миг. Седящият до него американец не бе обелил дума, след като напуснаха охранявания двуетажен жилищен блок североизточно от центъра. Хамза се питаше какви ли мисли се въртят в главата му.

След четирийсет и пет минути Хамза прецени, че не ги следят. Истината бе, че не би опитал подобна среща в никой град на Афганистан, но в тази част на североизточен Иран се чувстваше в относителна безопасност. Зави рязко в прашна улица и спря колата между две сгради от светъл камък.

— Следвайте ме. Няма от какво да се опасявате — увери той спътника си. После подаде на американеца плетена шапка. — Сложете я.

Марч дръпна шапката така, че да скрие русата си коса, която щеше да бъде забелязана и запомнена от много жители на града. Хората тук с готовност критикуваха упадъчния Запад, но той бе уверен, че мнозина биха запели съвсем друга песен, ако бъдат щедро мотивирани да съобщят важна информация. Такава бе изменчивата природа на човека. Много хора биха пожертвали принципите си срещу пари.

Двамата бързо подминаха няколко порутени тухлени сгради. Марч забеляза, че уличката е неестествено тъмна, а крушките на уличните лампи са или свалени, или счупени. Въпреки късния час една възрастна жена се тътреше по неравния паваж насреща им, клатушкайки се застрашително. Когато се изравни с тях, тя извърна поглед и това не остана незабелязано от американеца. Той реши, че организацията е взела сериозни мерки, за да подсигури безопасността в този район, като може би дори бе платила на хората в отделните къщи. Несъмнено и местната управа бе добре възмездена за сътрудничеството си.

Спряха пред петата къща отляво. Марч се поколеба, преди да мине през вратичката от ковано желязо, защото усети, че нещо не е наред. Усмивката на Хамза никак не го успокояваше. Чувствителните му сетива се изостриха и той долови с периферното си зрение някакъв силует. На плоския покрив на сградата лежеше снайперист, опрял в окото си окуляра на руска карабина „Драгунов“.

Марч бе впечатлен от дисциплинираността на боеца, но си помисли, че оръжието е прекалено голямо и трудно за използване в градски условия. Лично той би избрал „Галил“ със сгъваем приклад, но никога не би предложил това на човека на покрива, който сигурно би се изсмял на идеята арабски боец да използва оръжие, изработено в Израел.

Когато приближиха вратата, отнякъде изникнаха двама охранители с автомати АК-47. Те изглеждаха напрегнати, но се отпуснаха, когато Хамза заговори приглушено с единия. Извадена бе портативна радиостанция и напукани от слънцето устни изговориха в нея няколко думи. В отговор се разнесе заповед. След малко вратата се отвори и новопристигналите бяха въведени вътре.

Джейсън Марч чакаше на неудобния дървен стол. Гърбът го болеше. Последните няколко дни представляваха непрекъснато пътуване под фалшива самоличност и непрестанен страх от разкриване. Не беше очаквал това, но кулминацията бе точно сега. Усецаше, че го подлагат на изпитание и отговорите му щяха да решат не само какво да бъде мястото му в организацията, но и дали ще напусне тази къща жив. Не бе загубил нито грам от самоувереността си, но знаеше, че трябва да внимава. Бе стигнал прекалено далеч, за да провали всичко сега.

Чу тихи гласове зад вратата, някой идваше. Влезе Хамза, следван от необичайно висок изпит мъж, когото Марч разпозна моментално. Мъжът бе направил някои промени във външния си вид, заради пусканите от военни хеликоптери листовки, в които се обещаваше награда от 25 милиона долара за залавянето му.

Саиф ал Адел изгледа с любопитство човека, който бързо стана при влизането му в стаята. Веднага се усъмни, защото външният му вид олицетворяваше западната упадъчност. Но очите, очите разказваха съвсем различна история — омразата, стаена дълбоко в тези зелени очи, беше неподправена. Тази омраза искаше да изследва и скоро щеше да разполага с отговорите, нужни му, за да реши как да продължи.

---

[1] Машхад — вторият по големина и население град в Иран, известен като Меката на иранския народ. — Б.пр. ↑

[2] Ел Барадей — генерален секретар на Международната агенция за атомна енергия (египтянин по произход). — Б.пр. ↑

6.

Вашингтон, Кейт Елизабет

Наложи ѝ се да вложи цялата си убедителност, но накрая успя да освободи кадровото досие от опеката на Джонатан Харпър. Сега папката лежеше затворена пред нея — беше я разгледала подробно. Отпиваше от чая си в празното кафене и анализираше информацията, научена за Райън Томас Кийли. Той беше трийсет и три годишен и последните три години бе прекарал в отдел „Специални дейности“. В досието се казваше, че през тези три години са го наградили със „Звезда на разузнаването“ за проявена смелост в оперативни условия.

Наоми се замисли пак за тази награда. Обстоятелствата, довели до връчването ѝ бяха тайна, но тя веднага разбра, че действията на Кийли са му донесли значително влияние в Управлението. И по-рано беше забелязала, при това не без известна изненада, че той се обръща на малко име към заместник-директора Харпър. Може би това обясняваше защо не бе прехвърлен в АТ, където определено биха се възползвали от уменията му.

В досието бе отбелязана и работата му преди назначаването му в Управлението. Кийли бе напуснал армията като майор през 2001 под натиск от командването на „Специални сили“. Наоми възприе това като намеса на Генералния щаб, без чието съгласие бе немислимо да се привлече военен с биографията на Райън Кийли. Във формуляр 201 се изброяваха многобройните му отличия: „Кръст за заслуги“, „Легион на достойните (с един дъбов лист)“, „Бронзова звезда (с две дъбови листа)“ и т.н. — списъкът бе дълъг. Хармай знаеше малко за военните отличия, но нямаше съмнение, че този човек е високоуважаван от всички в униформа.

Освен това беше образован. Имаше диплома на бакалавър по бизнес администрация от Чикагския университет. Беше получил магистърска степен в университета „Дюк“ през 1994. По това време Кийли вече беше завършил „Специални сили — оценка и избор“ с чин

старши лейтенант, а скоро след това бе изкарал успешно и квалификационния курс във Форт Браг.

Удивително, помисли си тя. Беше се издигнал до ранг майор за осем години плюс двете години, през които е бил прикрепен към друго поделение, т.н. „1-ва ОЧСС-Д“ — съкращение^[1], което ѝ бе непознато. Подобно постижение бе просто феноменално. Този човек явно бе подготвян за висш чин. Тя се запита какво ли е направил Райън Кийли, за да унищожи толкова успешна кариера.

Изведнъж се сети за нещо и отвори на последната страница. Търсеше кой се е подписал: ген. м-р Питър Хейл, Командване на специалните сили към армията на Съединените щати. Със или без разрешението на Харпър, Наоми Хармай щеше да намери начин да говори с последния командир на Кийли.

Два дни по-късно по здрач Райън най-сетне бе на път за Кейп Елизабет. Нямаше смисъл да виси във Вашингтон и да чака аналитиците да си свършат работата, така че Харпър му разреши кратък отпуск. Кати не вдигаше телефона и той изпита известна тревога, когато видя колата ѝ пред къщата.

Вътре бе почти толкова студено, колкото и навън. Той отиде направо в дневната и внимателно стъкна огън в голямата каменна камина. Обърна се и видя Кати подпряна на рамката на вратата. Беше с тесни джинси, развлечен вълнен пуловер и го гледаше с изумление. Беше го наблюдавала, без да проговори. На Райън му се стори, че в стаята полъхва леденостуден въздух. Ако се съдеше по лицето ѝ, нямаше смисъл да се надява на топло посрещане.

— Хей... — обади се той след неловка пауза. — Липсваше ми.

— Личи си... нямаше търпение да поговориш с мен.

Той повдигна ръце с раздражение.

— Звънях ти. Наложих се да замина набързо. А ти защо не ми отговори?

Простият му въпрос я извади от релси. Защо наистина, помисли си тя.

— Знаеш защо! Не мога да повярвам, че се измъкна така. Сякаш... сякаш си забравил, че ме има.

— Кати, знаеш, че това не е истина. Не е справедливо да говориш така.

— Излъга ли ме?

— За какво?

Този път на лицето ѝ се изписа гняв. Явно не му вярваше.

— За това, че напускаш, Райън. Наистина ли приключи с тях миналата година?

— Разбира се, че приключих. — Тя кръстоса ръце, явно се съмняваше. — Кати, не бих те заблудил по този начин.

Тя го гледа дълго, преценявайки дали е откровен.

— Щом си напуснал Управлението — бавно каза тя, — защо трябваше така бързо да се върнеш във Вашингтон? — Въпросът беше уместен, само че той нямаше отговор за него. Беше отбелязала точка, но не изглеждаше доволна. Когато заговори пак, тонът ѝ издаваше, че се е изморила от спора: — Знаеш ли, страхувам се да попитам къде е мястото ми в списъка на твоите приоритети. След ЦРУ ли идвам? След сбирщина смахнати терористи в някоя лайняна страна от Третия свят?

— Не става дума за никакъв списък, Кати.

Тя се усмихна тъжно и сведе поглед.

— Не знам съзнаваш ли колко ужасен е отговорът ти, Райън. — Той също наведе глава и се изруга наум за тъпата забележка. Господи, колко трудно му се удаваха някои неща. Беше провалял няколко връзки по този начин. Досега това не го бе притеснявало, но Кати означаваше за него повече от всички предишни накуп. Усети стягане в гърдите, когато осъзна, че може да я загуби. Когато тя отново проговори, той се изненада на облекчението, което изпита: — Виж... знам, че онова, което правиш, е важно — прошепна тя. — Никога не бих помислила нещо различно. И не се опитвам да те накарам да говориш за него... Не съм сигурна дали вече мога да се справя с тази ситуация, но съм готова да опитам. — Тя вдигна изпълнен с надежда поглед към него: — Това е важното, нали? Че и двамата сме тук и имаме желание. Просто исках да знам къде е мястото ми в живота ти.

— Извинявай — обади се той. — Права си, не помислих. — След малко добави: — Не мисля, че разбираш колко важна си за мен, Кати...

На лицето ѝ изгря неуверена усмивка.

— Наистина ли?

Той протегна ръка, тя се приближи до него и се прегърнаха нежно. Кийли потърси устните ѝ със своите. После я притегли към себе си и се притиснаха силно. Той тихо прошепна в ухото ѝ:

— Ти си всичко, от което имам нужда, Кати. Ти и аз... тук... това е всичко, което бих могъл да си пожелаая.

Стиснала очи, Кати се удиви на себе си, че е могла да се ядосва толкова. Разбираше какво се опитва да ѝ каже той, без значение, че не може да намери думите.

— И аз те обичам — прошепна тя.

На 28 километра южно от Джаблех, на сирийския бряг, един случаен наблюдател би забелязал много подробности в красотата на пейзажа. Вероятно щеше да опише оранжевото слънце, увиснало високо в умиращата светлина на деня, огненочервеното небе, контрастиращо рязко с блестящата синева на Средиземноморието. Спускащата се до самия бряг хълмиста местност сигурно също щеше да бъде спомената, както и неправираният път, лъкатушец през залесения терен. Може би щеше да бъде дадено и описание на единствената сграда, видима в радиус от много километри — ниска вила с варосани стени и покрив с испански керемиди, който като че ли пламтеше в залеза. Хипотетичният наблюдател обаче нямаше да забележи никакви следи от човешки живот в тази живописна картина.

Под тежкия балдахин на извисяващите се борове, прошарени тук-там с по някой дъб, едно човешко тяло лежеше на голата земя абсолютно неподвижно. Капитан Райън Кийли напрегнато се вслушваше в заобикалящата го среда, в очакване да получи съобщение от своята оперативна част по кодираното радио. Той се обърна и с облекчение констатира, че не забелязва никакви следи от присъствието на останалите петима.

— Тук Златен до Сапър 6, край.

Кийли вдигна своята радиостанция „Моторола“ и отговори шепнешком, старайки се да артикулира максимално ясно:

— Тук Сапър 6, докладвай, Златен.

— На позиция съм, в момента няма видими цели. Вляво до мен е наблюдател Син 2, край.

— Дръж ме в течение. Златен. Тук Шести, край.

Без да поглежда назад, Райън вдигна дясната си ръка и направи кръг с показалеца си, сигнализирайки на останалите да се съберат при него. Трийсет секунди по-късно беше заобиколен от петима членове на своята група.

— Окей, момчета, как сме? — тихо попита той.

— Засега се справяме добре, сър — отговори му най-новият, член на отряда, старши сержант Доналд Брайънт.

Кийли погледна младежкото лице, излъчващо нетърпение, и видя себе си преди четири години. Беше благодарен, че първата истинска бойна задача на този боец е относително проста операция. Другите кимнаха утвърдително, без да кажат и дума. Поне за тях нещата изглеждаха като учение в реална обстановка.

— Сега ще се изнесем към линията на дърветата. Помнете: когато се обаждат нашите снайперисти, тръгваме колкото може по-бързо надолу по онзи хълм. Там ще бъдем почти без прикритие, така че спазвайте дистанция. Томас, Мичъл — вие проверете колата. Като получите визуално потвърждение, изнесете се към вашата входна точка. Влезем ли вътре, не подминавайте нито една стая, без да я прочистите. Говоря напълно сериозно. — Той ги изгледа поред, след това се усмихна. — Фасулска работа, момчета. Знаете защо сме тук. Свършваме работата и се прибираме у дома.

Изведнъж радиото изпраща и се разнесе ясен, спокоен глас:

— До Сапър 6 и Син 2, има промяна. Кола, прилича на черен мерцедес. Без затъмнени стъкла, да видим... един шофьор, двама пътници. Искам разрешение за даване на зелена светлина, край.

Кийли отговори моментално:

— Златен, държиш ли на прицел целта?

— Потвърждавам, Сапър 6.

— Снайперисти, имате зелена светлина. Чакаме. Тук Сапър 6, край.

Кийли направи знак с ръка и войниците около него се изнесоха от импровизирания периметър към линията на дърветата. Момчетата тихо подбираха път, заобикаляйки гъсталаците. Бяха използвали изолирбанд, за да пристегнат клатещите се метални части в екипировката, които биха могли да издадат присъствието им. Никой не очакваше врагът да изпрати патрули, но елитните

бойци в състава на Оперативна част „Алфа 304“ не поемаха излишен риск.

Когато оголената част на склона бе на не по-малко от 50 метра пред тях, през дърветата долетя силният пукот на далекобойна снайперска карабина, последван от още два изстрела.

— До Шести, тук Златен! Колата е неутрализирана, повтарям, колата е неутрализирана!

— Да вървим! — извика Кийли.

Бойците вкупом изскочиха на открития терен. В съзнанието му се стрелна някаква мисъл, но не се задържа... нещо свързано с посоката от която се бяха разнесли изстрелите.

Бяха преполовили склона, когато Райън осъзна, че в колата не се вижда никой и е спряла по средата на пътя, без никакви следи от поражения. Дори предното стъкло бе цяло. Автоматично изкрещя: „Залегни!“ и момчетата в отряда се хвърлиха на земята, с изключение на Брайънт, който по някаква причина се забави. Райън видя в гърба на момчето да цъфва голяма рана, последвана от ехото на изстрел, разнесъл се от другия край на долината. Брайънт направи две неуверени крачки и се свлече на земята.

Четиримата започнаха да обсипват с олово колата на пътя под тях. Райън различи двама снишили се зад нея мъже и трети, проснат до тях. Кръвта му се смесваше с праха на пътя. Надничайки в телескопичния прицел на своя Д4А1, Райън изстреля три куршума в главата на основната цел. Коригира прицела и видя, че един от хората му вече се е погрижил за другия терорист. Изведнъж осъзна, че старши сержант Мичъл не помръдва, а после забеляза локвичката кръв около главата му. Тежката картечница 1249 лежеше на сантиметри от безжизнените му пръсти.

— Син 2, какво, става там, по дяволите? — изкрещя Райън в радиото, но отговор нямаше. — Син 2, докладвай!

Тишина.

— Мамка му, сър, какво става? — изрева сержант Алварес.

— Златен, докладвай! — Без отговор. Райън трябваше да положи усилия, за да овладее гласа си. Страхът пулсираше на топка в гърдите му и той се мразеше за това, но хората му бяха напълно беззащитни на голия склон на хълма и нямаше време да разсъждава какво се е издънило. Решението дойде бързо.

— Томас, Уотсън! Когато открием стрелба, изтеглете се към дърветата! Алварес, стреляй към Марч! — кресна той.

На лицето на сержанта се изписа шок и объркване:

— Но, сър, не можем...

— Изпълнявай заповедта! Веднага!

Алварес насочи своята M16 и от цевта ѝ започнаха да излитат къси откоси. Кийли стреляше в същата посока, макар да не можеше да локализира снайпериста, чийто маскировъчен костюм му позволяваше да се слее със заобикалящата го растителност. Изруга заради намалената далекобойност, дължаща се на скъсената му цев, която щеше да е идеална в близък бой, какъвто бяха очаквали.

После извика на Алварес:

— Презареждам!

Кийли смени пълнителя, без да изпуска от поглед хребета, където трябваше да са разположени снайперистите. Прецени, че разстоянието е около 400 метра — труден изстрел дори при идеални условия и почти невъзможен със стандартния железен мерник. Видя проблясване, последвано от трясък на изстрел и главата на Алварес се пръсна. Първият фатален изстрел бе последван от нови четири. Кийли вложи целия си самоконтрол, за да не трепне, но притисна буза до топлия метал на автомата. Протекторът на цевта беше идеално балансиран в лявата му ръка и той натисна спусъка и го задържа, докато ударникът не удари на празно.

Изминаха няколко минути, през които на хребета не се забелязваше раздвижване.

— Томас! Уотсън! — извика той.

Никакъв отговор. Чувство на безпомощност обхвана вътрешността му като в клещи, когато осъзна, че може би е единственият оцелял на този склон. Извърна леко глава и видя безжизнените тела на другите двама сержанти в неговия отряд. Неговия! — Като командир, беше отговорен за живота на всеки боец. Беше ли справедливо единствено той да оцелее? Изведнъж забрави за страха и се изправи в цял ръст. Залязващото слънце хвърляше дълга сянка зад тялото му. Усети внезапен удар и свали поглед към малката дупка в гърдите си. Дори не чу сухия пукот на единичния изстрел.

Падна на земята и по някаква причина се заслуша в съскането на радиото до него. В следващия миг, макар и със замъглено от болка

съзнание, видя изправената на хребета фигура. През червената мъгла, която се спускаше пред очите му, Райън различи леката снайперска карабина „Паркър-Хейл М85“ в дясната ръка на мъжа.

За това оръжие цели осем месеца се бе грижил само един човек. Влудяващо неподвижната фигура на сержант първи клас Джейсън Марч продължаваше да се размива с нарастване на болката и в този момент Кийли разбра, че вече не може да диша.

Не можеше да диша...

Райън се събуди, без да издаде звук, и парчетата на мозайката бавно се наместиха в съзнанието му — всяко по-изненадващо от предишното.

Тънките чаршафи бяха полепнали по потния му гръден кош. Когато престана да трепери, изведнъж осъзна, че Кати му шепне нещо в ухото, а копринените ѝ пръсти нежно галят белега на гърдите му.

— Миличък, всичко е наред! Господи, колко силно крещеше... — Гласът ѝ трепереше. — Сънищата ти... стават все по-лоши.

Не ѝ отговори, предпочиташе да не мисли за нищо. Искаше просто да почерпи утеха от близостта ѝ. Тя може би го разбра, защото замълча и изчака накъсаното му дишане да се нормализира.

Вихрушка от мисли нахлу в главата му, без да може да ги прогони. Джейсън Марч бе убил хора, които му бяха като братя. Ако редовната армия даваше повод за приятелства за цял живот, то в Специалните сили се създаваха по-скоро кръвни връзки. И ето че човекът, за когото се бе надявал да е мъртъв, се бе върнал тук от другия край на света, за да посее още смърт.

Кийли си помисли, че той единствен има правото да убие Марч. Чувстваше, че го дължи на мъжете, загубили живота си на онзи гол хълм далеч от дома. Не знаеше кога ще свърши всичко. Беше сигурен единствено в това, че трябва да сложи край.

---

[1] В оригинал 1st SFOD-D (1st Special Forces Operational Detachment-Delta или Първа оперативна част на специалните сили — Делта) — по-известно просто като „Делта“ (или „Делта Форс“): бойно формирование, чиито основни задачи са борба с тероризма и операции, свързани с националната сигурност. — Б.пр. ↑

7.

Вашингтон

— Очакват ме в Белия дом след два часа, Джон. И не мога да отида там с празни ръце. Така че с какво разполагаме?

Джонатан Харпър вдигна поглед към Робърт Андрюс, неотдавна назначения директор на ЦРУ. Въпросът беше труден, понеже съвместните усилия на ЦРУ и ФБР през последната седмица бяха донесли нищожно малко информация. Много телефонни разговори бяха проведени и много услуги бяха поискани. Междуведомственото сътрудничество, което трябваше да е станало реалност след 11 септември, така и не се бе материализирало, въпреки създаването на Центъра за обобщаване на терористични заплахи. Харпър бе от първите, които осъзнаха, че ще се стигне до текущото положение на нещата.

— Ами... още никой не е поел отговорност за атаката срещу сенатор Леви, което само по себе си е крайно необичайно. Иран отрича всякакво замесване, но не считам, че трябва да приемаме думите им за истина, особено след като обявиха, че отново започват оръжейната си програма. Просто моментът е дяволски удобен. Освен това те имат най-добра причина да премахнат сенатора. Той беше най-гласовитият противник на всичко, като се започне от снабдяването с ядрен материал и се стигне до нарушенията на човешките права. Единственото сигурно нещо, с което разполагаме, е хипотетичното идентифициране на лицето, извършило атаката, и аз смятам, че можем пряко да го свържем с „Ал Кайда“. Вече ви изпратих това по-рано.

Директор Андрюс кимна бавно, леко присвил устни.

— Честно казано, намирам това за малко вероятно. Защо онези хора биха се доверили на американец до такава степен, че да го приемат толкова високо в организацията?

— Може би знаят за случилото се в Сирия.

Андрюс го погледна остро.

— Ти не спомена ли, че идентифицирането му е извършено от онзи... как беше... Кийли? Къде е той, впрочем?

— Върна се тази сутрин. В момента разглежда с Дейвидсън и Хармай прихванатите разговори по мобилните телефони.

— Мислех, че се е оттеглил.

Заместник-директорът сви рамене:

— Според мен само опита. Едва ли е вярвал, че ще продължи дълго.

— Дръжте го под око — предупреди Андрюс. — Прочетох досието му и знам какво е правил в Босна. Нека сме наясно, Джон: тук няма да се опитваме да се харесаме.

— Сър, това така и не бе доказано. — Но директорът го стрелна със скептичен поглед, който веднага го накара да съжали за думите си.

— Дръжте го под контрол. И аз като всички оценявам стореното от него, но моментът е малко деликатен. Последното, което бих искал, е надзорната комисия на Сената да ни скочи отзад. Ясно ли е?

Харпър кимна и стана да си върви, но Андрюс му махна да седне обратно.

— Още нещо... Дочух, че някакъв твой аналитик задава много въпроси за Кийли. Имам предвид същия аналитик, когото спомена. — Харпър се опита да скрие изненадата си, но директорът забеляза недоверчивото му изражение и неохотно се усмихна. — Има причини да ми поверят този пост, Джон.

Харпър кимна:

— Наоми Хармай. Работи с нас от четири години. Имаше допуск за кадровото му досие, така че ѝ го дадох, за да мирува. Казах и да не се разчува, но не съм сигурен, че ще ме послуша. Тя е доста упорита.

Директорът на разузнаването обмисли добре думите си, преди да каже:

— Ако още смяташ, че си струва да я използваш за тази задача, поне вземи мерки да е ангажирана с достатъчно работа по същество. Защото, ако питаш мен, случилото се в Сирия няма никакво отношение. Официално онези войници загинаха по време на учение... Трябва да можем да работим с военните и ако някаква информация изтече по наша вина, те няма да ни имат доверие в нищо друго. И честно казано, не бих ги обвинил — допълни Андрюс.

Харпър се готвеше да отговори, когато тежката махагонова врата се откряна и се показа секретарят:

— Извинете, сър, но може би бихте желали да превключите на „Канал 3“. Става дума за сенатор Леви.

Съобщението явно смути двамата мъже и директорът посегна към дистанционното. На екрана се появи многоетажен жилищен комплекс, който Харпър явно позна веднага.

— Ако сега включвате телевизорите си, ние се намираме пред луксозния жилищен блок „Кенеди-Уорън“ на Кънектикът Авеню, където служители на Министерството на правосъдието откриха лицето, заподозряно в предоставяне на информация, довела до бруталното убийство на сенатор Леви миналата седмица. Идентифицираният мъж на име Майкъл Шакиб е на служба в Конгреса и има силни връзки в иранската общност в Америка, като...

— Исусе...! — изкрещя Андрюс и заглуши разказа на възбудената водеща. — Как така узнаваме това от телевизията, Джон?

— ФБР трябваше да ни държи в течение на разследването, но...

— Глупости! — Андрюс пое няколко пъти дълбоко дъх и опря ръце на претрупаното си бюро. Минаха няколко секунди и гневът му се изпари: — Извинявай, Джон. Съвсем ясно ми е, че просто са ни го начукали. — Помисли и продължи: — Знаеш ли, може да се окаже полезно за нас, че не сме били пряко замесени в разследването. Като гледам тези настръхнали репортери, това няма да завърши добре. Все пак изпрати някого, без да се вдига голям шум. Прати Кийли, ако искаш.

Харпър бе впечатлен от самоконтрола му.

— Ако го познавам добре, сър, той вече е тръгнал натам.

— Направи каквото е нужно да не ни изолират, Джон. Трябва да знаем какво става, защото иначе ще е по-лесно да стоварят вината върху нас.

Това вече означаваше, че може да си ходи, и Харпър напусна кабинета с облекчение.

Райън бе докарал своето беемве от Мейн, за да не рискува с някоя неудобна наета кола по време на престоя си във Вашингтон. Разбра, че решението е удачно, когато мощният 4,4-литров двигател

понесе колата на север по Кънектикът Авеню. Приближаваше на скорост тунела при „Дюпон Съркъл“, залепил мобилния си телефон на ухото, като въртеше волана с една ръка.

— Ясно, Джон. Да кажа на който отговаря там да не вдига много шум... Добре, разбрано. Ето ти твоето момиче, говори с нея. — Подаде телефона на пребледнялата Наоми Хармай.

— Не им позволявай да те заобикалят, Наоми — нареди ѝ Харпър. — Трябва да знаем колко сериозно е всичко това. Ако информаторът е Шакиб, тогава има някаква надежда. Не се притеснявай, че не сме се добрали до него първи... по-важно е какво ще направим с него сега, нали? — Млъкна за момент, за да размени няколко думи с друг. — Обади ми се, когато научиш нещо.

И връзката прекъсна, преди Наоми да отговори.

Райън превключи на четвърта и настъпи педала, а тя се сви в седалката, сякаш опитваше да се скрие. Беше сигурна, че няма да пристигнат живи.

Пред „Кенеди-Уорън“ булевард „Кънектикът“ бе задръстен с линейки, пожарни и немаркирани правителствени коли на ФБР. По тротоара имаше купчини лед и плочите бяха мокри. Между колите се провираше пронизващ вятър, от което температурата се усещаше като още по-ниска, отколкото беше. Райън прецени, че е малко под нулата, и съжали, че не се бе облякъл подходящо. На всичко отгоре бяха принудени да чакат близо пет минути, докато досадно мудните полицаи проверят документите им.

Наоми се бе загледала в дълъг над седем метра транспортен бус „Шевролет“ без отличителни знаци. Задните му врати бяха отворени и Кийли лесно различаваше комутационното табло вътре, както и занитения за пода бензинов генератор. Превозното средство бе заобиколено от хора със сини униформи и бронезилетки. Носеха автомати, само неколцина бяха с пушки, заредени с патрони за разбиване на врати. Мъжете разговаряха приглушено, някои нервно дъвчеха дъвка и нетърпеливо барабаняха с пръсти по протекторите на спусъка на автоматичните си оръжия. Опитваха се да не показват напрежението си, но това не се удаваше на всички.

Райън добре познаваше тези ритуали срещу стреса и веднага разбра, че тези хора изгарят от желание да свършат работата. Надяваше се да не се стигне дотам.

— Смяташ ли, че вече се опитват да влязат? — попита Наоми.

— Господи, дано не е така — отговори той и посочи към бусовете на новинарските агенции, наобиколили заграждението. На покривите им бяха монтирани сателитни чинии. — Ако той наистина е горе, значи вижда всичко това. Надали може да стане по-лошо.

Наоми забеляза едър намръщен мъж със синьо яке с надпис „ФБР“. Той викаше нещо на малка група агенти и виреше пръст във въздуха. Тя улови погледа му и тръгна към него, Райън я последва.

— Наоми... Защо ли си мислех, че може да се появиш — каза мъжът сърдито.

Тя се усмихна приветливо, сякаш не е забелязала нищо.

— Люк Хендрикс, Райън Кийли. Люк е ПООА за Вашингтонския офис. Защо не знаем за ставащото? — без увъртания попита тя. Милата усмивка се бе изпарила от лицето ѝ.

— Нали сама го каза: аз съм *помощникът на отговорния оперативен агент*, а това означава, че има около един милиард души, които ми казват как да си върша работата. И изобщо не съм онзи, който решава какво да споделяме с другите служби — отговори Хендрикс.

Наоми се огледа.

— Къде тогава е ОПД? — попита тя. Имаше предвид отговорния помощник-директор, който ръководи дейността на терен в големи градове като Вашингтон или Лос Анджелис.

— Ако щеш вярвай, но е в болницата. Двоен байпас — колко удобно, нали? Сигурно се е досетил, че ще му натресат това.

Кийли все повече харесваше този агент на ФБР. Хендрикс имаше право да се ядосва. Самият Райън бе поставян достатъчно често в трудни ситуации без никакъв надзор, а присъствието на репортерите значително усложняваше нещата. Въпреки всичко смяташе, че Хендрикс е човек, способен да взема бързи решения под натиск.

— Какво се знае досега? — поинтересува се той.

— Не е много. Потвърди се, че е вътре. На пропуска го видели да се качва двайсет минути преди да цъфнем. Обаче още нямаме диалог и започвам да си мисля, че така и няма да го осъществим. Притискат ме да пратя горе онези момчета... — каза Хендрикс и кимна дискретно

към чакащия въоръжен отряд. — Мен ако питат, бих изчерпал всички възможности, преди да ги пусна да действай. Много са ядосани, макар че не го показват. Честно казано, не го виждам да слезе жив, ако не се предаде... Само че ако гризне дръвцето, така и няма да разберем какви са били плановете му.

Райън вдигна поглед към върха на извисяващата се сграда. Смяташе, че е грешка да се правят каквито и да било предположения за човека на осмия етаж на този жилищен блок, независимо дали е служител на Конгреса, или не.

— Как се разбра за Шакиб? — попита Наоми.

Хендрикс огледа по-внимателно Райън — средно висок, с черна въздълга коса, стегнато мускулесто тяло и сиви очи, които излъчваха енергия и караха околните да се чувстват неудобно.

Преди повече от десетина години Хендрикс беше служил като взводен командир в състава на 82-ра въздушнопреносима бригада, базирана във Форт Браг. Беше повоювал в Залива и към края на службата бе награден с военен медал за изтеглянето на двама редници от минно поле. Рядко говореше за преживяното, но отлично съзнаваше разликата между войник и човек, просто служил в армията. Можеше да разпознае войника от пръв поглед.

— Ами... най-напред ни направи впечатление националността му. Изглеждаше логично да се заинтересуваме от лице на служба в Хълма^[1], което има връзка с Иран. Това само по себе си не ни даде нищо, но някой се сети да проверим къде е пътувал. Оказа се, че Шакиб, както обикновено, заминал да прекара отпуска си във Валенсия. Само че този път след един-два дни наел под чуждо име чартър до Букурещ, откъдето продължил за Техеран. Понеже това издава стратегия с минимален риск и практически без нужда от контакт, решихме, че може да е къртица. Дявол знае какво е издал през годините. Когато всичко това се размирише, ще се търкалят глави. — Хендрикс замълча за момент и продължи: — Той знае, че сме тук. И ако не е замесен, отдавна щеше да се е поинтересувал какво ни води насам. Така че аз нямам съмнения — той е нашият човек.

— И нямаше ли начин това да не се разчуе? — попита Наоми.

— Не знам какво намекваш, но не съм се обадил аз. Нямаш представа колко много хора са имали достъп до тази информация — гневно отговори той.

— Освен нас — прошепна тя.

Високо над булеварда Майкъл Шакиб бе коленичил на рогозката с лице на изток. Главата му бе сведена за молитва в посока на Мека — място, което явно никога нямаше да посети, макар поклонението да се изискваше от петия стълб на неговата вяра.

Чертите му бяха подчертано арабски, което не бе изненадващо, понеже бе роден в Кум, преди родителите му да емигрират в Калифорния през 1979 година, след революцията. Цял живот се бе сблъсквал с предразсъдъците и враждебността към исляма в тази страна. Винаги бе съзнавал, че външният му вид внушава недоверие сред околните. Макар че точно този предразсъдък бе повече въображаем, защото Майкъл Шакиб в никакъв случай не беше непривлекателен мъж.

Интелигентните му зелени очи бяха нашарени с кафяви точки и първи привличаха вниманието. След това идваше идеалната му смугла кожа. Гъстата черна коса контрастираше с перфектните му бели зъби — доста необичайна характеристика за човек, израсъл в беден Иран.

Когато се замислеше, Шакиб бе склонен да признае, че се радва на привилегии, отказани на много от равните му. Беше благодарен за преимуществата, с които разполагаше, но едновременно с това ги презираше. Кое му даваше право да бъде толкова преуспял, да бъде богат и да има привилегии, обикновено достъпни само за елита на американската младеж? Една гореща нощ в Барбадос бе срещнал човека, който промени пътя в живота му — човек, който му даде цел. Срещата в никакъв случай не бе случайна, но този факт така и не стана известен на Майкъл Шакиб. До тогава той бе оцелявал само благодарение на инстинктите и вродената си интелигентност. Напълно безсмислено съществуване. Въпреки неоспоримия си успех Майкъл бе приветствал възможността да работи за толкова велика кауза и сега бе готов да направи най-големия си принос за нея.

Не беше разочарован.

— Не знаят какво ги очаква — тихо каза Райън. Не беше в природата му да налага мнението си, но инстинктите му звънтяха като

натегнати струни.

Чу го само Хармай, която се обърна и попита:

— Какво значи това?

— Кой ги е повикал според теб? — Райън махна към репортерите и дръпна Хендрикс настрана: — Виж, нямам никакви пълномощия в тази операция и затова мога само да ти го предложа, но според мен трябва да разшириш периметъра максимално. Знам, че няма как да се отървеш от репортерите, но това би ти дало малко повече оперативен простор. Освен това... дали не трябва някой да огледа всички тези коли и да провери собствениците им. — Забеляза недоумението на Хендрикс и добави: — Не съм прекарал цялата си кариера във Вашингтон.

Хендрикс кимна и отиде да говори с началника на полицията на окръг Колумбия. Кийли бе доволен, че агентът е готов за чужди предложения, което бе потвърждение на първото му впечатление за него. След няколко минути забеляза, че агентите проверяват колите, като диктуват номерата им в радиостанциите си. И тогава някой го дръпна за ръката.

— Какво каза на Люк? — поинтересува се Наоми, отмятайки кичур гарвановочерна коса от очите си. Райън за първи път разгледа лицето ѝ внимателно. Не беше красива, но в нея имаше нещо много привлекателно. Светлозелените очи и безукорната карамелена кожа биха я открили във всяка група. По идеалната прическа, изящно извитите вежди и скъпите дрехи личеше, че е положила специални грижи за външния си вид.

Освен това не беше се огънала пред Хендрикс. Райън харесваше жени, които могат сами да се защитят. Побърза да прогони натрапчивите мисли и си каза, че не трябва да губи концентрация. Наоми му бе задала въпрос... сега трябваше да се сети какъв беше той.

— Да изпрати хора да проверят колите. Послуша ме... Е, това е добро качество за един отговорен оперативен агент. Откъде се познавате?

— Работили сме заедно — троснато отговори тя.

Райън видя, че устата ѝ се извива в иронична усмивка. Надяваше се да не си е въобразила нещо след оценяващия му поглед. Животът му и без това беше достатъчно сложен.

Венецианските щори в апартамента му бяха затворени и го скриваха от снайперистите по покривите на отсрещната страна на улицата. Шакиб се движеше бавно, почти грациозно, из стаите, като минаваше покрай луксозните мебели и скъпите дрънкулки, събирани цял живот. Неща, които не означаваха нищо за него.

На стената в другия край на огромната дневна бе монтиран телевизор „Сони“ с плосък екран. На него „Си Ен Ен“ показваше кадри на блока „Кенеди-Уорън“. Шакиб с удоволствие забеляза мобилния команден пост, установен на позиция в двора, и агентите, сновящи около него като пчели край кошер.

След като плановете за убийството на сенатор Леви бяха разгледани и утвърдени, американецът беше донесъл различни материали в просторния апартамент на Шакиб с изглед към Кливланд Парк. Шакиб описа на госта си скъпата реставрация на сградата и факта, че неотдавна е обявена за национален исторически обект, а мъжът се усмихна и кимна, явно приятно изненадан от тази новина. После поиска да не бъде безпокоен, докато разглежда чертежите и етажните разпределения. Майкъл излезе за сандвичи и кафе и го остави да оглежда стените, тавана и касите на вратите. Американецът отдели особено внимание на балкона, където разгледа плетеницата от ковано желязо и начина на свързване на тежката конструкция към самата сграда.

След няколко часа посетителят избра една дебела метър и двайсет колона, която наполовина влизаше в стената. Макар и притеснен от това грубо нахлуване в жизненото му пространство, Шакиб изслуша обяснението му за важността на този единствен носещ конструктивен елемент, който поддържал трите етажа над него. После мъжът обясни свойствата на използваните в сградата тежък мрамор и камък и количеството „Семтекс“, нужно, за да се среже подобен материал.

Шакиб бе благодарен за търпеливото обяснение и не го прекъсна. Американецът не разбираше нищо от ислям, но познанията му в тази сфера бяха достойни за уважение. Шакиб винаги се бе възхищавал на професионализма. В крайна сметка месеците приготовления бяха довели до тук.

Моментът бе настъпил.

Осем етажа по-долу репортерите гневно спореха с полицаите, които ги изтикваха по улицата. Виковете се носеха над тълпата и допринасяха за нарастващото напрежение. Бяха поставени нови бариери, охранявани от допълнително изпратени агенти. Люк Хендрикс държеше по един мобилен телефон в двете си ръце и крещеше заповеди ту в единия, ту в другия.

Райън и Наоми бяха избутани встрани от агентите, струпали се около колата с командния пост, и сега се намираха по границата на заградения периметър, почти толкова далече от събитията, колкото и възмутените репортери. Нещата наистина се развиваха прекалено бързо. Кийли знаеше, че няма да диша спокойно, докато не свалят Шакиб в белезници и не разчистят отцепения район. Огледа се инстинктивно за някакво прикритие и забеляза тежък товарен бус недалеч от тях. В този миг високо над главите им снайперист от екипа за освобождаване на заложници каза в микрофона пред устните си:

— До всички наземни екипи, тук е Сиера три. Вратата на балкона е отворена, край.

Всички погледнаха едновременно нагоре. Хендрикс вдигна радиостанцията до устата си и каза:

— Сиера три, тук е Командир. Имаш ли цел?

— Тъй вярно, край.

— Окей... Окей, задръж така. Трябва да...

— Момент — прекъсна го снайперистът. — Той държи нещо в ръка. Не мога да идентифицирам...

Люк се запита какво може да е това нещо и в съзнанието му като на лента преминаха възможните сценарии. Когато се досети за най-лошата вероятност, изкрещя в радиостанцията:

— Сиера три, стреляй, повтарям, стреляй!

Оперативен агент Марк Силвърстайн се взря в обектива на оптическия прицел „Леополд Вари-Екс“, монтиран на изработената по поръчка карабина „Ремингтън 700Р Ел Ти Ар“. Брулещият покрива студен вятър лазеше по нервите му, но той вече бе въвел нужните корекции на мерника. Нямаше какво друго да направи, освен да се осланя на уменията си. Разстоянието беше малко, затова избра изстрел

в главата. Изненада се, като видя усмивката на обърнатото към него лице. После натисна спусъка.

Куршумът излетя в розов облак от тила на Майкъл Шакиб. Спазъмът, предизвикан от внезапната му смърт, накара дясната му ръка да се свие около електрическия детонатор в нея... Веригата, старателно създадена от неговия посетител преди две седмици, се затвори.

Малко преди Хендрикс да издаде заповедта за стрелба, Райън Кийли вече си пробиваше път сред тълпата от агенти и полицаи, като влачеше Наоми след себе си и крещеше на Хендрикс да разчисти района. После извика към тълпата: „Залегнете! Залегнете!“. Но вече знаеше, че това нищо няма да промени. Дръпна Наоми към товарния бус, впил поглед в отворените врати в задната му част.

Високо над тях от страничната стена на сградата изригна ослепително бяла светлина, последвана от оглушителен гръм, когато срязващият заряд разкъса носещата колона. Преди още тътенът на експлозията да стигне до хората, тълпата бе заслепена от непоносимо яркия блясък. За щастие мнозина не видяха как източната стена се сгъна и рухна към тях.

Люк Хендрикс гледеше невярващо как ги връхлита смъртта. Хвърли се на земята, притисна лице към асфалта, покри главата си с ръце и изкрещя.

Гръмотевичният тътен на експлозията отекна в мига, в който Кийли хвърли Наоми в бронираната кола и я покри с тялото си. Писъците ѝ се заглушаваха в гърдите му. По Кънектикът Авеню заваляха хиляди парчета бетон, мрамор и желязо от фасадата на сградата. Масивен къс улучи буса и го разтресе. Стените се сгънаха

навътре и нещо остро прободe лицето на Кийли. Колелата бяха откъснати от осите, а поликарбонатното стъкло на прозорците се напука. След малко шумът утихна и се спусна мрак.

---

[1] Капитолийският хълм — в този контекст другото название за американския Конгрес, чиято сграда се намира там. — Б.пр. ↑

8.

Вашингтон

„Кънектикът Авеню представляваше сцена на опустошение тази сутрин, когато мощна експлозия унищожил източната фасада на жилищния блок «Кенеди-Уорън». Сградата бе евакуирана преди експлозията, но властите се страхуват, че броят на жертвите ще продължи да расте, защото за много от обитателите на сградата още не се знае нищо. Експлозията изглежда като терористичен акт и се смята, че е станала в апартамент на осмия етаж, собственост на Майкъл Шакиб — човека, за когото се смята, че е предоставил информацията, довела до атентата срещу сенатор Даниел Леви преди две седмици. Очакваме уточнения. Аз съм Сюзън Уоткинс за Си Ен Ен.“

Кати Донован мина бързо покрай смаяната тълпа пред телевизора в Терминал А на летище „Дълес Интернешънъл“ и хвърли само бегъл поглед на разрушената сграда на екрана. Полет 213 на „Юнайтед Еърлайнс“ бе пристигнал току-що от Бангор, откъдето бе излятел преди деветдесет минути. По време на целия полет Кати се мъчеше да запази самообладание, което упорито не ѝ се удаваше, откакто чу за експлозията сутринта. Часовете минаваха, но страхът в гърдите ѝ отказваше да я напусне.

Райън ѝ бе дал номер на мобилен телефон, на който да се обаждат в случай на спешна нужда, но отговаряше само гласовата му поща. Беше позвънила направо в Лангли, но от там отказаха да ѝ дадат каквато и да е информация и я препратиха към горещата линия, открита за обаждания на приятели и роднини на жертвите. Жертви. Думата отекваше в главата ѝ. Беше ѝ трудно да си представи Райън като жертва, но въпреки това не можеше да се отърси от страха. Ако не

беше пострадал, защо не се обаждаше? Уверена беше, че би ѝ се обадил. Когато застана пред бюрото на „Ейвис“, едва се сдържаше да не закрепши.

Четирийсет и пет минути по-късно наетият от Кати таурус спря със свистене на гуми пред университетската болница на Джорджтаун. Един полицаи ѝ се развика, когато тя изтича през тълпата от репортери и влезе в сградата, като остави колата отключена. Угрижена медицинска сестра разсеяно ѝ махна да върви към хирургията. Там се озова в просторна чакалня, обзаведена в неуспешен опит да внушава бодрост и оптимизъм. Всъщност Кати не можеше да си представи потискаща гледка. Залата бе претъпкана с изплашени хора.

С омекнали колене тя стигна до бюрото на регистратурата и опита да заговори, но буцата в гърлото ѝ попречи.

— Добре ли сте? — попита сестрата с искрена загриженост. Кати изглеждаше ужасно, сплъстената ѝ коса бе полепнала по лицето ѝ, а кожата около очите ѝ беше зачервена и подпухнала. — Не бързай, миличка. Всичко ще се оправи.

Кати успя да поеме дълбоко дъх и опря разтрепераните си ръце върху бюрото.

— Търся годеника си, Райън Кийли... Райън Томас Кийли.

Сестрата прегледа списъка пред себе си и поклати глава.

— Не виждам лице с това име. — Кати посърна, но изведнъж видя лъч надежда. Може би той не е бил до „Кенеди-Уорън“. Но ако му нямаше нищо, защо не ѝ се обаждаше? Това просто беше нелогично...

— Почакай, мила, ще проверя пак. — Сестрата се обърна, за да попита минаващия наблизко разтревожен хирург, а Кати стисна очи и потърси сили, за да може да си поеме дъх.

— Кати...?

Тя вдигна поглед и го видя на вратата с огромна превръзка, скриваща лявата половина на лицето му. После забеляза разкъсаното му кожено яке, следите от засъхнала кръв по джинсите и ръцете му. Не се бе обадил... Имаше ли значение, щом беше жив! Тя вдигна ръка до устата си и протегна другата към него. По бузите ѝ потекоха сълзи.

— Значи и двамата сте добре? — попита Харпър отново.

Райън бе в тясна телефонна кабина точно срещу болницата и притискаше телефонната слушалка до ухото си. Беше почувствал нужда да излезе на чист въздух. Тънката преградна стена на кабината търкаше болезнено ожулената кожа на лявата му ръка, но болката в комбинацията със студения въздух му напомняше, че все още е жив.

— Ние оцеляхме, но много други не успяха — отговори той. — Дясната ръка на Наоми е контузена доста сериозно. Бях сигурен, че е счупена, но рентгеновата снимка не го потвърди. Дадох ѝ успокоителни и сега спи... поне така мисля. Атензатори самоубийци във Вашингтон! Не мога да повярвам на дързостта на тези хора. Джон... просто не знам как да се боря с тях.

— Вече имаме първоначална статистика. — Харпър направи пауза. Тишината в слушалката сякаш пулсираше. — Към 17,00 часа имаме 64 мъртви, 121 ранени. Явно бройката ще се увеличава с разчистване на развалините. — Райън не отговори. Нямахше какво да каже. — Виж... имахте тежък ден. Ще говорим сутринта. — Този път паузата бе по-дълга. Харпър звучеше изморен. Изморен и слаб. И това стовари още едно бреме на плещите на Райън — бремето на несигурността. Запита се колко ще издържи, преди да рухне под тежестта. — Радвам се, че чух гласа ти, Кийли. Честно казано, безпокоях се за вас. Предай поздрав на Наоми... хората тук вече изпратиха цветя в стаята ѝ.

— Добре си се сетил, Джон. До утре...

Окачи слушалката и се облегна на студената тухлена стена срещу болницата, загледан в мрака. Забеляза, че ръцете му продължават да треперят, но беше неспособен да ги спре. Бе преживявал ужасни неща, но знаеше, че никога няма да забрави онова, което видя в стелещия се задушаваш прах, след като изтегли Наоми от смачкания бус.

Тези ужасяващи сцени му напомниха за други такива и той побърза да ги прогони от мислите си. Отчаяно потърси нещо друго, върху което да се фокусира, но установи, че мисли за онова, което бе чул Кати да казва: *Моят годеник... търся годеника си, Райън Кийли.*

Не бяха говорили за брак и на пръв поглед идеята му изглеждаше неправдоподобна. Та те се познаваха само от шест месеца и той дори още не се бе запознал с родителите ѝ. Всъщност едва сега осъзна, че тя не му беше споменавала за тях. Истината обаче беше, че бе повече от

готов да зареже този си живот и да започне нов — със свое семейство. В миналото му имаше доста жени, разбира се, но на никоя не бе държал особено. И сам не знаеше защо.

Кати бе изключително интелигентна, но беше подвластна на емоциите — факт, който Райън намираше едновременно за очарователен и за трудно поносим. Но в Кати Донован нямаше незначителни неща — за нея чувствата бяха решаващи, те бяха реални и на тях можеше да се осланя. Само че понякога бликащата от нея страст беше малко страшна. Когато държеше на нещо, тя се отдаваше с цялото си сърце. Сега разбираше, че такова е отношението ѝ и към него. За жена, която можеше да скочи на самолета и да прелети стотици километри само за да бъде до него... за такава жена би дал всичко.

Той се върна през удължаващите се сенки по улицата при жената, която бе спасил, и при другата... която може би щеше да го спаси.

9.

Иран

Преплетените клони на дъбовете се издигаха високо над главите на минувачите по улицата, започваща северно от парка „Нияваран“, а короните им се полюшваха тежко под жълтеникавата светлина на натриевите лампи. Не че тя стигаше много далеч. Сякаш знаеше, че тези най-тъмни кътчета на града е по-добре да не бъдат смущавани.

С изключение на хипнотичното ромолене на лекия дъжд, улиците на Техеран бяха притихнали в настъпващата нощ.

Али Ахмеди, двайсет и осем годишен ветеран с шестгодишна служба в „Комите“^[1] — иранската тайна полиция, — стоеше прегърбен пред входа на зле осветен ресторант. Беше скрил глава в качулката на анорака си, а дъхът му излизаше на пара. До себе си бе подпрял автомат „Калашников“, който можеше да се купи за по-малко от трийсет долара на пазарите в центъра на града. Този обаче бе в по-добро състояние: блокът на затвора бе почистен от ръжда, а по метала се виждаше тънък слой смазка. Веднага щом му разрешиха, Ахмеди щеше да намери удобно място на сушина вътре и пак щеше да почисти оръжието си. Гордееше се с отношението си към работата, която му оставяше малко време за жена му и малкия му син. Особено бе доволен от текущата си задача, въпреки отвратителното време. Отсреща имаше втори охранител, скрит в тъмната уличка. Младият офицер смяташе, че има късмет — уличката не предлагаше никакво укритие и приятелят му сигурно вече бе подгизнал.

Зад мръсните прозорци на ресторанта двама мъже се наслаждаваха на просто ястие: агнешки кебап с варен ориз.

Трети охранител обикаляше между масите, метнал небрежно през гърдите си автомат „Узи“. Очите му обаче неуморно оглеждаха сенките в салона и не изпускаха от поглед летящата врата към кухнята в задната част на ресторанта. Той и двамата мъже бяха единствените хора в заведението.

Саиф ал Адел избута чинията и се облегна на стола. На тясното му лице се появи изражение на задоволство. Всъщност лицето му бе почти женствено — с пълни устни, дълъг прав нос, бледа гладка кожа и високи скули. Не бързаше да заговори — в неговия бизнес човек не оцеляваше дълго, ако прави прибързани коментари или взема бързи решения.

Хамза го наблюдаваше съсредоточено. Много добре познаваше избухливия нрав на египтянина. Смяната на настроението му не можеше лесно да се предугади — признаците бяха почти недоловими. Само че за Саиф ал Адел думата „избухлив“ означаваше нещо много по-различно от онова, което означаваше за по-голямата част от човечеството. Хамза бе ставал свидетел на онова, до което можеше да доведе мълчаливият гняв на неговия сътрапезник. Още помнеше един инцидент преди почти две години...

Пясъците на безкрайната пустиня южно от Кабул бяха нажежени под пламтящото кълбо в небето. В края на юни 2002 година духът в организацията бе нисък, а високата температура при изгрев и залез сякаш допринасяше за нервността на хората. Афганците се страхуваха и се опитваха да прикрият страха си с агресия и гръмки заплахи. Причина за страха им обаче бяха американците — сновящите нощем ниско над пустинята хеликоптери МН-80 и командосите на Специалните сили, спускащи се от тях. Вече не можеше да става и дума за някаква дисциплина. Младите членове на организацията се събираха на големи групи пред пещерите и стреляха безпричинно във въздуха, без да ги е грижа за разузнавателните спътници. Вниманието на Хасан Хамза, който инвентаризираше американските ракети „Стингър“ в прохладната кухня под скалния откос, бе привлечено от високите гласове навън.

Саиф ал Адел, неотдавна назначен за командир на военното крило на „Ал Кайда“, мина покрай малка групичка особено кресливи доброволци и чу името на Мохамед Атеф, негов предшественик до деня, в който американците научиха координатите им и пуснаха бомби с лазерно насочване. Беше доловил сарказма в гласа на един от младежите и подигравателно отношение към загиналите.

Младият, може би двайсетгодишен, талибан, стоеше в центъра на малката група. Оръжието му бе на ръка разстояние, полузаровено в пясъка. Хората около него ревяха одобрително на зловния му хумор, смееха се на хапливите му забележки и не обръщаха внимание на застаналия в периферията Ал Адел. Той обърна глава и изражението му ни най-малко не се промени, когато изтегли от пояса си пистолет „Макаров“. Сграбчи младежа за косата и дръпна главата му назад и надясно, а останалите се оттеглиха изплашено. Дулото на пистолета се заби в меката тъкан под челюстта на момчето и кафявите очи смаяно се разшириха. Спусъкът бе натиснат и черепът му се пръсна.

Саиф ал Адел се обърна към изумените талибани с пистолет в отпуснатата си ръка. Зад гърба му имаше въоръжени мъже, но той не ги погледна. Не се страхуваше... Агресията в очите на младежите бавно угасна и на нейно място се появи страх. Хамза не бе пропуснал нищо...

Сцената още бе пред очите му. Омразата вече я нямаше, на нейно място бе екстазът от успешната операция. Но Хамза я усещаше да се прокрадва някъде под повърхността, защото при Саиф ал Адел удоволствието и желанието за убийство се раждаха в една и съща бездънна яма.

— Хасан, стари ми приятелю, трябва да те поздравя. — Думите бяха произнесени тихо и искрено. Въпреки че далеч не беше толкова простодушен, Хамза почувства гордост от комплимента. — Американецът е изключително вещ. — Къса пауза: — Но е упорит, навъсен и потаен. Затова изобщо не му се доверявам.

Хамза можеше само да се съгласи с точността на това наблюдение. Той самият отдавна бе стигнал до същото заключение. Подръпна дългата си бяла брада, обмисляйки отговора си.

— Този човек е полезен с другите си качества и онова, на което може да научи нашите воители. Той е даровит учител — виждал съм го с очите си. По външност и маниери е западняк, но говори много езици на различни диалекти. Способен е да обучи нашите хора как да боравят с импровизирани експлозивни устройства и да им разкрие техниката на снайперистка стрелба от 500 метра разстояние без

използване на оптически мерник. Най-важното обаче е, че е човек, който не се хвали и не се отнася снизходително, когато се открие такава възможност... Как би нарекъл подобен човек?

Командирът отпи от горещия чай и отмести поглед. Отговорът беше ясен, но той не искаше да признае, че е истина, защото ако беше истина... Да, ако беше истина, контролът се изплъзваше от ръцете му.

— Американец е — остро отговори той. — И може да бъде само срещу нас.

— Не е съвсем така, Саиф.

— Не можем да му имаме доверие.

— Какво още да очакваме от него? — опита се да бъде логичен Хамза. — Колко още свои сънародници да убие, преди да му се довериш?

Възцари се тишина, нарушавана само от равномерните крачки на охранителя.

Хасан не искаше да се противопоставя открито на младия командир. Това означаваше да си изпроси куршум в ранните утринни часове под ледения дъжд. Лоялността не води далеч, ако събужда гняв. Е, може би нямаше да е куршум, а опрян в гърлото нож. Всъщност краят можеше да дойде по много начини. Какъв бе смисълът да рискува?

— Приятелю, разбирам скептицизма ти, защото напълно го споделям. — Хамза съобразително избегна думата „страх“. — Понякога обаче идва момент, когато трябва да приемеш, че съдбата ти се усмихва, и да използваш това за своя изгода. Вярно е, че използваме опасно оръжие, но с повече внимание то може да ни отведе далече. Той е бил войник, изпаднал е в немилост — това поне е сигурно. Знам какво желаш. Държиш да разполагаш с цялата история, искаш да знаеш всичко за този човек. Позволи ми да ти кажа, че това е невъзможно. Той е загадка. Трябва да приемем това, което Аллах ни дава, и да сме благодарни.

Тънка усмивка, последвана от глътка чай. Моментът беше крайно опасен, а усмивката можеше да означава всичко. Хасан знаеше защо Саиф е така подозрителен. Беше разпитвал американеца цели три часа и не бе научил нищо. В един момент извади пистолета си и го опря в главата му, но това не предизвика никаква реакция. Нощта изтичаше и

той най-сетне призна безсилието си. Хамза усещаше, че в момента събеседникът му мисли трескаво.

След няколко минути по-възрастният мъж прецени, че претеглените му думи са попаднали на плодородна почва.

— Хасан — разтвори ръце младият командир и обърна длани нагоре в жест на неохотна капитулация, — ти си прав, както винаги. Сгреших, че се усъмних в човека, когото си сметнал за достоен да доведеш в нашата организация. Знаеш, че винаги съм ценил високо преценката ти. — Погледът на Саиф пронизваше лицето на Хамза. Думите звучаха искрено, изразяваха увереност и бяха доказателство за указаното му доверие.

— С твое одобрение бих желал да му дам пълен контрол над операцията в Африка.

— Не, не... — командирът направи жест с ръка. — Вече изчерпахме възможностите си за действие в този регион. След атентатите в Найроби и Дар ес Салам американците значително засилиха охраната на своите посолства в региона. Сега повечето от сградите им се намират поне на 100 метра от улицата и фасадните им прозорци са защитени с майлар^[2]. Назначиха допълнителен персонал и вече претърсват колите... Накратко казано, всеки нов опит би донесъл много по-малко жертви. Не, не искам да хабя неверника за безполезна операция.

— Напълно съм съгласен — побърза да каже Хамза. Атаките през 1998 година наистина бяха довели до смъртта на 213 души само в Найроби. Трудно щеше да се повтори подобен успех, а и всички членове на организацията, взели участие в такъв опит, със сигурност щяха да паднат под куршумите на морските пехотинци, охраняващи обектите.

— Замисляният удар може да ни донесе много, приятелю. Поддръжката на иранците ще бъде безценна в бъдещата ни работа. Ще можем да разчитаме на безопасно убежище, ще имаме достъп до новите тренировъчни лагери, ще разполагаме със сносна екипировка. Много можем да спечелим, много. Просто няма как да се провалим... Може да ти бъде интересно да научиш, Хасан, че американецът бе много по-словоохотлив относно информацията, която не се отнасяше пряко до него.

Хамза се смръщи, докато обмисляше тези думи. Той не бе присъствал на целия разпит.

— Какво значи това? Каква информация?

— Оказва се, че нашият приятел Шакиб е попаднал на още строго поверителни данни след смъртта на сенатора. И сега всички документи са в ръцете на западняка.

Лицето на Хамза се разведри от лека усмивка.

— Значи тези документи представляват интерес за нас?

— Според американеца става дума за изключително важна информация. Той е убеден, че трябва да се възползваме от тази възможност, и аз съм склонен да се съглася с него... За да се поддържа една градина чиста, тя трябва да се плеви. Можеш да се опитваш да гориш плевела, да го режеш на повърхността, но всичко това е безполезно. Единственото, което помага, е да го изтръгнеш от корен. Коренът е защитен от всички страни, но ако отстраниш пръстта, става уязвим. С други думи, приятелю, възможно е пръстта вече да е отстранена и пътят към корена да е разчистен... — Безизразните му кафяви очи проблеснаха маниакално. Хамза знаеше, че колкото и да е отдаден на организацията, не би могъл да се сравнява с фанатизма на Саиф ал Адел. И беше благодарен, че е така. — ... защото американецът вярва, че до един месец ще имаме възможност да убием самия президент.

---

[1] Комите (Ислямски революционни комитети) — въоръжена група в Иран. Преди сливането им с официалните въоръжени сили през 1991, „Комите“ е своеобразна полиция, бореца се срещу наркотрафика и неморалното поведение, която се противопоставяла на новия режим. — Б.пр. ↑

[2] Майлар — здраво полиестерно покритие. — Б.пр. ↑

10.

Окръг Брукс, Джорджия

Въпреки честите оплаквания на Наоми университетската болница в Джорджтаун настоя да я задържи още два дни под наблюдение. Според нея това бе абсолютно ненужно, но използва времето да потърси информация за Питър Хейл — човека, подписал документите за освобождаване на Кийли от служба. С няколко дискретни проучвания тя установи, че той се е уволнил през 2001 година, макар да му бяха предложили командването на 8-а американска армия, базирана в Южна Корея. Ставаше дума за три генералски звезди, което би означавало повишение за Хейл, който по онова време беше генерал-майор. Наоми се питаше по какъв начин излизането в пенсия на генерала се връзва с неочакваното напускане на армията от страна на Райън Кийли.

Не беше трудно да убеди заместник-директора, че има нужда от още няколко дни за възстановяване. Мразеше да се показва като слаба жена пред Харпър, но имаше нужда от време, за да разговаря с Хейл. Откриването на домашния му адрес се оказа по-трудно, но в крайна сметка успя да се добере и до него с помощта на свой познат в данъчната служба.

Наоми подозираше — при това основателно, — че Джонатан Харпър не би й предоставил никаква информация нито за Кийли, нито за Марч. Само че тя искаше да знае повече и за двамата, за да има някаква база за собствени заключения. Още от малка беше осъзнала тази си необходимост — нуждата да категоризира неща и хора по „кутийки“ с ясно дефинирани етикети. Често бе в състояние да съди за другите само по техните действия и преценката, до която Наоми Хармай достигаше, бе неизменна като мястото на Слънцето във Вселената.

„Ако генерал Хейл е искал усамотение, със сигурност е избрал най-доброто място за целта“, помисли си тя. Пропусна отбивката и се наложи да се върне на заден ход по черния път, обграден от

неподкастри дървета и гъсти храсти. След десетина минути зърна очуканата пощенска кутия с номера на къщата. Алеята към дома на Хейл бе павирана, но обрасла с растителност. Клоните драскаха по колата, която навлизаше все по-навътре в гъстата зеленина.

Изведнъж дърветата изчезнаха и наетият експлорър излезе на просторна ливада с дива трева. В центъра ѝ се издигаше голяма къща отпреди Първата световна война. На фасадата имаше бяла колонада, отразяваща червеникавата светлина на залязващото слънце. Портикът ѝ стоеше върху четири извисяващи се колони в дорийски стил и се сливаше с островърх покрив с два комина от двете страни. Високите прозорци бяха скрити зад дървени капаци, пред които се преплитаха повехналите стебла на синя глициния, жасмин и рози. Въпреки че зимата чукаше на вратата, из въздуха се носеше приятният аромат на цъфтящи растения. Наоми паркира колата и се отправи към предната врата.

Никой не отговори на първото ѝ почукване. Тя опита вратата и разбра, че е заключена. Заобиколи къщата и видя в задния двор кален червен шевролет. Сложи здравата си ръка върху капака и усети, че още е топъл.

— Какво правите?

Тя рязко се извърна. Зад нея стоеше едър мъж с поизбеляла червена бархетна риза, кафяви рипсени панталони и кални туристически обувки. Косата му беше бяла, раменете — попрегърбени от възрастта, но живите му сини очи напълно компенсираха онова, което годините очевидно бяха отнели от тялото.

— Пак питам, какво търсите тук?

Тя се усмихна и подаде ръка.

— Здравейте, казвам се Наоми Хармай. Търся генерал Хейл. — Мъжът я изгледа от глава до пети и пое малката ѝ ръка. Тя усети грубите мазоли на дланта му.

— Е, намерихте го. С какво мога да ви услужа? — попита той поучливо.

Наоми извади документите си, които Хейл бързо прегледа.

— Работя към Управлението и бих искала да ви задам един-два въпроса за някои военнослужещи под ваше командване във Форт Браг — отговори тя. Лицето му веднага потъмня. — Бих ви разбрала, ако решите да се обадите, за да проверите. Номерът на централата е...

— Аз ще науча номера. Последвайте ме.

Той се обърна и тръгна към задната врата. Там имаше бяла дървена веранда с навес. Наоми с труд тръгна след него, защото високите токове на кожените ѝ ботуши потъваха в калта.

Хейл забеляза това и се засмя:

— Неподходящи обувки за Джорджия, г-це Хармай. — После отвори вратата с мрежа и кавалерски я задържа за нея. — Поседнете тук. Ще се върна след малко. Да ви предложи ли нещо?

— Благодаря, не е нужно — каза тя.

Той влезе в къщата и се скри от поглед, а Наоми насочи вниманието си към гледката. Вълни от пурпурно, червено и златно се разливаха по оранжевото небе, а слънцето висеше тежко над хоризонта. Полята зад къщата бяха пусти, но в далечината се различаваха няколко дъсчени постройки на фона на чепати древни дървета.

От съзерцанието я откъсна скърцането на мрежестата врата. Хейл се появи с бутилка бира в ръка. Върна на Наоми картата и отпусна тежкото си тяло в стола от ковано желязо срещу нея.

— Е, нещата около вас изглеждат наред, млада госпожице. Но все пак съм малко объркан. Струва ми се, че бихте могли да получите от Джон цялата информация, която ви е нужна.

— Познавате ли заместник-директор Харпър?

— Естествено — отговори Хейл и чертите на лицето му се озариха от непринудена усмивка. — Той ни изпрати чудесни хора за някои операции в Косово, а преди това и в Ирак. Мога да кажа само, че е голям късмет да имаш на своя страна човек като него.

Тя кимна и посочи сградите в далечината.

— И те ли са част от имението?

Генералът кимна утвърдително.

— Някога там са живели робите. Сега е просто парче земя, прилежащо към къщата. Зад онези дървета има над четиристотин декара площ — най-вече празно поле. Някога е имало ниви с царевица, памук, тютюн... всичко, от което е можело да се извлече печалба. Плантацията била построена през 1857-а от полковник в Конфедерацията, който починал в Шайло. Повече от век собственост на семейството на жена ми, която почина преди три години.

— Много съжалявам — обади се Наоми с всичкото съчувствие, което може да вложи в гласа си.

Хейл кимна тъжно.

— Е, на мен определено ми липсва. Мястото е дяволски просторно за сам човек. — Наоми зачака удобен момент да заговори, но генералът я изпревари: — Е, какво ви интересува? За Кийли ли става дума?

— Как се досетихте?

— Просто предположих. Вероятно сте видели досието му. В него е всичко, което ви трябва.

— Не съвсем — възрази тя. — Защо е напуснал? Все пак е станал майор само за осем години. Това не е ли твърде необичайно дори за зелена барета?

Питър Хейл се засмя и отпи от бирата.

— Първо, те не обичат да бъдат наричани „зелени барети“. Вярно, това носят на главите си, но не са такива. А колкото до въпроса ви — да, подобно израстване в службата е отлично постижение. Пред Райън Кийли се оформяше бляскава перспектива. — Благоразположението изчезна от лицето му и той впери поглед в далечината. Гласът му притихна, сякаш споделяше нещо поверително: — Онова, което му се случи, е достойно за съжаление. Имаше ли в досието нещо за Босна?

— Не. Моля ви, разкажете ми — настоя тя. Отчаянието, което долови в гласа си, я разочарова, но тя знаеше, че Хейл е единственият ѝ шанс да получи някакви отговори.

— За да разберете — започна той, — трябва да имате някаква представа за обстановката тогава. Сърбите избиваха мюсюлманите безразборно, без да подбират възраст или пол. Но не ставаше дума просто за убийства, а за изтезания, осакатявания и групови изнасилвания. Изобщо... геноцид в голям мащаб. Само през 1995-а по груби оценки са ликвидирани 7000 мюсюлмани и това е долната граница. Истината за случващото се там така и не намери пътя до международната преса, но Европа не бе виждала нищо по-лошо от Холокоста насам. Можете, предполагам, да си представите колко опасна бе обстановката за изпратените там американски войници, които бяха част от умиротворителните сили на НАТО.

Наоми бавно кимна, загледана в далечните постройки.

— Моля ви, продължавайте...

— Кийли беше там като съветник и работеше под командването на генерал Уилкс. Ако не бъркам, тогава е бил старши лейтенант, базиран в лагера „Кемп Бутмир“ в Сараево, където бе контингентът на НАТО... От време на време излизал с патрулите на SFOR. Имало едно младо мюсюлманско момиче, което много го харесвало — била на 12–13 години. Не мога да си спомня името й... някой ми го каза, но съм го забравил. Аз, разбира се, тогава не бях в Босна. Тази информация идва от войниците, с които излизал на патрул. Както и да е, имало едно момиче, много мило и много младо. Носела му шоколад, цветя — неща от този сорт. Момичешка любов, нали разбирате. Райън винаги намирал време да си поговори с нея. Войниците го подмятали и казвали, че само я залъгва. Един ден в лагера дошла майката на момичето — плачела и им крещяла. Оказало се, че сръбската милиция разбрала, че момичето говори с американците. Можете да се досетите какво е станало.

— Убили са я?

— Ако това беше всичко, нямаше да е чак толкова лошо. Изнасилили я многократно, смазали лицето й до степен да не може да се разпознае и разчленили тялото й, докато била още жива. Майка й я идентифицирала по белег от рождение на крака й. — Наоми потръпна, но само от студения вятър, полъхнал през мрежата против комари около верандата. Разказът не я тревожеше ни най-малко. — И тогава Кийли започнал да разпитва. Командирът на местната милиция бил някой си Стоянович. В интерес на истината, не бил нищо особено и не разполагал с кой знае каква власт. Но на Кийли не му пукало. Отишъл да говори с него, нарушавайки изричната заповед на генерала... Намерили Стоянович два дни по-късно. Седял на стол, а гърлото му било прерязано от ухо до ухо. В къщата имало и трима мъртви бодигарда, всеки застрелян с два куршума в главата.

Тръпката започваше да пълзи по схванатите мускули на гърба й, но не заради разказа. Историята изобщо не я трогваше, не можеше да пробие защитата й.

— И това е било през 1995-а? Мислех, че е напуснал армията през 2001-а.

— Така е. Нямаło достатъчно доказателства, за да го предадат на военен съд, а и нямаło особено желание да го правят, ако ме разбирате.

Предварителното следствие не довело доникъде. Всички разпитани войници го подкрепили и никой не дал показания, които можело да го уличат. До онзи момент Кийли бил страхотен войник и всички оценки за него не пестели суперлативите. Даже се обсъждало да го направят командир на част, но инцидентът прецакал работата. — Хейл се изсмя и поклати глава: — Извинете ме за езика. Но така е, като общуваш само с войници.

Наоми се усмихна разбиращо и посочи бирата:

— Мисля, че и аз бих пийнала, ако не възразявате.

Старият войник веднага скочи.

— Разбира се, това е повод да взема още една и за себе си. — Влезе отново в къщата, а тя пак остана насаме с мислите си. Що за човек бе Кийли? Беше рискувал живота си и бе пожертвал обещаваща кариера заради малко момиче, което дори не е познавал добре... Кой би стигнал до там? Макар да не можеше да разбере мотива зад действията му, Кийли отново се издигна в очите ѝ.

Хейл се върна и ѝ подаде бирата. Облегна се с наслаждение на стола си, отпи мощна глътка и вдигна поглед към полето. Вече се виждаше само къс от слънцето и хоризонтът сякаш пламтеше. Наоми се обърна към Хейл и видя на лицето му замислено изражение.

— Босна бе последното назначение на Райън, преди да дойде под мое командване в Браг. Слуховете за него вече бяха стигнали до ушите ми, когато той рапортува в кабинета ми за пристигането си. Не знам дали ви е известно, но при военните за всеки има някаква история и всички украсяват фактите. Лесно е да се измисли какво ли не, защото реално никой не може да отсее истината, а и няма начин да се провери. Но аз исках да я знам, затова направо го попитах: „Ти ли уби онези четиримата в Босна?“

Наоми го погледна очаквателно:

— И...?

Генералът се обърна към нея. Трудно беше да се разчете лицето му.

— Райън не отговори нищо. Стана, козирува и излезе. Тогава разбрах, че е истина.

Наоми отново потръпна, но този път вятър нямаше. Заместник-директорът никога не би ѝ разрешил достъп до подобна информация.

По някаква причина ѝ се прииска на всяка цена да узнае името на девойката. Струваше ѝ се важно.

— Генерале, имало е още нещо, нали? Нещо между Марч и Кийли...

Генералът рязко извърна глава към нея.

— Откъде знаеш това име?

— Беше споменато в разговор между Кийли и заместник-директора — тихо отговори тя. — Във връзка със смъртта на сенатор Леви и експлозията в жилищния блок „Кенеди-Уорън“.

Хейл бе затворил очи, а лицето му преbledня. Наоми забеляза, че той стиска със сила ръба на стола, и се изплаши, че е получил сърдечна атака. Но дишането му се успокои и пръстите се отпуснаха.

— Извинявам се — каза той. — Но отдавна никой не беше споменавал...

— Кой е той, генерале? — прошепна тя.

— Моля те, наричай ме Питър. — И избърса лицето си с ръка, сякаш за да свали от него шокираното изражение. Мина цяла вечност, преди да проговори отново: — Райън Кийли стана част от моята 3-та група на Специалните сили веднага след отзоваването му от Босна през ноември 1995-а. Изминаха почти две години, преди отново да бъде изпратен в акция. През това време беше командир на ОЧА 304.

— ОЧА? Какво означава това? — попита чистосърдечно Наоми.

— Оперативна част „Алфа“. Това е съгласно номенклатурата на Специалните сили — почти за всичко в армията има някакво съкращение. Както и да е, той шлифоваше уменията си на командир и подготвяше частта си за бойни действия. Известно време всичко вървеше гладко и не си спомням да съм имал проблеми с никой от неговата част. Те бяха най-добри сред всички, макар че Кийли все се оплакваше, че не ги пращам на терен. Истината е, че исках да се съвземе — това беше единствената причина да го държа в Браг. Но веднъж той дойде при мен с оплакване срещу един от сержантите си.

— Който се казвал Марч, предполагам?

Хейл кимна.

— Беше взводен командир. Първоначално бях малко скептичен, защото не можеше да ми обясни в какво е проблемът. В края на краищата Марч беше страхотен подофицер. Е, нямаше диплома от колеж, иначе веднага бих го изритал в някоя офицерска школа. Да,

беше си малко арогантен, но всички командири са самоуверени, какво толкова... Както и да е, не можех да възприема съображенията на Кийли. В интерес на истината дори той самият беше притеснен да отваря дума за тези неща, понеже не бе нищо съществено.

— И все пак какво каза? — попита Наоми с почти изкусителна нотка в гласа.

Генералът се поколеба.

— Каза, че Марч никога не показвал емоции. — Погледна Наоми за реакцията ѝ. — Знам, знам... Не звучи като сериозен проблем. Поне така реших аз тогава. Но ако човек се замисли, не е толкова трудно да го проумее. За един млад мъж в мирно време животът в армията не е никакво изпитание. Правиш каквото ти заповядат, показваш малко уважение към началството, демонстрираш малко интерес към задълженията си. Всеки може да го направи. Когато започнат да те повишават обаче, отговорността, която ти се възлага, расте, но не и заплатата. Изведнъж се оказва, че си отговорен за живота и благополучието на подчинените ти войници. А с отговорността идва стресът, а със стреса идват епизодичните изпускания на нервите. Всичко друго би било неестествено.

— Аз, разбира се, не съм била в армията, но това не ми изглежда достатъчно — призна тя.

— Права си, естествено. Не е достатъчно. Райън ми разказа също за странните изражения, които пробягвали по лицето на Марч, и за факта, че живеел извън базата, но никой не бил виждал квартирата му. Ще си призная, че след тази реч малко си развалих мнението за Кийли. Струваше ми се параноично и неподкрепено с факти. — Наоми видя мигновената болка в очите му. — Само че той се оказа прав. Трябваше да се вслушам в думите му. През есента на 1997-а най-сетне изпратих частта на Кийли в акция. Беше в отговор на бомбардирането на небостъргачите „Хобар Тауърс“ в Дахран през 1996-а. Ако си спомняш, тогава 19 американски войници загубиха живота си при атака, отговорността за която пое „Хизбула“. Отне ни известно време, минаха месеци в събиране на разузнавателна информация, но в крайна сметка можахме да идентифицираме архитекта на атаката: Мохамед Халил. Беше поискал и получил политическо убежище в Сирия и го държах в къща на брега на Средиземно море... Трябваше ми най-добрите, понеже операцията можеше да се проведе само веднъж, така

че дадох на Райън и хората му зелена светлина. Ние го наричаме „директна акция“ — мисия, която завършва с пленяването или смъртта на вражески бойци. Това е последното, за което са нужни Специалните сили, но в случая беше важно. Марч бе в позиция наблюдател. Той единствен във взвода бе завършил снайперския курс в Бенинг, така че бе високо на хребета заедно с втория най-добър стрелец в частта им. Целта бе да изпратим послание, което трябваше да бъде добре разбрано... Та Марч трябваше да следи за излизането на колата с Халил и да съобщи на групата долу. Вместо това той застреля партньора си и откри огън по екипа, докато хората слизаха по склона на хълма.

Наоми не можеше да повярва на ушите си.

— И всички били избити?

— С изключение на капитана. Екипът за извеждане — това беше другата половина на 12-членната част — пристигнал дващест минути след като загубили радиовръзка. Нямали представа в какво е издънката — това се разбрало чак по-късно, — но изтеглили Кийли с тежка рана в гърдите и пробит бял дроб. Било цяло чудо, че го намерили жив. Там, където бил Марч, имало много кръв, затова решили, че не е оцелял. И толкоз.

— Значи просто решили, че е мъртъв?

— Е, имало е доста силен натиск за това решение. При липсата на свидетели никой не можел да оспорва нашата версия за случилото се, с което успяхме да избегнем огромен проблем. Поне досега...

— Да, досега.

Наоми едва различаваше Питър Хейл, защото здрачът лека-полека бе скрил верандата под черна плащаница. Гласът на Хейл стигна до нея, надвивайки плахата песен на щурците, скрити сред високите стръкове трева.

— Ако Харпър ви изпраща след него... искрено се надявам да сте готови. А изпуснете ли го веднъж, той няма да ви предостави втора възможност. Голям късмет имаш, че Райън е на твоя страна, но не забравяй срещу какво се изправяте. В никакъв случай не позволявай Марч да се добере до теб. Повярвай ми... това е последното, което би желала да ти се случи.

Тя потръпна при последните думи на генерала. Страхът разби въображаемата ѝ стена от стоицизъм и я докосна с леденото си крило,

оставяйки неприятна тежест в стомаха ѝ. За Наоми Хармай страхът бе ново и неприятно усещане.

Тя благодари на Хейл за бирата и информацията, стана и излезе през мрежестата врата. Ръждивите панти изскърцаха сърдито и тя скоро се скри зад издигнатата веранда.

11.

Вашингтон

Еlegantната, облицована с кафеникав камък къща на Джонатан Харпър се намираше в квартала Дюпон Съркъл на историческата Дженоералс Роу. Двуетажните къщи бяха построени в края на 19-и век и били раздадени на генерали на бившата Юнионистка армия вместо пенсия, понеже федералното правителство в онзи момент било в нещо като ликвидна криза. Сградите великолепно бяха устояли на капризите на времето и се издигаха гордо над тясната уличка както преди сто години.

За изненада на Райън, не беше никакъв проблем да намери място за паркиране. Докато се качваше с Кати по стълбите към входа, се запита дали Харпър не е използвал влиянието си, за да се погрижат от полицията мястото до тротоара пред дома му винаги да е свободно. Знаеше, че на негово място би постъпил именно така. На входа ги посрещна топло Джули Харпър — нисичка, възпълна жена, която Райън познаваше и обичаше, откакто познаваше и съпруга ѝ. Той ѝ представи Кати и влязоха в топлатата къща. Джонатан ги чакаше в трапезарията.

— Райън... изглеждаш ужасно. — После се обърна към Кати и каза: — Сигурно е много притеснително да ви виждат в неговата компания.

Кати се усмихна, хвана Райън под ръка и игриво се притисна в него.

— Абсолютно. Започнах да ходя една-две крачки зад него, за да не си мислят хората, че сме заедно.

Харпър се засмя, а Кийли унило му се усмихна:

— Джон, това е Кати Донован. Кати, запознай се с Джон Харпър — той е заместник-директор в Лангли, с други думи, ми е началник.

Джонатан се ръкува сърдечно с нея.

— Благодаря ви, че дойдохте. Райън все говори за вас. Това вече започва да се отразява на работата му, не че някога се е скъсвал от

работа.

Кати искрено се изсмя, а Джули излезе от кухнята с първите ароматни блюда.

Храната беше превъзходна: леко ястие от печено пиле с лимонов сос, печени картофи, прясна салата, френска франзела — всичко сервирано с добре охладено бяло вино. С напредването на нощта разговорът край масата ставаше все по-непринуден и оживен, а не след дълго бе изпита и втора бутилка вино. След като приключиха с вечерята, двете жени се упътиха към дневната с трета бутилка.

Джонатан усмихнато ги проследи с поглед и поклати глава:

— Е, определено ще се сработят. — Кийли се усмихна в знак на съгласие. Домакинът му взе чашата си и се изправи: — Трябва да обсъдя някои неща с теб. Да се качим горе.

Райън го последва в кабинета му на втория етаж. Стените бяха покрити с махагонова ламперия, а голяма част от пространството бе заета от огромно писалище от полирано дърво, разположено в центъра на светъл персийски килим. Джонатан седна в едно от двете удобни кожени кресла и като видя изражението на своя приятел, се усмихна с разбиране.

— Знам, съвсем различно е от останалата част на къщата. Имам нужда от поне една стая, в която тапетите да не са на рози и да не е пълно с цветя. Може да се сблъскаш със същия проблем, ако не внимаваш.

Райън се изсмя гръмко:

— Знаеш ли... може и да се окажеш прав.

— Първото ми впечатление е, че е страхотно момиче. Доволен съм, че я доведе.

— Е, това беше най-малкото, което можех да направя. Тя долетя от Мейн, за да ме види след бомбата. Само че оттогава минаха четири дни и ми се струва, че започва да й писва да стои денонощно в хотела.

— Това е най-безопасното място за нея, Райън. Не знам дали ти е известно, но отново повишиха нивото на опасност — сега сме „червено“, с други думи, „сериозен риск от терористична дейност“, каквото и да означава това. Май ще е най-добре да я изпратиш у дома.

Кийли сви рамене.

— Приятно ми е да се навърта покрай мен. Всъщност безпокоя се повече, когато е сама у дома. А и тя вече се обади в университета и

отмени лекциите си за семестъра. Опитвах да я разубедея, но ми каза, че и без това имала нужда от разтоварване. Няма как да я отпратя в Мейн точно сега.

— Да, ясно... — Изведнъж Харпър се почувства неловко. Райън се запита защо, но неговият домакин смени темата: — Виж, нужно ми е твоето мнение за нещо. Какво ще кажеш да добавим Марч към списъка „Най-търсени терористи“ на ФБР? Тази идея се предлага непрекъснато.

Райън поклати глава отрицателно.

— Ти сам го каза, Джон. Това би взривило медиите, без да ни приближи ни най-малко до залавянето му. Просто няма как да се направи тихо и кротко.

Харпър отпи от виното и кимна замислено.

— И президентът мисли така. — Райън рязко вдигна глава и Джонатан продължи: — Директорът беше помолен — разбирай, че му беше заповядано — да се яви пред Съвета за национална сигурност преди два дни. Вероятно се досещаш, че не го потупаха по гърба.

— Обзалагам се.

Харпър сви рамене.

— За да бъдем справедливи, ще кажа, че на същото ледено отношение бяха подложени ръководствата на митническата служба, Министерството на вътрешната сигурност и Бюрото, разбира се. Въпреки това ситуацията е такава, че нашият мандат ни поставя в светлината на прожектора.

Райън обмисли думите му и каза:

— Не виждам как. Фактът, че Марч е съумял да се промъкне в страната с 20 килограма „Семтекс“, няма как да се припише на Управлението.

— Пропускаш най-важното, Райън. Откриването на връзката между Марч, „Ал Кайда“ и Иран беше наша работа и на Хълма надделява становището, че е трябвало да се справим по-бързо. Както и да е, СНС е на мнение да поемем отговорността за откриване и проследяване на Джейсън Марч. Нещо повече... искат да го направим, без да се вдига шум.

— О, добре, отлично... — сухо коментира Кийли. — Мислех, че ще искат нещо по-трудно.

Харпър игнорира сарказма му.

— От известно време с директор Андрюс разменяме някои идеи. Единственото, с което и двамата сме съгласни, е, че Марч е слабото им звено, ако изобщо приемем, че организацията им има такова. В крайна сметка той единствен пътува насам-натам и оставя следа с всяка стъпка, която предприема...

— Следа, която не съумяваме да надушим — напомни му Райън.

Харпър наклони глава, сякаш бе готов да се съгласи със забележката.

— Това обаче не е съвсем вярно. Доколкото става дума за сенатор Леви, наистина не разполагаме с нищо. Колата, естествено, е била наета под фалшиво име, а ФБР не успяват да изровят нищо за гранатомета, захвърлен от Марч в „Хаупт Гардън“. Оказа се, че дъждът е измил всякакви пръстови отпечатъци по него, поради което не успяхме да установим със сигурност самоличността на лицето, което го е използвало. Но с бомбата нещата стоят малко по-различно. Тази сутрин ми се обадиха от Вирджиния. Някакъв агент на Агенцията за борба с наркотиците, базиран в Норфък, се опитвал да разбие престъпна група, действаща от крайбрежен бар, която търгува наркотици срещу оръжие. Та неговият информатор видял по Си Ен Ен лицето на Майкъл Шакиб и му казал, че го е виждал да се среща с някого в бара преди две седмици. Обяснил, че си го спомнил, защото двамата се скарали и собственикът им наредил да се разберат навън.

— И с кого е разговарял Шакиб?

— С тип на име Елгин, Томас Елгин — истински боклук, с доста дълго досие. Регистриран е за сексуални престъпления: изнасилвил е 13-годишно момиче още през 1990-а, след което излежал 10 годишна присъда в „Марион“. Странно е, че Марч би се занимавал с подобен човек.

— Ако търсиш някой да внесе експлозиви в страната, не може да си много придирчив — напомни Райън.

Харпър бе забелязал изражението му при споменаване на изнасилването. Знаеше какво е отношението на Райън към такива хора.

— Марч трябва да се е чувствал доста уверен. Чудя се защо не се е опитал сам да внесе експлозивите.

— Доста е рисковано, ако решиш да правиш всичко сам — обясни Кийли. — Първо, трябва да намериш онова, което търсиш, в количествата, които ти трябва. Ако искаш С4, най-добрият избор е да

се насочиш към военните или склад на фирма за строителни работи. И в двата случая охраната ще е сериозна, а евентуалната кражба ще бъде моментално съобщена. Ако се опиташ да закупиш чрез трета страна, може да се натъкнеш на операция под прикритие на Бюрото по алкохола, тютюневите изделия и оръжията. От друга страна, в страните от Западна Африка мерките за безопасност по пристанищата са чиста формалност. Остава ти да се безпокоиш само за митницата и крайбрежната охрана откъм нашата страна на гъола. Това ограничава риска само до част от цялата операция. Не, смятам, че не е имал друг избор.

— Както и да е, този Елгин може да каже нещо интересно. Той е карго-мастър в Норфъкския международен терминал и се занимава изключително с карго, пристигащо на контейнеровози. И е единствената следа, за която можем да се хванем.

— Не звучи много окуражително. Какво означава „да каже нещо интересно“?

— Означава, че искам да заминеш за Вирджиния — каза Харпър. Райън понечи да отговори нещо, но домакинът му вдигна ръка, за да го спре: — Знам, знам. Нека ти обясня нещо. Президентът няма избор. ООН няма да подкрепят въздушен удар, а обществото иска да реагираме. Поставен е в неприятна ситуация, така че беше доста възприемчив по отношение на новите идеи, когато директорът му показа досието ти. Райън... Президентът е притеснен от Джейсън Марч. Изплашен е от възможностите на този човек, от връзките му и от готовността му да убива американци. Бренеман се нуждае от някой, който да действа бързо и да постига резултати. Да, известно ми е, че тази логика е грешна, но той си е внушил, че ако открием Марч, оперативните възможности на „Ал Кайда“ ще бъдат сериозно възпрепятствани. Освен това мисли, че Марч може да те отведе право в змийската дупка. Не е реалистично, знам, но Андрюс не е в положение да се противопостави. С две думи, искат да тръгнеш след него. — Кийли не отговори. Лицето му остана безизразно, дори когато Харпър го погледна за някаква реакция. — Райън...

— Помня, когато ме помоли да погледна някакви видеозаписи, Джон.

Беше ред на Харпър да замълчи, вперил поглед в празната си винена чаша. Чуваше смеха на жените на долния етаж, но му се

струваше, че иде от много по-далече.

— Виж...

— Не, ти ме чуй. Знаеш, че ще го направя, нали затова съм тук. Познаваме се отдавна — откакто съм в службата, все изпълнявам задачи за твоя отдел. Така че няма защо да си хвърляме прах в очите. Трябваше още в началото да ми кажеш как стоят нещата. Ако не... Джон, да си говорим откровено. Не е възможно да не ти е хрумвало, че ще се досетя за какво става дума. Това, което не ми харесва, е, че се опитваш да ме заблудиш. Не искам много и смятам, че заслужавам по-добро отношение.

— Прав си... — къса пауза. — Наистина си прав. Налага ми се да общувам с много хора, Райън. И повечето от тях работят без желание. Трябва всичко да им сдъвчеш и поднесеш... Понякога забравям с кого имам работа. Извини ме.

Кийли махна с ръка на извинението — не искаше да задълбочава нещата, но трябваше да каже мнението си.

— Забрави. Просто искам да си прям с мен. Нищо повече.

Харпър се усмихна.

— Щом държиш да говорим прямо... искам да работиш с Наоми Хармай. — Изненада се, че Кийли не отказа веднага.

— А какво ще прави тя?

— Не искам да размахва пистолет, ако това те безпокои. Тя е способна, Райън. Нейният арабски е по-добър от твоя, а доколкото знам, ти изобщо не говориш фарси. Освен това тя е... — Харпър се замисли за точната дума, но явно му убягваше: — ... по-приемлив представител на Управлението. Искам да кажа, че може да отвори повече врати, които биха останали затворени за теб.

— Интересна формулировка — засмя се Райън и Харпър се присъедини към него. — Аз също мога да бъда приемлив. Дай ми костюм и значка, и гледай какво става.

— Е, това ще бъде интересно — отговори Харпър. Усмивката му беше широка, но при следващите му думи се стопи: — Има и още нещо, Райън... Чисто технически погледнато, ти продължаваш да си в оставка. За нуждите на конкретната ситуация ще работиш като независим сътрудник. Това е изрично искане на директора.

— Опитва да се подсигури... — Смръщи се и добави: — Това да не е заради...

— Не — отговори Харпър. После се поколеба: — Може би. Възможно е Босна да има нещо общо. Знаеш какво се изсипа върху нас във връзка с изтезанията на затворниците в Ирак. Андрюс отчаяно се пази да не се опари отново. — Кийли отвори уста, но Джонатан вдигна ръка: — Но не става дума за него, разбери. Аз те моля да го направиш и знам, че не е нужно да те уговарям.

Кийли не каза нищо. След много дълга пауза кимна почти незабележимо.

Харпър въздъхна с облекчение.

— Чудесно. Благодаря ти, Райън. Мразя да те поставям в такива ситуации, но повярвай ми — искрено съм ти признателен. И ако щеш вярвай, но и директорът ти благодари.

— Аз пък ти благодаря за вечерята. Джули се справи страхотно. — Станаха и се отправиха към вратата. — А... още нещо — Харпър се обърна към него. — Когато това приключи, излизам от играта. Окончателно. Нещата с Кати стават сериозни, но тя не би понесла, ако остана в Управлението. Освен това смятам, че заслужава повече. Знам колко ще се ядоса, когато разбере, че трябва да замина за Вирджиния. Повярвай ми, не искам да насилвам късмета си.

На лицето на Джонатан Харпър се появи разбиране. Самият той достатъчно дълго бе изпълнявал оперативна работа и знаеше какво иска да му каже Райън.

— Ти вече си направил достатъчно, Райън. Повече от достатъчно. Но да ти призная — не съм си представял, че един ден ще си седнеш на задника.

— Аз също — отговори Кийли и тръгнаха по стълбите. Долу хвана Кати под ръка и се отправиха към вратата.

— Благодаря за вечерята. Беше ми много приятно да се запознаем — каза тя.

Златистокестенявата ѝ коса блестеше под топлата светлина във фойето. Райън не можеше да откъсне поглед от нея.

Джули я прегърна топло.

— И на нас, Кати. Доведи я пак, Райън, чуваш ли?

Той се усмихна и бързо целуна Джули по бузата.

— Разбира се. — После хвърли поглед към Джонатан: — Наоми се връща на работа утре, нали?

— Надявам се.

— Ще говорим сутринта. Вероятно ще тръгнем за Норфък следобеда.

— Чудесно. Е, радвам се, че се запознахме, Кати. — И Харпър се наведе да я целуне по бузата.

— Внимавай, Джон — шеговито го предупреди Кийли.

Всички се разсмяха и заслизаха по каменните стъпала в мразовитата нощ. Но в колата беше студено не само в буквалния смисъл, когато Райън завъртя ключа и двигателят замърка.

Бяха преполовили пътя до хотела, когато той най-сетне се осмели да направи опит за разговор.

— Стори ми се, че добре се погаждате с Джули.

— Тя е страхотна — отвърна Кати малко остро.

— Какво има?

— Райън, ако наистина трябва да ти кажа...

— Кати, повярвай ми, нямам нужда от това...

— А ти знаеш ли от какво нямам нужда аз? Нямам нужда да бъда плашена до смърт всеки път, когато излезеш от къщата. Да, нямам никаква нужда от това. Само преди четири дни ти едва не загина. Всъщност аз мислех, че си загинал. И да бъда в ситуация да не знам... Имаш ли някаква представа какво означава това? Не, нямаш, разбира се. Но ето че пак си готов да тръгнеш, и то точно когато заряха лекциите си, за да можем да... — Тя прехапа устни, но Райън знаеше какво премълча: *За да можем да прекарваме повече време заедно.* Той въздъхна тихо, но тя го усети. — И коя, за бога, е Наоми?

— Кати...

— Красива е, нали? Уверена съм, че е... Не ми отговаряй, ако обичаш.

Райън я погледна. Осветлението на уличните лампи се връзваше периодично в мрака на колата. При поредното проблясване той забеляза емоциите, които я разкъсваха. За миг зърна очите ѝ, плувнали в сълзи, но гневът и подозрението, които бе очаквал да види, не бяха там. Лицето ѝ изглеждаше забулено от страх.

Следващият изход от магистралата беше за парка „Рок Крийк“ и той рязко завъртя волана към уличката вдясно. Пътят тихо засвистя под гумите, но това не бе пътят за хотела.

— Къде отиваме? — попита тя.

— Ще видиш.

Продължиха така още няколко минути и той паркира беемвето до парка. Слезе от колата, отвори вратата от нейната страна, помогна ѝ да слезе и задържа палтото, за да го облече. Тя тръгна редом с него, но няколко крачки встрани. Навлязоха в парка. Разстоянието между тях беше като зейнала пропаст, а дърветата над главите им се извисяваха като пазачи.

Кати се подхлъзна два пъти, но Райън успя да я улови, преди да падне. След второто подхлъзване той не се сдържа и коментира:

— Малко си пийнала.

Тя се усмихна несигурно.

— Май си прав.

Приближаваха към мост над частично замръзнала вода. Тук лампите бяха доста по-нарядко, но луната хвърляше призрачно сияние над парка, което се отразяваше в леда по ниските каменни стени. В ясното небе светеха ярки звезди. По средата на мостчето Райън внезапно спря. Беше забелязал, че Кати трепери, затова я притегли до себе си и разтри тънките ѝ ръце в ръкавите на зимното ѝ палто.

— Замръзнала си... Съжалявам, че те доведох тук, но исках да ти кажа нещо. Не в колата, а още по-малко в хотела. — Тя го погледна в очите и той продължи: — Разбирам, наистина разбирам какво чувстваш. Загубил съм доста хора, с които съм бил близък. Някой ден ще ти разкажа за тях, но не сега. Не тази нощ... Попита ме за Наоми. Почти не я познавам, Кати, но нека ти кажа какво зная: тя е пряма до грубост, саркастична и неблагодарна. Не означава нищо за мен. Ще ти го повторя: тя не означава нищо за мен и това няма да се промени. Спасих живота ѝ при „Кенеди-Уорън“, а тя дори не ми благодари. И сега съм вързан за нея за следващите две седмици, макар че искам да бъда тук с теб. Искам да ми вярваш, защото аз не вярвам на никого така, както на теб. — Тя отвори уста да каже нещо, но той я спря: — Нека довърша. Знам, че те е страх. Тази вечер казах на Джон, че изпълнявам последната си задача за Управлението, и наистина го мисля. Още няколко седмици и всичко ще свърши. Това за мен е просто работа. Важно е да го разбереш. Има много неща, които искам да правя, когато всичко приключи, и искам... не, желая от цялото си сърце да бъдеш редом с мен... Кати, обичам те повече от всичко и затова трябва да знам: ще се омъжиш ли за мен?

Той извади малка червена кутийка от джоба си и я отвори. Беше изплашен до смърт, но Кати изумено отвори уста, а очите ѝ заблестяха от изненада и щастие. Тя разпери ръце, прегърна го силно и кутийката падна от ръката му. Той се засмя и страстно се целунаха. Беше се опасявал, че тя ще му откаже, но сега, вдишвайки свежия ѝ аромат, знаеше, че никога няма да съжали за решението си. И затова му бе двойно по-неприятно, че на следващия ден трябва да замине.

— Да приема ли това за „да“?

Вместо отговор Кати го целуна отново. Останаха прегърнати още дълго, докато Райън най-сетне не се откъсна от нея.

— Добре — каза той с усмивка, — хайде сега да намерим пръстена.

12.

Лангли, Норфък, Вирджиния

Когато се събуди на сутринта, му се стори, че е много рано, стисна здраво клепачи срещу светлината, процеждаща се през пердетата. Въпреки че бе още седем часът, Кати беше станала и ходеше из стаята с полузамаяна усмивка. И двамата бяха изтощени от онова, което бяха правили до късно през нощта.

Райън се залови с рутинната подготовка за предстоящия ден. През няколко минути поглеждаше Кати, която периодично се наслаждаваше на диаманта на пръста си. Знаеше как се чувства, защото годежът бе ново изживяване и за него. Това бе необичайно съчетание на емоции: гордост, че се е оказал достатъчно добър за жена като нея, безпокойство, че може да се издъни по някакъв начин, очакване на онова, което им предстоеше като семейство. Но най-вече се чувстваше голям късметлия, че я е срещнал и я има в живота си.

Към осем часа бяха готови за тръгване. Той оправи сметката в хотела, а Кати се обади да докарат колата ѝ пред входа. Поеха заедно на юг, към Лангли, защото Райън искаше тя да вземе беembeто и да го върне в Майн, но се оказа, че Кати няма опит в използването на скоростен лост. Заливаха се от смях, когато колата гаснеше на многобройните светофари, а вбесените шофьори зад тях изразяваха възмущението си с вой на клаксони и ругатни.

След около час пристигнаха пред Централата, скътана дълбоко в залесените хълмове на Вирджиния. Харпър явно се бе погрижил за някои неща, защото на пропуска им махнаха да минат след възможно най-небрежната проверка. Тежката лимузина спря пред самия вход.

— Мразя този момент.

— Знам. — Той я докосна нежно по бузата. — Ще ми липсваш.

— И ти на мен — отговори тя. Дългите ѝ пръсти обхванаха ръката му. Райън се наведе за бърза целувка, но тя се получи дълга и страстна, така че минаха няколко минути, преди да се насили да се отдели от нея.

— Джон сигурно вече е ядосан, защото доста се забавих. Добре... ще се видим пак след една-две седмици. Ще ти се обаждам, окей?

— Дано — прошепна тя. — Обичам те.

— И аз. — Той продължи да я гледа в очите, докато не се бутна гърбом в някого. Обърна се и изкачи стълбите пред главния вход. Преди да влезе, отново погледна към колата и се засмя, когато тя потегли на тласъци. Явно Кати щеше да има проблем, докато свикне с третия педал.

Огромното фоайе на входа на Централата на ЦРУ в Лангли винаги го потискаше. В него се извисяваше така наречената „Мемориална стена“, посветена на загиналите при изпълнение на служебния си дълг. Поради секретността, обгръщаща всичко свързано с дейността на ЦРУ, имената не бяха изписани — всеки паднал агент се символизираше от звезда.

Понякога се питаше дали и него не го чака някоя анонимна звезда. Не държеше на нечие признание и знаеше отлично какво представлява професията му. Отнасяше се с реализъм към шансовете за оцеляване, дори когато ставаше дума за него самия.

Само че в преследването на Джейсън Марч те бяха минимални.

Слезе от асансьора, отправи се към кабинета на Харпър и веднага бе въведен при него. Изненада се, че Наоми вече го чака в компанията на заместник-директора. Беше с безукорен бял костюм, а полата ѝ бе до средата на бедрото. Външният ѝ вид бе толкова поразителен, че само мисълта за Кати го накара да откъсне поглед.

— Добро утро, Райън — каза Харпър и на лицето му се появи странна усмивка. — Ако щеш вярвай, но пристигаш точно когато въвеждах Наоми в курса на събитията. Имате резервации за полет в 13,30 до Норфък. Билетите ви чакат на летището. Организирай да ви посрещнат, когато пристигнете там.

— Звучи добре. С кого трябва да се срещнем?

— Ще държите връзка с Адам Норт. Той е от Агенцията за борба с наркотиците — агентът, който се натъкна на информацията, заради която заминавате. Искат от нас да ги държим в течение, може би за да могат да претендират за съпричастност към успеха, когато заловиш Марч.

— Ако, Джон. Ако го заловя.

Заместник-директорът по оперативните въпроси се усмихна.

— Вярвам в теб, Райън. Нямах представа колко много разчитам на теб. И на двама ви — допълни той и се обърна към Наоми. — Както и да е, по-добре е да тръгвате, особено ако искаш да чекираш оръжието си. Самолетът няма да ви чака. Успех и ме информирайте за развитието на нещата. — Стисна им ръцете и ги изпрати до вратата. По пътя дръпна Кийли встрани и му прошепна: — Постарай се да се въздържаш с Елгин. Забелязах изражението ти вчера, когато споменах изнасилването. Президентът е готов да затвори очи за известно заобикаляне на правилата, но има граници, които не бива да се преминават. Няма да имам полза от теб, ако си в затвора или те отстранят. Така че внимавай, ясно ли е?

Райън кимна и с Наоми излязоха в коридора. Той не забеляза погледа ѝ — беше някак странен, но в него имаше и разбиране. Тя се наслаждаваше на знанието, до което бе получила достъп, толкова, че не чу въпроса му.

— Извинявай, би ли повторил?

— Ръката ти... как е?

— О, всичко е наред. Между другото, поздравления за удачния избор на цвятви нюанс — усмихнато каза тя.

Трябваша му няколко секунди, за да се досети, но когато избърса уста, по ръката му имаше следи от розовото червило на Кати. „Затова значи се подсмивваше Харпър“, каза си той и поклати глава.

Три часа по-късно бяха в международното летище на Норфък. Райън многократно бе чекирал оръжие при вътрешни и международни полети и знаеше как да попълва нужните формуляри, така че не им отне много време да получи кутията с пистолета си. Не след дълго минаха през автоматичните врати на терминала за пристигащи и излязоха на открито в студения есенен следобед. Той извади мобилния си телефон и набра номер.

— Кийли се обажда. На входа на „Юнайтед“ сме. Добре, чакаме.

— Кога си стреляла за последно? — попита той Наоми и почука с пръст малката метална кутия.

— Не знам. Отдавна.

— Ще кажа на Норт да ти намери нещо подходящо.

Тя се готвеше да отклони предложението, когато се сети за думите на генерал Хейл: „В никакъв случай не позволявай Марч да се добере до теб. Повярвай ми... това е последното нещо, което би желала да ти се случи.“ Споменът изпрати студена тръпка по гърба ѝ.

След няколко минути голям черен ван с табели, издаващи принадлежността му към някоя федерална служба, спря до тротоара и шофьорът изскочи от него.

— Здравейте, аз съм Адам Норт от АБН.

— Райън Кийли, а това е Наоми Хармай. Радвам се да се запознаем.

Норт не приличаше на агентите от правоохранителните служби, които Наоми бе срещала. Беше грамаден — над метър и деветдесет — и сигурно заковаваше стрелката на кантара над 125 килограма. Носеше черно кожено яке, обикновена сива тениска и протрити джинси. Маратонките му бяха доста мръсни и износени. Агентът долови неодобрението ѝ и се ухили в гъстата си рошава брада.

— Не ме гледай така — каза ѝ той. — От три месеца се опитвам да окошаря онези задници, а с костюм и вратовръзка е малко трудно да минеш за един от тях.

Райън се засмя и хвърли малкия си сак и огромния куфар на Наоми в багажника на колата. После седна отпред при Норт, а Наоми се настани на задната седалка.

— Е — подхвана Норт, докато се включваше в трафика, — откъде да започна?

— Първо, искам да знам личното ти мнение: какво е имало между Шакиб и този Елгин? Да не е решил да се преквалифицира към експлозивите?

— Не, не мисля. Задълженията на Елгин се простират изцяло от тази страна на океана и аз много се съмнявам, че той има някакви сериозни контакти, за които си заслужава да се говори. Част от работата му е да проверява съответствието между товарителниците и истинското съдържание на контейнерите, пристигащи с кораби. Допускам, че случайно се е натъкнал на нещо и се е опитал да се възползва. След като още е жив, трябва да приемем, че опитът е бил успешен.

— Разговаряхте ли с пристанищните власти? — поинтересува се Наоми.

— Да, но научих само подробности относно процедурите по натоварване и разтоварване. Ако Елгин е опитал да изнудва Шакиб за пари, това е останало незабелязано от работещите в терминала, което е лесно обяснимо. А и не исках да се разчува за интереса ми. Ако Елгин надуши, че някой задава въпроси, може да реши да изчезне. Не е гений, но е достатъчно съобразителен, за да знае кога е време да се покрие.

— Разкажи ми за работата на Елгин — помоли Райън. — Какви са задълженията му? Как би могъл да намери нещо?

— Окей, да караме подред. Когато на пристанището акостира кораб, той получава възлагателен номер, резервационен номер и разтоварно пристанище. Елгин издава възлагателния номер, който на свой ред поставя кораба в зоната за предварителна подготовка. По същество това предопределя кога корабът ще бъде разтоварен. После срещу каргото се издава докова разписка и отговорността за каргото се прехвърля от капитана върху морския терминал... Докато корабът чака да бъде разтоварен, товарителницата се проверява за съответствие с действителното карго. Това е и основната задача на нашия герой: да контролира обхождането на трюма за карго. Понастоящем не съществуват ефективни начини за проверка на всеки контейнер. Това е голям проблем за американската митническа система, защото не може да се проверява цялото съдържание на всеки влизащ в страната контейнер. Затворените контейнери — а това се отнася практически до всеки контейнер на борда, — се описват като S.T.C. Това е съкращение от Said To Contain^[1]. Може да се каже, че целият бранш се крепи на честна дума. И как да е иначе, след като някои контейнеровози могат да пренасят до 7000 шестметрови контейнера. Обемът човешки труд, нужен за подробната проверка на всеки от тях, просто няма как да се обезпечи. Подобна задача е невъзможна.

— Тогава как се е натъкнал на нелегално карго? — попита Райън.

Наоми се обади от задната седалка:

— Ако контейнерът е бил повреден, те са имали правото да го отворят и да огледат съдържанието му, нали?

— Именно — изненадано я погледна Норт. Беше впечатлен. — Отне ми цяла вечност да се досетя за тази единствена възможност, но индиректно това е невероятен шанс за нас.

— От там нататък е било само въпрос на време да се открие получателят, който в случая бил Майкъл Шакиб. Е, наистина късмет, няма спор — каза Райън. На лицето му се изписа отвращение: — Този тип просто няма какво да ни разкрие. Единственото, което е направил, е да изнудва Шакиб.

— Не е съвсем така — поправи го Наоми. — Елгин може да ти даде пристанището, от което корабът е отплавал, както и лицето или компанията, наели контейнера. Бих казала, че това са доста важни неща за нас.

— Добре тогава, да ги научим. Как се казваше заведението? — попита Райън.

— „На брега“. Предполагам въображението не е най-силната страна на собственика му. — Норт се обърна и недоверчиво изгледа Райън. — Не ми казвай, че искаш веднага да отидем там.

— А защо не?

— Първо, отговорният оперативен агент на клона в Норфък ви очаква, а и заместник административният директор е решил да дойде чак от Вашингтон, за да надзирава малката ни операция. Второ, мисля, че трябва да решим как да подходим към Елгин. Надали охотно ще ни даде информацията. Вероятно е направил доста пари от Шакиб, така че не вярвам да е особено услужлив.

Кийли се смръщи.

— Чух някои неща за Елгин и не мога да кажа, че съм силно впечатлен. Моята заповед е да действам бързо и тя идва от президента. Струва ми се, че това има приоритет пред нарежданията на заместник-директора на агенцията. Единственият проблем е, че ти не можеш да участваш, след като си част от текущо разследване.

— Всъщност това няма да бъде проблем. — На лицето на Норт изгря огромна усмивка. — Съветничката по въпросите на националната сигурност се е обадила на моя шеф. В резултат на краткия им, но съдържателен разговор, всички местни операции отиват на заден план спрямо вашата мисийка. Тя дори е споменала твоето име. Което ме кара да си мисля, че си доста важна клечка.

Райън не отговори. Отвори металната кутия, в която бяха компонентите на личното му оръжие — „Берета“ 92Е8. Беше разглобил пистолета си на четири части: цевта, плъзгача, затвора и пружината за отката. Сглоби го мигновено, сложи пълнител с

щракване и вкара патрон в цевта. Остави пистолета на предпазител до себе си и пхна металната кутия под седалката.

— Изглежда военен модел — коментира Норт. — И ми се струва, че доста е използван.

— Доволен съм от него — отговори кратко Райън. Нямаше навика да говори излишно.

Адам Норт се усмихна и зави към доковете. После погледна към Наоми:

— Вие ще дойдете ли?

— Не виждам каква полза би имало от мен, ако седя в колата.

— Просто исках да кажа, че... — Норт леко се изчерви и отново я изгледа. — Това място не е съвсем безобидно, а както сте облечена... хм, никак няма да ни помогнете.

Наоми проследи погледа му до вдигналата се високо по бедрата ѝ къса бяла пола.

— Тогава е най-добре да спрем, за да се преоблека — каза тя и сви рамене, за да смекчи раздразнението в гласа си.

Норт отби вана в паркинга на бензиностанция. Наоми изскочи от колата, отвори куфара си в багажника, извади някакви дрехи и гневно се отправи към женската тоалетна.

— Не ѝ обръщай внимание — каза Райън и двамата се засмяха. — Тя не харесва и мен.

— Но е симпатична — подчерта Норт. Райън се изненада — Хармай не му се струваше от типа жени, които биха се харесали на едрия мъж. — Англичанка?

Райън го изгледа:

— Толкова ли е очевидно?

— Е... — запъна се Норт, — не бих казал, че се занимавам с тези неща. Тъ... тя защо не работи с... Как им казвате? Нали се сещаш, момчетата от нейната страна на гьола...?

— МИ-6^[2] ли имаш предвид? Не знам. Тяхна си работа. — Но въпросът беше уместен и той не се бе сетил да си го зададе. Все пак не искаше да се отклоняват: — Както и да е, разкажи ми повече за този бар.

Норт бързо превключи на темата и потърси парче хартия и химикалка. Начерта схема, като подпираше листа на волана.

— Нещата са доста прости. Има само един вход, но вътре е просторно. Вдясно от входа има места за сядане, а отляво са подредени четири маси за бiliarд. След тях е барът, който гледа към входа. Знам със сигурност, че собственикът държи под плота ловджийска пушка с рязана цев... да не забравя — двуцевна. — Чутото не допадна на Райън и Норт не пропусна да забележи това: — Знам, знам... Ще имам грижата. Но няма нужда да обявяваш кой си. Аз ще вляза с гръм и трясък и ще им кажа кой съм. Понеже вече са ме виждали, вероятността да започнат да стрелят веднага е по-малка.

— С какво си въоръжен?

Норт извади иззад себе си дълга кутия и я отвори наполовина.

— Господи... какво е това, по дяволите?

— Това е „Д4 Супер 90“. „Бенели“ ги произвеждат само за нуждите на правоохранителните органи. Доста внушително изглежда, нали? Телескопичният приклад донякъде компенсира размера. Може да стреля като полуавтоматично оръжие. Недостатъкът е, че побира само пет патрона, но за сметка на това използвам такива със специална изработка. Натисна ли спусъка веднъж, никой няма да помръдне и пръст. Опитах да убедя началника да минем на модела със седем патрона, но съперниците в правосъдието не харесаха цената.

— Мисля, че и това ще свърши работа. Само че трябва да намерим нещо и за Наоми. Имаш ли някаква резерва?

Норт се обезпокои.

— Имам — ето това. Само че без него можеш да разчиташ на мен само за пет изстрела.

— Повярвай ми — отговори му Райън, — ако ни потрѣбват повече, значи имаме много голям проблем.

Наоми излезе от тоалетната и изражението ѝ издаваше, че ѝ е минало. Кийли изпита облекчение — и без това имаха само минути да се отърсят от всякакви емоции. Беше се преоблякла с прилепнала по тялото тениска и панталони с ниска талия. Новото ѝ облекло изглеждаше много по-практично, но не скриваше забележителната ѝ фигура. Тя влезе в колата и Норт продължи с обясненията:

— Значи това е единственият преден вход. Нали разбираш за какво говоря, Хармай? Окей... Ето тук, непосредствено до бара, е тоалетната, така че ще можеш да наблюдаваш и двете едновременно. Вратата за склада няма да се вижда, но би трябвало да имаш време за

реакция, ако някой излезе оттам. В тоалетната няма прозорци, така че няма нужда да се безпокоим, че птичката може да изхвъркне от там... Така, ето какво мисля: влизам пръв невъоръжен, за да се убедя, че Елгин е вътре. Ако е, както би трябвало да бъде, ще изляза, за да взема оръжието си. Наоми, вече обясних на Райън, че смятам да го направя шумно. Ти няма нужда да говориш. Отиваш напред и държиш под око ей това „сляпо“ място — той посочи на схемата и тя кимна. Норт се обърна към Райън: — Трябва да го изкараш от там максимално бързо. Както казах, вътре няма да е пълно с наши приятели. Напоследък прекарах доста време в заведението, но дори аз не мога да кажа кой е въоръжен и кой не е. Трябва да направиш ясно за всички, че сме дошли специално и само за Елгин. Иначе сигурно ще изникне някой дръвник, издирван в Айдахо, който ще извади пистолет зад гърба ти. — Той огледа лицата им внимателно: — Сигурни ли сте, че искате да го направим?

— Естествено. Колкото повече се бавим, толкова по-голяма е вероятността той да надуши нещо и да се покрие. Сега или никога — отговори Кийли. Наоми обаче не изглеждаше да гори от нетърпение.

Норт се усмихна:

— Такива хора харесвам. Да вървим...

Той включи на скорост и тежката машина се отправи към доковете. Извади резервното оръжие и го подаде на Райън, който провери пълнителя, увери се, че в цевта има патрон, и го връчи на Наоми.

— Това е „Глок 29“. Разполагаш с девет куршума плюс един в цевта. Трябва само да натиснеш спусъка. — После се обърна към Норт: — Това ли ти е резервата? — И демонстративно огледа вътрешността на кабината. — Имам чувството, че пътуваме в подвижен арсенал. Къде криеш гранатометите?

Норт се засмя. Още като младши командир Райън си бе създал навика да разрежда напрежението, преди да се изправят очи в очи със смъртта. Малко стрес и страх са от полза, защото те държат на нокти. Но ако са твърде много, могат да накарат и най-опитните бойци да замръзнат в нерешителност в най-неподходящия момент. Той погледна към задната седалка, видя напрежението по лицето на Наоми и си пожела тя да остане в това състояние достатъчно дълго, за да реагира както трябва, ако се наложи.

— Пристигнахме — обяви Норт.

Минаваха бавно покрай ниска сграда от стуробетон. Стените ѝ не бяха виждали боя от много години, старата се бе олющила и изпопадала на големи петна. С едри черни печатни букви в горната част на фасадата беше изписано „На брега“. Витрините бяха напластени с мръсотия и покрити с ръждясала метална мрежа.

На обсипания с боклуци паркинг имаше само три коли. Норт слезе от колата и каза:

— Направи ми услуга, Кийли. Извади ловджийската пушка, докато ме няма. Връщам се след секунда. — Тръгна уверено към заведението, а Райън се пресегна зад седалката и извади калъфа от мека кожа. Отвори го, като го държеше под нивото на прозореца, и извади пушката. Беше дълга малко над метър, а около 50 сантиметра се падаха на цевта. Райън хвърли поглед назад и видя, че Наоми го гледа с широко отворени очи.

— Няма страшно — каза ѝ той и провери дали в цевта има патрон. После се обърна към нея, но тя отклони поглед. — Наоми, погледни ме. — Тя най-сетне го погледна в очите, а когато прибра един кичур зад ухото, той видя, че ръката ѝ трепери. — Всичко ще е наред. Искам да запазиш хладнокръвие. Просто не изпускай от поглед вратата на тоалетната и гърба ми и забрави за Елгин. Знам какво правя, ясно? Ще трябва да ми се довериш.

— Ей... — каза тя и очите ѝ гневно проблеснаха: — Не ме е страх и не ми трябва помощта ти. Бъди сигурен, че умея да се грижа за себе си.

Райън повдигна вежда, но се въздържа от коментар.

Норт излезе бавно от заведението, но ускори ход, докато се приближаваше към колата. Райън бутна вратата, за да я отвори.

— Можем да влизаме. Той седи на бара. Облечен е със сини джинси и черна риза с дълги ръкави. Виждали ли сте снимката му? — Двамата кимнаха. — Добре, да действваме.

Влязоха.

Норт веднага се изнесе вляво, за да направи място за Райън и Наоми, които го следваха. Вдигна пушката, влезе в салона и изрева:

— АБН! На пода! Казах, всички на пода!

Повечето посетители замръзнаха при вида на грамадния агент и страховитото оръжие в ръцете му. После неохотно започнаха да лягат

по очи на пода. Райън тръгна между масите. Барманът свали ръце под плота, като внимателно следеше действията им.

— Не го прави! — извика Райън. — Не се забърквай, не ни трябваш ти! Извади си ръцете!

По сбръчканото лице на възрастния мъж премина сянка на колебание и той бръкна под бара. Наоми не гледаше към Елгин. Тя пристъпи напред и както ѝ бе наредено, не свалеше очи от вратата на тоалетната... В този момент Елгин стана бързо и направи няколко крачки, възползвайки се от това, че Райън не можеше да отмести поглед от бармана. Извади нож, дръпна Наоми към себе си, опря го в гърлото ѝ и я завъртя така, че да бъде между него и двамата мъже.

Прошепна нещо в ухото ѝ и погледът му стана студен и празен.

Наоми отпусна ръката с глока и погледна Райън с широко отворени очи. Барманът извади 12-калибровата пушка изпод плота, но Райън приклепна, извади беретата и стреля. Куршумът изора плитка бразда в бедрото на Наоми и пръсна капачката на лявото коляно на Елгин. Над главата му изкънтяха изстрелите на ловната пушка и някъде зад бара се посипа стъкло. Елгин изкрещя от болка и дръпна конвулсивно ножа от гърлото на Наоми. Тя мигом се извърна, сграбчи го за косата и го свали на пода, опряла дулото на глока в главата му. После го обърна по очи, възседна го и заби дулото на пистолета в тила му. Малцината посетители се втурнаха към изхода. Райън стана, погледна зад бара и видя бармана с голяма дупка в гърдите и насечено от хиляди парчета тяло. Обърна се и с облекчение видя, че Норт не е ранен и се приближава към него, свалил ловджийската пушка.

— Той успя ли да стреля? — попита Райън.

— Май в ъгъла. Не успя да я вдигне и да се прицели — отговори Норт. Райън насочи вниманието си към Наоми, която още притискаше пистолета в тила на Елгин. Беше пребледняла, а погледът ѝ се премеряваше.

— Наоми, всичко свърши — тихо ѝ каза той и взе пистолета от изпънатата ѝ ръка. Кракът ѝ кървеше, но тя като че не забелязваше болката.

— Притисни раната с нещо, Норт, мисля, че тя е в шок. Аз ще поговоря с тази гадина. — Райън сграбчи Елгин за яката на ризата и го задърпа към складовото помещение, без да обръща внимание на виковете от болка.

Задната част на сградата представляваше просторно тъмно помещение, запълнено до тавана с кашони с напитки. Райън подпря Елгин на студената каменна стена до вратата и бързо, но внимателно го обискира. Не намери друго оръжие, върна се в салона и взе ножа.

— Какво, правиш, по дяволите? — попита Норт. Беше намерил аптечка за бърза помощ и превързваше бедрото на Наоми.

Вдигна поглед към лицето на Райън, но бързо затвори уста и извърна очи. Райън се върна в склада, а кокалчетата на пръстите му бяха побелели от силата, с която стискаше ножа.

Томас Елгин се подпираше тежко на стената, в позата, в която го бе оставил. Дишаше тежко и накъсано. Вдигна предизвикателен поглед към Райън, като продължаваше да стиска разбитото си коляно, и изръмжа:

— Да ти го начукам, задник нещастен!

Без да проговори, Райън заби около четири сантиметра от върха на ножа в гърдите му. Писькът на жертвата му не го спря да завърти острието, за да не може раната да се затвори и кръвта да тече свободно.

— Имам нужда от няколко бързи отговора от теб — изсъска той.

— Какво искаш, шибаняк? — изкрещя Елгин и изви тяло в опит да се отдалечи максимално от ножа. Кийли го извади от гърдите му, но прокара назъбеното острие по счупената кост, стърчаща от коляното му.

В салона отговорният агент на АБН Адам Норт потръпна при следващия адски писък, отекнал в сградата. Воят почти заглуши приближаващите сирени отвън. Беше приключил с импровизираната превръзка на Наоми и тя вече започваше да се съвзема. В големите ѝ зелени очи проблесна някаква искра, когато понечи да заговори.

— Спокойно — спря я той. — Вече всичко е наред. Справи се страхотно. — Комплиментът беше напълно искрен. За аналитик в разузнаването, тя се бе справила блестящо. Сирените отвън спряха пред сградата и след малко в бара нахлуха лекари с бели престилки. По петите ги следваха полицаи от управленията в Норфък и Портсмут, както и отряд на специалните сили на щата Вирджиния. В мига, в който влязоха, Райън излезе от склада с невъзмутимо изражение.

Полицайте огледаха бара, няколко от тях излязоха пребледнели от склада и погледнаха към Кийли. Цареше объркване, така че мина известно време, преди да се стигне до единодушие и по заповед на ръководителя на операцията, капитан Джина Нолан от полицейското управление на Норфък, на Райън Кийли бяха сложени белезници.

---

[1] Said to contain (англ.) — „Твърди се, че съдържа“. — Б.пр. ↑

[2] МИ-6 — другото (съкратено) наименование на т.н. Secret Intelligence Service — външното разузнаване на Великобритания. МИ-5 (Security Service — Служба за сигурност) е контраразузнаването. — Б.пр. ↑

13.

Норфък

— Какво, по дяволите, си мислеше, Райън?

Седяха в стая за разпити в полицейското управление на Норфък. Райън съзнаваше иронията на ситуацията, защото срещу него бе не кой да е, а лично заместник-директорът на ЦРУ. — Нямаш представа какво ми костваше да те измъкна от това. Не ти ли казах да пипаш по-нежно? Интересно какъв смисъл има тази фраза за теб.

Кийли огледа безизразно голите стени на стаята и каза:

— Съзнавам, че нещата не се развиха точно както...

— Райън — понижи глас Харпър, макар че вратата бе затворена и те бяха сами, — Елгин може да разкаже много неща за теб. И ако се разприказва пред пресата, дори директорът няма да овладее бурята от обвинения, която ще ни помете. По принцип тази операция е в юрисдикцията на АБН. Ти обаче си позволи големи волности.

Райън вдигна поглед към тавана и видя, че наблюдателната камера не работи, кабелите ѝ висяха разкачени. Запита се защо това изобщо го интересува.

— Ти сам каза, че президентът е разрешил това, Джон. Направих каквото трябваше.

— Глупости! — Харпър хвърли на масата няколко фотографии. — Снимките не лъжат. Сега Бюрото не може да притиска Елгин, понеже това виси над главите ни. С други думи, не можем да използваме принуда срещу него, защото ти ни отне тази възможност.

— Джон...

Харпър вдигна ръка, за да го накара да замълчи, изгледа го остро и отмести поглед.

— Този път стигна прекалено далеч — повтори той. Сега в гласа му се усещаше измъчено примирение. — Директорът иска да те извадя от обръщение и желанието му ще се сбъдне, ако Елгин проговори. Държавният департамент изпрати свои хора да го разпитат, но до

момента нищо не са научили. А сега искам да ми кажеш някоя добра новина, защото не остана човек, който да ми дължи услуга.

— Корабът, с който са пристигнали експлозивите, се казва „Наталия“ и е 25 000-тонен контейнеровоз, регистриран в Южна Африка. Курсът е бил редовен, със спирания в Марсилия и Рослеър, Южна Ирландия, преди да потегли за източното ни крайбрежие. — Райън вдигна поглед, за да види изуменото изражение на Харпър. — Господи, Джон, да не мислиш, че отидох там само да го торозя? Това ни трябваше и ето че го имаме. Нямаме обаче време за нежни увещания, ако съм те разбрал правилно.

— Защо, за бога, ме остави да ти се карам? Това може да е достатъчно да те спася... Той идентифицира ли Марч?

Кийли въздъхна и поклати глава.

— Знаех, че няма да може да го направи. Ако Шакиб е разказал на Марч каква е ситуацията, Елгин вече щеше да гние в някоя мръсна дупка, а ние нямаше да стигнем толкова далеч. Казах ти го вече — Марч не е от онези, които правят грешки. Той не оставя следи след себе си.

Джонатан Харпър не пропусна да забележи иронията в последното изречение — повече от ясно беше, че най-голямата грешка на Джейсън Марч бе, че беше оставил жив Райън Кийли на онзи сирийски хълм преди седем години. Само че тази мисъл го споходи неканена и той я намираше за страшно нелоялна. Засрами се, че се е идентифицирал с убиец... макар и само за миг. Това противоречеше на всичките му принципи.

Райън проследи бурята от емоции по лицето на своя началник и се запита какво ли става в главата му.

След разкритието на Кийли напрежението между двамата се стопи, но все още се намираха в стая за разпит — студените сиви стени сякаш се затваряха с всеки миг, надрасканата метална маса крещеше с гласа на хиляди признания, а откачената камера сякаш наблюдаваше всичко с непримигващото си око. Изведнъж Райън се почувства изморен. Сети се за Кати и за кратко му олекна.

— Мисля, че за днес се наработих, Джон. Ще ме изведеш ли сега от тук, или си дошъл само да си побъбрим?

По лицето на шефа му се плъзна лукава усмивка:

— Ти с кого си мислиш, че говориш, малкият?

След половин час вече пътуваха на задната седалка на шевролет „Събърбън^[1]“, почти идентичен с този на Адам Норт. Затъмнените прозорци ги скриваха от погледите на няколко репортери, достатъчно съобразителни да устроят засада пред паркинга на норфъкското полицейско управление.

— Трябваше да попитам по-рано, но все пак как е Наоми?

— Добре е — отговори Харпър. — Адам я откара в медицинския център „Де Пол“. Там я позашили и й дали болкоуспокоително. Сега е в хотел „Мариот Уотърсайд“, закъдето пътуваме.

— Джон... — опита се да възрази Кийли.

— Райън, ти научи онова каквото ни трябваше. Сега искам малко да си починеш, защото утре вероятно ще трябва отново да пътуваш за някъде. Зависи какво ще успеем да изровим. Аз поемам всичко друго за днес, а ако се появя в офиса на АБН с теб, това ще създаде доста проблеми. Мога да те уверя, че точно в този момент не се ползваш с особена симпатия сред тях. — Кийли кимна мрачно, а колата зави по Уотърсайд Авеню. — Ще ти се обадя утре сутринта — каза Харпър, когато спряха пред хотела. Райън тръгна да излиза, но той сложи ръка на рамото му: — Ти получи каквото ни трябваше, Райън, и тримата сте свободни. Това е важното. Сега иди да си поговориш с Хармай — Норт каза, че изглежда доста нещастна, когато си тръгнал.

— Случилото се днес не е по нейна вина, Джон. Казах й да ми вярва, а веднага след това онзи мръсник опря нож в гърлото й. Има право да е разстроена.

— За бога, Райън, та тя е жива благодарение на онова, което ти направи за нея във Вашингтон, нали? Не го забравяй! Би трябвало да ти е благодарна. Сега върви да спиш.

Райън козирува на шега, Харпър не може да сдържи усмивката си и потегли. Докато чакаше на рецепцията да го регистрират, Райън започна да усеща колко е изморен. В момента му беше трудно да повярва, че преди по-малко от 12 часа се е събудил в леглото до Кати.

Асансьорът спря на третия етаж, той излезе от кабината и погледна късчето хартия, което Харпър бе натикал насила в ръката му. Стая 305. Погледна джинсите си, изцапани след търкалянето по пода в бара, и разбра, че сигурно изглежда ужасно. Майната му, реши той, поне имам основателно извинение.

Наоми Хармай лежеше свита на кълбо в леглото, облечена с бяла памучна хавлия, под която очевидно нямаше нищо. В стаята цареше уютен мрак, но очите ѝ бяха широко отворени и вперени в нищото. След като Норт я доведе в хотела, тя се изкъпа, после взе втори душ, след това... трети и всеки път оставяше горещата вода да струи по затворената рана на бедрото ѝ. Сега, когато нищо не я разсейваше, съзнанието ѝ възпроизвеждаше филма на случилото се. Тя пристъпваше към бара напълно уверена, стиснала глока в ръка. Виждаше лицето си някак от разстояние, различаваше непоколебимата решимост по него, стиснатата челюст. В следващия миг стоеше изправена пред Райън. В гърлото ѝ бе натиснато острието на нож, а Елгин шепнеше в ухото ѝ: *Ще те нарежа и изчукам, кучко.*

Нарежа и изчукам... Тя сухо изхлипа и звукът отекна в стаята. На вратата се почука.

— Наоми, Райън е... — Тя не отговори. — Наоми, искам да поговорим за минутка.

Дръжката на вратата се размърда, но тя не стана да му отвори. След малко се разнесе странен стържещ звук и Райън бутна вратата пред себе си и запали осветлението.

Наоми скочи и побърза да изтрие сълзите си.

— Какво си мислиш, че правиш? — гневно извика тя. — Ако исках да влизаш, щях сама да отворя шибаната врата!

Той вдигна извинително ръце. Тя изгледа мръсната черна тениска, опъната на широките му гърди, и видя последната добавка: тънък, извит белег, спускащ се по лявата половина на лицето му. Сигурно идваше направо от полицейското управление. Почувства нещо, което само засили раздразнението и объркването ѝ.

— Виж — примирително започна той, — само исках да проверя как си. Радвам се, че си добре.

— Не и благодарение на теб — сряза го тя. — Прекрасен изстрел през мен. Нищо страшно... Е, може да ти дадат нов медал. — Сарказмът обикновено ѝ се удаваше, но този път ѝ се струваше не на място и в мига, в който произнесе думите, съжали за тях.

Той я изгледа с недоумение. Котешките ѝ зелени очи бяха гневно разширени, но още можеше да различи следите от сълзи по бузите ѝ и червенината в ъгълчетата на очите ѝ. Но това не можеше да го спре:

— Какво означава „нов медал“? — бавно попита той и бавно пристъпи към нея, докато между тях не остана по-малко от метър. Лицето му бе безизразно, както когато бе излязъл от склада на бара. — Чуй ме добре — тихо продължи той и Наоми неволно отстъпи назад: — Съжалявам за онова, което ти се случи днес, но стой далеч от личния ми живот. Нямах право да ровиш в миналото ми. Продължиш ли, ще престане да ме е грижа какво може да ти се случи.

В следващия миг вече го нямаше. Беше изчезнал надолу по коридора. Изминаха няколко дълги секунди, преди тя да помръдне. През това време по лицето ѝ премина цяла вселена от емоции. Накрая отиде да затвори вратата.

---

[1] Тежък модел джип на „Шевролет“. — Б.пр. ↑

14.

Иран — Норфък

Югоизточен Иран, Макранското крайбрежие с изглед към Арабско море.

Далече на север върховете на Заргос се извисяваха над пустинния пейзаж. Но ако се изключеше размерът им, и планината, и земята под тях бяха почти незабележими.

Той стоеше на покрита с асфалт макадамена пътна настилка. Беше началото на ноември, но температурата надвишаваше 35 градуса и беше задушно. Тревогата му се засилваше от хората наблизо — изпратения от Мазахери полковник от военновъздушните сили и помощниците му, които арогантно се хилеха, доволни да се къпят в светлината на властта му. Присъстваха и вездесъщите представители на „Комите“ — в случая двама младши членове, преметнали ремъците на калашниците през гърдите си. Хасан Хамза тихо разговаряше с полковника, а очите му оглеждаха с нескривано презрение младите хора, заобиколили началника си. Разговаряха вече над 20 минути, явно без особен напредък.

Нетърпението, което започваше да изпитва, не можеше да се забележи нито по лицето на Марч, нито в позата му. Стоеше мълчалив и загледан в морето, а спорът зад гърба му продължаваше.

Намираха се в пристанищния град Бандар Бехеши, на 150 километра от границата с Пакистан. Мъжете стояха в сянката на един от отворените складове. Самото пристанище не бе голямо и разполагаше само с четири дока и четири пристана, на всеки от които имаше по два самоходни крана. Имаше и електрически евакуатор, използван за разтоварване на зърнени култури от трюмовете, и други два крана на верижно задвижване, изтеглени по-навътре. Два стари повдигача, изоставени на черната асфалтова повърхност, оформяха картината.

Зад четирите отворени склада имаше навеси и се виждаше офисът на началника на пристанището — обикновена барака от

ръждясала ламарина. Пристанището бе заградено с навита на спирала бодлива тел, а зад оградата започваше пустош.

Гласовете се повишиха и той се обърна към групата. Хамза гневно вървеше към него, а полковникът крещеше зад гърба му. Египтянинът избърса потта от челото си и се приближи, свил устни под гъстите си мустаци.

— Негодници! — изсъска той. — Нищо не разбират. В Техеран всичко се оправя с едно обаждане по телефона. Тук обаче не е толкова лесно.

— Какъв е проблемът? — поинтересува се Марч.

— Няма камиион. Няма начин да превозим каргото, а не можем да си позволим да го оставим, дори и в заключените складове. До Арак е далече, чака ни преминаване през планински проход... Без камиион е невъзможно!

— Говори ли с началника на пристанището?

Хамза вдигна ръце в жест на безсилие.

— Попитах го има ли камиион в някой от охраняваните складове. Той обаче не пожела да ми каже...

Хамза замлъкна. Подчинените на полковника гръмка се изсмяха. Блестящите очи на Марч се преместиха от лицето му в посока на офиса, който сякаш трептеше в маранята.

Не бяха изтекли и пет минути, когато Джейсън Марч излезе от ламаринената барака. На лицето му играеше лека усмивка. Между пръстите на дясната му ръка блестеше сребрист предмет.

— Ключ...!? Значи имат камиион — каза Хамза, присъединявайки се към него. Марч застана пред заключената плъзгаща се врата на втория склад.

— Ако нямаше камиион, щеше да ми го каже — бе късият отговор.

Хамза погледна към бараката и забеляза, че полковникът и подчинените му правят същото. Смехът бе заглъхнал, а хората на иранския офицер се бяха скупчили плътно до него като сгълчани деца. Вдигнаха тежката врата и зад нея се показа „Интернешънал 4900 4К2“. Марч се качи леко в кабината и започна да разкъсва опаковката около волана. Няколко минути по-късно двигателят басово изрева.

— За нещастие той имаше само ключ за склада — обясни Марч.
— Това ще ни причини известно неудобство, но няма да ни спре.

Хамза не отговори, само погледна към бараката, която продължаваше да трепти като пустинен мираж.

Към групата се бе присъединил техник — бивш работник на дока с опит в работата със самоходния кран. Шестметровият контейнер кротко чакаше на втори пристан, а корабът бе отплавал преди много часове. Вкараха на заден ход крана до пристана и натовариха контейнера. Престоеше им дълго пътуване, но никой не ги чакаше по-рано от поне няколко дни. Разполагаха с всичкото време на света.

Райън Кийли се събуди от звъна на телефона на нощното шкафче. Разтри очи с една ръка, за да прогони съня, и взе слушалката с другата. Погледна през прозореца, видя надвиснали над залива облаци и чу глухия тътен на гръмотевица в далечината.

— Райън, Харпър е. Ще ви чакам с Хармай пред хотела в десет. Имайте готовност да летите — научихме нещо. Струва ми се, че ще ти хареса.

— Окей, ще бъда долу. — Той затвори телефона и влезе в банята. Снощи бе заспал почти веднага след като легна, но не и преди да вземе душ и да се избърсне, за да се почувства отново човек. На вратата се почука точно когато се бе облякъл.

В коридора го чакаше Наоми. Лицето ѝ изразяваше разкаяние... а може би не. Изглеждаше все така изумително: беше облечена с тънък кашмирен пуловер и официални панталони, които скриваха превръзката на бедрото ѝ. Лицето ѝ обаче бе изопнато, а под очите ѝ имаше сенки, сякаш не бе спала добре. Понечи да каже нещо, но се поколеба.

— Гладен ли си? — попита тя. — Хайде, закуската е от мен.

Не беше съвсем сигурен дали това е своеобразна форма на извинение, затова сви рамене и я последва на партера. Ресторантът изглеждаше сносен и той се изненада, че е почти безлюден. Седнаха максимално далеч от другите гости и не след дълго пред него бе сервирана обилна закуска от яйца, бекон, препечен хляб и кафе. Наоми си поръча само боровинково кексче и той се усмихна.

— Не ме гледай — обади се тя. — На диета съм.

Той поклати глава.

— Диетата е последното, от което имаш нужда. Чувствам се неловко да ти кажа това. Все пак съм сгоден, ако ме разбираш.

Тя се усмихна и бутна чинията от себе си. Наведе се напред в стола си и заговори. Пръстите ѝ бяха притесняващо близо до ръката му.

— Виж... извинявам се за снощи, но само донякъде. Не мисля, че с мен се отнасят както заслужавам. Отне ми доста време да изровя информацията, с която ти и заместник-директорът трябваше да ме запознаете в самото начало. — Той не отговори и тя продължи: — Идеята на всичко това е да се открие Джейсън Марч, но вие не ми казахте основни неща за него. Знам, че си бил войник, Райън. Знам какво е причинил той на теб и твоите хора.

Той затвори очи и направи усилие да се овладее. Как е научила? Първото заключение, което се налагаше, бе, че не е оценил по достойнство качествата на Наоми Хармай. Въпросът сега бе как да постъпи в създалата се ситуация. Реши, че е най-разумно да опита сдобряване.

— Е, както изглежда, вече знаеш всичко — каза той. Удиви се какво усилие му струва да звучи спокойно. — Какво друго бих могъл да ти кажа?

Наоми вярваше в способността си да преценява настроенятия на другите и почувства, че моментът не е удачен да споменава Босна. Сви рамене и посегна към чашата с портокалов сок.

— Ами... бих искала да зная какво се опитваме да достигнем. Пределно ясно е, че Марч е свързан с иранците и „Ал Кайда“, от което следва, че те действат в съдружие. Знаем какво се опитват да постигнат иранците. Що се отнася до „Ал Кайда“... Мислиш ли, че те преследват същата цел?

Райън поклати глава и отпи от кафето.

— Ако посмеят да използват ядрено оръжие или дори успеят някак да се снабдят с такова, това ще бъде краят им. Ща загубят цялата държавна помощ заради страха от санкции, наложени от ООН, или по-лошо — американски военен отговор. Сигурен съм, че подобни мисли не биха хрумнали на никой от водачите на „Ал Кайда“, но трябва да се съобразяваме с реалната ситуация. Тези хора вече са направили голям

брой противоречиви изказвания за желанието и опитите си да си набавят ядрен материал.

— А Иран?

— Ако някога разберем, че Иран има такова оръжие, те просто ще заявят, че им трябва за отбранителни цели. После ще направят някои дребни отстъпки, за да го преглътнем по-лесно. На Организацията за сигурност и сътрудничество в Европа и на ООН няма да им хареса — още по-малко на нас, — но севернокорейците вече разбраха, че сме готови да си затворим очите за много неща, стига да не се пречи на другите. Точно затова Бренеман иска да ги спре, преди да стигнали твърде далече. Защото сдобият ли се с ядрено оръжие, възможностите ни за действие значително се ограничават.

Тя се усмихна и отхапа от кекса.

— Разбирам, че не си експерт по външната политика.

— Така е — усмихна се той. — Но неоспорим е фактът, че „Ал Кайда“ е на път да възстанови подкрепата си, а заедно с това и потока от оръжие и финансови постъпления, стига да не посягат към ядрено и биологично оръжие. Другото би означавало да си търсят белята. Ако трябва да правя предположения, бих казал, че те по-скоро се опитват да помогнат на ядрените амбиции на Иран.

— В замяна на...?

— Е, трудно е да се каже. Напълно възможно е още да не са стигнали до споразумение — отговори той. — Възможно е да опира до пари, политическо убежище, въоръжение... може дори да става дума за още по-прости неща, като безопасно минаване през страната. За подобна помощ биха очаквали доста в отговор.

— Звучи логично. — Наоми допи сока и си погледна часовника. Беше почти десет. — Каква е ролята на Марч, според теб?

Райън не отговори, понеже видя приближаващия се със сметката сервитьор. Изчака да платят и да вземат палтата си, преди да подхване темата:

— Прочела си папката, така че знаеш какво представлява той. — Тя не беше прочела нищо, но не го поправи. — Външният вид и обучението му позволяват да се слее с обществото тук. Възможно е дори да успее да привлече някои свои международни връзки. Няма съмнение, че за операция, имаща за цел обект на наша територия, Марч е най-силният им коз. Да не говорим на колко неща може да

научи новите постъпления в редиците им. Според мен те не биха го използвали, ако не вярвах, че шансът му да се измъкне жив е значителен. Повярвай ми, когато ти казвам, че докато е част от тях, „Ал Кайда“ става все по-силна всеки ден.

— Това е страшна мисъл — прошепна тя.

Райън кимна.

— Знам това.

Черният събърбън беше паркиран до тротоара, а над тях падаше фина дъждовна мъгла. Бързаха да се доберат от входа на хотела в топлия уют на вана. Харпър чакаше на седалката до шофьора. Тежката кола се включи в трафика в мига, в който затвориха вратите. Райън подаде на заместник-директора кафе в стиропорена чаша, взета от ресторанта, и възрастният мъж кимна благодарно.

— Ударихме джакпота с „Наталия“, Райън — започна той. — Оказа се, че е собственост на някой си Стивън Грей. Това говори ли ти нещо?

— Съвсем смътно... — отговори Кийли. — Притежава корабна компания, нали? Беше се забъркал в някакви неприятности, когато задържаха в Северно море един от корабите му, пълен с оръжие.

Харпър хвърли папка в скута му.

— Същият. И не „неприятности“, а големи проблеми, защото се оказа, че оръжието е първокласно: хиляда 40-милиметрови автоматични гранатомета все още с фабрична грес, осем хиляди единици муниции, сандъци, пълни с монтирани на тринога 7,62-милиметрови картучници „Вектор“. Всичко това произведено от поделение на „Динел Армс“, в което правителството притежава мажоритарен дял. Както можеше да се очаква, британците се вбесиха. Имаше слухове, че Грей трупа оръжие, което да продаде на онзи, който предложи най-висока цена, но в крайна сметка адвокатът му го измъкна за процедурни нарушения.

Наоми отвори широко очи, а Райън рязко вдигна поглед.

— Това е проблем — каза той. — Защото, ако се окаже истина, е доста вероятно „Ал Кайда“ да има достъп до сериозна огнева мощ.

— Повече от вероятно — намеси се Наоми. — Да разгледаме фактите все пак. Грей притежава корабна компания, използвана за

контрабанда на оръжие. Един от корабите му докарва в Щатите експлозиви, които са използвани за терористична операция от „Ал Кайда“. Трябва да има някаква пряка връзка.

Харпър кимаше бавно.

— И аз съм готов да се обзаложа, че тази връзка се казва Джейсън Марч. — Той вдигна втора папка от пода до краката си. Беше тъмнокафява, без надписи. Подаде ѝ я: — Време е вече да видиш това, Хармай. — Кийли я погледна въпросително, но тя игнорира погледа му и започна да прелиства съдържанието на папката, докато заместник-директорът обясняваше: — Това е пълната житейска история на Марч... или по-точно казано, всичко, което ни е известно за него. — Не че е нещо повече от 201^[1]. Данните за него бяха достатъчно добри, за да бъде приет на военна служба, а след това вече никой не рови дълбоко.

Тя го погледна заинтригувано. Райън се бе загледал в дъжда навън.

— И какво означава това?

— Означава, че не е съществувал, преди да влезе в армията — отговори Харпър. Тя го гледаше с отворена уста.

— Това не може да бъде. Военните се интересуват от акта за раждане, шофьорската ти книжка, та дори от дипломата ти за средно образование. Как е могъл...

— Всички представени от него документи се оказаха фалшификати — отговори Райън и тя се обърна към него. — Най-рискованата за него част е била попълването на документите за постъпване на служба, но дори тази опасност е само привидна — армията винаги изпитва недостиг от свежа кръв. А веднъж влязъл в системата, е бил възприеман като даденост. Въздушнодесантни части, школа за рейнджъри, снайперска школа, курс по ОИСБ — това означава оцеляване, измъкване, съпротива и бягство, оценка и подбор на кандидати за специалните сили... Всичко това е получил на база военното си досие и е преуспял във всичко, до което се е докоснал. Беше образцов войник. Генералите, подписвали решенията за постоянното му обучение и усъвършенстване, не са имали никакъв повод за съмнение на база никакви данни от предвоенната му биография.

Наоми долови горчивина в думите на Райън и в съзнанието ѝ изникна споменът за разговора с генерал Хейл: *Малко си развалих мнението за Кийли. Струваше ми се параноично... Оказа се прав... Трябваше да се вслушам...* Продължаваше да преглежда папката. Доколкото това изобщо бе възможно, резултатите на Марч бяха по-добри от тези на неговия командир. Още първата страница показваше военната му специалност като „18 Чарли“ — кодово наименование за „инженер-сержант от специалните сили“. В допълнение към споменатото от Райън обучение, сержант Марч беше завършил ОЕ („Обезвреждане на експлозиви“) и беше квалифициран както в леководолазна дейност, така и в СОНОП („Скокове отвисоко с ниско отваряне на парашута“), известно още като свободно падане.

Но списъкът му с награди и отличия в т.н. DD214^[2] беше доста невзрачен. Най-високото отличие, което му бяха присъждали, бе „Медал за отлична служба“. С изключение на това... нямаше нищо значимо.

— Като е бил такъв страхотен войник, защо не е бил награждаван?

Райън се замисли, защото въпросът бе добър.

— Мисля, че беше добър и получи всички стандартни медали, които се дават с повишенията, а и всеки свестен подофицер получава МОС. Работата е в това, че просто дразнеше офицерите, които стоят зад раздаването на медали и отличия. Странеше от колегите си и не обичаше да бъде в екип. На много хора не им харесваше как се държи... караше ги да се чувстват неспокойни в неговата компания.

„Включително и ти самият“, помисли си тя. Но Райън Кийли бе проникнал по-дълбоко в съзнанието на Марч и бе видял онова, което се таеше там, много преди да го видят другите. Той не можеше да бъде обвинен за направеното от Марч преди седем години, още по-малко за престъпленията му след това. Тя върна папката на заместник-директора.

— Е, сега вече имаш представа кого преследвате — каза Харпър.

Тя не се издаде, но зърна как ъгълчетата на устните на Райън се повдигат. Харпър явно нямаше представа за качества на анализатора, който бе привлякъл.

— Искам да заминете за Кейптаун и да видите какво може да каже Грей. Той използва там един ремонтиран склад за офис и база на

операциите си. Има бизнес още в Дърбан и Ричардс Бей, но Кейптаун му е базата. — След това посочи папката в скута на Кийли: — Това би трябвало да съдържа цялата информация, от която имате нужда. Стивън Грей не е смятан за образцов гражданин след онова измъкване от съда. Имаме неофициалната подкрепа на южноафриканските власти да разследваме операциите му. Преведено на прост език, това означава, че са склонни да не забелязват някои неща... но не всичко. Надявам се този път да си ме разбрал правилно, Райън! — каза той твърдо и погледна младия си подчинен. Кийли кимна уважително, което развесели Хармай, но Харпър я прониза със същия отрезвяващ поглед. — Искам да сте наясно, че местната полиция не знае нищо и скоро няма да узнае. Добре е да го помните. Защото това означава, че няма да се поколебаят да стрелят срещу вас, ако им дадете основание. Най-близкото до Кейптаун посолство на Съединените щати е в Претория, което означава на 1000 километра. Това не ви оставя място за грешки, така че гледайте да не стане издънка, защото няма на кого да разчитате.

Джонатан Харпър се обърна в седалката си, за да покаже на шофьора нещо, докато приближаваха терминала за заминаващи на международното летище на Норфък. Небето сякаш се бе продънило и от него се сипеше пороеен дъжд.

— А, едва не забравих. — Харпър отново се обърна към тях и им подаде по една папка: — Това са паспортите и шофьорските ви книжки. Поздравления, вече сте на работа в Силициевата долина. Кое то означава голямо увеличение на заплатите ви... поне на хартия — усмихнато допълни той. — Разноските ще отчетете като командировъчни, но не забравяйте кой трябва да ги подписва, окей? — Усмивката от лицето му изчезна и изражението му отново стана делово: — Има причина сега да седя тук, вместо в уютния си малък кабинет в Лангли. Тази ситуация се наблюдава с пълно внимание от директора и президента, така че изисква и нашето пълно внимание. Разчитам на вас.

Малкият транспортен конвой бе пътувал на северозапад вече осем часа. Прекосяваха Дащ-е Лут — голямото солено езеро, простиращо се до безкрая във всички посоки. Когато в далечината най-сетне се появиха полите на Заргос, гледката вдъхнови младия полицай

на седалката до шофьора във втория ленд роувър да прошепне къса молитва на благодарност. Пред тях се движеше колата с мъжа от „Ал Кайда“, полковника от военновъздушните сили и двамата му адютанти. Зад тях тежко се клатеше управляваният от американеца камион, натоварен с контейнера, който трябваше да пристигне в завода в Арак.

Зад гърба им останаха градовете Никшар и Бампур, където малки групички деца възбудено ги приветстваха с махане на ръце, докато машините си пробиваха път по тесните улички. Четири часа по-късно на север се показаха очертанията на град Бам, което бе накарало един от пътуващите на задната седалка да възкликне развълнувано. Осемдесет километра по-късно силуетът на града отново се бе размил на хоризонта.

Още по-рано Али Ахмеди, който бе прекарал целия си живот по улиците на Техеран, бе забелязал изненадващия контраст на пустинята. Представата му за ирански пейзаж се изчерпваше със зъберите на връх Демаванд — най-високата точка в Иран, северно от столицата. Не бе виждал пустиня, преди пътуването си до Бехеци, и затова остана поразен от гледката на белите облаци, увиснали в ослепителната синева на небето и докосващи назъбените очертания на хоризонта, където започваха пясък, камъни и засъхвалата кал на *кавира*^[3].

Сега въздухът беше по-хладен и Ахмеди свали стъклото на прозореца. Полъхна го бриз. Звездите вече се наместваха над главите им. Скоро щяха да спрат, понеже пътуването през мляскащата кал на солените блата в кавира беше опасно и през деня, когато пътят се виждаше.

Колата се шофираше от неговия приятел и офицер от „Комите“. На задната седалка бяха трима от адютантите на полковника. Времето минаваше и Ахмеди развеселено бе слушал разговора им... поне в началото. После започнаха да изразяват растящото си нетърпение, а накрая и досадата си.

Говореха само за американеца.

Чуха се всякакви предположения и теории: американецът изобщо не бил американец, а европейски наемник; американецът бил шпионин за Големия сатана; американецът бил изключителен убиец, нямащ равен на себе си.

„Това поне е истина“, помисли си той.

Ахмеди бе наблюдавал как американецът омая човека на „Ал Кайда“ със змийските си очи и красивата си като на холивудска звезда външност, и как после невъзмутимо тръгна към офиса на началника на пристанището. Спомни си, че малко преди това началникът бе изкрещял, че складът не може да се отключва и ако им трябва камион, да го търсят другаде. Американецът бе влязъл в ламаринената барака... след което никой повече не видя началника.

Никой не посмя да влезе в офиса след това. Ахмеди бе готов да се закълне, че човекът от „Ал Кайда“ се страхува от американеца и полковникът и хората му споделят този страх.

Следващият ги камион примигна с фарове и тяхната кола примигна на свой ред. Конвоят спря и двигателите замлъкнаха. Извадиха изпод седалките спални чували, защото вятърът вече вдигаше пясък в черната пустинна нощ. До Арак имаше още 12 часа път. Щяха да потеглят на зазоряване.

---

[1] Досие 201, известно като OMPF (Official Military Personnel File (англ.) — официално военно кадрово досие), е колекция от сведения за конкретен военнослужещ. — Б.пр. ↑

[2] Формуляр 214 — документи за уволнение. — Б.пр. ↑

[3] Кавир (фарси) — пустиня. — Б.пр. ↑

15.

Кейптаун, Южна Африка

Основан в средата на 17-и век от губернатор Ян ван Рийбек, Кейптаун бил станция за зареждане на корабите на холандската Източноиндийска компания по пътя им на изток. С течение на годините градът се развивал и процъфтявал, като първоначално бил окупиран от британците, но през 1803-а бил върнат на Холандия. През 1806 година пристанището за пореден път паднало в ръцете на британците и скоро станало столица на колонията край нос Добра Надежда. Когато през 1910 година бил създаден Южноафриканският съюз и цялата администрация се пренесла на север в Претория, пристанищният град продължил да се развива, понеже диамантените и златни мини в Трансваал били източник на големи количества скъпоценни суровини за износ. В наши дни Кейптаун е едно от най-големите морски пристанища в света и Райън Кийли разбираше защо Стивън Грей е решил да базира компанията си в кипящия от живот търговски и промишлен център.

Пристигнаха в Кейптаун към три часа следобед, след като бяха прелетели близо 13 000 километра. Слънцето прежуряше над тях, докато Райън насочваше наетия бял нисан „Екс-трейл“ в сърцето на града. Наоми седеше до него, разтворила на коленете си голяма карта, и му даваше указания как да стигнат западно от „Странд“ до крайбрежието. По изражението ѝ личеше, че я вълнуват по-важни неща от задълженията ѝ на навигатор.

— Хайде... — не изтърпя той. — Побъркваш ме с това изражение. За какво мислиш?

Тя се обърна към него със загрижено лице.

— Опитвам се да реша как да подходим с Грей. Не ти ли се струва, че сме малко на брой за целта?

Райън сви рамене, без да отклонява вниманието си от пътя.

— Той е собственик на една от най-големите корабни компании в страната, така че явно е интелигентен мъж. Ще опитаме да му

представим нещата откъм логичната им страна. Силно се съмнявам, че би искал да го екстрадират. Колкото и да е трудно да се организира това, сигурен съм, че Държавният департамент ще направи подобно искане, ако Грей се запъне. И не виждам защо южноафриканците биха се съпротивлявали. Ти как мислиш?

— И аз не мисля, че биха създали проблем — отговори тя. — Но какво ще правим, ако той не се вслуша в гласа на разума? Завий тук...

Райън зави на ъгъла и тихо изруга, разминавайки се на косъм с по-малка кола. Все още имаше проблем с адаптирането към лявото движение в страната.

— Не планирам толкова напред — отговори накрая с лека усмивка.

Движеха се бавно по тесните улички на крайбрежния район Виктория и Албърт, известен сред местните просто като „В и А“. Понеже това бе една от основните атракции за туристи, улиците бяха в плен на скъпите магазини, а техните посетители, заможни туристи с плътен слънчев загар, бавно се влачеха, нарамили обичайния товар от камери, раници и пазарски чанти. Крайбрежието бе възстановено в стила на късните 80 години на миналия век и макар много от сградите да бяха модернизирани, все още носеха следите на викторианската архитектура, останала в наследство от годините на британско управление. Наоми намираше атмосферата за доста приятна, докато джипът минаваше по нисък хълм, а в далечината блещукаше водната повърхност на Тейбъл Бей.

— Намали — нареди тя и свали поглед към картата. — Тук надясно.

Райън зави в първата улица. Отдалечаваха се от гъмжащия от хора център на търговската част и навлизаха в промишлена зона. Промяната не бе ясно забележима в началото и първият признак бе оредяващата тълпа по улиците. Не след дълго обаче скъпите ресторанти и бутици бяха сменени от високите правоъгълни тухлено-циментови сгради на складове.

— Какво търсим? — попита той.

Тя погледна още веднъж картата и кимна към едно от многото идентични здания.

— Ето това.

Пред склада беше паркиран сребрист мерцедес Е класа, последен модел.

— Малко издайническо, не мислиш ли? — обади се Райън. — Едва ли има много такива наоколо. — Потърси с поглед охранители, дебнещи в уличките край склада, но не забеляза такива. — Ти видя ли нещо? — погледна я той.

Наоми поклати отрицателно глава и Райън ускори напред по улицата.

— Какво пра...?

— Почакай малко, мисля — спря я той. Вече бяха оставили склада зад себе си, но силуетите и взаимната ориентация на сградите още бяха в съзнанието му, докато обмисляше възможностите за евентуално проследяване... Така че мина известно време, докато съобрази, че тя го пита нещо.

— Извинявай, Наоми. Какво каза?

— Не е важно — махна тя с ръка. — Повече ме интересува за какво мислеше току-що.

Той въздъхна тежко. Движеха се из улиците по границата с Тейбъл Бей.

— Мислех си, че не може да е толкова просто. За известен търговец на оръжие този човек е направо небрежен към мерките за безопасност. Само че едва ли е така: трябва да има някаква охрана, което означава неизвестен брой въоръжени бодигардове из склада, в добавка към някаква охранителна система. Най-добре да го ударим, докато е на път... но няма начин Харпър да одобри това — нали от нас се очаква да свършим работата с минимум шум.

Наоми не отговори. Потъмняващата вода в залива приковаваше вниманието ѝ, докато Райън караше обратно към търговската зона. Отдясно се стрелкаха добре осветените витрини на заведения, а отдясно бе впечатляващата гледка на залива. Тя разсеяно наблюдаваше люлеещите се навигационни светлини на корабите, подскачащи върху разлюляната гръд на Атлантика.

— А може би е просто — замислено каза тя.

— Какво искаш да кажеш?

— Грей е победил правителството в собствената му игра — хванали са го в мига на извършване на престъпление, но въпреки това им се е измъкнал. И сега е дори по-богат от преди. Защо не допуснем,

че арогантността му стига дотам да реши, че не могат и с пръст да го пипнат?

— Това е интересна мисъл — призна Райън. — Но трябва да сме сигурни. — Погледът му неволно се насочи към гърлото на Наоми и той неволно потръпна при мисълта за онова, което по чудо не се бе случило. — Защото според мен вече рискувахме достатъчно.

Тя не му отговори. Райън паркира наетия нисан в паркинга на хотел „Виктория и Албърт“. Регистрираха се и хапнаха лека вечеря на верандата с изглед към залива. И двамата бяха изтощени, но не отказаха да прегледат листа с вината, който сервитьорът донесе заедно с менюто.

Храната беше изключително добре приготвена, а панорамата беше прекрасна. Водата сякаш можеше да стигне и отвъд хоризонта, ако не опираше в огненочервеното небе и масива на връх Тейбъл, чийто силует се очертаваше на фона на залязващото слънце.

В началото разговорът не потръгна, но малко по малко Райън усети, че преодолява неприязънта си към Наоми Хармай. Разбираше, че това се дължи отчасти на външността ѝ и отчасти на виното, но с напредването на нощта започна да се държи по-топло с нея. Когато се сети за подсмивването ѝ пред блока „Кенеди-Уорън“, противопостави на това светкавичния ѝ рефлекс в бара в Норфък. Неблагодарността ѝ се компенсираше от образа на разплаканото момиче в ярко осветената хотелска стая. Виждаше всички подробности в противоречивата картина, но не можеше да откъсне погледа си от влажните ѝ зелени очи.

Дълго след като бяха приключили с вечерята, сервитьорът им донесе втора бутилка бордо. Наоми бързо изпи една чаша, но удължи удоволствието си с втората. Говориха за полета, след това обмениха първите си впечатления от африканския континент. Светлината на залеза гротескно удължаваше сенките по терасата, когато те заговориха за първите си години в Управлението.

— Знаем, че не е прието да се пита — погледна я той с момчешка усмивка, — но на колко години си все пак?

— Нямаш никакви козове срещу мен — усмихна му се в отговор тя. — Аз знам на колко години си ти.

— Вярно е — призна той, — изглежда знаеш доста.

— Затова съм тук, а не в малката си работна клетка на „Тайсънс Корнър“ — отговори тя. — Директорът реши, че единият от двамата ни трябва да знае нещо. — Забележката го накара да се засмее и той вдигна бутилката, за да разпредели остатъка от виното по чашите. — На колко е годеницата ти?

— Нейната възраст срещу твоята.

Предложението ѝ се стори забавно. Тя остави чашата си и помисли.

— Добре, макар че ще трябва да разчитам само на думата ти. На двайсет и девет съм. Твой ред е.

— Двайсет и девет?

В усмивката ѝ се прокрадна неувереност.

— Трийсет. Но, господи... двайсет и девет звучат толкова помалко, нали?

Той гръмко се изсмя и изпълни задълженията си по сделката:

— Кати е на двайсет и четири. Зная в каква светлина ме поставя това, но... всъщност няма какво да кажа в своя защита. Тя беше моя студентка... което, предполагам, прави нещата още по-лоши.

— Нима си професор? — изненада се тя. — Не си ли прекалено млад за това?

— Всъщност съм само доцент. И вероятно още не съм загубил работата си, защото казвам онова, което очакват от мен, и се държа раболепно. Защо? Не приличам ли на професор?

— Не, не е това — каза тя. — Баща ми преподаваше в Кеймбридж. Той е наистина много известен — светило в своята област. Но повечето хора смятаха, че не прилича на професор.

— Затова ли се преместихте в Щатите? Заради професията му?

Тя кимна и доби нещастно изражение. Отговори му, без да вдига поглед от покривката на масата:

— Бях на осемнайсет, когато му предложиха работа в Харвард. Той се справи много добре... написа няколко книги, назначиха го на постоянна длъжност. Когато ми предложиха пълна стипендия и аз я отказах, той толкова се разсърди, че не ми говори цял месец. — Поколеба се, после продължи: — Предполагам, искал е да продължи делото му. А когато постъпих в Управлението, това го разочарова още повече.

— Защо отказа стипендията? — тихо попита той.

Тя най-сетне вдигна очи.

— Искан да си я заслужа, разбираш ли? Не желяех да ми поднасят бъдещето на тепсия. Сега може да звучи глупаво, но тогава бяха убедена, че не мога да постъпя иначе. Само че и той беше голям инат, не се спогаждахме много. Не смятам, че съм искала много. Просто ако веднъж, поне веднъж, бе говорил за мен по начина, по който говореше за братята ми...

Тя спря насред изречението, отблъсна стола от масата и толкова рязко се изправи, че столът ѝ падна. Райън също скочи.

— Какво... какво има?

Но тя вече клатеше глава, изненадана и разгневена на себе си.

— Нищо... наистина нищо. Господи, какво ли не дрънкам понякога. Съжалявам, забрави...

— Наоми... — Но тя бе сграбчила палтото си и вече се обръщаше. — Наоми — повтори той и я хвана за ръката. — Ако не го е направил от гордост, значи е сбъркал.

Тя бързо го погледна в очите и видя, че е искрен. Поколеба се за миг, после стремително се приближи до него и леко го целуна. Задържа меките си устни до бузата му в обещание за нещо повече. После моментът отлетя и тя си тръгна. Тракането на токчетата ѝ отекваше между празните маси.

Райън бе изумен. Остана на терасата, продължавайки да усеща сладостта на целувката ѝ. Тъмнината вече се спускаше. Би дал всичко това да не се беше случило. Но не можеше да го върне, а му предстоеше още дълго да работи с нея. Едва сега се сети за Кати, което не бе никак добре. За да се накаже, извика насила образа ѝ в съзнанието си и когато той се появи, тя се намираше на скалите над Кейп Елизабет, а силният океански бриз развяваше косата ѝ. Даже в обърканото му и смутено съзнание кристалната яснота на чертите ѝ бе поразяваща. После образът се разчупи на хиляди парчета и той отново осъзна, че е направил голяма грешка.

Поклати глава и тръгна към стаята си. Какво не би дал това да не се беше случвало...

Следващият ден започна рано за Райън. Той се обръсна и се облече, преди слънцето да е изгряло, и спря по пътя да мушне бележка

под вратата на Наоми. В нея не се казваше нищо за предната вечер. Просто ѝ обясняваше, че ще вземе джипа, за да купи някои неща. Беше пила малко повече вино, така че нямаше нищо лошо да ѝ даде няколко часа повече, за да се възстанови. Отби се в ресторанта на хотела, за да вземе кафе в пластмасова чаша, след това спря на рецепцията и попита как да стигне до магазините, които му трябваха.

Въздухът навън бе прохладен, а на носа вече аленееше зората на поредния ден. Знаеше, че е прекалено рано за каквито и да било магазини, но някак не беше готов да види Наоми толкова скоро. Странна жена, разсеяно си помисли той. Умна, упорита и решена да не разкрие някаква човешка слабост. Трябваше някак да ѝ покаже, че случилото се между тях не може да има продължение, но искаше да го направи така, че да може да работи с нея. Ситуацията определено беше трудна. Дали нямаше да е по-добре да не споменава нищо? Да я остави тя да каже първа нещо? Защото не бе изключено да съжалява колкото него.

От друга страна... не беше пропуснал да забележи онзи миг на задържане, преди тя да се отдръпне. Питаше се дали не е чакала да почука на вратата ѝ. И дали не беше готова да я отвори, а халатът ѝ бавно да се свлече по голите ѝ рамене? Тази картина се задържа в главата му през цялото време на пътя до индустриалната зона на града.

Сребристият мерцедес си беше там, но на малко по-различно място. От досието на Грей знаеше, че освен многото си имена на север бизнесменът притежаваше и градска къща в Буйтенграхт. Погледна си часовника. Едва седем и осем минути, а този човек вече се бе заловил за работа. Реши да не забравя този факт, после слезе на пустата улица. Разгледа добре сградите около ремонтирания склад на Грей. Отсрещният тротоар беше много тесен, все едно го нямаше.

Райън проследи с поглед стената на сградата чак до плоския покрив и след това въображаемия път, спускащ се диагонално до металната врата, пред която бе паркиран мерцедесът. Тръгна по посипаната с боклуци улица, заградена от двете си страни от бетонни стени, и бе приятно изненадан да види олющена кафява пожарна стълба, свършваща над контейнер за боклук.

Качи се на контейнера и установи, че като се протегне, може да стигне стълбата. Тя се разтегли изненадващо лесно, когато дръпна долното ѝ стъпало. Засега това бе достатъчно. Удовлетворен, Райън

избута стълбата обратно, скочи леко от контейнера и се върна по тясната улица при джипа. Този ден трябваше да свърши много неща.

Наоми се събуди малко преди десет. Чаршафите бяха събрани на топка в краката ѝ. Измъкна се от леглото и видя, че слънцето вече е преполовило пътя до зенита си в африканското небе. Под прозорците ѝ се разнасяха виковете на щастливи деца. Запита се защо Райън я е оставил да се успи. Името му събуди спомена за предната вечер. Тя седна на ръба на леглото и опита да възстанови картината на случилото се.

О, боже...

„Не мога да повярвам, че го направих“, каза си тя. Знаеше, че изпитва нещо към Райън, но инстинктивно разбираше, че нищо не може да се получи. Той беше сгоден и... Беше грешка, разбира се, но имаше още нещо. Той не се бе отдръпнал. Сега вече си го спомняше съвсем отчетливо. Беше му дала възможност да го направи, но той не се отдръпна. Кой знае какво си мислеше за нея след онова, което му разказа. Беше дрънкала за баща си, беше показала, че се самосъжалява. Край на това. Повече нямаше да чуе и дума от нея за тези неща.

16.

Иран

Пристигнаха много по-рано от очакваното, точно когато слънцето започваше да се спуска над най-високите върхове в планинската област Хондауб, западно от Арак. Конвойт бе набрал скорост по магистралата, започваща от Керман и продължаваща в северозападна посока през Язд и Исфахан. Когато и последният град се скри от поглед, пейзажът стана съвсем безлюден. Ниските поли на планините отстъпиха пред извисяващи се над пустинята зъбери.

В радиус от 300 километра около комплекса нямаше къщи, поне не обитаеми. Министерството на вътрешните работи бе изселило семействата още със започване работата над реактора с тежка вода. Никой не бе получил някакво обезщетение за неудобствата, но хората бяха доволни, че поне са се измъкнали живи. Защото настоящият режим би бил още по-малко щедър.

Инсталацията се намираше в плитка долина. Ниските бежови сгради се вписваха в заобикалящите ги гранитни стени, които играеха роля на естествена защитна преграда срещу евентуално изстреляни насам ракети. Комплексът бе заобиколен с двойна ограда от стоманена мрежа, по горния край на която бе опъната бодлива тел. За неопитното око охраната щеше да изглежда слаба, почти несъществуваща, но не беше така. Опитното око щеше да обърне внимание на караулките на входа на всяка сграда и на камуфлажната мрежа, метната върху самоходните ракетни установки „земя — въздух“ „SA-8 Gecko“. Щеше да забележи и радара с фазирана решетка, монтиран към машината, в която се намираше командният пункт, както и бункерите из заграждението, окомплектовани с бараки за муниции. Немаркираните минни полета по терена южно от инсталацията щяха да бъдат открити по-трудно. Същото се отнасяше и за датчиците за ранно предупреждение, монтирани в планинските проходи на двайсетина километра оттук.

Конвойт бе очакван и по тази причина не бе принуден да минава през цялата система от разширени охранителни мерки. След като ги пропуснаха на главния портал, машините поеха по сложен маршрут през комплекса. Първо минаха покрай четириетажната сграда, която играеше ролята на казармени помещения за войниците, после покрай най-голямата сграда в комплекса — конструкция от предварително напрегнат стоманобетон, в която се помещаваха двата реактора и по-малките от тях парогенератори. След реактора се издигаше грамадната охладителна кула, която — факт, за който командирът на базата дори не подозираше — играеше ролята на ориентир за екипите за спътниково наблюдение на АНС^[1] във Форт Мийд, Мериленд.

Автоколоната най-сетне намали и спря пред административния корпус — скупчени на тясно пространство идентични на външен вид сгради, съставляващи най-северната част на заградения периметър. Изморените хора слязоха от колите и започнаха да протягат схванатите си крайници. Приблужи се самоходен кран и дойдоха войници, за да помогнат при разтоварване на контейнера. Марч не остана да надзирава процедурата, а последва Хамза и иранския офицер в прохладата на административната сграда.

Коридорите му се сториха неразличими — чисто бели стени, без нищо по тях, скоро излъскан светъл паркет, никакви картини, отсъствие на прозорци. Направи му впечатление, че липсват върволиците от щураци се чиновници и изморен административен персонал. В действителност не срещнаха никого по дългия път от входа до сърцето на сградата. Тишината щеше да е потискаща, ако не се нарушаваше от несинхронните им крачки по блестящия под. Накрая полковникът спря пред врата, на която не пишеше нищо. Тихо почука и отвътре се чу разрешение да влезе.

— Изчакайте тук — нареди той и затвори вратата след себе си.

Отсъствието му продължи над пет минути. Хамза избягваше погледа на своя спътник, но инстинктивно знаеше, че американецът невъзмутимо го наблюдава. Беше му трудно да не покаже, че пронизващият поглед го притеснява. Мислите му се връщаха към Бехеци, към насмешливия глас на полковника, към презрението в очите на американеца и самотната ламаринена барака с офиса на началника на пристанището.

Припомни си убийствената жега и жестоките лъчи на слънцето, нажежаващи ламарината и пържещи онова, което се намираше под нея. Запита се дали мухите са успели вече да се доберат до началника на пристанището.

Вратата се отвори и ги поканиха да влязат. Обзавеждането в стаята бе в контраст със стерилните коридори. Малки картини в изящни рамки украсяваха стените. Мокетът беше в кестеняв цвят, дебел и мек, и по него бяха сложени скъпи на вид кресла. Хамза гледаше така, сякаш не бе виждал подобен разкош.

В едно от креслата седеше Саиф ал Адел. Той стана при влизането им и чертите на тясното му лице се изопнаха от тънка усмивка. Хамза с облекчение установи, че е в добро настроение.

— Добре дошъл, братко. Страхувахме се пустинята да не ви е погълнала с нашия американски приятел — приветства ги той.

Хамза се засмя нервно и обърна поглед към другия човек в стаята — иранския министър Мазахери. Той беше в религиозни одежди, а в ъгълчетата на очите му, под сложно навития тюрбан, имаше бръчици на задоволство.

— Докарахте контейнера — каза той. Беше констатация, не въпрос.

Хамза кимна и усмивката на министъра стана по-широка.

— Направихте неоценима услуга на моята страна, аз пък организирах моята част от договорката. Нашият южноафрикански приятел вече е доставил вашия пакет. Заслужавате поздравления. — Мазахери хвърли кос поглед към Ал Адел и подкани Хамза: — Ела, приятелю. — Сложи ръка на рамото му. — Сподели храната ми. Идваш отдалече и трябва да си починеш преди пристигането на транспорта.

Хамза погледна своя командир и получи усмивка и одобрително кимване.

— Прав е, Хасан. Но ти заслужаваш нещо повече от едно добро ядене. Смятам, че е време да преразгледаме мястото ти в организацията. Отдавна трябваше да те възнаградим.

Хамза не можа да скрие усмивката си. Щяха да го направят командир, щеше да стане равнопоставен със самия Саиф... След толкова години търпеливо чакане, сега това бе сигурно. Той последва министъра навън от кабинета и изпъна рамене, готов да поеме новата власт, с която щеше да бъде удостоен. Усмивката му се разшири, като

си представи името си, отпечатано с едър шрифт в западните вестници, редом с имената на Ал Заркауи и Бин Ладен. Щеше да стане известен... поне колкото Ал Адел. За момент дори не чуваше какво му говори министърът, нито забеляза, че американецът и Саиф вървят заедно доста по-назад, за да разговарят, без никой да ги чува.

— Знаеш кой съм — каза командирът. Марч прецени, че не изисква отговор. Ал Адел продължи: — Всичко, свързано с теб, ме безпокои. Не искам да правя от това тайна. Хасан не може да се нахвали с теб, но човек като мен не може да бъде убеден така лесно. Ще ти задам един въпрос: какво ти е сторил Западът, че искаш да го изпепелиш?

Марч обмисли въпроса, но за кратко.

— Вече ме пита това и отговорът ми остава същият. Да, знам кой си. От друга страна, ти знаеш какво мога да направя аз. Не искам за работата си абсолютно нищо, освен да ми бъде дадено онова, което би гарантирало успеха на задачата. Какъв съм бил в миналото и кой съм, не е твоя работа. Ще продължим ли на тази основа, или спираме тук. Решението е твое.

Саиф ал Адел вдигна поглед към стъклената врата, към която приближаваха. Хамза и министърът минаха първи и гърбовете им веднага се окъпаха в червеното сияние на залязващото слънце.

— Само истински смел човек може да говори с мен така — разсеяно каза той. — Ти явно си такъв, защото ако не знаех онова, което ми е известно, бих казал, че си глупак. За твое сведение полковникът от военновъздушните сили каза много хубави неща за теб. А той не е човек, в чиято оценка имам основание да се съмнявам. Беше впечатлен, както е впечатлен и Мазахери. Искам да ти покажа нещо.

Излязоха навън, вече захладняваше. Министърът и Хамза вървяха към помещението за хранене, оставяйки успоредни следи в пясъка, покриващ гранитното легло на долината. Пред разтворените врати група войници се смееха и чакаха реда си.

— Познавам Хасан от четиринайсет години. Той ми е сънародник и винаги е служил добре на организацията. Преди две години спаси живота ми при една американска засада и плака заедно с мен, когато ни отказаха привилегията да погребем своите другари. За това и заради службата му го обичам като брат.

Марч гледаше как министърът говори с Хамза, потупва го по рамото и му сочи съседната сграда. Сякаш му обясняваше нещо. Хамза кимна в знак на съгласие, после Мазахери се отдалечи, а египтянинът продължи към трапезарията.

— Полковникът беше впечатлен от теб, но не и от Хасан. Описа го като „зле подготвен“ и „слаб да се справи с човек с по-нисък ранг, човек без власт“. Полковникът е зет на Мазахери и думата му да се чува. Нещо повече, Мазахери го уважава. Лично аз с удоволствие бих му прерязал гърлото, но Мазахери е ключ към бъдещето на „Ал Кайда“, така че трябва да му прощаваме някои неща...

Марч забеляза арогантността в походката на Хамза. Празните обещания бяха изправили гръбнака му гръбнак, който лесно се бе огъвал. Видя как войниците на опашката за храна вдигат оръжията си едновременно. В един последен миг на прозрение Хамза разпери ръце с дланите напред, крещейки, че това е някаква грешка. Разнесе се единичен изстрел, последван от автоматичен откос. Куршумите пронизаха разперените ръце и разкъсаха тялото и лицето му.

Стрелбата спря. Хасан Хамза лежеше мъртъв на земята, а изпод тялото му тънки ручейчета кръв криволичеха и търсеха път между камъните. Войниците почистиха набързо оръжията си и продължиха разговора си. Мазахери продължаваше да върви. Не се бе обърнал при стрелбата, нито бе трепнал, когато пукотът отекна в планината и се върна при тях.

Ал Адел се обърна към Джейсън Марч. В очите му нямаше и следа от съжаление или печал.

— За да гарантирам бъдещето на организацията, се налага да позволя на тези животни да убият брат ми. Ти дойде при нас като доброволец. Нямаше нито моето доверие, нито моето уважение. Сега имаш уважението ми. Заслужи го. Не забравяй обаче, че провалиш ли се само веднъж... Помни какво видя преди малко. Това беше добър урок.

Той погледна дълбоко в очите на американеца, но не видя там страх или нерешителност. Видя сила, съперничеща на неговата. Саиф ал Адел разбра, че човекът пред него не приема думите му лично, и това му хареса.

Това, което чу в следващия момент обаче го смути:

— Ти искаш онова, което аз мога да постигна. В замяна аз искам да ме заведеш на север.

Дълго мълчание.

— Защо?

— Знаеш защо.

---

[1] Агенция за национална сигурност (NSA — National Security Agency). — Б.пр. ↑

17.

Кейптаун

Започнаха наблюдението на склада малко преди изгрев на третия ден.

Беше невъзможно само двамата да следят Грей при напусканията му на сградата. Кийли отлично знаеше колко бързо лицата им ще станат познати, а щом ги забележеха, охраната около бизнесмена щеше драматично да се засили. Той повече държеше на шанса да изолират Грей, ако това изобщо бе възможно. „Дупките“ в графика му дразнеха Райън, но беше доволен от условията за наблюдението на склада. Мястото беше усамотено и тихо. Приближаващите коли се чуваха много преди да завият в тясната уличка в лабиринта от индустриални постройки в този забравен от времето район на Кейптаун.

Предишния ден магазините по „Странд“ бяха дали на Райън възможност да закупи по-добри неща, отколкото се бе надявал. В малко магазинче за спортни стоки бе намерил добър бинокъл за нощно виждане. Купи го, разбира се, заедно с чифт спални чували и раница. Беше се отбил в местния магазин, за да купи кашон бутилирана вода. За другите неща се наложи да се обади в Претория. Оттам препратиха искането до Лангли, откъдето дадоха одобрение. Малко след три часа следобед, когато Райън и Наоми привършваха обед си в неловко мълчание на същата тераса, доставката бе направена с дипломатически куриер. Отвориха пакета в стаята на Райън. В него бяха две ръчни радиостанции „Тайт Орка“ с шифрована връзка и слушалки за тях.

Имаше и още нещо — пистолет „Валтер Р22“ с 12-сантиметрова модифицирана цев и дуло с резба за тежкия заглушител „Далфон“, който лежеше редом с него.

Засега нямаха нужда нито от радиостанциите, нито от пистолета. Бяха паркирали нисана на няколкостотин метра и се бяха приближили откъм север през лабиринта от сгради, за да стигнат до пожарната алуминиева стълба към сградата пред тази на Грей. Наоми силно трепереше през цялото време, докато се качваха и настаняваха на

покрива, търсейки място с най-добра видимост към склада. Слънцето едва надникваше над хоризонта, когато до тротоара спря сребристият мерцедес. Райън погледна часовника си — 7:15. Грей, изглежда, бе човек на навика.

Шофьорът слезе и заобиколи колата, оглеждайки улицата в двете посоки. Беше едър бял мъж с бръсната глава и къса брада. Беше по-скоро дебел, отколкото мускулист. Лошо скроеният му костюм буквално се пръскаше по шевовете и дори от разстояние Райън различи издатината под лявата му мишница. После мъжът отвори вратата от другата страна на колата и от там слезе Грей.

Грей беше дребен, спретнат, със силен загар и късо подстригана сива коса — личеше, че е богат. Райън проследи с поглед шофьора, който тръгна пред шефа си с ръка под сакото и без да спира да оглежда съседните сгради. Входната врата на склада се отвори с плъзгане и едрият мъж поспря зад прага, явно за да изключи охранителната система. Личеше си, че си знае работата. Щеше да бъде по-добре, ако бе зле обучен, но можеше да бъде и по-лошо. Утешително бе, че Грей не пътуваше с голям антураж, какъвто е навикът на богатите.

Вратата се затвори зад тях и през следващите часове не се появи никой. През малките прозорци с метални решетки на склада не се забелязваше движение. Слънцето се изкачваше в небосвода и започваше да припича безмилостно над посипаната с камъчета повърхност на покрива. Наоми се размърда неспокойно и на няколко пъти погледна многозначително Райън. Накрая бавно припълзя до него.

— Може ли да говорим?

— Тихо — предупреди я той.

— Колко ще останем тук? — Тялото ѝ бе притесняващо близо до неговото.

— До залез.

Наоми измърмори нещо под нос и той се обърна да я погледне. Тя пиеше вода и няколко капки покапаха на гърдите ѝ. Погледът му неволно проследи пътя им по грациозната извивка на шията и по малките, но стегнати гърди, опъващи влажната ѝ тениска. После се сепна и бързо отмести поглед, насилвайки се да се съсредоточи върху склада под тях. Гневно избърса потта от очите си и отпи от своята бутилка.

Наоми го наблюдаваше внимателно. Примъкна се по-близо и сега краката им се докосваха, а рамото ѝ бе плътно прилепено до неговото.

— Виж... — прошепна тя, — съжалявам за случилото се онази вечер. Държах се неподходящо, а и май пих повече... Това не означава нищо, окей? И обещавам, че няма да се повтори.

Само че в тона ѝ имаше всичко друго, но не и извинение. Райън леко се отдръпна от нея.

— Вината е колкото твоя, толкова и моя... Съжалявам, че съм те оставил с погрешно впечатление. — И погледна лицето ѝ. — Права си, не означава нищо и няма да доведе доникъде.

Тя задържа погледа му, сякаш за да прецени дали е искрен, и издърпа чувала си обратно. Райън отново насочи вниманието си надолу.

Малко след един часа очукан бял мотор се зададе с рев по уличката и спря пред склада. Млад африканец скочи от седалката и силно почука по вратата. Тя се открехна леко. В пролуката бе подадена голяма чанта и африканецът получи пачка рандове. Напъха парите под колана на мръсните си джинси и отпраши.

Часовете отново се заточиха мъчително бавно. Над покривите от изток се носеше глъчката на Малайския квартал. Бяха разменили само няколко думи през следобеда и Райън погледна на два пъти към Наоми. На лицето ѝ се четеше само гняв и болка. Вече започваше да съжалява, че лесно бе капитулирал пред настояванията ѝ да дойде на тази мисия.

Най-сетне захладня. Над изморения град се спускаше здрач. Десет минути след като включиха уличното осветление, тежката врата на склада се отвори. Едрият мъжага излезе пръв, отново мушна ръка под сакото. Огледа бавно улицата в двете посоки и кимна на Грей да го последва. Преди да го пусне обаче, спря, за да включи охранителната система. Райън си погледна часовника — беше малко след осем. Изчака пет минути след потеглянето на мерцедеса и клекна, за да протегне схванатите си мускули.

— Е, поне си прекарахме времето адски ползотворно — обади се Наоми и ритна бутилката си с вода. Проследи я с поглед как се търкаля по покрива и разпилява по-малките камъчета по пътя си. След това се наведе и разтри бедрото си.

Сарказмът ѝ не се понрави на Райън, но той не реагира. Нави чувала и грижливо го намести в раницата.

— Права си. Беше ползотворно — отговори той спокойно. Тя го изгледа унищожително. — Сега имаме някаква представа какво наблюдаваме. Грей има само един бодигард, но той е професионалист. Видя ли го как слезе от колата? Остави вратата си отворена и не изключи двигателя, докато оглеждаше улицата. Очите му не спряха да се въртят, докато стигнат до сградата, което бе около петнайсет секунди. — Наоми вече не изглеждаше толкова сигурна в себе си. Той продължи да говори повече на себе си, отколкото на нея. — Не забравиха да включат отново алармата. Така няма да можем да влезем вътре през нощта и да ги изчакаме там, освен ако не помоля Харпър да прати някой от техническата служба. Но нещо ми подсказва, че тази идея няма да го въодушеви.

— Какво ще правим тогава? — попита го тя.

Той разсеяно поклати глава, събра вещите ѝ и ги прибра в раницата.

— Засега продължаваме да наблюдаваме. Времето безспорно е фактор, но нямаме право на грешен опит. Рано или късно ще се отвори възможност.

Той стана и се отправи към пожарната стълба. Наоми го последва, мислейки си за дните под жаркото слънце с единствено развлечение — гледката на тухли и мазилка. Не видя тънката усмивка на лицето му, когато прехвърли крак през покрива.

— Знаеш ли...? — неочаквано каза той. — Искане ми се да видя какво има от другата страна на онази сграда.

18.

Иран — Кейптаун

На около 3 километра над пустинята източно от Техеран товарен хеликоптер МИ-26 се носеше към Машхад със скорост, надхвърляща 270 км/час. Но не Машхад бе крайната му цел. Хеликоптерът щеше да кацне на импровизирана писта южно от Атрак, където Марч бе влязъл преди три седмици за първи път в страната. При пристигането му четирите допълнителни резервоара щяха да бъдат сменени и хеликоптерът — с име „Хало“ по класификацията на НАТО, — предвидливо предоставен от руснаците, щеше да продължи на североизток през границата и по-нататък, в рядко населените наводнявани райони на Туркменистан.

Джейсън Марч дремеше на седалка, подсилена с керамично покритие. Спътникът му седеше от другата страна на широката разделителна пътека, гледаше непроницаемия мрак зад илюминатора и мислеше.

Саиф ал Адел — ако изобщо можеше да бъде определен с една дума — бе прагматик. Тази душевна нагласа се подсилваше от едно откритие, което бе направил за себе си преди много години — че прошепнатите думи на приятелство могат да решат почти всеки проблем. Особено ако същите тези думи биваха последвани от куршум. С течение на годините той бе отвел повече човешки живота, отколкото можеше да преброи, както пряко, така и косвено. Но ето че бе доживял момента, когато не можеше да се отърси от мисълта, че собственото му бъдеще лежи в чужди ръце. И тази мисъл никак не му допаднаше.

Ако направеше грешен избор, всичките му минали постижения щяха да бъдат забравени. А тези постижения бяха много и с всяко се гордееше по различен начин. Помнеше ранните си години като доброволец в още зараждащото се движение „Ислямски джихад“ — един от многото неграмотни младежи, крещящи лозунги по мръсните улици след убийството на Ануар Садат^[1].

Това че бе прозрял истината за своя свят на двайсетгодишна възраст, бе постоянен източник на гордост за Саиф ал Адел.

А после бе дошъл ред на по-дълбоката ангажираност и поголемите отговорности, след като по-малодушните кандидати се бяха върнали към баналностите на ежедневието, състоящи се в грижи за деца, работа и спестявания, за да могат една седмица в годината да се преструват, че са нещо повече от овце по претъпканите плажове на Кузейр^[2].

Саиф по-скоро би умрял, отколкото да бъде обикновен. И затова отново и отново бе доказвал своята смелост и качества на водач. Помнеше онзи склад на брега на река Инд и неспокойния смях на многото присъстващи, докато някой свързваше жиците към седалката на шофьора в един горещ ноемврийски следобед. И помнеше как бе прегърнал своя подчинен — мъжа, който щеше да подкара колата към посолството в Исламабад. И пак отлично помнеше тишината, надвиснала в задименото помещение, докато всички чакаха вест за успеха.

Тринайсет души бяха загинали при онзи опит, но не успяха да ликвидират посланика в Пакистан. Дребна победа, нищо повече. През 1996-а бе изиграл важна роля в атаката срещу комплекса на небостъргачите „Хобар Тауърс“, което постави основата на най-голямото му лично постижение, поне засега. След необяснимата смърт на Халил на онзи пращен планински път в Сирия се беше отворила ваканция за по-висок пост в организацията. Успехът в Дахран бе привлякъл вниманието на Директора към името на Саиф ал Адел. Беше се разчуло, че е забелязан и че ще му се повери оперативното командване за два едновременни удара — атаки срещу чуждестранни цели, които щяха да свалят Запада на колене.

Първоначално се бе престорил, че е измъчван от съмнения, но всъщност искаше да прикрие желанието си. Подобно на всеки човек без съвест, той беше роден актьор. „Много съм млад — бе казал той. — Нека се даде шанс на доказал се водач.“ Командирите спокойно бяха оценили скромността му и нежеланието да се самоизтъква. После го повикаха, за да му обявят решението си, а той бе приел избора им не като награда, а като възможност. Следващите две години минаха в подготовка. Мъчителното снабдяване с 600 килограма ТНТ, наемането и фалшивото регистриране на многобройните складове, където се

съхраняваше експлозивът, обучението и мотивирането на камикадзетата, които щяха да се срещнат с Аллах, без да разберат какво са извършили. Всичко това бе легнало на плещите на Ал Адел и в крайна сметка се бе превърнало в голяма победа срещу неверниците. Операцията бе завършила с 224 мъртви, сред които десетки американци.

Мислите му се върнаха към настоящето. Хеликоптерът вибрираше от мощността на двете турбини „Лотарев Д-136“, които задвижваха масивното витло с осем перки. Нищо от постигнатото нямаше да има тежест, ако американецът се окажеше нещо различно от това, което изглеждаше. Въпреки нарцисизма си, който се издигаше до главозамайващи висоти, Ал Адел не беше сляп за собствените си недостатъци. Съзнаваше, че иска да впечатли американеца с издействането на поисканата от него аудиенция. Разбира се, за това бе готов да понесе отговорността. Директорът не бе от онези, които се показват по нечия прищявка — той никога не забравяше за американските войници, обикалящи из тази изгорена от слънцето земя. За новото поколение лоялни на Запада афгански бойци и за неизбежните предатели в собствената му организация. Присъствието му можеше да бъде осигурено само срещу достатъчно основателна причина.

Ал Адел бе обяснил всичко това на американеца, който спокойно бе отговорил, че става дума за план. За Саиф това просто обяснение бе предостатъчно. Бе останал изумен, когато разбра, че пред жилищния блок „Кенеди-Уорън“ има 92 трупа, и призна, че е подценил способностите на този човек. Всъщност имаше по-голяма вяра в американеца, отколкото осъзнаваше.

Той вярваше, че този човек може да се добере до президента. И знаеше, че операция от такъв мащаб се нуждае от санкцията на Директора. Именно на тази база бе взел своето решение. Ако планът не си заслужаваше и американецът не получише поздравления за своята гениалност, Саиф лично щеше да го изведе от лагера и щеше да го застреля, преди да получи своя куршум.

С тази успокоителна мисъл Саиф ал Адел реши да направи компания на своя спътник и заспа дълбоко, докато хеликоптерът разсичаше нощта към блещукащите води на Каспийско море.

Проклет да си, Райън Кийли. Наоми отново беше на покрива, а слънцето бе безмилостно също като вчера. В небето не се виждаше нито едно облаче. Беше прекарала сутринта тихо проклинайки Райън, като периодично поглеждаше радиостанцията, за да се увери, че не предава. Рано сутринта той бе наел 6-метровия катамаран, но нея бе пратил отново на покрива с обяснението, че не е достатъчно да контролират сградата само от една страна.

„Лесно ти е да го кажеш — мислеше си тя. — Ти си във водата и се радваш на морския бриз, а аз се пека тук горе.“ Сребристият мерцедес се бе появил като по часовник и не бе помръднал след това. Дори куриерът този път бе решил да не разнообрази деня ѝ с появата си. Наоми усещаше как тялото ѝ се вцепенява от липсата на движение, а минутната стрелка на часовника обикаляше влудяващо бавно.

Часовете мълчание бяха просто непоносими. Щеше да бъде много по-добре, ако можеше да разговаря с Райън, но заповедите му бяха стриктни: никакви приказки по радиото, освен ако има нещо да съобщи. Тя обаче се познаваше достатъчно добре, за да съзнава, че не заповедническото му поведение е истинската причина за сегашното ѝ настроение.

Прогони образа му от мислите си и се опита да се съсредоточи върху сградата долу. Часовете се точеха и тя започна да се унася, така че наистина се стресна, когато отвори очи и видя тежката врата на склада открената. Нощта се бе спуснала, а пълната луна осветяваше празната улица и една-единствена човешка фигура.

Наоми проследи как бодигардът затваря вратата и я заключва зад себе си. После той отиде бързо при мерцедеса, навря се зад волана и потегли. Наоми усети как я обхваща възбуда и опипа повърхността на покрива, търсейки радиостанцията.

Студените сиви води на Тейбъл Бей вдигаха и спускаха голямата яхта. Райън стоеше на руля, загледан в складовете по каменистия бряг. Вниманието му бе съсредоточено върху единствената все още осветена сграда, макар вътре да не се забелязваше движение.

Неочакваното изпращяване на радиостанцията на пулта с инструменти до покрития кокпит го сепна.

— Райън, обади се — напрежението в гласа ѝ беше съвсем ясно и той бързо посегна към апарата.

— Казвай.

— Шофьорът си тръгна — съобщи тя. — Току-що взе колата и потегли сам... Чуваш ли ме? Какво да правя?

Райън започна трескаво да обмисля вариантите.

— Слушай ме внимателно. Слез при джипа и спри с него пред входа на склада. Не слизай от колата. Извади картата и се престори, че търсиш нещо на нея. Ако шофьорът се върне, натисни бутона за предаване два пъти. Радиото при теб няма да издаде звук, но аз ще разбера. Веднага се махни от там. — Кратка пауза: — На всяка цена смъкни раницата отгоре. Разбра ли?

— Ясно.

Райън пхна радиостанцията в джоба си и бързо се върна на кърмата. Дръпна покривалото на малката надуваема лодка, свърза охраняващия кабел към лебедката и пушна генератора, преди да развърже въжетата, прикрепящи лодката към катамарана. Погледна над водите на залива и видя, че нелепите френски врати в задната част на склада още са отворени за студения нощен бриз. Това беше часът, който чакаха, прецени той.

Наоми тичаше по плетеницата от тъмни криви улички и крачките ѝ отекваха в тясното пространство между сградите. Стигна до нисана, измъкна ключовете, хвърли раницата на задната седалка на джипа и седна в хладните кожени обятия на шофьорската седалка. След залез температурата бързо бе спаднала и тя изведнъж затрепери. Запали двигателя и напусна уединената уличка.

Гумената лодка подскачаше по вълните. Райън се смръщи на рева на извънбордовия двигател, чиито 40 конски сили разпенваха водата зад кърмата. След няколкостотин метра изключи мотора и остави лодката по инерция да го приближи до брега. Скочи от нея, едва не се подхлъзна на гладките камъни и се отправи към разтворените врати.

Наоми изключи фаровете, зави на ъгъла и плавно спря точно пред входа на склада на Грей. Наоколо не се виждаше никой, но тя разгъна картата и нервно напипа радиостанцията до себе си. *Побързай, Райън.*

Кийли мина през двойната врата и се отправи към вътрешността на склада с изваден валтер. Светлината на високите флуоресцентни лампи буквално изригваше по белите тухлени стени, отскачаше от тях и осветяваше блестящия дъбов паркет.

Стивън Грей седеше зад необятно писалище в центъра на помещението, удобно облегал в креслото си и с кристална чаша „Чивас“ в ръката. Сянката, прескочила по огледалната повърхност на бюрото му, го стресна и той вдигна поглед, за да види една тъмна фигура да влиза в стаята.

Той веднага разбра, че това е краят. Сградите му многократно бяха претърсвани от властите, но полицията не влизаше по този начин — през задния вход, пистолети със заглушител и лица в сянка. Разтрепери се и посегна с дясната си ръка към второто чекмедже на писалището си.

Опита се да си спомни дали револверът в него бе зареден.

Райън се приближи без колебания — това беше моментът да установи контрол над ситуацията.

— Стивън Грей — с тих и спокоен глас каза той. „Логика — напомни си. — Опитай да го убедиш с логика.“ — Приятно ми е най-сетне да се запознаем. Ако не възразявате, имам към вас няколко въпроса. Не мърдайте и дръжте ръцете си върху бюрото.

— Майната ти — с изкривено от гняв лице каза Грей и понечи да стане.

Кийли видя, че логиката няма да доведе доникъде. Бързо заобиколи писалището и преди Грей да стане, със сила стовари крак в гърдите му.

Столт полетя назад и Грей падна на пода. Въздухът излетя от гърдите му. Отворил широко уста, за да си поеме дъх, той се изправи на четири крака и в този момент кракът на Кийли се заби в корема му.

Грей чу ребрата си да изпукват и опита да се свие на кълбо. Образът пред очите му се раздвояваше. Въпреки болката, от която му се повдигаше, усети в тила му да се забива дулото на пистолет.

— Аз искам да дръпна спусъка — информира го Райън. — Има само една възможност да се спасиш. — Бръкна в джоба си, извади от

там смачкана снимка и безцеремонно я завря под носа му: — Познаваш ли този човек?

Сребристият мерцедес се показва на ъгъла и със скърцане на спирачките закова точно пред джипа. Дъхът на Наоми секна. Тя посегна слепешката към радиостанцията и натисна два пъти бутона за превключване на предаването. После опита да се съсредоточи върху картата, но грамадният бодигард вече беше слязъл от колата си с издут хартиен плик с храна и почука по стъклото ѝ. По лицето му бе изписано съмнение още преди тя да отвори прозореца.

— Кълна се, че е истина!

— Не ти вярвам. — Райън постави пръст на спусъка и натисна студения метал още по-силно в главата му. — Само това име ли е използвал пред теб?

— Познавах баща му. Можеш да провериш. Господи... нека стана. Няма да избягам. — „Само да му отклоня някак вниманието — мислеше си Грей. — Революерт е зареден, знам това. Добера ли се до него, ще имам някакъв шанс.“ Райън го сграбчи за ръката и грубо го вдигна на крака. Грей веднага се насочи към писалището. — Тук е... ето, имам досие за него...

Но юмрукът, стиснал ризата му, се стегна и го дръпна назад, далеч от спасителното чекмедже.

— Сядай — нареди Райън. Отиде при писалището и започна да отваря чекмеджетата. След малко се обърна към Грей и вдигна под светлината револвер „Смит енд Уесън“. — Това ли търсеше?

Той отвори цилиндъра и патроните се изтърколиха по паркета. Хвърли небрежно револвера на писалището, плавно пристъпи напред и заби дръжката на пистолета в лицето на Грей. Когато вдигна ръка за втори удар, радиостанцията в джоба му се удари в ъгъла на писалището и бутонът за предаване хлътна.

— Нямам никаква идея — каза Наоми. — Май сбърках завоя на излизане от Малайския квартал. Искам да изляза пак на „Комодор“.

Бихте ли ми посочили накъде да потегля? Ако не възразявате, разбира се.

Съмнението по грубите черти на мъжа се поразсея. Той се наведе през отворения прозорец и започна да показва по картата, обяснявайки с къси изречения на развален английски. Пръстът му минаваше по картата и едновременно с това по бедрото на Наоми. Тя опъваше картата с двете си ръце с такава сила, че едва не я скъса на две. *Ангажирай вниманието му, Наоми!*

Сложи ръката си върху неговата и му се усмихна с най-сладката си усмивка.

— Просто не знам как да ви благодаря. Спасихте ми живота.

Охранителят обаче видя някаква промяна в лицето ѝ и бързо се изтегли назад. Похотливата му усмивка угасна и на нейно място се появи много по-грозно изражение. После той бръкна под сакото си за оръжието.

Но ръката на Наоми се бе стрелнала още по-бързо към беретата на Райън. Съзнанието ѝ бе изпразнено от всякаква мисъл, когато насочи пистолета в гърдите му и стреля два пъти. Изстрелите, произведени в купето на колата, едва не я оглушиха. Мъжът залитна назад, а по лицето му се изписа шок.

Наоми слезе от колата залитайки, забравила за радиото до себе си. Посегна да вземе ключовете на мъжа, после се досети, че са още в мерцедеса. Изобщо не забеляза липсата на кръв по гърдите на охранителя, когато извади ключовете на мерцедеса от запалването и изтича към предната врата на склада.

Изстрелите се чуха и в склада. Стивън Грей вдигна поглед и се усмихна на Райън с кървава отвратителна усмивка. В погледа му изгря хищническа жестокост и той каза:

— Може да знаеш името му, но това няма да промени нищо.

Райън отстъпи назад, прицелен в гърдите му.

— Какво искаш да кажеш?

— Пратката вече е пристигнала във Вашингтон. Много е късно да го спреш. Разбираш ли какво ти казвам? Той ги иска всичките. *И вече има онова, което му трябва.*

Райън се готвеше да отговори, когато вратата се отвори с удар. Той завъртя пистолета си към нея, но в склада влетя Наоми. Тя тичаше... и виждаше само Райън.

Грей реагира светкавично. С невероятна за състоянието му скорост той заобиколи писалището, пресрещна Наоми и я удари с глава. Пистолетът излетя от ръката ѝ и се плъзна по пода. Замаяна от удара, тя спря, като се олюляваше, опитвайки се да се задържи на крака. Грей посегна зад нея към беретата. Пръстите му обхванаха пистолета и той се обърна...

Кийли го простреля два пъти в гърдите. Грей залитна назад, удари се в стената и се свлече до нея. Погледна нагоре към Райън. От ъгълчето на устата му се стичаше тънка струйка кръв, която попиваше в чистия бял памук на ризата му. Сърба сили и насочи пистолета към Наоми.

Райън нямаше избор. Направи две бързи крачки напред и изстреля трети куршум в челото му.

И тихо изруга. Всичко се бе развило не както трябва... Сега главната им задача беше да се измъкнат от склада. Взе беретата от ръката на мъртвеца и я прибра в джоба си. Наоми клечеше до стената и го гледаше с изумление и ужас. Хвана я за ръката и грубо я дръпна.

— Къде е шофьорът?

— Застрелях го — безизразно каза тя.

Райън бързо оглеждаше стаята. Имаше цяла стена с кантонерки и шкафове, а по писалището бяха разпръснати документи. Поколеба се дали да не изпрати Наоми на яхтата, а той да прегледа каквото успее. Зачуди се за колко ли време полицията ще пристигне от търговския район и какво ще намерят. Инстинктът му подсказваше, че Грей едва ли крие в тези шкафове уличаващи сведения.

Колебанието му трая само секунди. Рискът беше прекалено висок. Освен това вече разполагаше с онова, за което бе дошъл. Сграбчи Наоми за ръката и я задърпа към отворената врата към залива. Зад него нещо изшумоля, някакви неуверени крачки? Не, нямаше как. Не се обърна да провери.

Тичаха с все сила, когато зад тях изтрещя автоматен откос, който пръсна стъкло и дърво към плажа, Райън имаше чувството, че бяга на място по пясъка. Наоми беше като камък, макар ръката ѝ да стискаше здраво неговата. Нов дълъг откос и после низ от ругатни на африкаанс,

когато ударникът удари на празно. Райън тласна надуваемата лодка от брега, скочи в нея и моторът изрева в стихналата нощ. Лодката подскочаше по идещите насреща ѝ вълни и плоското ѝ гумено дъно шумно пляскаше по тях. Две минути по-късно вече бяха извън обсега на оръжието на шофьора. Райън изгаси мотора и се приближиха по инерция до кърмата на катамарана.

Едва сега се насили да се обърне и погледна Наоми. Беше почти сигурен, че е улучена. Изпита неописуемо облекчение, когато я видя жива — беше се извърнала от него, превита през борда, и повръщаше в тъмните води на Тейбъл Бей.

---

[1] Египетски министър-председател (1918–1981), считан за една от най-влиятелните фигури в арабския свят, убит по време на военен парад от членове на „Египетски ислямски джихад“, инфилтрирали армията в противопоставящи се на преговорите с Израел. — Б.пр. ↑

[2] Египетски град с над 5000-годишна история, разположен на брега на Червено море. — Б.пр. ↑

19.

Таджикистан — Кейптаун — Претория, Южна Африка

Пътуването бе дълго и изнурително, но сега поне се приближаваха към крайната си цел.

Най-трудното за Ал Адел бе да набави повече допълнителни външни резервоари за хеликоптера. Наложиха се да прибегне до ругатни и заплахи за отмъщение, произнесени на изопачен фарси по шифрован радиоканал, но в крайна сметка изтръгна обещания, които бяха спазени. Резервоарите с гориво ги чакаха на покрита с платнище автоплатформа на запусната магистрала северно от Репетек. Оттам бяха свободни да поемат по третата отсечка от полета. Небето за пореден път притъмняваше, докато тежкият МИ-26 се носеше на северозапад, по начупената западна граница с Таджикистан — курс, който водеше към зелената долина Фергана.

Саиф ал Адел забеляза, че американецът не бе продумал през цялото време на полета. Питаше се дали това е знак, че този загадъчен мъж съжалява за направените по-рано искания, но се отказа от тази мисъл, когато огледа лицето на спътника си и не видя на него нищо друго, освен спокойна увереност. Беше повече от ясно, че американецът изпитва непоклонима вяра в способностите си.

Измина доста време, преди машината да поеме на изток, над долината, простираща се на 3500 метра под тях. Въпреки тежестта си хеликоптерът се раздруса по време на спускането през тъмносивите кълбести облаци. Когато кацнаха, по бронебойното стъкло се стичаше лек дъжд. Грамадните перки на витлото продължаваха да разсичат въздуха, докато пътниците слизаха от високата кабина. Ал Адел направи знак на единия от двамата пилоти, които бяха останали в кабината, оборотите се увеличиха, хеликоптерът отново се издигна във въздуха и потъна обратно в облачната пелена. Те останаха сами.

Марч вдигна качулката на анорака си, за да се предпази от леденостудения дъжд, който вече бе успял да се вмъкне под яката му и през тънкия му пуловер. Някаква кола се приближаваше на скорост

към тях — „УАЗ-3151“, руска изработка. Ал Адел бе оставил раницата си на калната земя и сега бъркаше с двете си ръце в нея. Погледът му светеше, когато вдигна пред очите на Марч джипиес приемник модел „Гармин“.

— Какво ли не биха дали американците, за да сложат ръка на това. Предполагам, че биха платили колкото им поискат за информацията в него. Кажи ми, приятелю, какво би означавала за теб подобна сума?

Джейсън Марч срещна изпитателния му поглед и след кратка пауза отговори:

— Ако мислиш, че съм дошъл чак до тук, за да те предам за пари, значи си глупак.

— Ще видим това — по лицето на египтянина се плъзна усмивка и той протегна ръка: — Дай ми пистолета си. — Марч се поколеба и усмивката на Саиф премина в презрителна гримаса: — Предай ми пистолета си, или ще те застрелям на място. И дори да оцелееш след куршума, няма да изкараш дълго — температурата вече е под нулата, а вълците тук са винаги гладни през зимата. — Марч предаде неохотно беретата си. — И раницата... — Марч му подаде раницата си и го загледа как претърсва съдържанието ѝ. Удовлетворен, Ал Адел се изправи и го изгледа въпросително. — Храна и вода? А къде са плановете, за които ми разказа? — Марч се усмихна и почука слепоочията си с два пръста. На лицето на командира се изписа недоверие: — В такъв случай се надявам да имаш добра памет, приятелю. Много добра... Защото от това, което ще кажеш днес, зависи животът ти. — И той хвърли раницата обратно на американеца, като задържа беретата: — Качвай се в джипа.

— И къде отиваме?

Ал Адел се обърна към назъбените върхове на планинската верига Тянь-Шан и отговори:

— Там горе.

Райън бе позвънил от катамарана на посолството в Претория с искане за транспорт. Щеше да има много неприятности, когато Харпър научеше, но в момента това бе единствената му възможност. За миг обмисли варианта да пътува без помощта на Управлението, но стигна

до извода, че последиците могат да бъдат много по-сериозни, ако ги заловят без официално прикритие. В тази ситуация нямаше да се изненада, ако Лангли изобщо отрече да има нещо общо с тяхното присъствие в Южна Африка.

Всъщност той и не очакваше друго.

Нямаше къде да отидат, но Райън знаеше, че не могат да останат само на вода. Първите полицаи, които се появяха на сцената, щяха да обърнат внимание на колите на улицата, на разбитата врата, извеждаща към плажа, и несъмнено щяха да стигнат до правилния извод, че бягството е осъществено с лодка. Веднага след това щяха да бъдат изпратени полицейски катери със задачата да се качат на борда на всеки морски съд в околността, а големите пристани по дължина на залива щяха да бъдат запечатани. Дори в момента, докато приближаваха частния кей на хотел „Виктория и Алберт“, той чуваше воя на сирените откъм другата страна на залива.

Погледна си часовника и прецени, че имат поне още седем часа, дори ако допуснеше, че колите на посолството с дипломатически номера ще карат на юг с максималната възможна скорост. След като акостираха и привързаха катамарана, той откри одеяла в складовата ниша под седалката при кърмата. Натъпка ги в раницата си и намери място за още няколко бутилки вода. Накрая обърна внимание на Наоми.

Тя седеше на твърдата дъсчена седалка зад кабината, прегърнала коленете си, опряла брадичка върху тях и следяща го с напрегнат поглед. Но когато тръгва към нея, тя се отдръпна от протегнатата му ръка.

— Наоми — раздразнено се обади той, — нямаме време за това. Ако не ме последваш веднага, ще прекараме доста време в някой южноафрикански затвор. Знаеш, че не бих ти сторил нищо лошо. Грей имаше пистолет... щеше да убие и двамата ни, без да му мигне окото.

След секунда-две тя му подаде ръка, без да проговори. Райън ѝ помогна да се надигне от седалката и скочиха на кея. Минаха покрай ярките светлини на хотел „В и А“ и се скриха в пустите улички зад него.

Стръмните пътища, извеждащи от долината, ги затрудниха най-много, защото джипът, който не беше с четириколесно задвижване, продължаваше да се плъзга към опасния край на пътя. На няколко пъти Марч усети как сърцето се качва в гърлото му, когато джипът неумолимо се плъзгаше в дълбоката кал към банкета, след който започваше пропаст от няколкостотин метра до дъното на долината. Не обичаше нито планините, нито опасните склонове и корените на този страх бяха дълбоко в детството му. Усещаше студената лепкава пот по цялото си тяло и се молеше да не отиват прекалено далече. За щастие не след дълго се отдалечиха от долината. Пътят се изправи, когато излязоха на изсечено в гранита шосе, водещо към планината.

Отоплението в колата работеше на пълна мощност, но въздухът на тази надморска височина беше леден, а вятърът виеше между зъберите и намираше пролуки в купето на колата, през които проникваше с изненадваща сила. Понеже продължаваха да се изкачват, дъждът скоро премина в суграшица, а след това заваля истински сняг, който трупаше преспи и допълнително затрудняваше пътуването им.

— Видя ли това? — Марч проследи пръста на Ал Адел, който сочеше към малка каменна постройка на скалист навес, поне на 100 метра над пътя. Сградата така умело се сливаше с околния пейзаж, че той нямаше да я забележи, ако не му я бяха посочили. — Това е наблюдателен пост... един от няколкото. А пътят, по който се движим, е единственият проходим на десетки километри във всички посоки. Мястото е избрано точно затова. Появят ли се американците, ще имаме достатъчно време да евакуираме лагера.

— Добро е мястото — призна Марч, но опитното му око забелязваше и други предимства: дори ракетите „Круз“ с голям обсег, „Томахок“ и „Харпун“, нямаше как да достигнат до тази скрита между скалите база от Северно море. А всеки добрал се дотук самолет щеше да бъде принуден да пресече въздушното пространство на много страни, за да започне атака. И получаването на разрешение от всички правителства едва ли щеше да бъде възможно. — Но предполагам, че не е лесно да се ръководи организацията от тук, нали?

Ал Адел кимна.

— На груповите командири е гласувана сериозна отговорност. Разрешението за мисии сега се дава от мен или от Абу Фатима. Ти го познаваш като Ал Заухири. Той е велик мъж — познавам го почти от

двайсет години. — Египтянинът замълча, за да провери за пореден път навигационната система „Гармин“: — Почти пристигнахме — обясни той.

Пространството между зъберите от двете страни на пътя започваше застрашително да се стеснява и това най-сетне позволи на рева на дизеловия двигател да надвие воя на вятъра. Не след дълго през пелената на снега изплуваха очертанията на верижна машина и след това на фокус излезе забележителната гледка на оръдейна кула със 100-милиметрово оръдие, насочено точно срещу приближаващия джип. Ал Адел спря и изчака един млад мъж да слезе от задния люк на машината и да прегази през натрупания сняг, държеше автомат АК-47 и портативна радиостанция. Размениха няколко думи на скорострелен арабски и младежът вдигна радиостанцията пред устата си.

После постовият небрежно огледа вътрешността на джипа и едва тогава тежкия бронетранспортър се изтегли на заден ход, за да им позволи да влязат. Пътят водеше до разчистено място, заградено от трите страни с извисяващи се гранитни стени, които бяха преграда и срещу отвратителния вятър. Да разчистеното място бе разпъната голяма брезентова палатка, захранвана от генератор в намиращата се до нея кола. Двама талибани стояха на пост пред впечатляващото убежище, но освен тях наоколо нямаше следа от човешко присъствие.

Ал Адел и Марч слязоха от джипа и бавно пристъпиха към палатката, като внимаваха ръцете им да се виждат през цялото време. Единият от войниците ги обискира набързо и прибра двата пистолета на Ал Адел, а другият стоеше зад тях и ги държеше на мушка. Последва нов разговор по радиостанцията, след което платнището на входа на палатката бе отменато и им бе разрешено да влязат.

Вървяха от двајсетина минути, когато Райън намери подходящо място, точно пред предварително договорената точка за предаване. Входът на уличката беше под наскоро сложен стълб на уличното осветление и блясъкът на лампата правеше непроницаем мрака след първите няколко метра. Пространството между тухлените стени на сградите бе не по-широко от метър и двајсет и в него се стелеше противната миризма на гниещ боклук. Вонята донякъде отслабваше

заради студения бриз, който се усещаше като арктически вятър между клаустрофобично близките стени.

Райън влезе навътре в тъмното пространство, извади от раницата едно от одеялата и го сгъна на три. Просна го върху боклука по уличката и дръпна Наоми да седне. После извади второто одеяло и я загърна с него, а тя придърпа грубата материя около тялото си. Той седна на голия цимент на няколко крачки от нея и насочи вниманието си към входа на уличката, като се опитваше да не обръща внимание на хапещия студ.

След няколко минути се обърна да я провери и установи, че го гледа. Блестящите ѝ зелени очи се виждаха ясно дори в полумрака на уличката. Забеляза също, че цялата се тресе, а одеялото се е смъкнало от рамене, те ѝ. Премести се по-близо до нея и я загърна по-плътно, след което я прегърна. След няколко секунди тя се отпусна и леко положи глава на рамото му.

— Райън...?

— Ммм...

— Когато го застреля... почувства ли нещо?

— Не те разбирам.

— Трудно ли ти беше? Искам да кажа... трудно ли беше да убиеш човек?

— Да.

— Лъжеш — промърмори тя, но той не реагира. — Наблюдавах лицето ти, когато натисна списъка... На него нямаше нищо. — Клепачите ѝ започваха да натежават и тя се притисна още по-силно към него. — Как се казваше момичето, Райън?

Той усети как се сковала за момент. Не искаше да си спомня за това, не искаше да мисли за онова, което ѝ бяха сторили. Беше му отнело толкова време да забрави...

— Не е добре, разбираш ли. Не е добре да не усещаш нищо, когато отнемаш човешки живот... — Дълга пауза. — Момичето в Босна... Как се казваше?

— Сафия — каза накрая той. Главата ѝ беше клюмнала, лицето ѝ не се виждаше. Тя нямаше представа какво страдание му причинява. — Казваше се Сафия.

— Благодаря ти — думите бяха прошепнати толкова тихо, че той едва ги чу.

След няколко минути Райън усети, че дишането ѝ става бавно и равномерно. Свали поглед към нея и видя, че чертите на лицето ѝ са скрити в пищната коса. Виждаше се само носът ѝ — връхчето му надничаше изпод черните вълни. Инстинктивно я придърпа към себе си и извърна глава от входа на уличката точно когато покрай него профуча полицейска кола с надути сирени.

След това зачака часовете да се изтърколят и образът на момичето да избледнее в съзнанието му.

Въздухът в палатката бе топъл и задушен благодарение на работещия на предела на възможностите си отоплителен уред и миризмата на струпани на едно място хора, некъпали се от седмици. Част от палатката бе отделена от мястото за спане с протритото одеяло, висящо на дървен прът. Импровизираната завеса не бе дръпната докрай и Марч видя комуникационното оборудване, разположено върху сгъваема дървена масичка. Войник със слушалки на главата седеше пред наредени един до друг апарати. Следи радиообмена, досети се той. Беше правил същото преди много години.

Хората в друга заградена зона се размърдаха и оттам излязоха двама мъже, единият въоръжен с автомат. Другият не носеше оръжие и беше облечен с дебел вълнен пуловер върху ленена риза и смачкани официални панталони. Очите зад стъклата на простите очила с железни рамки сълзяха от липсата на сън. Младежът с автомата внимателно наблюдаваше Марч, а началникът му дръпна Ал Адел встрани и бързо и настойчиво му заговори на френски.

Марч говореше езика гладко — факт, който не бе разкривал в присъствието на Ал Адел. Ясно долови, че по-възрастният мъж е ядосан на Ал Адел, че го е довел в планината. Внезапно мъжът се обърна към Марч на английски:

— Знаеш ли кой съм аз?

— Естествено.

— Защо дойде тук?

— За да говоря с емира. — Марч наклони леко глава наляво и оценяващо го изгледа — д-р Айман Зауахири, частният лекар на Директора и най-близкото му доверено лице. Марч знаеше за предположенията сред западните разузнавателни кръгове, че този

човек е умрял преди няколко години по време на въздушна атака над югозападен Афганистан. — Предположих, че Саиф ще ви обясни. Не мислех, че искам толкова много, като се отчете какво съм дал на организацията ви.

— Какво си дал! — натърти лекарят. Изсмя се с къс, лаещ смях, развеселено се обърна към Ал Адел, после обратно към американеца. — Какво чак толкова специално си допринесъл до момента? Та аз водя джихад още от египетския затвор, когато майка ти те е обличала за училище. Смъртта на един политик, унищожаването на една сграда... Това ли са великите ти постижения? Това ли е всичко, което можеш да ни предложиш?

— То е повече от онова, което цялата ти организация е постигнала за четири години — изтъкна Марч. Видя надменната усмивка да посърва и на нейно място се появи странно безстрастно изражение.

Възрастният мъж се обърна към войника с автомата и изкомандва на френски. В този миг Марч направи три светкавични крачки и нанесе жесток удар през гърлото на младежа. Той изпусна автомата и с широко разтворени очи инстинктивно вдигна ръце към смачканата си трахея. Марч улови автомата във въздуха, освободи с щракване пълнителя и извади куршума от цевта, преди пълнителят да падне на пода. Едва тогава Ал Адел закрепя за помощ. Само че ръцете на американеца вече бяха празни и разперени, а автоматът лежеше в краката му. Двамата войници отвън отметнаха чергилото и бързо влязоха в палатката.

Марч игнорира опрентите до главата му дула и крясъците на арабски. Не обърна внимание и на задавеното хриптене на умирация войник. Просто изгледа смаяното лице на Айман ал Зауахири и заговори:

— Не можеш да ти позволя да издадеш онази заповед — обясни Марч на френски. — Не съм стигнал до тук, за да загубя живота си от ръката на някакво пъпчиво хлапе. Ти щеше да си на моето място, ако бях взел такова решение. Но аз съм тук, за да ти дам възможност... може би най-голямата в живота ти. Послушай съвета ми, когато ти казвам да се възползваш от нея. Надявам се, че сега поне ми имаш доверие.

Автоматите не помръдваха. В помещението се бе възцарила мъртва тишина. Накрая лекарят направи знак и войниците бавно свалиха оръжията си.

— Обискирай го отново — нареди той на единия и внимателно изгледа Марч. — Доверието ми не се печели толкова лесно.

Младежът пристъпи напред и неспокойно опипа тялото на Марч. Момчето на земята вече се движеше много по-бавно — агонията му явно приближаваше края си. Деветнайсетгодишният боец, извършващ обиска, забеляза, че американецът нито за миг не погледна към умирация. Приключи набързо и се върна в помещението за радиовръзка, като дръпна завесата зад себе си.

Ал Зауахири кимна на Марч и каза:

— Следвай ме.

Марч се изненада, когато той тръгна към изхода на палатката. Саиф ал Адел бе долепил преbledнялото си лице до неговото и съскаше с пръскане на слюнка в ухото му:

— Мъртъв си, американце. Мъртъв. Обещавам ти го най-тържествено.

Нямаше какво да му отговори. Реши да го игнорира напълно и последва Ал Зауахири през разчистената площадка навън и в зейналия отвор на пещера, водеща към сърцето на планината.

— Г-н Кийли? Г-це Хармай? Посланикът ще ви приеме веднага.

Райън се изправи с Наоми и последва Джилиън Фарис — заместник-посланик на мисията — през голямата дъбова врата, водеща в просторния кабинет на посланика. Хенри Мартинс се изправи зад писалището си и изчака да се приближат, но по широкото му обветрено лице нямаше и следа от приветствена усмивка. Мартинс беше дипломат от кариерата с над 30-годишен стаж, но не му се бе налагало да се справя със ситуация като настоящата. И перспективата, че най-сетне щеше да има такава възможност, не му се виждаше ни най-малко съблазнителна.

— Моля, седнете — каза той, после заобиколи писалището и се присъедини към тях в малката зона за гости, за да отпусне изморено едрото си тяло в едно от удобните кресла. Наля на всички кафе от малката каничка на ниската масичка в центъра, вдигна поглед и ги

изглежда изпод тежките си клепачи. — Преди 30 минути ми се обади министърът на външните работи, който преди това разговарял с началника на южноафриканската полиция... Оказва се, че единствената намерена пред склада кола била сребрист мерцедес, взет на лизинг преди три години от една от холдинговите компании на Стивън Грей. Впрочем това ще влезе в доклада на полицията.

Райън въздъхна тихо с облекчение и видя, че Наоми също се отпуска. Нисанът, изглежда, бе взет от ранения бодигард на Грей. Това определено беше късмет, защото колата безусловно щеше да ги свърже с местопрестъплението. Макар че пътуваха под фалшива самоличност, така отпаднаше една потенциална заплаха.

— А шофьорът? — попита той.

Посланикът вдигна гъстите си вежди и се облегна в креслото.

— Изчезнал е. Не че полицията изгаря от желание да го намери. — Дипломатът отпи от кафето си, преди да продължи: — Трябва да поясня, че това няма да ни се размине лесно. Президент Мбеке ще ни натиска с месеци за разни услуги и смее да предвидя, че те няма да му бъдат отказани. Доколкото разбрах, задачата ви е била да разпитате Грей тихо и кротко.

— Така беше. Само че той не се оказа много сговорчив.

— Очевидно. Разговарях и с Джонатан Харпър... когато се срещнете с него в Щатите, не се съмнявам, че ще използва няколко доста цветисти думи по ваш адрес. Не ми звучеше като преливащ от щастие. Директор Андрюс е подложен на тежък обстрел от страна на президента. На четири очи, разбира се. Цяло чудо е, че тази... неразбория... няма да стигне до пресата. Надявам се поне да сте получили онова, за което сте дошли.

Райън кимна.

— Имам едно име за вас, сър: Уилям Полин Вандервеен. Знам, че нямам право да искам каквото и да е било, но повярвайте ми — наложително е най-добрите ви хора да се захванат с това. Ако се разкрие нещо обещаващо, ще имам нужда от ресурс за наблюдение и проследяване. Преди всичко имам нужда от снимки, за да се уверя, че Марч и Вандервеен са едно и също лице.

Посланик Мартинс бавно кимаше, а погледът му скачаше от Райън на Наоми.

— Поставени сте в много трудна ситуация тук. Разбирам това, симпатизирам ви... но искате прекалено много.

— Сър, южноафриканското правителство има основателна причина да се намеси — изтъкна Наоми. — Не искам да засягам никого, но ресурсите на посолството просто няма да са достатъчни. В задачата трябва да се впрегне и тяхната полиция. Вандервеен е гражданин на тази страна и е отговорен за смъртта на над сто души. Бихте могли да им намекнете какво ще се разрази по света, ако това заглавие цъфне на първа страница на „Ню Йорк Таймс“... Наистина имаме нужда от всичкото съдействие, което могат да ни предложат. Освен това няма да има искания за услуги, ако се наложи президентът Бренеман да поеме бремето за тези атаки.

Устата на посланика се изви в лека усмивка.

— Добре се сражавате, г-це Хармай. Съгласен съм, че и те носят определена отговорност в тази каша. Ще ви съдействам при едно условие: напускате това посолство и се качвате на самолета. Разбрахме ли се?

— Не е нужно да ни убеждавате. Струва ми се, че и двамата сме готови да се върнем във Вашингтон — отговори Райън.

— Добре. Тогава се залавям с телефона.

И Мартинс стана, показвайки, че разговорът е приключил. Двамата агенти на ЦРУ също станаха и се отправиха към вратата, която дипломатът учтиво им отвори.

— Държа да си починете — каза той, излизайки в коридора, за да ги изпрати. Фарис ги чакаше в компанията на Арън Янсен, личния секретар на посланика. — Намерихме ви две свободни легла... Джилиън ще ви заведе. О, да не забравя — заместник-директорът държеше да ви чуе, Райън. Нещо друго от Вашингтон, Арън? — Младият мъж завъртя отрицателно глава. — Отлично. Г-ца Фарис ще ви осигури защитена телефонна връзка. Предполагам, че по-късно днес ще имам информация за вас. Ще ви намерим дрехи да се преоблечете и нужните принадлежности.

— Благодаря ви, сър.

Посланикът кимна леко, за да покаже, че приема благодарностите, и се върна в кабинета си, като безшумно затвори тежката врата.

— Обзалагам се, че и двамата умираме за сън — усмихнато каза Джилиън Фарис. — Следвайте ме. Арън, министър Зума иска да го приемем днес следобед. Дали не би могъл да освободиш един час в графика на посланика... да кажем около три следобед?

— Разбира се, г-це Фарис — учтиво се усмихна секретарят. — Бях вписал с молив шефа на службата за сигурност, но не е проблем да го прехвърля за утре.

— Чудесно. — Тя остави Янсен в антрето и ги поведе през сградата към стаите за персонала. — Това някога беше прес рум, но след бомбардировките в Танзания и Кения я освободихме за допълнителна охрана — обясни тя. — Не е кой знае какво, но в момента не разполагаме с друго. Както и да е, ето ви ключовете. След пет часа ще ви потърся пак.

— Благодаря — каза Райън. — Оценяваме жеста.

Заместничката на посланика се усмихна и тръгна към основния корпус, оставяйки ги в ярко осветения коридор.

— Е, ще се видим след няколко часа, Наоми. — И той бутна вратата, без да поглежда назад. След малко чу как вратата на нейната стая се затръшва. Седна на ръба на твърдия матрак, поклати глава и посегна към слушалката на защитения телефон.

Арън Янсен работеше като личен секретар на посланика от десет месеца. Това беше първото му назначение, при това добро: повечето нисши служители на Външно министерство се озоваваха на затънтени кътчета на света и попълваха документи без значение през първите няколко години на своята кариера. Янсен дължеше успеха си на отличната си диплома от Йейл и широките връзки на баща си. Въпреки привилегированото си детство Янсен беше свикнал на удължено работно време и отговорностите, свързани с настоящото му назначение. Вече се бе научил да планира графика на посланика до най-дребните подробности. Янсен беше млад, симпатичен и приветлив. Радваше се на популярност в посолството и беше удовлетворен от работата си.

Охраната на портала беше свикнала с разходките на секретаря до центъра на града. Той никога не напускаше посолството по едно и също време, главно благодарение на непредсказуемите задължения и

ангажименти на посланика. Понякога го виждаха да пресича циментирания двор на посолството в късния следобед, точно когато слънцето прежуряше, а климатикът в караулката работеше на пълна мощност. В други случаи излизаше с падането на нощта, когато слънцето вече се бе гмурнало под каменния хоризонт на града и въздухът беше прохладен и подканващ.

Но един ден в седмицата секретарят напускаше комплекса точно в 8:30 сутринта. Младият морски пехотинец на пост пред посолството проследяваше с поглед как Янсен пресича моравата към кръговата алея за коли, а излъсканите му обувки блестят под ленивото утринно слънце. Ефрейторът, млад и лесно впечатляващ се, се изпъна в стойка мирно, когато Янсен наближи.

— Добро утро, сър.

Арън Янсен се усмихна непринудено и поклати глава в престорено разочарование.

— Ефрейтор, аз съм само две години по-възрастен от вас. Колко пъти да ви казвам да престанете с това? Как сте?

— Отлично, сър, благодаря.

Нова тъжна усмивка.

— Е, предполагам, че няма да мога да ви разубедя. Излизам за глътка чист въздух... Дайте ми двацети, на минути.

— Слушам, сър. Носите ли някаква идентификация с вас?

— Винаги.

— Окей, тогава ще се обадя. — Ефрейторът се придържаше стриктно към правилата, именно заради това бе получил длъжността си. Той съобщи в оперативния център времето на излизане и го отбеляза в дневника, преди да отвори електронната врата, запазена само за пешеходци. — Ще се видим след няколко минути, г-н Янсен.

— След съвсем малко, ефрейтор — потвърди секретарят и излезе на оживената улица. Зави наляво от посолството и тръгна по „Преториъс“, стараейки се да отбягва сблъсъците с човешката тълпа по основната артерия, пресичаща сърцето на града.

Пещерата беше висока и широка, но не и дълбока. Единственото мъждиво осветление идваше от маслените фенери, окачени по влажните каменни стени. Беше изненадващо топло, може би

благодарение на големия брой млади талибани, събрани в сумрака. Те държаха дребнокалибрено оръжие в скутовете си и напрегнато слушаха, насядали по грубо изравнената земя. Всяко оръжие бе минало през проверка, за да бъдат допуснати вътре. Вниманието им бе фокусирано върху застаналия пред тях мъж, чийто глас трепереше от емоция:

— Слава на Аллаха, който ви предаде в гостоприемните ми ръце, чеда на Мохамед. Ние молим Аллах да прости прегрешенията ни, защото той, в Своето величие, знае, че джихад не може да се води само от един човек и че ние отправяме предизвикателство на един неморален враг, чиито грехове далеч превишават нашите. Ние сме свидетели на зверствата, извършвани от ционистите и от онези, които търсят съюз с тях...

— *Омин!* — изгърмяха в едно гласовете на младежите.

— Нима нашите братя и сестри не страдат? Децата на Палестина, преследвани от кръвожадните евреи, не страдат ли? И защо не чуваме някой да се възмуцава, защото няма фатва? Краят на империалистите приближава, приятели...

— *Яум ал акбир! Омин!*

Марч прибра русата си коса под качулката и крадешком погледна спътниците си. Устните на Ал Адел бяха леко разтворени, очите му блестяха. Той гледаше прехласнато мъжа, който си играеше с чувствата на своята публика. Ал Зауахири отдысно бе в плен на подобна емоция.

Марч започваше да разбира, че е единственото изключение в това опасно място.

— Те се опитват да посеят семето на своята отрова, а ръката им става все по-дълга с всеки следващ ден. Ние сме избрани от Аллах да смажем тази ръка...! Видяхме кръвопролитията в Бирма, Фатани, Чечня и Босна и Херцеговина. Видяхме родната ни земя, пропита с кръвта на невинни. Хората обърнаха гръб на свещения ни кръстоносен поход, братя мои...

— *Айва!*

— Те ни се надсмиват, сякаш сме нищо...

— *Айва!*

— Ние молим Аллах да ни поведе в тези опасни и трудни времена. Той единствен знае какво изгърпяхме, Той ни свиква за разплата, Той търси начин да излее гнева си...

— *Айва! Ал Басиур, ва таийбатом!*

— Ние поставяме съдбата си в ръцете Му, защото Той може всичко и е Светлината, която търсим. Братя, Аллах плака с радостни сълзи, когато американците загубиха своите две кули на покварата в Ню Йорк — тези паметници на алчността и на страданието на избраните от Него...

— *Айва! Шайх!*

Марч почувства прилив на адреналин от думите на мъжа и спокойната увереност, с която бяха произнесени.

— Думата ми е истината и вие сега ще я чуете. Ние няма са спрем, докато палестинските ни братя не натикат евреите в морето и армиите на неверниците не бъдат прогонени от земята на Мохамед, да се слави името му...

— *Ас саламу алайна...*

— И това е единственият път, защото не е ли казано: „Ако срещнеш онези, които ме отхвърлят, удари през шиите им“. Такава е волята на Аллах и Той стои зад вас в Своята слава. Ще настъпи голяма радост, когато върху езичниците на Запад се стовари всичката Му ярост, и така ще бъде дотогава, докато един ден всички мюсюлмани заживеят като един в Неговото царство. Слава на Аллах.

— *Субана Раби ял Ал 'ла.*

— Вървете в мир, братя мои.

Събралите се бойци скочиха на крака, без да откъсват блесналите си очи от мъжа пред тях, и избухнаха в ръкопляскания. Проследиха го с обожание как слиза с мъка от високата каменна площадка в дъното на пещерата и им маха с ръка като гостуващ висш сановник, изнесъл проповед. После веднага бе заобиколен от охранителите си — доверени ветерани, чийто боен опит датираше от съветската окупация на Афганистан.

Аплодисментите дори се засилваха и угаснаха едва когато мъжът зави на ъгъла и се скри от погледите на присъстващите. След това се разнесе възбудена гълчава, чиито вълни отекваха в гранитните стени.

Саиф ал Адел избърса сълзите си и се обърна към американеца. Това беше нещо ново, това бе една страна на арабина, за чието съществуване Марч не бе подозирал. Тук, в това място, Марч бе олицетворение на врага. Той се стегна, очаквайки пробождане или дори куршум в гърба, но не последва нищо. През тялото му премина

вълна на облекчение и той прецени, че поне за момента нищо не го застрашава. С известно закъснение придържа качулката над главата си, за да скрие лицето си от тълпата.

— Помни какво ти казах, американецо. Той не таи никаква любов към такива като теб. Надявам се, че вече ти е ясно. И може би си разбрал какъв риск поемаш с идването си тук.

— Ти ме доведе, Саиф — злорадо прошепна Марч. — Така че става дума и за твоята шия. — Той не спря да се наслади на пребледняването на египтянина и последва Ал Заухири към скритите дълбини на пещерата. Марч бе чакал тази аудиенция от три години и сега беше на минути от срещата с най-великия, според него, мъж на земята.

Арън Янсен не бързаше — денят бе разкошен. Той бавно се разхождаше по претъпканите с хора улици, наслаждавайки се на пулса на града. Спря пред кафене с чисто бели стени. Слънцето се отразяваше в тях с такава сила, че очите го заболяха. Отпи от топлото ароматно кафе и продължи край спортния комплекс „Каледониан Спортс Граунд“, където спря за няколко минути да изгледа края на футболния мач между два младежки отбора.

Тържествуващите викове на футболистите последваха Янсен, който мина под сплелите клони джакарандови дървета по границата на комплекса. Прохладната сянка бе неописуемо приятна и той, без да бърза, продължи по нападалите виолетови цветове. Както винаги внимателен да съблюдава законите на страната домакин, Янсен хвърли празната си чаша в кошчето и спря пред редицата телефонни автомати до стадиона.

Отдавна беше запомнил номера наизуст — поредица от петнайсет цифри, която сериозно го затрудняваше през първите няколко месеца на предателството му.

Бърза проверка в интернет бе разкрила, че международният код за избиране отговаря на място в бразилската провинция Парана. Не посмя да задълбочава разследването си. Смяташе, че невежеството е божия благодат, а в неговия случай това невежество се заплащаше с

шифрова сметка в цюрихска банка, чието съдържание бе набъбвало през последните шест месеца.

Отговориха му още на първото позвъняване.

— *Quem vocè se esta chamando para?*

— Търся компанията „Родригес Холдинг“.

Гласът от другия край веднага премина на лишен от акцент английски:

— Слушам ви.

— Едно име, две описания. Това е във връзка със стрелбата по Стивън Грей... Името е Райън Кийли. Мъж, около метър и осемдесет, осемдесет килограма, черна коса, сиви очи. За жената нямам име, но е британка с индийски произход, около метър шейсет и пет, слаба, черна коса, зелени очи. Както изглежда, става дума за ЦРУ, с база в Лангли. Днес трябва да се върнат във Вашингтон. Бих събрал още информация, но...

— Информацията ви ще бъде предадена. Благодаря за обаждането. — Гласът изчезна и връзката беше прекъсната. Янсен остави слушалката с трепереща ръка и приглади косата си. Разговорът беше продължил девет секунди.

Парите обаче си струаха. Заплащането беше чудесно, но той от опит знаеше, че тази нощ няма да може да заспи. Обърна се и пое по дългия път към посолството.

Райън позвъни първо на Джонатан Харпър. Разговорът беше кратък и не можеше да се нарече диалог: той даде на заместник-директора името на Уилям Вандервеен, след което изслуша една гневна тирада. След около пет минути Харпър изглежда се измори и неохотно го поздрави за добре свършената работа.

Следващото обаждане бе до Кати в Кейп Елизабет. То вече бе малко по-деликатно, понеже нямаше добро извинение защо не се бе обаждал цели шест дни. Нямаме викове, нито обвинения, но по някакъв трудно определим начин разговорът беше далеч по-болезнен заради съдържаното й разочарование. Закле й се, че ще намери начин да я компенсира за всичко, след като се върне на Източния бряг. Харпър щеше да се вбеси, ако се прибереше в Мейн след кратко отбиване в Лангли, но Райън добре знаеше кои са приоритетите му.

Само дето му беше отнело доста време да ги подреди.

И двамата не споменаха Наоми. Надяваше се Кати да му има достатъчно доверие, за да не се безпокои излишно по този повод, но подобно съображение му звучеше глупаво дори на самия него. Беше я целунал. Не, не беше така. Наоми го бе целунала. Само че той не я спря веднага, нали така? Съзнателно прогони тази мисъл и реши да поспи.

Стори му се, че са минали едва няколко минути, когато на вратата се почука. Джилиън Фарис надникна и огненочервената ѝ коса се очерта на фона на бялата стена.

— Посланикът иска да ви види след двацет минути, г-н Кийли — каза тя. — Вече събудих г-ца Хармай. Да го информирам ли, че ще дойдете?

Райън се изсмя и потърка очи.

— Наричайте ме Райън, г-це Фарис. И да, съобщете му, че ще дойда. Да караш един посланик да чака не ми се струва добра идея, нали? Има ли някакъв шанс за закуска?

— Времето е по-подходящо за обяд, но ще ви намерим нещо. — Погледът ѝ се плъзна по голите му гърди и добре оформените коремни мускули. — Не е зле да си сложите риза. За разлика от мен, посланикът едва ли е склонен да се възхищава на мускулите ви — намигна му тя и се усмихна заразително. После се отдръпна и затвори вратата.

Стъпките ѝ заглъхваха в коридора, когато Райън Най-сетне затвори провисналата си уста и се разсмя. Е, това вече беше история, която непременно щеше да разкаже на Кати, та макар и за да се повесели на ревнивата ѝ реакция. Взе си бърз душ в прилежащата баня, избърсна се, изми си зъбите и облече дрехите, които персоналът на посолството му бе предоставил. Прецени, че са подбрани от Джилиън Фарис, защото бяха съчетани с вкус и с подходящия размер.

Точно приключваше с обличането, когато на вратата отново се почука. Наоми го чакаше в коридора.

— Здравей — каза той, — наспа ли се?

— Не — беше прямият ѝ отговор. Той заключи вратата и поеха към основния корпус на посолството. — Какво каза заместник-

директорът?

— Интересуваше се как съм прекарал беретата през охраната на летището. Казах му да попита момчетата от научната лаборатория. Като изключим това, първо си изля душата, после каза, че сме свършили добра работа.

Тя се усмихна, но не ѝ беше весело.

— Звучи точно в негов стил. Само че според мен не сме свършили нищо особено.

Той я погледна изненадано:

— Защо мислиш така?

— Добре де... какво ново разбрахме? Истинското му име? Не вярвам някога да реши да го използва. И аз специално не чакам със затаен дъх резултатите от евентуално проследяване — сигурна съм, че човек, който не е допуснал да бъде заловен в продължение на цели осем години, едва ли ще се върне у дома, за да види племенниците си, ей така, от чиста любов. Той е прекалено умен, за да направи такава грешка. — Райън не отговори. Наближаваха кабинета на посланика и Наоми реши, че думите ѝ са били прекалено остри: — Съжалявам, може би все пак знаем нещичко. И вероятно сме в състояние да...

— Не — прекъсна я той. — Права си. — Помълча няколко секунди, преди да попита: — Знаеш ли какво бе последното нещо, което Грей ми каза?

— Не, не го чух.

— Той каза: „Пратката вече е пристигнала във Вашингтон. Много е късно да го спреш. Разбираш ли какво ти казвам? Той ги иска всичките“.

Тя го погледна.

— И какво означава това според теб? „Иска ги всичките.“ Кои всички?

— Помисли, Наоми. Сенатор Леви беше убит заради укрепването на съюза с французи и италианци. Кой пристига във Вашингтон през ноември?

— Ширак и Берлускони...! — Тя разтвори широко очи. — О, Господи, наистина ли мислиш, че...

Райън сви рамене.

— Защо иначе ще рискува? Трябва да е нещо голямо. Както казах, той е голям капитал за „Ал Кайда“. Те не биха допуснали да

рисува за дребна операция.

— Но това означава самоубийство — възрази тя. — Не е възможно да убиеш президента на Съединените щати — да не говорим за другите двама държавни глави, — и да се измъкнеш.

Вече стояха пред кабинета и Райън дръпна вратата, за да я пусне пред себе си.

— Наоми, Джейсън Марч е един от най-опасните мъже, обучавани в армията на Съединените щати — каза той. — Ако някой може да се измъкне... това е именно той.

Влизаха все по-навътре в търбуха на пещерата.

Вятърът, който свистеше над назъбените върхове на планината Тян-Шан, се чуваше съвсем слабо толкова дълбоко под земята. Непрогледно черните тунели продължаваха да се извиват в безкрайна спирала все по-навътре и по-надолу. Въздухът тук бе много по-студен, отколкото при входа, и Марч усети, че трепери, докато следваше слепешката Айман ал Зауахири. Държеше ръцете си леко напред, за да не се блъсне в някоя стена, но повече се безпокоеше от следващия го на две крачки Саиф ал Адел. За миг му мина мисълта, че го водят към гроба му.

Страховете му малко стихнаха при появата на слаба светлина пред тях. Когато приближиха изхода, Ал Зауахири се обърна с труд в тясното пространство и късо нареди:

— Чакай тук. Ще те повикам, когато е готов.

Марч кимна и се подпря на влажната стена, а лекарят изчезна през изхода, който представляваше дупка в земята. За негова изненада Ал Адел не се възползва от момента да отправи нови заплахи. Не че щеше да има някакъв шанс да предприеме нещо, понеже Ал Зауахири се върна буквално след секунди, запушвайки отвора с големия си корем.

— Ще те види сега, американецо. Саиф, викат те горе. Присъствието ти тук не е необходимо.

Марч не се обърна да види изуменото изражение на Ал Адел, макар че би дал много за това удоволствие. Пое дълбоко дъх и плахо пристъпи към светлината.

Седнаха в кабинета на посланик Мартинс и Райън веднага почувства, че нещо не е наред. Мъжът срещу тях явно бе разтревожен.

— Надявам се да сте се наспали — започна той. Забелязаха, че им налива кафе с трепереща ръка. — Извинявам се — добави той, — но запитванията, които направих тази сутрин, не донесоха положителен резултат. — Той прочисти гърло и продължи: — Това не означава, че не сме научили нищо. Проблемът е, че сме подценили колко опасен е този човек в действителност. Вече препратих копия на събраната от нас информация до ФБР и Министерството на правосъдието. — Посланикът бутна към тях папка, която Райън веднага взе и отвори: — Това са снимки на Уилям Вандервееен като младеж. Не са много... изглежда не е обичал да го снимат. Но не намерихме хора, които да потвърдят подобно предположение, защото...

Райън веднага установи, че Марч и Вандервееен са едно и също лице. Беше така вгълбен в снимките, че едва не пропусна последната забележка на посланика.

— Защото какво, сър?

— Защото всички членове на семейството му са мъртви. — Наоми се задави с кафето си, но Райън не забеляза това. Вниманието му бе изцяло приковано върху Мартинс. — Само не прибързвайте със заключенията — продължи Мартинс. — Няма и никога не е имало конкретни доказателства, че зад това по някакъв начин стои Вандервееен. Доколкото ни е известно, напуснал е страната през 1981. Не мога да ви кажа какво е правил, след като е пристигнал в Щатите, но южноафриканското правителство с готовност сглоби сведенията, с които разполагат за него. Единственото им условие бе те да не стават публично достояние, а аз ги уверих, че сме щастливи да се съгласим с това. Защото историята може да се окаже крайно притеснителна за армията, да не говорим за страната като цяло.

— Трябва да знаем всичко, сър.

И посланикът започна...

Стаичката бе тясна, прекалено тясна за трима души да си протегнат краката. Дватама вътре седяха върху маслинозелена

кушетка. Всъщност две кушетки бяха сложени от двете страни на малка отоплителна печка, а когато Вандервеен влезе, Ал Заухири му посочи трета. Той седна и почтително зачака. На това място бе немислимо да заговори пръв.

Лекарят извади термос от раница, оставена на голия пръстен под. Наля горещ чай в метална чашка и я поднесе на своя началник. Вандервеен проследи как чашата бе приета с благодарност от треперещите ръце.

Мъжът отпи глътка, поусмихна се и най-сетне вдигна поглед към своя гост.

— Тук имаме своите малки удоволствия... Те са единствените, които е редно да си позволяваме.

Уил Вандервеен кимна, за да покаже, че разбира, но не каза нищо. Ал Заухири го наблюдаваше с поглед, в който може би се четеше одобрение. Вандервеен се зачуди какво бе предизвикало неочакваната промяна в отношението.

— В никого нямам по-голямо доверие от Айман. Чух по радиото за твоите победи, а и той ми разказа какво си направил. Каза ми още, че съзира в теб арогантност... — Директорът изчака американеца да отговори, но изглежда беше доволен, че той не го направи. — Както и да е, за мен това няма значение. Ти си доказал своята лоялност чрез действията си. И заради тях, братко, дано Аллах те благослови.

— И теб — автоматично отговори той.

На устните на Директора изпълзя страховитата му полуусмивка.

— Долавям ли насмешка към моята религия, американецо?

Остро поемане на дъх, но без паника. Вандервеен знаеше какво означава страх, дори в няколко много редки моменти го бе изпитвал. Но страх от друг човек... това беше нещо ново.

— Не, емире. Искях само да демонстрирам своето уважение. Извинявам се, ако съм те засегнал по някакъв начин.

Извинението му беше игнорирано.

— Говориш езика ни добре, но в акцента ти долавям нещо от долината Хелабджа... или се лъжа. Вероятно бъркам.

Дълго колебание, което събуди интереса на инквизиторите му. „Само истината — реши Вандервеен. — И без това те знаят повече, отколкото издават.“

— Когато бях в армията, обучавах в Хелабджа кюрдски бунтовници.

Директорът отпи с наслаждение нова глътка чай и направи жест с чашката към американеца. Ал Зауахири незабавно наля нова чаша, подаде я на Вандервеен и след това наля и на себе си.

— Разбрах, че не обичаш да говориш за миналото си. Това обаче е навик на хората, които имат какво да крият.

— Не мога да отрека това, емире. Но нещата, които съм виждал, нещата, които знам... Те могат да ви бъдат много полезни.

Изречението бе посрещнато от внезапна искра на интерес. Директорът леко се наклони напред и направи гримаса при болката в гърдите си. Но забеляза реакцията на американеца.

— Няма нищо, приятелю. Преди три години сънародниците ти дойдоха твърде близко. Прекалено близко, но оттогава аз промених някои свои навици.

— Те не са мои сънародници — отсече той.

Директорът повдигна вежда.

— Така ли? Но ти си се сражавал редом с тях. Убивал си с тях. Какво са те в такъв случай?

Вандервеен игнорира въпроса. Знаеше, че поема огромен риск.

— Предполагам, че Ал Адел ти е разказал за нашия приятел Шакиб?

Високият мъж го изгледа продължително, преди да отговори. Значи това за арогантността беше вярно все пак.

— Казаха ми, че е имал някаква информация. Нищо повече.

Вандервеен удовлетворено се усмихна.

— Много повече от някаква информация, емире. По-скоро решението на проблем. Притежавам двумесечния график на посещенията на Президента на Съединените щати, както и на неговите инструктажи, съставени от Сикрет Сървис.

Двамата присъстващи го изгледаха, неспособни да скрият изненадата си. Главата на Ал Зауахири се замая от многообразието на възможните последици. Изминаха няколко секунди, преди да успее да формулира онова, което го безпокоеше: това бе дистанцираният начин, по който този човек говореше за своите сънародници. Та той беше американец все пак!

— Защо едва сега чуваме за това?

Свиване на раменете.

— Това не е информация, която се споделя просто така. Абсолютната сигурност може да бъде гарантирана само при среща очи в очи като тази.

— Приятелю, ти пропускаш да отчетеш, че след смъртта на Шакиб тези планове със сигурност са претърпели корекции...

Лекарят спря напред фразата си, когато видя, че американецът клати глава в знак на несъгласие.

— Тези документи изобщо не бяха намерени и всъщност никой никога не е подозирал, че са били в негово притежание. Тя бяха върнати на мястото им веднага след като Шакиб направи копие, поради което оригиналите нито за секунда не са били смятани за загубени или компрометирани. Може ли лист и молив, ако обичате?

Ал Зауахири му подаде желаното. Вандервеен подпря листа на коляното си и начерта груб календар, като заграждаше отделни дати, докато обясняваше:

— Както казах, става дума за двумесечния график с начало през октомври. Поне през последната седмица президентът продължи със срещите си, както е планирано в този график. За нещастие определени обстоятелства ни оставят много малко време за действие. И все пак... смятам, че две и половина седмици ще са ни достатъчни, ако действам без забавяне. С ваше одобрение, разбира се.

— И какво точно възнамеряваш да извършиш? — поинтересува се Директорът.

Вандервеен погледна Осама Бин Ладен в очите и се усмихна:

— На 26 ноември президентът Дейвид Бренеман ще бъде домакин на официални преговори с френския президент и италианския министър-председател във Вашингтон. Аз ще убия и тримата.

20.

Таджикистан — Претория

Дълбоко в утробата на Тянь-Шан, човекът, известен като „Американец“, беше приковал вниманието на своята публика с плана, който внимателно бе обмислил през последните няколко седмици. Това беше план, имащ за цел да установи доминацията на „Ал Кайда“ над световните събития, както и привличането на Иран като основен техен спонсор.

Планът допадаше на слушателите по същите причини и заради още нещо.

Тримата събеседници в пещерата споделяха една болест. Болест, която не може да се обясни с прости думи, но веднъж прикрита като революционна треска, се превръщаше в тема на дискусия, способна да задържи общото им внимание в продължение на часове. Болестта се забелязваше в блестящите им очи и в екстаза на усмивките, които набръчкваха лицата им, когато обсъждаха техническите подробности по унищожаването на жилищен блок или ликвидирането на президента на Съединените щати, заедно с лидерите на две други нации — при това едновременно.

— Най-трудната част на операцията вече е извършена — подчерта Вандервееен. Арабският му бе почти безукорен. Още преди единайсет години го бяха изпратили на курс във великолепия Езиков институт към отбраната в Монтерей, от който се бе върнал само три месеца по-късно с езикови умения, превъзхождащи тези на директора на програмата.

Тогава той бе приел похвалата на изумения лингвист и сладникавото писмо. Днес, дълбоко в кошмарната пещера, вече не полагаше усилия да скрие арогантността си:

— Безпокоя се единствено заради иранците... Може ли да им се вярва?

Ал Заухири кимна, тъжно загледан в празната си чаша.

— Не допускам, че Мазахери може да ни измами, особено след онова, което ти вече стори за него с транспортирането на онзи контейнер до Арак. Аз лично му вярвам.

— Получихме ли каквото поискахме?

— Дори повече: 545 пресовки „Семтекс-Н“. Пластичният експлозив е директно от Чехия. Всяка пресовка тежи по 2,5 килограма. Общото тегло на пратката е, ако не се лъжа...

— Около 1360 килограма. Струва ми се, че това трябва да ни стигне.

Ал Заухаири беше впечатлен от математическите способности на човека пред тях. Но сигурно щеше да бъде смаян, ако знаеше, че американецът можеше да направи същата сметка на сън още на петгодишна възраст.

— Предизвикателството е в това да се създаде зона на поразяване, достатъчно широка, за да обхване целия конвой — продължи Вандервеен. — Въпреки информацията от Шакиб, има неща, които не знаем.

— Например?

— На първо място по какъв начин последните атаки са променили мерките за сигурност около Бренеман...

Докато американецът изброяваше многобройните фактори, които биха могли да предотвратят успешната атака, на 1200 километра югоизточно от тях течеше съвсем различен разговор.

Описаната от посланик Мартинс семейна история на Вандервеен беше, меко казано, непълна. Имало избледнял акт за раждане — стар документ, издаден в източен Трансваал през 1964 година и абсолютно безполезен за техните цели.

Поне засега първите десетина години от живота на Уилям Вандервеен щяха да останат загадка.

Имаше друг вид документи от 1975 година. Това бяха медицински картони, съхранени в университета „Ранд“ в Йоханесбург. Те удостоверяваха, че придружен от майка си младеж е посетил катедрата по психология през февруари същата година. Момчето бе регистрирало астрономически резултат на теста, далеч откъд най-

добрия един процент от положилите същия тест, но семейството му е отклонило настойчивите покани за разширени изследвания.

Според документите наблюдавалият теста психолог, някой си д-р Вилхелм Д. Клерк, изразил горчивото си съжаление, че жената и момчето повече не се появили в университета и неговата катедра. Това съжаление донякъде било смекчено, след като докторът открил, че имат общо с Франсис Вандервеен — прославеният южноафрикански генерал. Можеше да се очаква, че членовете на това семейство не биха искали публичност в подобни дела.

Райън Кийли направи опит да слуша безстрастно, но скоро установи, че е в плен на бореци се емоции: дълбоко в себе си страстно желаше смъртта на човека, предал и убил петима от поверените му войници. От друга страна, изпитваше отчаяна необходимост да разбере, сякаш разбирането можеше по някакъв начин да изтрие поне част от неугасващата болка и чувство за вина. Така че Райън слушаше напрегнато, но в този момент не издържа и направо запита:

— Кой е бил генерал Вандервеен? И защо е толкова важен?

Мартинс отговори с онова, което му бе станало известно. Той разказа за политическите събития в Южна Африка през времето на апартейда и обясни, че военните са били първата линия на отбраната срещу бунтовете на африканците в столицата и големите градове като Йоханесбург и Кейптаун.

— Когато властта преминала в ръцете на Даниел Малан през 1948, той веднага уволнил няколко висши офицери, известни с неодобрението си на негова, та политика. По онова време Франсис Вандервеен бил капитан в 11-и южноафрикански батальон на специалните сили. Той оцелял след чистката, главно заради слуховете, че в продължение на години събирал уличаващи сведения за връзките на много от високопоставените политици на Националната партия с нацистите през Втората световна война.

— С други думи — резюмира Наоми, — Вандервеен бил недосегаем.

Посланикът кимна.

— Именно. От казаното обаче не следва, че възгледите му са се разминавали с тези на Малан. В действителност той отдавна бил известен с подкрепата си за „Африканер Бродербонд“... През 1959 Вандервеен установил отношения между южноафриканското

Министерство на отбраната и Бюрото за държавна сигурност. Заеманата длъжност му давала власт да контролира дейности на военните и на полицията в Южна Африка. По онова време вече бил полковник и отговарял за прилагането на Закона за пропускната система и Раздел 10 на Закона за градските зони за чернокожи от 1945 година. Няма да ви занимавам с подробностите, но става дума за правна материя, имаща за цел да ограничи чернокожите африканци в демаркационни зони, разположени в отдалечени райони на страната, което създавало илюзията — твърде далече от реалността — за Южна Африка на белите.

— Как е било възможно един човек да контролира операция от подобен тип? — попита Кийли.

— Той не го е правил — беше отговорът на посланика. — Имал е на свое разположение многочислен персонал, да не говорим, че е можел да разчита и на армията. Въпреки това съществуват доказателства, че Вандервеен лично е предвождал някои от операциите. Има оценки, съгласно които само през 60-те години на миналия век е стоял зад преселването на почти два милиона чернокожи африканци.

Наоми обмисли чутото.

— Знаете ли, миналата година изкарах курс в университета „Джордж Вашингтон“, където анализирахме доста подробно апартейда и ролята му в южноафриканската история. Но нямам спомен това име да е споменавано.

Мартинс отпи от кафето си и кимна бавно.

— Нямало е как да чуете. Разбирате ли... Франсис Вандервеен бил изключително ефикасен в работата си, но тактиката му била предмет на притеснение за правителството, та дори и правителство толкова безжалостно като това на Малан. В прилагането на прословутия Раздел 10, полковникът невинаги изчаквал напускането на къщите, преди да пусне булдозерите върху тях. Но най-лошото били слуховете, че имал пръст в Шарпвилското клане през 1960.

— Виж, за него съм чела — възбудено се намеси Хармай. — Силите за сигурност открили огън срещу група африканци, протестиращи пред полицейски участък. Впоследствие полицаите докладвали за изстрели, но покрай телата така и не било открито оръжие.

— Точно така. На площада намерили смъртта си шейсет и девет души, а други стотина били ранени. Към този момент Вандервеен вече имал сериозна репутация. Никой не посмял да го обвини открито, но всички знаели кой е издал заповедта за стрелба. Колкото и невероятно да изглежда това сега, инцидентът ни най-малко не навредил на кариерата на Вандервеен. Нещо повече — през 1964 година той бил произведен в генерал. Това впрочем е годината, в която се родил синът му. — Райън най-сетне се отпусна в креслото си. „Да си дойдем на думата“, мина през главата му. — Уилям Паулин бил второто дете на Франсис и Жулиен Вандервеен. Първото, Мадлин Джейн, се родило през 1961-а. Понеже през повечето време генералът отсъствал, децата живеели с майка си в семейното имение в Пийт Ретийф — малко градче в долината Асегай. Жулиен била красива жена, изцяло посветена на децата си... — Мартинс се поколеба: — Следващото са предположения, понеже — както спомена — беше много трудно да се намерят някакви свидетели... Вече видяхте преписите. Уилям регистрира 184 точки на теста „Станфорд-Бине“, когато бил единайсетгодишна възраст. Резултатите му на „Векслер“ и тестът за интелигентност „Слосон“ излизали извън приложената скала за оценка. Гениалността му била несъмнена, но при сестра му нещата стояла по съвсем различен начин. Тя е запомнена с... хм... фриволното си поведение. Има слухове, че през 1975-а се е виждала с един от работещите в съседна ферма африканци. Младеж малко над двайсетте.

Наоми бързо пресметна:

— Била е на четиринайсет.

Мартинс кимна.

— Не че връзката им продължила дълго. Мадлин починала същата година. Оказва се, че паднала в планината, недалече от дома им.

Кийли реши, че разбира накъде отиват нещата:

— Генералът?

Но Мартинс поклати глава.

— Не. Той би имал сериозен мотив, но в деня на смъртта на дъщеря му Франсис Вандервеен се намирал на 100 километра от дома си, понеже наблюдавал унищожаването на село в провинция Натал.

Настана кратка тишина.

— Да не намекувате, че Уилям...

Посланикът вдигна ръка, за да прекъсне Наоми.

— Просто ви излагам фактите.

— Но той е бил толкова малък — възрази Хармай. — Някак си не ми се струва... нормално.

— Няма нищо нормално, разбира се — съгласи се Мартинс. — Но историята не приключва с това. Около месец след като момичето било погребано, изчезнал младежът, с когото тя излизала — просто престанал да идва във фермата, където работел. Намерили го след около седмица в полите на хълмовете на изхода на долината. Тялото му било буквално нарязано на парчета.

— А бащата на момичето...? — поинтересува се Райън.

— Бил на 1000 километра разстояние, организирайки дислоцирането на въоръжени сили по анголската граница. — Посланикът се намести в креслото си и прелисти папката, която бе получил малко по-рано: — Франсис Вандервеен бил повишен в генерал-майор през пролетта на 1975-а, четири месеца преди смъртта на Мадлин. До този момент бялото население на Южна Африка било защитено от враждебно настроените към него африкански земи чрез пръстен от буферни държави, намиращи се под контрола на африканерите. Две от тези държави били Мозамбик и Ангола, които в началото на 70-те се управлявали от Португалия... През 1974-а икономическата нестабилност довела до военен преврат в Лисабон. Това довело до прекъсване финансирането на португалските външни интереси, включително на армията. Така че, когато португалските военни в двете колонии осъзнали, че са на прага да загубят контрола над крайморските територии, те се съгласили да бъдат насрочени дати за обявяване на независимост: юни 1975-а за Мозамбик и ноември същата година за Ангола.

— Сър, какво общо има всичко това с Франсис Вандервеен? — не се стърпя Кийли.

— Малко търпение, сега ще разберете. Върхушката на южноафриканското правителство решила, че е нужен известен контрол над тези две държави. В края на краищата залог била мечтата им за Южна Африка на белите. Така че бързо се стигнало до споразумение между министър-председателя Джон Форстър и Самора Машел, водача на въстаниците в Мозамбик. Ангола се оказала не така податлива на южноафриканските предложения, така че земите ѝ се оказали обект на

завоюване. Имало три основни партии, борещи се за контрол над територията: въстаническата МПЛА, подкрепяна от руснаци и кубинци, ФНЛА, предвождана от Холдън Роберто и поддържана основно от Съединените щати, и най-сетне УНИТА — центристка организация, намираща се под контрола на образован в Швейцария адвокат на име Савимби.

Наоми беше видимо впечатлена.

— Мислех, че американското правителство е непреклонно в критиката си срещу апартейда. Защо е трябвало Вашингтон да се намесва?

— От наша гледна точка южноафриканците бяха по-малкото зло — обясни посланикът. — МПЛА беше солидно финансирана от две комунистически държави и имало сериозна вероятност те да надделеят. Ние искахме да ограничим настъпването на комунизма на африканския континент и за да постигнем тази цел, трябваше да се съюзим. Но не може да се каже, че Вашингтон се е намесил пряко. След малко ще разберете какво имам предвид... Когато Форстър взел решение да нахлуе, той получил предложения за подкрепа както от французи, така и от американци. Към края на 1974-а френското правителство организиращо среща между УНИТА на Савимби и южноафриканското Бюро за държавна сигурност. Франсис Вандервеен бил сред първите поканени. Когато пристигнал в Париж, той обвинил френския външен министър в опит да се промъкне „по терлици“ в Кабинда — богат на петрол анголски анклав. Бил прав, разбира се, но унищожил всяка възможност за алианс с французите.

— Така че сме му останали само ние — подхвърли Райън.

— Именно — потвърди Мартинс. — Не че подобна сделка изглеждала неприемлива, поне в началото. ЦРУ били закупили радиостанции и вестници, с цел да задействат пропагандна война срещу МПЛА. Управлението определено си е вършило работата. Вандервеен бил назначен да поведе нашествениците. Наградата, естествено, била столицата Луанда. Тежковъоръжената бронепехотна колона навлязла в Ангола на 23 октомври 1975 и той лесно победил в първите битки при Са да Бандиера и Намибе, поради отсъствието на някаква съпротива. Но с напредване на силите му на север, към Бенгуела, нещата започнали да се променят. — Посланик Мартинс стана и се отправи към писалището си. Отключи едно от чекмеджетата

и се върна с малка метална кутийка. Сложи я внимателно на масичката и седна на мястото си. — След тазсутрешната ни среща моите хора се заловиха да издирват оцелелите роднини на Уилям Вандервеен. От бащината му страда открихме само един: Дебра Пуул, с моминско име Вандервеен — сестра на генерала. Тя е в доста напредвала възраст, но изяви желание да разговаря с младежа, който отиде да я интервюира. И му даде това... — Посланикът извади малък ключ и отключи кутийката. След това я завъртя така, че Наоми и Райън да видят съдържанието ѝ. Кийли се наведе напред и взе първия документ. Разгъна покрития с петна разкъсан лист и започна да чете:

„Моя най-скъпа Жулиен,

Окопали сме се в кална нива в близост до Ново Редондо. Онова, което би видяла, ако се намираше тук, не би ти напомнило с нищо за някаква армия. Благодарение на некадърните политици останахме без муниции и почти без гориво. Хората ми гладуват с по едно ядене на ден и са щастливи, когато получат и него. През всичките ми години на войник не съм се чувствал толкова подценен.

Появи се човек на ЦРУ да прегледа картите ни и да ни даде ерудираното си мнение. Казах му, че повече от всичко имаме нужда от провизии, а той се изсмя в лицето ми. Научих, че каузата ни е загубена и че връщането на Ангола вече не се разглежда като «политически целесъобразно». Отговорих му, че сигурно би разсъждавал иначе, ако се бе сражавал на фронт от стотици километри, за да защити страната си.

Жули, бих споделил това само с теб, но мисля, че не можем да стигнем до Луанда, ако не са изпълнени някои условия. И не става дума само за материални неща, като провизиите: Форстър има нужда в тази война да влязат и Щатите, иначе не може да си позволи тази военна кампания да продължи. Ако американците се съгласят да му дадат пълната си подкрепа, ще постигнем победа и аз ще се прибера у дома, където ми е мястото.

Това, че са готови да ни изоставят в този момент, ми се струва акт на предателство, за който нямам думи.

Ти и Уилям ми липсват. Ще се видим скоро.

Твой любящ,

Франсис“

Райън довърши писмото и го подаде на Наоми. После взе от кутията следващо и го прочете също така бързо. Съдържанието му бе сходно.

— Господи! — прошепна Наоми след няколко секунди. Посланикът деликатно прочисти гърло, за да привлече вниманието им.

— Излишно е да напомням, че американската подкрепа така и не бе предложена. Още от самото начало всичко си беше операция на ЦРУ... от възможно най-черните, за която Вашингтон нямаше и представа. Разбира се, когато Конгресът научи за нея, бързо бе сложен край на всичко. Официално, на 19 декември 1975-а Сенатът гласува спиране на всякаква американска помощ за силите, противопоставящи се на МПЛА. Така че когато колоната на Вандервеен достигнала Бенгуела, от МПЛА отговорили с мощна контра офанзива. Бунтовниците разполагали с подкрепления на редовната кубинска армия и със съветска артилерия, докато Вандервеен бил измъчван от логистичните проблеми на тилвата си служба и с политическата нерешителност на Претория. На 10 ноември бил принуден да предприеме отстъпление. Писмата му до Жулиен от този период са изпълнени с горчивина, особено по отношение на американците... Пет дни по-късно хеликоптерът на генерала бил улучен при излитане от лагера южно от Кубай. Пилотът загубил управление и Франсис Вандервеен и още дванайсет военни загинали при последвалата катастрофа.

— Невероятно — прошепна на себе си Наоми.

Райън не каза нищо. Досещаше се какво следва.

Посланикът помълча няколко секунди, за да им даде възможност да осмислят чутото. Накрая каза:

— Имало някакви комуникационни проблеми, които попречили роднините да бъдат уведомени своевременно. Така че вдовицата научила две седмици по-късно. Заради чина и званието на Вандервеен

я информирал лично министърът на отбраната, или поне така ми казаха. Предполагам, ударът за Жулиен бил жесток. Не знам дали споменах, но тя веднъж преживяла подобна драма след смъртта на дъщеря си. Загубата на съпруга ѝ се оказала последната капка в горчивата чаша — същата нощ тя се самоубила. Според г-ца Пуул тогава за последен път видели Уилям в Пийт Ретийф.

Наоми бавно поклати глава. Райън запази мълчание. Беше започнал да сглобява парчетата на мозайката, но искаше първо да го чуе от посланика. Мартинс ги изгледа последователно.

— За нещастие това слага край на фактите. Останалото са чиста проба догадки и предположения, но аз имам мнение и ако то ви интересува, готов съм да го споделя с вас.

— Моля ви, г-н посланик — кимна Наоми.

— Мисля, че е много вероятно Уилям Вандервееен да е прочел тези писма — каза Мартинс и внимателно сложи ръка на кутийката. — Мисля също така, че е имал нещо общо със смъртта на сестра си, да не говорим за младежа, с когото се е виждала. Уверен съм, че е прочел в писмата на баща си онова, което е искал да намери в тях, защото така било много по-лесно за него, отколкото да поеме бремето на вината сам. Според мен Уил Вандервееен е намерил в лицето на Съединените щати точно онова, от което е имал нужда: отдушник за яростта си. И той няма да спре, докато не научат всички как се е чувствал.

21.

Претория — Таджикистан — Лангли

За Райън Кийли и Наоми Хармай Южна Африка бе разкрила тайните си и нямаше какво повече да им предложи. След срещата с посланика Джилиън Фарис се залови да организира пътуването им до Вашингтон. Когато по-късно следобеда колата беше готова да потегли за международното летище на Йоханесбург, Фарис задържа ръката на Райън необичайно дълго. Съжеляваше, че го изпраща.

Наоми спа по време на късото пътуване на юг, оставяйки Райън в плен на неспокойните му мисли. Той не беше сигурен какво да прави по-нататък. В съзнанието му отново и отново изплуваха думите на Наоми, само че оцветени с някакво ново предизвикателство: *Добре де... какво ново разбрахме? Истинското му име? Не вярвам някога да реши да го използва...*

Името беше важно за Кийли, понеже предлагаше възможност да избяга, макар и за кратко от чувството на безсилие, обхванало го през последните години. Само че сега, когато разполагаше с него, не беше сигурен как да го използва.

По време на монолога на посланика бе станало ясно, че Уилям Вандервеен обвинява Запада — и по-конкретно Съединените щати — за случилото се с неговото семейство. Ясно бе също, че Вандервеен е постъпил в армията на презираната от него страна по една-единствена причина: да овладее уменията, които в крайна сметка щеше да използва срещу нищо неподозиращите си благодетели.

С тази мисъл Райън прокуждаше другите мисли относно намеренията на Вандервеен спрямо Вашингтон. Връщането там несъмнено представляваше поемане на голям риск от страна на този човек, така че замисълът му трябваше да си заслужава риска. Последните думи на Стивън Грей продължаваха да го измъчват: *Пратката вече е пристигнала във Вашингтон... И вече има онова, което му трябва.* Последната пратка, която трябваше да пристигне във Вашингтон, бе неуточнено количество експлозив. Беше ли Вандервеен

достатъчно арогантен да опита същото още веднъж, може би с надеждата да изпревари засилването на бдителността по пристанищата.

А не бе ли възможно всичко да е пристигнало още с първата пратка с вече използвания експлозив?

В миналото си Вандервеен се бе проявил като крайно способен инженер в състава на Специалните сили. Като такъв бе демонстрирал търпение и специализирани познания, напълно достатъчни, за да извърши успешен опит за покушение срещу президента. Райън реши, че този човек ще заложи на онова, което знае и умее, въпреки обучението му като снайперист в Бенинг. И разбра, че трябва да разчита само на инстинкта си, след като не разполага с никакви солидни данни.

Опита се да не мисли какво може да се случи, ако бърка или ако се окаже прав, но недостатъчно бърз, за да сглоби мозайката.

Отпусна се в удобната седалка и се опита да последва примера на Наоми. Преди да го направи, реши, че е време да навести Томас Елгин още веднъж.

Боингът с двамата агенти на ЦРУ на борда се издигаше в нощното небе над светлините на Йоханесбург, когато, следван от Айман Ал Заухири, Уил Вандервеен излезе от дълбините на планината Тянь-Шан в тихата пещера. Подът беше покрит с постелки и тела на спящи мъже. Тежката миризма на некъпаните им тела изпълваше въздуха и го правеше непоносим за дишане въпреки прохладното и просторно подземно помещение.

— Ще получиш 45 000 долара за текущи разходи — тихо каза Ал Заухири. — На пет вноски по 9000, всички по една и съща сметка. — Леко смръщване. — Ще имаме нужда от Мазахери за това. — Вандервеен продължи да върви, сякаш не бе чул нищо. — Направи нужното, парите да бъдат прехвърлени през Западна Европа, по възможност Франция или Англия. Американските банки са длъжни да съобщават на правителството за всяка трансакция, надвишаваща 10 000. Като работим със суми под този праг, елиминираме част от риска, но остава опасността от използване на една и съща банкова сметка. За нещастие разполагам с малко на брой пълни самоличности.

Създаването на изчерпателна легенда изисква време, а това е нещо, с което в момента не разполагаме. След по-малко от месец графикът на пътуванията ще загуби актуалност. — Излязоха от пещерите на разчистеното място и бързо се отправиха в студената нощ към голямата брезентова палатка и монотонния шум на генераторите. — Дали ще се придържа към графика?

— До момента не се е отклонявал от него.

— И ти си уверен, че може да бъде направено?

— Няма гаранции, но по-добра възможност от тази едва ли ще ни се удаде. Вярвам, че може да стане.

Египтянинът не отговори и двамата с облекчение влязоха в затоплената палатка. Радиооператорът отметна завесата и махна с ръка, за да привлече вниманието на командира си. Миг по-късно Ал Заухири повика американеца.

Вандервееен се вмъкна в тясното отделение и взе подадения му лист хартия. Прочете го, не вярвайки на очите си.

— Кийли...!

— Познато ли ти е това име?

— Да — с нежелание потвърди той. — Откъде е пристигнало това?

— Информацията е постъпила от Южна Африка. Имаме свой човек в посолството там.

— Надежден ли е? — попита Вандервееен.

— Напълно. Работи за пари... Такива хора обикновено са най-добрите — отговори Ал Заухири. Къса пауза. — Какво има, някакъв проблем?

Вандервееен не отговори дълго време. После прошепна:

— Не... не е проблем.

— Може би ще е по-добре да поддържаме контакт, за да можем да те информираме за придвижването му. — В думите прозвуча някакво колебание.

— Не, той няма да остане в Африка. А и това е прекалено опасно. Не можем да рискуваме всичко заради един телефонен разговор... аз дори не мога да си представя какви са възможностите на АНС, особено в района на столицата. Няма да се чуем повече, докато това не свърши.

Ал Зауахири не отговори. Вместо това се обърна и погледна радиооператора, който веднага стана и излезе навън. Едва тогава лекарят насочи вниманието си към Вандервеен.

— Това не е приемливо. Нуждаем се от хората на Мазахери за превода на парите. Той ще изисква гаранции.

— Няма да има никакви гаранции — настоя Вандервеен, който започваше да губи търпение. — Вече обсъждахме това...

Другият примирително вдигна ръка:

— Ще ти бъде даден номер, на който да се обадиш. Министърът има източник във Вашингтон, който ще поеме финансовата страна. Имаме малко хора с умения в тази област, след арестуването на Ал Зауайди в Мадрид. Разбери, въпросът не е до парите, а дали да ти се гласува доверие за операция с подобен мащаб. Мазахери никога няма да се съгласи да изпусне общия контрол... Иранците залагат много. Дори да успееш, няма да сме постигнали нищо, ако те бъдат пряко свързани с атентата. — Ал Зауахири помълча малко и по безизразното му досега лице премина замислено изражение. Накрая каза с нетърпящ възражение глас: — Ти ще се обаждаш два пъти седмично, считано от деня, в който се върнеш, до деня на самата операция. Ще ти бъде съобщено кога да го правиш, преди да заминеш. От теб няма да се иска да разкриваш подробности по местонахождението си, но те трябва да са в течение на възможните проблеми, с които не е изключено да се сблъскаш. Този контакт ще бъде от полза и за теб — в случай на нужда те ще осигурят допълнителни средства или документи.

Вандервеен знаеше, че това е лъжа. Разкриеха ли го, иранците щяха да отрекат всякаква връзка с него. Нямахше да помръднат и пръст, ако станеше провал, но той се нуждаеше от помощта им сега и щеше да се нуждае от убежище, когато всичко свършеше. Така че нямахше избор, освен да се съгласи.

— Добре. Човекът на Мазахери във Вашингтон ли се намира?

Айман ал Зауахири тънко се усмихна:

— Кой е споменавал, че е мъж?

Вандервеен не сдържа изненадата си. Беше почти невероятно, че такъв като Мазахери ще повери на жена нещо толкова важно като използването на средствата за провеждане на черна операция.

— Тя е ценен източник на информация и е доверено лице — продължи Ал Зауахири. — Това е всичко, което трябва да знаеш. —

Усмивката му изчезна. — Това не е просто искане: ако пропуснеш обаждане в уговорените часове, няма да има значение дали операцията ще успее. Разбираш ли ме?

Вандервееен кимна.

— Ще постъпя както искате. И ще успея.

Възцари се дълга, притеснителна тишина. На лекаря му бе трудно да повярва, че американецът желае да извърши подобен акт срещу своите хора, и то срещу нищо повече от сигурно място в рамките на организацията. В крайна сметка обаче нямаше избор и трябваше да го подкрепи. Такава бе волята на емира и за него тя имаше същата тежест като команда от самия Аллах.

— Добре... тази нощ си почини. Хеликоптерът ще се върне утре сутринта. А след това, приятелю, всичко ще зависи само от теб.

Бяха изминали едва два часа след пристигането на Райън Кийли във Вашингтон, когато го повикаха в кабинета на директора в Лангли. Беше изморен след дългия полет, костите го боляха и се ядоса, че няма да може да се прибере скоро при Кати.

Джонатан Харпър вече чакаше в просторната стая, изтегнат в едно от креслата, артистично разпръснати около ниска масичка. Директорът на централното разузнаване^[1] седеше срещу него и двамата мъже прекъснаха разговора си в мига, в който Кийли пристъпи през тежката махагонова врата.

Директорът стана и подаде ръка. Беше снажен мъж с голяма коремна обиколка, умело маскирана от ушития по мярка костюм на Ралф Лоран от линията „Пърпъл Лейбъл“, която бе любимата му.

— Боб Андрюс, приятно ми е да се запознаем.

— И на мен, сър — отвърна Кийли.

Андрюс изгледа със съмнение стоящия пред него човек. Беше чувал какво ли не за Кийли и външният му вид съответстваше на репутацията му. Беше обут с тежки туристически обувки „Кълъмбия“, носеше тъмни джинси и протрит на места сив памучен пуловер с висока яка. Лицето му имаше плътния слънчев загар, който може да се постигне само в Африка, а гарвановочерната му коса беше, меко казано, невчесана. Поемайки всичко това с единствен поглед, директорът трябваше да си припомни за способностите на този човек.

Андрюс посочи едно от празните кресла.

— Сядай, Райън. Поздравления за постигнатото в Африка.

— Благодаря ви, сър.

— Оценявам, че се съгласи да се видим днес — каза директорът, сякаш Кийли бе имал някакъв избор. После направи жест към чашите на масичката. — Кафе?

Кийли кимна и се приближи да си налее кафе със сметана. Междувременно директорът вдигна онова, което Райън сметна, че е неговото досие, и го запрелиства.

— Да видим сега... осем години в армията, уволнение като майор. „Летящ кръст“, три бронзови звезди, две пурпурни сърца... Впечатляващо. Служба в Косово и в Залива. Две години в „Първа оперативна част на специалните сили“... — Андрюс вдигна поглед: — „Делта форс“? — Райън кимна, докато отпиваше от кафето си. Андрюс повдигна вежда и отново се задълбочи в досието: — В такъв случай си имал допуск за сигурност, така ли?

— Да, сър. Но подписах отказ от правата си, когато ме нае директор Харпър. В противен случай досието ми форма „201“ още щеше да се въргаля някъде из Браг. — Знаеше, че Андрюс ще разбере за какво става дума. Армията съхраняваше огромната част от досиетата на своя персонал в поделение „Личен състав“ в Сент Луис, но Първа оперативна част на специалните сили се ползваше със специални права да държи досиетата на своите агенти в строго секретната зона във Форт Браг.

Андрюс затвори досието и го хвърли на писалището.

— И „Звезда на разузнаването“ за завършек. Тези страници доказват, че си постигнал доста, Кийли — заключи той, барабанейки с пръсти по затворената папка. — За нещастие означава още, че трябва да вземам мнението ти съвсем сериозно. — Райън погледна Харпър, който запазваше невъзмутимо изражение.

— Не знам досещаш ли се, но изпълнението ти с Елгин ни донесе сериозни неприятности. Не че всичко вече е отшумяло, но аз съм склонен засега да забравя за това — продължи директорът. — Ти смяташ, че Вандервеен има за цел президента. Кажи ми защо.

Кийли притеснено се размърда в креслото, после разказа за краткия си разговор със Стивън Грей и особено за последните му думи.

— Признавам, че звучи обезпокоително, но това ли е всичко, с което разполагаш? — осведоми се Андрюс, без да скрива скептицизма си.

— Сър, ние знаем със сигурност, че Вандервееен има връзки с новия ирански режим. А и връзките му с „Ал Кайда“ са несъмнени. Разполагаме със запис на срещата му с някои от най-високопоставените хора в организацията. По-неоспоримо от това просто не може да бъде. Нека сега обсъдим следните факти: сенатор Леви, най-големият противник на Иран на Хълма, е убит посред бял ден, след като е уверил основните кореспонденти на вестници във Вашингтон, че на програмата за въоръжаване на Иран ще бъде сложен край. След това да си припомним за Майкъл Шакиб, известен с иранските си пристрастия, за когото в телефонните компании има запис за провеждане на разговор с клониран^[2] телефон, забележете... по-малко от три минути преди атаката. А след като бе издирен от Министерството на правосъдието, той решава да се взриви, вместо да рискува да бъде арестуван. Защо?

Андрюс погледна Харпър с озадачено изражение.

— Защото с това се занимават тези хора, Кийли. Това е част от конфликта при тях. Да убият колкото може повече хора, да посеят страх и да създадат ужас — това са главните им цели.

Райън вдигна ръка и каза:

— Може и да е така, сър. Но помислете върху следното: ами ако Шакиб го е направил — нека това е една от причините, — защото не е искал да рискува да бъде пречупен при разпита?

Харпър погледна Кийли заинтригувано, но Андрюс не забеляза това.

— Казваш, че е предал информация, за която не знаем? Нещо, свързано с президента?

Райън сви рамене:

— Казвам само, че това представлява една от възможностите, които не можем да си позволим да не разгледаме. Бог знае какво се е случило преди. Да си припомним, че преди четири години се загуби лаптоп на Държавния департамент. В него се съдържаха строго секретен материал с кодови думи и компютърът така и не бе намерен. Подобни инциденти непрекъснато се случват в Министерството на правосъдието.

— Господи! — въздъхна Андрюс и се обърна към своя заместник: — Джон, мисля, че трябва да използваме Сикрет Сървис. Ще им препоръчаме да проведат вътрешно разследване и да видим какво ще открият.

— Съгласен съм — проговори Харпър, но изражението му не съответстваше на думите му.

— За нещастие идните няколко дни ще бъда много зает с Министерството на вътрешната сигурност. Не мога да си спестя тези съвещания. Джон, ще ти уредя среща с Бренеман. Искам и ти да присъстваш на нея, Кийли — добави след кратко замисляне Андрюс. — Възможно е да го убедиш поне малко да ни сътрудничи, докато не решим проблема.

— Това много би ни помогнало, сър. Надявам се да бъркам.

— И аз — чистосърдечно реагира директорът. — Повярвай ми — и аз.

Пет минути по-късно Харпър и Кийли бяха напуснали кабинета на Андрюс и слизаха към първия етаж. Вървяха бавно и говореха само когато нямаше други хора.

— Господи, Райън — започна Харпър с усмивка. — Ако се покажеш в Белия дом в този си вид, ще ме е срам да се появя отново там.

Райън се засмя и погледна облеклото си.

— Май ще трябва да инвестирам някой друг долар в костюм.

— Така ли си облечен, когато изнасяш лекции в Ороно?

— Студентите ми са по-зле и от мен, Джон. Там се спазва йерархията.

Замълчаха, понеже покрай тях забързано мина висока стройна жена с червена коса. Тя носеше купчина папки и озари Райън с усмивка.

Харпър забеляза това и го сръчка с лакът.

— Ако получавах половината от вниманието, на което се радваш ти, приятелю, щях да умира като много щастлив мъж.

— Не и ако Джули чуе думите ти. Всъщност тя сигурно саморъчно би те убила.

Харпър се усмихна, но веднага стана отново сериозен.

— Тези неща, дето ги наговори на Андрюс... Нали не ги вярваш?

— Не. Предполагам, че е възможно Шакиб да е предал информация за нещо друго, освен маршрута на сенатор Леви, но не считам това за особено вероятно. Андрюс просто е нов на тази длъжност, за да се върже на думите ми, а и едва ли би ме изслушал, ако разполагах само с последните думи на Грей. По този начин обаче той има възможност да обвини Сикрет Сървис, че не са опазили информация, с която би трябвало да разполагат единствено те, а това ще ни помогне да получим онова, което ни е нужно — истинска помощ в откриването на Вандервеен. За нещастие сега ще трябва да „продадем“ същото и на президента. — Кийли се усмихна. — Което може да се окаже доста по-сложно.

Харпър поклати глава.

— Винаги съм твърдял, че ти би могъл да си истинска звезда в Централата. Способността ти да заблуждаваш явно е вродена.

— Не се безпокой, Джон, не съм скроен за твоята работа. Нямам търпението за цялото целуване на задници, с което ти се налага да запълваш деня си.

Харпър се изсмия гръмогласно.

— Само че точно тези ми „занимания“ ти спестиха затвора след издънката с Елгин.

— Като стана дума за Елгин, струва ми се, че той знае повече, отколкото казва. Искам да поработя върху това с Адам Норт — онова момче от АБН. Той запази ситуацията под контрол, когато трябваше. Проблемът е с достъпа. Можеш ли да го организираш?

Харпър кимна бавно, докато прекосяваха огромното фойе към пропуската.

— Няма да е лесно, но мисля, че ще мога. Най-трудната част ще е да се избегне пресата. Доколкото знам, държат го в Александрия. Този път обаче не искам да оставяш никакви белези по него, Райън. Да не говорим, че не трябваше да го правиш и първия път.

— Не се безпокой, знам как ще стане.

Излязоха на открито, вдъхнаха студения въздух на Вирджиния. Райън погледна дългите редици каменни стъпала, водещи до тъмносиньото беемве, спряло до тротоара. До него чакаше Кати. Тя леко трепереше в късата си черна рокля и изглеждаше невероятно: лекият грим бе изкусно положен, а диамантените капки се полюшваха

на ушите ѝ. Косата ѝ бе на кок и няколко непокорни кичура бяха паднали върху лицето ѝ. Тя му се усмихна и сърцето на Райън прескочи удар.

Обърна се към Харпър, който се усмихваше лукаво.

— Ах ти, умни мръсно... — Сложи ръка на рамото му и силно го стисна. — Благодаря ти, Джон, задължен съм ти.

— Заведи я на някое хубаво място, Райън — тя го заслужава. Ще се видим утре.

Райън пусна рамото на Харпър и се затича надолу по стълбите. Прегърна Кати и устните им се сляха в дълга целувка. Харпър ги гледаше отгоре с виновна усмивка, после се засмя на странната комбинация, която представляваха: Райън с невчесаната си коса, раздърпания си пуловер и тежките обувки, а Кати — сякаш току-що излязла от модно дефиле в Милано.

После се сети за Джули и усмивката му се разшири. Тръгна към паркинга и собствената си кола и реши, че двамата също могат да си доставят една нощ в града. В крайна сметка животът беше прекалено кратък, за да се лишават от тази неща.

---

[1] Директор на централното разузнаване (DCI) координира разузнавателните дейности, осъществявани от различните американски разузнавателни агенции (т.н. „разузнавателна общност“). До 2005 г. тази длъжност се съвместява от директора на ЦРУ, но след събитията от 11.09.2001, през април 2005 (след написването на книгата), е създадена длъжността „Директор на националното разузнаване“, в чиито задължения влиза всичко дотогава изпълнявано от ДЦР. — Б.пр. ↑

[2] Клонирание на клетъчен телефон представлява копирането на данните, идентифициращи един телефон, в друг. — Б.пр. ↑

22.

Ашланд, Вирджиния — Вашингтон, окръг Колумбия

Никол Милбъри се занимаваше с продажба на недвижими имоти от шестнайсет години и не си спомняше да е искала да прави нещо друго. Беше на трийсет и седем години, стройна, средно висока, известна и уважавана от колегите си и в своя бранш. Дългата ѝ до раменете медноруса коса беше обработена в съответствие с последните модни тенденции, а влажните ѝ като на сърна очи не издаваха твърдата решимост и интелигентността, които бяха основната причина за големия ѝ професионален успех. Тя беше единствен собственик на „Милбъри Риълти“ — агенция за недвижима собственост с офис в северните покрайнини на Вирджиния, която разчиташе на клиента от висшите прослойки на обществото.

Само че мъжът, който седеше в момента пред нея, изобщо не попадеше в тази категория. Той търсеше нещо далеч по-скромно, до 500 декара и под наем. Печалбата ѝ от подобна сделка се очертаваше като минимална, но тя установи, че не ѝ се иска да я приключва набързо. Защото мъжът бе удивително привлекателен. Тъмнокестенявата му коса бе напръскана със злато и тя забеляза, че кичурите падат върху челото и в очите му, които притежаваха най-удивителния зелен цвят, който бе виждала. Пълните му устни бяха идеално центрирани под дългия прав нос, гладко избръснатата челюст бе квадратна и твърда, а кожата му излъчваше здраво сияние.

Беше влязъл в офиса ѝ само преди четирийсет и пет минути. Когато се здрависаха, ѝ се усмихна, разкривайки момчешки трапчинки на бузите си и идеални бели зъби. Дъхът ѝ буквално секна, сърцето ѝ заседна в гърлото и цялата ѝ професионална дистанцираност се изпари без остатък, макар точно тя да ѝ бе нужна сега.

— И така, г-н Никълс — каза тя, използвайки най-съблазнителните интонации, на които бе способна, — мисля, че с вас направихме няколко удачни избора. Кога бихте желали да хвърлите един поглед на въпросните имоти?

Той сложи деликатно ръка на устните си и се прокашля, за да скрие внезапната си усмивка. Само начинът, по който бе изговорила името му, го караше да се засмее. Беше го избрал ей така, по прищявка, преди три години и като се замислеше, бе готов да признае, че е грешка. Самото име привличаше внимание, а това бе последното, от което имаше нужда.

И все пак... беше забавно.

Свали ръката си и отговори с очарователна усмивка:

— Колкото е възможно по-скоро, Никол. Може и днес, ако имаш време. И моля те, наричай ме Тим.

Третата къща, която посетиха, го устройваше идеално.

Беше по-скоро ферма, с общо 400 декара площ, разположена на земя, по която сега щяха да се полюшват нивя от златна зимна пшеница, ако беше засята през септември. Но понеже това не бе направено, дъждовете бяха измили значителна част от най-горния слой почва, оставяйки след себе си нещо, което не можеше да бъде наречено иначе, освен „кално езеро“.

Имотът граничеше с Чембърлейн Роуд, северно от Ричмънд. Районът бе земеделски и най-близката къща отстояше на около километър, но междуцатска магистрала 1–295, минаваща в посока изток — запад, се намираше на по-малко от пет километра, а I-95, опъната северно от Вашингтон, минаваше на около шест и половина километра западно от тук. Слязоха от форда на Милбъри и той отново насочи вниманието си към едноетажната тухлена постройка в края на алеята за коли.

— Както виждаш — разказваше му тя, — самата къща е скромна, но посвоему прекрасна. Знам, че ти изглежда малка, но сутеренът е завършен и доста просторен. Бих казала, че най-хубавото при този имот е уединеността. — Вече се намираха вътре и бавно разглеждаха малката постройка. — Това тук е кабинетът... навсякъде има паркет. — И тя удари с токче, за да му докаже. — Има и една малка камина за студените нощи. Идеално за теб и за... г-жа Никълс?

Уил Вандервеен вдигна лявата си ръка, на чийто среден пръст нямаше венчален пръстен. Намигна ѝ, а тя се изчерви и веднага извърна лице.

Той се огледа. Всъщност обстановката беше направо потискаща. Каква дупка, помисли си. Никога не би избрал да живее на такова място, но понеже ставаше дума за само месец, трябваше да издържи тук в тишина. Освен това имението го бе заинтересувало по друга причина.

— Никол, дали не бихме могли да видим и хамбара?

Хамбарът беше далеч по-впечатляващ от къщата: масивна постройка с шахматно разположени етажи, следващи контурите на полегатия хълм. Вандервеен се огледа, доволен от видяното. От шосето се виждаше само върхът на хамбара, понеже бе скрит от къщата. Вътре бе сухо и топло. Можеше да се влезе само от едно място, където имаше масивна плъзгаща се врата с грамадна ключалка. Най-важното бе, че единственият вход бе достатъчно голям, за да позволи минаването на ван. Уил ритна сламата и под нея се разкри твърд циментов под.

Просто нямаше как да бъде по-добре.

Обърна се да попита нещо и видя, че Никол се е навела да махне сламка от обувката си. Възхити се на удачно избрания от нея момент. Погледът му огледа задника ѝ, видимо стегнат под късата червена пола, и се плъзна по дългите крака в обувки с високи токчета.

Тя махна непокорната сламка и бързо се изправи. Обърна се към него и видя, че я оглежда. На блестящите ѝ устни се появи усмивка.

— Хареса ли ти? — Трепереше в очакване. — Мястото, имам предвид.

Но той изобщо не беше притеснен. Задържа погледа ѝ и много тихо отговори:

— Онова, което видях, е прекрасно.

— Значи ще го вземеш, така ли?

— Мисля, че може да се каже така, Никол. — Той вече вървеше към нея, бавно разкопчавайки ризата си. — Определено може да се каже така.

Бяха изминали два дни след срещата при директор Андрюс. Райън прекарваше сутрините си в Централата, но следобедите му бяха само за Кати. Обикаляха и разглеждаха витрините из Джорджтаун, разхождаха се из парка „Рок Крийк“, възхищавайки се на зимните контрасти в него. Отбиваха се в безумно скъпите ресторанти на Хълма

и дори отидоха да гледат постановка на пиеса в театъра „Форд“ — нещо, за което тя мечтаеше от години.

Късно вечерта на третия ден влязоха в „Кепитал Грил“ — малък елегантен ресторант на ъгъла на 6-а и Пенсилвания Авеню. Както винаги Райън трепна, щом мъжете се извърнаха да проследят минаването на Кати през пълния салон. Тя бе избрала икономична черна рокля до средата на бедрата, която идеално подчертаваше дългите ѝ стройни крака. Обичайният ѝ блестящ лак за нокти бе сменен с прозрачен, а косата ѝ бе прибрана в невъзможен кок, който бе съумяла някак да задържи с помощта на сребърни щипки за коса. Райън реши, че никога не е била толкова хубава.

Храната бе прекрасна, а интериорът — неповторим. Кати се смая, когато в ресторанта влезе сенатор Джон Маккейн, следван плътно от цяла фаланга помощници. Райън едва я спря да не скочи, да го посочи с ръка и да запищи като възбудена ученичка. Тя следеше политиката със същия ентузиазъм, с който колегите ѝ се отнасяха към музиканти и знаменитости.

Той се запита как ли би реагирала, ако знаеше, че след по-малко от седмица му предстои среща с президента Бренеман, но реши, че съдържаната атмосфера в ресторанта не е подходящо място за експерименти. Представи си вероятната ѝ реакция: „Майтапиш се, нали? Стига с твоите глупости, Райън!“. И всичко това на толкова висок глас, че да ужаси сервитьорите. Тази картина го накара да се изсмее на глас и после още веднъж заради въпросителния поглед, който тя му отправи през масата.

Когато се върнаха в „Хей Адамс“ малко след полунощ, топлината в апартамента им беше особено приятна след мокрия сняг, който се сипеше над целия град. Кати рухна в леглото, без да си събуе обувките, все още в облаците след изживяното в компанията на конгресмени и отличното калифорнийско шардоне, което бяха избрали.

— Господи, какво блаженство! Този хотел е страхотен. Защо не се преместим да живеем тук? И без това в Мейн няма какво да се прави. Какво ще кажеш?

— Ще кажа, че според мен не говориш сериозно. Освен това в Мейн има много неща за вършене. Защо не се заловиш с риболовство, например?

Тя нацупи устни и го погледна скептично.

— Приличам ли ти на рибар?

Той се усмихна, легна до нея в леглото, подпря се на лакът и започна да сваля сребърните щипки от косата ѝ.

— Не, не ми приличаш на рибар. Което, впрочем, е добре... никога не съм ги намирал за особено привлекателни. — Тя се засмя на думите му. Когато заговори отново, гласът му беше сериозен: — Докато си омъжена за мен, можем да правим каквото пожелаеш, Кати.

Тя го погледна удивено. В същия момент той свали и последната щипка и косата ѝ се спусна на медноруси вълни по лицето ѝ.

— Ти... сериозно ли говориш?

Къса пауза, след това той се усмихна.

— Не-е... стори ми се романтично да го кажа.

Тя го плесна силно по ръката.

— Ама наистина те мразя, да знаеш.

Но когато той се опита да си открадне целувка, тя му отвърна с истинска страст. Няколко минути по-късно вече сваляше презрамките на роклята си, а той започна да изследва тялото ѝ, като прекарваше пръсти по извивките на гърба ѝ.

Когато устните му намериха зърната на гърдите ѝ, тя изстена. Той започна да разкопчава сутиена ѝ с опитни движения, а тя задържа слиповете му надолу. Плъзгащият се ръб на сутиена ѝ се задържа за миг във втвърдените ѝ зърна. Роклята ѝ падна на леглото и пръстите ѝ се вкопчиха в чаршафите, когато усети устата му върху плоския си корем. После пое дълбоко дъх и сладно започна да се извива, усещайки го да слиза още по-надолу...

Сред вълните на удоволствие се промъкна звук и ѝ трябваша няколко секунди, преди да осъзнае, че се разнася от мобилния телефон на Райън. Той стана и посегна към него. Тя прошепна нещо изразително, а той натисна бутона за разговор и се извърна от нея.

— Кийли на телефона... Добре, беше време. Окей, това ме устройва. В такъв случай ще се видим там.

Кати седеше на леглото, завита с чаршафите. Когато той прекъсна разговора, тя го гледаше напрегнато.

— Кой беше?

Той се поколеба и това ѝ каза всичко.

— О... ясно. — Лицето ѝ се промени: — Беше Наоми, нали?

— Да, тя беше. Виж, утре трябва да изляза рано. Когато се събудиш може да ме няма.

— Защо? — погледна го тя обезпокоено. — Къде отиваш?

— Просто в Лангли. Но предчувствам, че ще бъде дълъг ден. Възможно е да не успея да се върна вечерта. — Той остави телефона и се върна при нея в леглото. Но когато се наведе да я целуне, тя се извърна. — Какво има?

— Нищо — отговори тя. — Нищо ми няма. — Но Райън не можеше да види лицето ѝ или да прочете мислите ѝ, затова не разбра колко тежко е възприела думите му: *Възможно е да не успея да се върна вечерта.*

Злощастният двоен смисъл в това изречение ѝ напомни за страха, с който живееше през последните няколко седмици. Поначало щеше да ѝ е трудно да го понесе, но сега, когато бяха сгодени, ѝ се струваше, че може да загуби много повече, защото ситуацията предполагаше обещание за семейство и съвместен живот, които ѝ изглеждаха така реални, сякаш можеше да ги докосне.

Искаше да му разкаже какво чувства, да се опита да го накара да разбере. Едновременно с това не желаше да бъде бреме. Усещаше, че онова, с което Райън се занимава, е много по-опасно, отколкото той издава, затова си мислеше, че не бива да го обременява със своите грижи.

Райън бе объркан от внезапната промяна в настроението ѝ и автоматично прие, че е свързана с Наоми. „Господи, помисли си той. Колко пъти трябва да говорим за едно и също?“ Тя продължаваше да лежи с гръб към него. А може би не искаше компанията му? Той стана и безцелно отиде до френската врата на балкона. Отвори я и излезе по боксерки в студената нощ. Панорамата бе невероятна: апартаментът гледаше към площад „Лафайет“ и катедралата „Сейнт Джон“, а светлините озаряваха чистия бял пух, скрил улиците.

Но дори тази гледка не можеше да го разсее. В този момент той си спомни нещо, което се бе случило преди повече от пет месеца.

Тогава още се опознаваха и се наслаждаваха на тръпката, на новата и възбуждаща връзка, прекалено вгълбени един в друг, за да забелязват никакви недостатъци. Тя често оставаше да спи в къщата му в Кейп Елизабет, но още не се бе разделила с малкия си апартамент в Ороно. Една нощ им гостуваха приятели на Кати, дошли на — както тя

невинно обясни — „коктейл маргарита и филм“. Изглежда, понаблегнаха на маргаритите, защото след около четири леденостудени питиета, най-добрата ѝ приятелка от Ороно направи някои доста откровени коментари относно новия приятел на Кати. Райън се оказа наблизко и чу всичко.

Кати се бе опитала да обърне всичко на шега, но след като приятелите ѝ си тръгнаха, стана ясно, че не се чувства много комфортно. Когато я бе попитал какво има, тя отказа да говори за това. Накрая, след дълго и внимателно подпитване, тя със сълзи на очи призна, че не вижда как би могла да се бори с точно тази своя приятелка за вниманието му.

Незначителният инцидент сумираше в себе си всичко, заради което той я обичаше: тя просто не съзнаваше колко е красива. Приятелката ѝ, забележителна жена, бледнееше в сравнение с нея. Колкото и странно да бе, значителна част от притегателната сила на Кати бе в пълната ѝ незаинтересованост от собствената ѝ външност — той можеше да преброи на пръстите на едната си ръка случаите, когато я бе виждал да се задържа пред огледало за повече от няколко секунди. Онова, което правеше скромността ѝ забележителна, бе фактът, че за нея липсваха всякакви основания. Тя бе богиня във всеки смисъл на думата, но кажеше ли ѝ го, тя се нацупваше и му казваше да престане да я дразни.

Обичаше всеки сантиметър от тялото ѝ, от нежните пръстчета на краката ѝ до златните кичури на косата ѝ, особено когато рядкото за Мейн слънце ги хванеше в лъчите си. Обожаваше докосването на пълните ѝ устни и начина, по който бузите ѝ бяха поруменели, когато намери тетрадката ѝ с поезия и напълно откровено обяви стихотворенията ѝ за много добри.

Обаче от всичко най-много харесваше очите ѝ. Вяха във възможно най-прекрасния оттенък на лазурносиньото, издължени под дългите тъмни мигли и драматично променящи се с настроението ѝ. Бяха по-светли, когато бе весела или щастлива, но потъмняваха в мигове на безпокойство, на гняв и... на оргазъм.

По дяволите! Райън гневно разтърси глава. Защо тя толкова се впрягаше, когато станеше дума за Наоми или за която и да е друга жена? Той изплува от мислите си и сцената пред очите му бавно влезе във фокус. Под мъждивата светлина снегът се завихряше около

статуите на Андрю Джексън и граф Рошамбо, сякаш се мъчеше някак да вдъхне живот на мраморните фигури. Гледката наистина бе зашеметяваща.

Но не можеше да се сравнява с гледката, която го очакваше в стаята. Жената, която той обожаваше, продължаваше да стои с гръб към него, но това нямаше значение — тя бе красива от всякакъв ъгъл. Беше невъзможно да не се възхити на начина, по който кожата ѝ сияеше на меката светлина в апартамента, а изумителните извивки на тялото ѝ идеално се съчетаваха с елегантната атмосфера около тях.

Без сам да знае защо, Райън изведнъж осъзна нещо. Можеше да приеме тези ѝ изблици на раздразнителност. Пет пари не даваше дали тя някога ще се промени. Ако това бе цената да я познава, тогава тази цена бе незначителна и той бе готов да я плати.

Бяха изминали няколко минути. Кати се опитваше да се отърси от безпокойството и някак да заспи, но продължаваше да усеща върху кожата си нежното му докосване. Погледът ѝ се спусна върху диаманта, блещукащ на средния пръст на лявата ѝ ръка, и последните остатъци от решимостта ѝ да заспи изчезнаха. Тя се обърна към него и се изненада на начина, по който я гледаше. Повече не ѝ трябваше.

— Ела — каза тя с престорено нетърпение и свенлива усмивка. — Виждам, че не си готов да се откажеш толкова лесно.

Усмивката му озари стаята. Три крачки и беше отгоре ѝ, а тя изпищя от щастие. След малко онова, което правеше с нея, изцяло я погълна, а виковете ѝ преминаха в стонове на екстаз.

23.

Норфък — Вашингтон, окръг Колумбия

Когато по-късно следобеда Уил Вандервеен пристигна в международния терминал на Норфък, за да вземе пратката си, суматохата към края на смяната го направи напълно незабележим за работниците, които се суетяха из периметъра на терминала.

Всъщност той бе планирал това съзнателно. Застъпването на новата смяна му позволяваше да се слее с тълпата и съвсем не бе случайно, че морскосиният му комбинезон, обувките със стоманен нос и плетеното вълнено кепе наподобяваха работното облекло на служителите на НМТ.

По мокрия от дъжда цимент имаше стотици 6- или 12-метрови контейнери, подредени по четири на височина и седем в дълбочина — в съответствие с изискванията на пристанищните власти. Над безкрайните редици с контейнери сновяха движещи се по релси мостови кранове и неуморно вземаха контейнер след контейнер и ги разтоварваха на истинска процесия от товарни платформи.

Вандервеен прекоси откритото пространство и се приближи до трима мъже, застанали до една от редиците контейнери. Единият държеше бележник с щипка и пластмасова чаша с кафе, а облеклото му го идентифицираше като капитан в пристанищната управа на Порт Вирджиния.

Вандервеен го огледа изучаващо — възрастен мъж с ниско подстригана стоманеносива коса и дълбоки бръчки. Бледосините му очи изглеждаха неестествено ясни. Вандервеен бе почти сигурен, че това е бивш морски пехотинец, най-вероятно подофицер.

— Извинете — каза той, докато се приближаваше. Никой не му обърна внимание и той изчака минута, преди да почука с пръст по рамото на мъжа: — Извинете, сър.

Капитанът се обърна с досада.

— Да, какво мога да направя за вас?

Вандервееен стисна челюст, присви леко очи и внимателно добави щедра доза южняшки акцент в гласа си.

— Извинявам се, че се намесвам. — Бръкна в джоба си, извади някакви документи и дари капитана с искрена усмивка, в която обаче нямаше и грам извинение. — Трябва да си получи пратката, но съм в НМТ за първи път. Мога ли да докарам тук камиона си?

— Съжалявам, синко, няма начин — изръмжа мъжът. После помисли и каза: — Я почакай... За непълнен контейнер ли става дума?

— Да, сър, сигурен съм, че става дума за точно това.

— Е, това е по-различно. Може и да те пуснат да влезеш с камион. — И той посочи бариерата в далечината: — От другата страна на тази ограда има път към дока за непълни контейнери. Покажи им някаква идентификация и товарителницата и няма да имаш проблем.

Вандервееен кимна.

— Благодаря ви, сър. А откъде мога да си взема малко от това? — И той посочи димящата чаша кафе в ръката му.

Капитанът се изсмя и звучно се изплю на земята.

— Синко, повярвай ми, че точно това не ти трябва. Освен ако не обичаш вкуса на лайно.

Десет минути по-късно Вандервееен беше вече на бариерата на дока за непълни контейнери. Така наричаха пратки, чийто обем бе недостатъчен, за да напълни цял контейнер, поради което се комбинираха по няколко. Това бе отличен начин малките компании да икономисат транспортни разходи.

И прекрасна възможност за хора с други намерения.

Вандервееен спря вана и пазачът подаде глава от прозорчето.

— Казвай?

— Идвам да прибера няколко сандъка. — Играеше ролята си на безцеремонен южняк перфектно. — Искаш ли шофьорската ми книжка?

— И товарителница.

Вандервееен се намръщи.

— Това го нямам, приятел. Но имам опаковъчен лист. Казаха, че повече не ми трябва.

— Давай го, ще свърши работа. Я да видя...

Когато се увери, че всичко е наред, пазачът се обърна към компютъра си и отвори програмата за справки. После върна на Вандервееен шофьорската му книжка и опаковъчния лист, които го идентифицираха като Тимоти Никълс.

— Окей, сър. Вече сте минали през митницата. Сандъците ви са в склад номер три. Но в дока не може да се влиза с лични коли.

— Оо... хайде сега! — Акцентът му просто бликаше от думите. — И как се очаква да ги изнеса?

Пазачът кимна мъдро.

— Знам. Не си първият. Всички се изненадват. — Поколеба се и каза: — Виж к'во... Я минавай. На моя отговорност.

Вандервееен позволи на лицето му да се появи изражение на облекчение.

— Благодарско, приятел. Само кажи накъде...

— Карай направо. След втората редица завий наляво. Няма как да го пропуснеш.

— Ясно.

Тънката дървена бариера се вдигна и той мина под нея, следвайки указанията на пазача. След малко спря пред огромния метален склад, скочи от колата и влезе в ярко осветената вътрешност на сграда.

Почти веднага към него се приближи възпълна неприветлива жена на средна възраст с каска. Вандервееен я погледна бегло и прочете табелката върху чистата ѝ блуза: *Боби Уокър*, „Управител на склад“.

— Сър, не може да влизате тук без каска. Мога ли да ви помогна?

Беше повече от ясно, че не е южнячка, но той не можеше да се превъплъщава сега. Не беше ясно колко добре познава капитана и пазача на портала. Изглежда я извинително и леко потисна южняшкия са говор.

— Извинете, мадам. На бариерата ми казаха, че мога да вляза и да си прибера стоката. Не споменаха за каски.

Изражението ѝ стана малко по-милостиво.

— Добре, няма нищо. — Тя се отдалечи и извади каска от горната полица в шкафа за дрехи. — Сложете я, моля. Сега, ако обичате, документацията ви, господин...

— Никълс, мадам, Тим Никълс. Само за момент... — И той ѝ подаде шофьорската си книжка и опаковъчния лист. Тя направи

справка с данните в своя списък и го поведе към натрупани един върху друг по-малки дървени сандъци.

— Ето, за това става дума: четирийсет сандъка всеки по трийсет и пет килограма. Доста тежък товар. — Тя го изгледа с любопитство: — Какво има в тях?

— Май някакви компютърни части — изрече той без притеснение. — Ама, честно казано, не знам. От компанията сложиха името ми, за да няма проблеми с освобождаването. Правя каквото ми наредят, г-це Уокър. Нищо повече.

Тя се засмя и малките ѝ сини очи развеселено проблеснаха.

— Всички работим за някого, г-н Никълс.

Вандервееен огледа склада. Нямахше странични лица, но, от друга страна, хората тук сигурно вършеха работата си, без да се натрапват. Ако бяха надушили следите му, следващите няколко минути бяха критични.

— Разбрах, че вече са минали през митница, нали?

Опита се това да прозвучи като обикновен въпрос, но реакцията ѝ го интересуваше.

— Да, но те и без това правят инспекция на случаен принцип.

— Значи не са ги отваряли. — „Ще те излъже. Ако те излъже, убий я. Носиш ли ножа? — Ръката му неволно се плъзна към закачения на колана му предмет. — Тук е. Използвай го сега. Сега. СЕГА. СЕГА. СЕГА. СЕГА. СЕГА...“

Тя поклати глава.

— Напоследък тук цари абсолютен хаос с терористичните им тревоги и така нататък. Не можем да се разминем от инспектори и митничари. Създават повече проблеми, отколкото решават, мен да питате. Слава богу, не се занимават много с нас. Губят си времето да оглеждат насипните товари и контейнерите без капак на кей номер две. Правителството няма време да инспектира всичко, което минава през нашия малък док.

Звучеше му искрено. Изпусна прикрита въздишка на облекчение и кимна в знак на съгласие.

— От тях само неприятности чакай. Г-жо Уокър, може ли да вкарам вана тук, за да ви отърва от тези сандъци? Двайсет минути най-много, обещавам.

Тя не беше сигурна.

— Не знам... Правилата не позволяват...

— Хайде, моля ви! Мен не можете да заблудите — видя ли жена началник, веднага я познавам. Тук правилата са каквито вие кажете, нали?

Тя поруменя и докосна ръката му:

— Ама и вие сте чаровник. Добре, вкарайте го. Но наистина двайсет минути, разбрахме ли се?

— Вкарвам го и го изкарвам, преди да сте ме усетили.

Многозначителността на израза я накара да се изкиска като гимназистка.

— Е, само това няма как да стане, г-н Никълс. — Лицето ѝ беше аленочервено. — Не мога да ви опиша колко се съмнявам, че е възможно.

Двайсет и пет минути по-късно Вандервееен напусна склада. В държача за чаши пред него имаше студена кутия кока-кола — прощален дар от все още изчервената Боби Уокър. Махна на пазача на портала и излезе на Терминал Булевард, за да вземе завоя надясно за Хемптън. На лицето му имаше усмивка, а в товарното отделение на наетия ван зад гърба му — почти хиляда и четиристотин килограма „Семтекс-Н“.

Осем дни, напомни си той. След осем дни щеше да промени света.

Дейвид Бренеман съзерцаваше лекия дъжд, сипещ се по моравата. Беше седнал на прост стол в Синята стая и отпиваше димящо кафе от крехка порцеланова чашка. По изключение беше сам и се възползваше от това, за да се възхити на красотата на заобикалящата го обстановка.

Знаеше, че много от предшествениците му рано или късно са изпитали умора от орнаментите и интериора на Белия дом, възприемайки го повече като музей, отколкото като място за живеене, но при него, колкото повече време минаваше, толкова повече го заплениваше обкръжаващата го история. А Синята стая несъмнено бе неговият фаворит — просторно помещение с овална форма и

панорамен изглед към Южната морава. В центъра на килима в кралско синьо стоеше мраморната маса, закупена от Джеймс Монро през 1817-а. Над нея висеше сложно изработен френски полилей от ранния 19-и век. Затвореше ли очи, с наслаждение се вслушваше в ромолящия по первазите на прозорците дъжд.

Този кратък миг на разтуха обаче щеше да е много по-приятен, ако не го очакваше потапяне в ситуацията, набираща сила буквално на прага на вратата му.

Преди седмица отделът по експлозиви на ФБР бе завършил анализа си на остатъчните съединения, събрани на мястото на жилищния блок „Кенеди-Уорън“. Експлозивът беше идентифициран като „Семтекс-Н“, произведен в Чехия. Когато тези резултати съвпаднаха с резултатите, получени от независима лаборатория, бе станало пределно ясно, че основният заряд е бил контрабандно вкаран в страната, а това означаваше, че някой в митниците трябва да отговаря.

Разбира се, беше останала предостатъчно вина и за човека, който в крайна сметка отговаряше за всичко. Анкетите бяха показали спад в рейтинга му с шест пункта само за една седмица и до него бе достигнал слухът, че новият лидер на мнозинството в Сената вече сондира за настроеността в полза на оттегляне на подкрепата към него през приближаващата изборна година. Бренеман вярваше, че слухът не е безпочвен, и бе изумен и гневен от бързината, с която собствената му партия бе оценила като недостатъчен шанса му да бъде преизбран.

От мислите му го изтръгна агент на Сикрет Сървис, който се появи на една от вратите.

— Извинете, г-н президент. Заместник-директор Харпър е тук за среща с вас.

Бренеман разсеяно махна с ръка.

— Благодаря, Дан. Въведи го. О... и би ли се обадил в кухнята да изпратят още кафе?

— Разбира се, сър.

Агентът се скри, а Бренеман се изправи в мига, в който Харпър влезе в стаята.

— Джон, радвам се да те видя. Как е Джули?

— Прекрасно, сър. Благодаря за интереса. — Харпър продължаваше да се изненадва от невероятната памет на Бренеман и

на неизменното внимание, с което се отнасяше към околните, особено при напрежението, под което се намираше точно сега.

Бренеман направи знак към стола срещу себе си и си погледна часовника.

— Разполагай се. По график трябва да бъда на среща с Патерсън от Министерство на финансите, през следващите двайсет минути можеш да разчиташ на пълното ми внимание.

— Тогава да не губим време, сър. — И Харпър седна на махагоновия стол. — Вие, разбира се, помните досието на Джейсън Марч? — Получи кимване в отговор и продължи: — Тогава вероятно ви е известно, че истинското му име не е Марч. Двама мои агенти токущо се върнаха от Претория, където успели да разкрият действителната му самоличност.

— И...? — с видим интерес се наклони напред президентът.

— Казва се Уилям Паулин Вандервеен, южноафриканец по националност, на възраст 39 години. — Заместник-директорът подаде папка с данните, която президентът веднага разтвори. Първото, попаднало пред погледа му, бяха снимки. — Южноафриканските власти смятат, че той стои зад убийството на някой си Джозеф Собукве през 1975-а. Вандервеен бил на 11 години, когато Собукве бил убит. Сестрата на Вандервеен също намерила смъртта си при доста необичайни обстоятелства, но не разполагаме с данни, които го свързват с това.

— Боже мой! — прошепна Бренеман, облегна се назад и продължи да прелиства папката. Няколко минути по-късно картината започна да се прояснява: Франсис Вандервеен, южноафрикански генерал, по-жесток дори от политиката, която бе провеждал; Уилям, гениален, но заблуден син на генерала, изцяло посветен на баща си; нарушено американско обещание за помощ и пари; изпепеляваща катастрофа на хеликоптер в една топла декемврийска утрин. Президентът бе така вгълбен в папката, че не обърна внимание на филипинския камериер, който влезе безшумно в стаята и наля кафе. После излезе, притвори вратата зад себе си и стаята отново притихна.

— Добре, значи този... Уилям Вандервеен... ни обвинява за случилото се със семейството му, така ли?

— Изглежда точно така, сър. Намерихме доказателства в Южна Африка — основно писма, — които навеждат на мисълта, че Уилям

Вандервеен е знаел за антипатията на генерала към нас през последните дни на анголската военна кампания. Към това трябва да добавим смъртта на сестра му и самоубийството на майка му. Не се изисква голямо въображение, за да си представим в каква посока са се развили нещата.

— И ние сме го обучили.

— Да, сър.

— Мили Боже! — Президентът се облегна в стола си и затвори папката. — Добре, в каква ситуация се намираме в такъв случай и как бихме могли да използваме тази информация?

— Честно казано, сър, тази информация може да бъде полезна, за да проведем процес срещу него, когато го заловим и... толкова. Има обаче причина, поради която Министерството на транспорта не може да открие нищо на входните точки в страната. Вандервеен вероятно разполага поне с две железни самоличности и притежава всичко, като се започне от шофьорски книжки и се стигне до актове за раждане. Това е единственият начин да си обясним лекотата, с която влиза и излиза от страната.

Президентът кимна бавно и вдигна чашката си.

— Не може да не ти е известно, че съветниците ми ме притискат да преосмисля използването на военната опция. Според тях намесата на Техеран е достатъчно ясна, за да оправдае нанасянето на въздушни атаки.

Харпър вдигна ръце.

— Сър, ние знаем кой е пряко виновен за тези атаки и знаем, че той не се крие в тренировъчен лагер. Би било...

— Къде е тогава? — прекъсна го Бренеман. — Какво е мнението на хората ти по въпроса? Онзи... — Бренеман потърси с поглед в папката — Кийли? Той ли беше?

— Да, сър. Той е един от участниците.

— И какво мисли той?

— Според него...

Бренеман въпросително повдигна вежда.

— Хайде, Джон, изплюй камъчето.

— Той смята, че целта на Вандервеен сте вие, сър.

Дъждът ромолеше по прозорците, но в стаята не се чуваше друг звук. Президентът се намести на стола си, но изражението му не се

промени.

— И мога ли да попитам как е стигнал до подобно заключение?
Харпър отново се поколеба.

— Вандервееен още не се е провалял тук. Кийли смята, че си е поставил максимално висока цел.

— Само това ли? — скептично попита Бренеман.

— Не, сър. — И Харпър му разказа за последните думи на Грей и мозайката от факти, която Райън бе сглобил при неотдавнашната му среща с директора Андрюс.

— И къде е Кийли сега?

— Изникна нещо неотложно, за което трябваше да се погрижи точно той и точно сега. Наоми Хармай, единственият друг работещ с него агент, го придружава, ако не се лъжа.

Бренеман игнорира уклончивия отговор.

— И какво точно искаш от мен, Джон?

— Сър, по случая работят най-добрите ми хора, в това число и Бюрото. Въпрос на време е да се справим, но дори най-малките промени, които биха подобрили охраната и безопасността ви, биха били...

— Искаш да ме скриеш зад ъгъла, така ли?

Харпър се поколеба, неуверен как да тълкува реакцията му.

— Като чисто предпазна мярка, сър, смятам — впрочем такава е мнението и на директора, — че ще бъде разумно да се отменят всякакви големи мероприятия през следващите няколко седмици. Особено онези, които са вече обявени от пресекретариата на Белия дом.

— Ако съм те разбрал правилно, основните ти аргументи се основават на инстинктите на въпросния Кийли. Ти сигурно много му вярваш.

Харпър се наведе напред. Усещаше задаващия се провал на мисията му, но не желаше да се предаде без борба.

— Сър, Райън Кийли е рискувал живота си няколко пъти през последните седмици в опит да бъде открит Уилям Вандервееен. Познавам го от осем години и напълно се доверявам на преценката му. Всъщност само благодарение на него и на другия агент, Хармай, сме в състояние да свържем лицето с име. Повярвайте ми, знам, че не разполагаме с много в момента, но малко по малко кръгът се затваря, а

междувременно заплахата е напълно реална. Вандервеен има сериозна подкрепа и финансова поддръжка от „Ал Кайда“, а освен това има солидни индикации, че са намесени и иранците. Те имат ясен мотив, сър. Кийли познава този човек и е най-добрият ни шанс да го открием. Ако се замислите, не искаме чак толкова много. Причината за промяната в графика ви дори не е нужно да бъде споменавана пред пресата.

Бренеман галеше чашката си с кафе, загледан в дъждовните облаци, носещи се над моравата. Изминаха няколко минути, преди да проговори.

— Джон, уважавам преценката ти... Винаги съм я уважавал. Нищо от онова, което току-що ми каза, не може да ме разубеди. В същото време не мога да си позволя да променя графика си, без да имам нещо конкретно. Не се заблуждавай, че опитвам да докажа някому нещо — изобщо не става дума за акт на безразсъдна смелост. В началото на следващата седмица ми предстои среща с президента Ширак и министър-председателя Берлускони. Ако стигнем до някакво споразумение за компенсация във връзка със загубените петролни договори, тази среща ще се превърне в начало на разбиването на иранската програма за въоръжение, без това да налага стъпването и на един американски войник там. Ще бъде историческо събитие, Джон — най-хубавото нещо, което съм постигнал за четири години в кабинета. Разбери ме, няма начин да отменя тази среща без основателна причина.

Президентът стана, показвайки, че разговорът е приключил. Харпър също стана и няколко секунда се гледаха в очите, докато дъждът миеше високите прозорци на Синята стая.

— Съжалявам, че гледате по този начин на нещата сър, но уважавам решението ви.

Бренеман здраво стисна ръката му. През главата му мина образът на стоманения кофраж, стърчащ от отломките на блока „Кенеди-Уорън“, сменен от смачканите коли по Индипендънс Авеню, които можеха да се видят дори месец по-късно.

— Намерете мръсника, Джон — тихо каза Бренеман, но гневът в гласа му не можеше да бъде сбъркан. — Намерете го и отървете света от него.

— Имате думата ми, г-н президент.

24.

Александрия, Вирджиния

Беше ранна вечер, когато Райън най-сетне спря на паркинга на затвора в Александрия, след часове на борба с пиковия трафик по магистрала I-95. Заклучи колата и се отправи към входа на сградата. Адам Норт вече бе дошъл, чакаше на стъпалата и пушеше цигара. Усмихна се, когато видя Райън, и си стиснаха ръцете.

— Крайно време беше — каза Норт. — Какво се случи?

— Случи се това, че трафикът тук е невъзможен. Просто не мога да си представя как хората го изтърпяват всеки божи ден.

— Ами нямат избор — парите са в града. Хората са готови на всякакви страдания, ако това означава чек със заплата на всеки две седмици. Виж... имам лоши новини.

— Казвай.

— Елгин си е намерил адвокат и при всяка възможност рецитира до припадък правата си съгласно „Миранда“.

Райън затвори очи и поклати глава.

— Трябваше да го предвидя. Предполагам, назначен е от съда?

Норт дръпна за последно от цигарата и щракна с пръст фаса в канавката.

— Не, успял е да се обзаведе със свестен адвокат, при това на възможно най-ниския хонорар. Все пак сметките му са блокирани, но аз съм готов да се обзаложа, че адвокатът му изобщо не подозира този факт. — Помълча, обърна лице към скритото зад облаците небе и вдъхна с пълни гърди тежкия влажен въздух. — Правителството действа бързо. Отправени са му обвинения и прокурорът разчита на три федерални такива. Най-важното е конспирация убийство на високопоставени служители. Ако не бързаха толкова... Не, не знам. Както и да е, няма значение. Той никога няма да се съгласи да разговаря с теб на четири очи. Дали не е по-добре да потърсим възможност за сделка?

— Нямаме време за това. Да не забравяме, че той беше опрял нож в гърлото на Наоми, Адам. По един или друг начин ще изтръгнем информацията от него, а след това нека гние в затвора. Каква все пак е присъдата по обвинение в конспирация? Двайсет години? Ако не му се говори, може да не изживее ден първи от двайсетте години.

Ако ги беше казал друг човек, Адам щеше да приеме думите като празна заплаха. В случая обаче в главата му отекнаха виковете на Елгин в тъмната малка стаичка в крайбрежния бар.

— Къде е тя?

— Наоми ли? Казах ѝ, че нещата се отлагат с няколко дни. Надявам се да не ѝ хрумне да ме потърси преди това.

На неспокойното лице на едрия мъж изпълзя нерешителна усмивка.

— Не съм сигурен, че искам да съм наблизко, ако научи...

Райън долови съзнателната смяна на темата и усети безпокойството му.

— Виж, ти си виждал досието на този тип, нали? — Агентът кимна. — Елгин е изнасилвил тринайсетгодишно момиче. Да не говорим, че при „Кенеди-Уорън“ загинаха деветдесет и двама души, а той можеше да го спре. За това си мисли, Адам. Деветдесет и двама мъртви, стотици други с опустошен живот и всичко това за какво? За да може Елгин да получи... колко, две хиляди долара? Той не заслужава никакво съчувствие, особено от нас.

Помолиха ги да оставят оръжията си. Норт се подчини, като предаде своя глок, но Кийли поклати глава и разпери ръце. Минаха през детектор и Норт се подписа в книгата, докато Кийли гледаше безстрастно. Поискаха от Райън да покаже някакъв документ за самоличност, за да получи временен пропуск, но това беше всичко. Всъщност той бе поставил това изискване и Харпър бе направил нужното: нямаше да има никаква документална следа от посещението на Райън Кийли в затвора.

Питаше се дали Харпър вече е осъзнал грешката си. Защото, за да държат Кийли отговорен за всякакви „нещастни“ инциденти с участието на Томас Елгин, трябваше да бъде някъде вписано официално, че той изобщо е стъпвал тук.

Вътрешността на сградата се оказа различна от онова, което бе очаквал. Повечето стени бяха боядисани в сиво-синьо, а подът беше застлан с евтин мокет, но все пак имаше мокет. Стори му се крайно необичайно да върви по мокет в затвор. Най-изненадващото обаче бе пълното отсъствие на шум. Отне му известно време, докато този факт изплува от подсъзнанието му. Но беше толкова необичайно, че нямаше как да не го констатира рано или късно.

Норт забеляза объркването му.

— Това се нарича „затвор от ново поколение“. Всичко се управлява от единствен команден център, а надзирателите могат да се движат свободно сред затворниците. Затворниците, които вдигат шум или се сбиват, веднага биват отстранявани. Освен това още при строежа на затвора шумоизолацията е била сред приоритетите.

— Сигурно е така, но няма начин да не е струвало много скъпо — каза Райън.

— Предполага се, че ползата напълно компенсира разноските. Както и да е, не знам какво ти е известно за Управлението на затворите, но Елгин вече е включен в ЦСКЗ.

— Почакай малко, това ще трябва да ми го обясниш.

Минаваха през просторна всекидневна, сред която имаше дървени масички и удобни на вид кресла. Няколко затворници се бяха събрали пред телевизор, пуснат с намален звук, на който вървеше картина от баскетболен мач. Застанал встрани надзирател наблюдаваше с досада. Райън бе поразен от безгрижната поза на надзирателя, а и още не можеше да свикне с мирната атмосфера.

Норт започна да обяснява съкращението:

— ЦСКЗ означава „Централна система за контрол над затворниците“, която се изпълнява под надзора на ФБР. Тя се отнася и за намиращите се в предварителен арест, а Елгин заслужи мястото си в нея благодарение на вниманието, което пресата отдава на неговия случай.

По лицето на Кийли пробяга сянка.

— Надявам се, че не се радва и на привилегировано отношение.

— Не, нищо подобно — поклати глава Норт. — Но е истина, че към него се отнасят по специален начин. Точно това се опитвам да кажа... Не мога да ти гарантирам, че има начин да останете насаме.

Райън го погледна остро:

— Не мога да се справя без помощта ти, Адам. — Помълча и продължи почти шепнешком: — Още по-важно е да мълчиш, след като всичко свърши. Вече разговаряхме за това. Ако не искаш да играеш, сега е моментът да се откажеш.

Тонът му обаче не оставяше у Норт никакви илюзии, че измъкването е възможно.

— Ще те вкарам там — каза той.

— Чудесно — усмихна се Райън.

Минаха през електронно заключвана врата, която водеше към командния център. Към тях се приближи началник-смяната и подаде голямата си ръка.

— Луис Джаксън. Приятно ми е да се запознаем, господа. — Джаксън бе скроен без икономия на материала чернокож, малко под петдесетте. Плешивата глава блестеше под приглушеното осветление. Силата му просто бликаше изпод безукорно изгладената му униформа, а ръката му едва не смачка десницата на Райън. — Момчета, вас явно яко ви подпират — избоботи Джаксън: — Тази сутрин ми се обадиха последователно някой си Харпър от Лангли и Нанс от АБН. И двамата ме увериха, че ще ми смачкат топките, ако не ви осигуря достъп до Елгин.

Норт се засмя.

— Не се опитваме да ви създадем неприятности, сър. Повярвайте ни, ако зависеше от нас, никой не би дошъл да говори с това лайно отново.

Джаксън също се усмихна и отговори:

— Че е лайно, няма никакво съмнение. — След това стана сериозен: — Но е наблюдаван от кого ли не затворник, пребиваващ под моя покрив, а доколкото имам впечатления, неговата адвокатка е в състояние да ми вгорчи живота. Честно казано, тя е по-досадно създание и от самия Елгин, но мога да ви уверя, че си знае работата.

— Адвокатка? — не можа да скрие изненадата си Кийли. Защо, по дяволите, една жена ще защитава интересите на Елгин? — Коя е тя?

— Казва се Алекс Харис — съобщи Джаксън. — И не за пръв път имам вземане-даване с нея. Има малка фирма в Ричмънд, а служебното ѝ досие е доста впечатляващо. Нямах представа, че Елгин е достатъчно умен да я наеме. — Той вдигна ръка и вдигна пръст към тях: — Всъщност да не се отвличам. Исках да ви кажа, че съм щастлив

да ви услужа, но дадете ли повод на Харис да се заяде с мен, отношението ми рязко ще се промени. Казвам го, за да сме наясно. — Норт и Кийли кимнаха смръщено и Джаксън махна към подчинения си при вратата: — Това там е Матюс. Той ще ви заведе в стаята, която подготвихме за това малко мероприятие. И ще чака пред вратата, докато разговаряте със затворника.

Райън не искаше наблизко да има надзирател, й почувства, че склонността на Джаксън за сътрудничество не е безкрайна. По-важното бе нещо друго, което той също долови: Джаксън като че ли не далеч от мисълта да игнорира заповед, спусната от високо. Кийли не искаше да поставя на изпитание късмета си.

Видя, че Норт е забелязал безпокойството му, и го погледна предупредително.

— Благодаря ви, лейтенант. Хайде да приключваме с това.

Тръгнаха няколко крачки след надзирателя и Райън погледна отново агента на АБН, по чието лице му бе изписана откровена загриженост.

— Знам, че нещата не се наредиха по идеалния начин — прошепна му той, — но ще трябва да отстраниш адвокатката, Адам.

— Какво значи да я „отстраня“? Къде, по дяволите, да я...

— Просто я изведи от стаята. И то колкото можеш по-бързо.

Спряха пред врата без надпис с плексигласов прозорец, монтиран в стоманената плоча. Матюс се обърна към тях:

— Окей, господа, наредено ми е...

— Запомни си мисълта, Матюс, отивам да си взема чаша кафе. Искаш ли и ти? — попита Райън. Норт поклати глава и дискретно го погледна по нетипично умолителен начин. — Веднага се връщам. — И Райън бързо се отправи надолу по коридора, Норт влезе в стаичката за разпит, а Матюс застана чинно пред нея.

— Продължавам да не разбирам какво наложи тази среща — каза Алекс Харис. Гледаше с откровена неприязън Норт, а Томас Елгин се бе изтегнал на стола, сплел ръце върху корема си. Не правеше никакво усилие да скрие самодоволната си усмивка.

Адам игнорира затворника и съсредоточи вниманието си върху Харис. Беше изумително привлекателна жена, която полагаше напълно безрезултатни усилия да не привлича чуждите погледи: бе облечена с безформен делови сив костюм с дълга пола, под която обаче се

виждаха изящно оформени крака. Лъскавата и червеникава коса бе пристегната в неоформена опашка, а на носа ѝ висяха очила с тежки рамки. Дебелите лещи обаче не можеха да скрият блестящите ѝ сини очи, а още по-малко неподправения гняв в тях.

— В какво сте се вторачили?

По лицето му се плъзна неволна усмивка.

— В нищо.

— Уверена съм, че това вече ви е известно, агент Норт, но моят клиент предложи да даде показания пред главния прокурор и предложението му бе отклонено. Така че ако...

— Нима сте очаквали главният прокурор да даде имунитет срещу показания, които може и да не доведат до допълнителни арести? — Дружелюбната усмивка на Норт бе изчезнала и на нейно място се бе появило изражение, което караше повечето хора да замълчат. Изненада се, когато погледът му не успя да впечатли тази жена. — И нека не забравяме някои неща... Споменатото предложение не бе направено доброволно. По наше мнение вашият клиент сериозно застрашава шанса за споразумение, като укрива информация.

— Хей, приятел...

— Млъкни, Томас — заплаши го с вдигнат пръст Харис и съумя да му затвори устата, преди да е изтърсил нещо. После посрещна суровия поглед на Норт и известно време никой от двамата не проговори.

Мълчанието наруши Адам Норт:

— Може ли да говорим насаме, г-це Харис?

Тя енергично завъртя глава и няколко кичура се освободиха от нескопосаната опашка и се завъртяха около лицето ѝ.

— Клиентът ми има правото да чуе всичко, което бихте казали.

Той стана внезапно и се отправи към вратата.

— В такъв случай ще трябва да съобщя на главния прокурор, че „клиентът“ ви за пореден път отказва да сътрудничи на следствието. И ако наистина разчитате на сделка, госпожице, този път ще трябва сериозно да се потрудите.

Тя извика зад гърба му:

— Почакайте, агент Норт. — Малко след това излезе от стаята и демонстративно затвори вратата зад себе си. После се обърна към

пазача: — Докато не се върна, не искам никой да влиза, нито да излиза от тази стая. Ясна ли съм?

— Напълно, мадам... Да не се влиза или излиза.

Доволна от отговора, Алекс Харис тръгна към чакалнята за посетители, следвана от Адам Норт.

Отне му почти пет минути лутане, но в крайна сметка намери онова, което търсеше.

Пропускът беше с формата на полукръг и гледаше към чакалнята, точно като рецепцията в хотел. Имаше четири компютъра и голям брой телефони. Зад цялото това оборудване имаше отворена врата, но лицето, което отговаряше за всичката тази техника, не се виждаше.

Райън се наклони през плота и разгледа един от телефоните, като обърна специално внимание на ръкописните надписи до всеки от бутоните. Намери този, който му трябваше, и вдигна поглед към окачения на стената евакуационен план на сградата в случай на пожар. Натисна бутона и вдигна слушалката.

— Надзирател Матюс, явете се в „Постъпване“. Надзирател Матюс — в „Постъпване“.

Матюс вдигна поглед и се смръщи, когато чу името си по оповестителната уредба. По дяволите... „Постъпване“ се намиреше в другия край на сградата, а той нямаше ключ от стаята за разпит. От друга страна, не можеше да не изпълни заповед на началник-смяната. Джаксън го бе наказал преди три седмици, задето бе разтървал двама затворници така, че единият бе леко ранен, а другият — в критично състояние.

Претегли възможностите внимателно. Знаеше, че големият мъж е с адвокатката, а Елгин нямаше къде да отиде с окови на краката. Джаксън го бе инструктирал да стои пред вратата, а неизпълнението на негова заповед бе повод за освобождаване.

От друга страна, Матюс знаеше, че Джаксън и началникът на отдел „Постъпване“ играят заедно баскетбол на „Арлингтън Милс“ всяка събота следобед. Забелязването на подобни подробности бе от ключово значение за некадърник като него, а Матюс съзнаваше ниския си статус в затворническата администрация.

Последните му колебания се стопиха. Ако не друго, поне нямаше да даде повод да впишат в личното му досие забележка за незадоволителна физическа форма.

По-дребният посетител — онзи със сивите очи и черната коса, който си бе мълчал, — отдавна бе забравен.

Матюс свали поглед от вратата и пое по коридора към сектор „Постъпване на затворници“.

— Така... да чуем сега какво ни се предлага днес.

Харис чакаше, без да скрива нетърпението си, а Норт разбъркваше кафето и броеше секундите наум.

— Чакам...

— Г-це Харис, и на двама ни е известно, че клиентът ви е застрашен да прекара тук доста време. Дори по някакъв начин да свалите обвиненията в конспирация, ще продължим да го държим в ръцете си за доставянето на материали на „Ал Кайда“ и за нападение срещу федерален служител.

— Това не е новина за мен, Норт. Давайте по същество...

Той пое дълбоко дъх и отпи от кафето си, преди да отговори.

— Обвинението за нападение е неопровержимо и аз самият ще свидетелствам, ако го поискат от мен. По дяволите, мога дори сам да предложа услугите си. Но мога да преговарям за сделка по другото обвинение. Знаете кой е ключовият свидетел срещу Елгин по него, нали?

Тя кимна. Нетърпението ѝ бе започнало да отминава и на негово място се появи умерен интерес.

— Информаторът.

— Именно. Той е доста съобразителен и много по-надежден от повечето хора, с които е принуден да работи. И ми се струва, че от него ще излезе отличен свидетел. Като казвам това, минава ми мисълта, че паметта му може да му изневери, ако клиентът ви реши да сътрудничи.

Алекс Харис сложи ръце върху масата с дланите нагоре — универсален жест на помирение.

— Това е основа за преговори, но недостатъчно добра. Искам информаторът ви да се откаже от някои свои показания, и то в писмена форма. Това е единственият начин Елгин да проговори.

Норт не отговори веднага, но мозъкът му работеше на скорост. „Тук май ще се изненадаш, госпожице. Възможно е клиентът ти да проговори много по-скоро.“ Очите му неволно се отместиха към часовника на стената в чакалнята. Бяха изтекли пет минути след излизането им от стаята.

Никои пет минути през живота му не бяха изминавали толкова бавно.

Райън се отдалечаваше, когато го застигна глас.

— Сър? Извинете, сър... Какво правите тук?

Райън обърна глава, за да отговори, но продължи да върви напред. Не беше обезпокоен — думите бяха прозвучали началнически, но в тона се долавяше нерешителност. Говореше жена, и то не с властния твърд глас на надзирател с дългогодишен стаж.

— Аз съм федерален агент. Обърнете се към Джаксън — той разпореда това обаждане.

Райън осъзна, че последното изречение изобщо не е логично, но то изигра ролята си. Дежурната по пропуск се обърка. Продължаваше да го следи с поглед и посегна към телефона. Познаваше лейтенант Джаксън и бе чувала за избухливия му нрав. Имаше ли смисъл да го безпокои без основателна причина? Освен това човекът, който се отдалечаваше, явно не бе затворник.

Какво толкова можеше да се случи?

Слушалката бе върната на мястото ѝ, а жената седна на стола и възобнови работата си.

След три коридора и два завоя Райън отново се изправи пред вратата. С облекчение констатира, че Матюс го няма, но изведнъж изпита гняв към себе си, когато осъзна, че надзирателят вероятно е заключил вратата, преди да напусне поста си.

Ако го беше направил, това бе краят. Нямахме време да се бори с ключалката, защото оставаха буквално минути, преди Норт и адвокатката да се зададат по коридора или Матюс да се досети, че е бил изигран и да се върне с подкрепления. Дано да беше толкова глупав, колкото изглеждаше...

Изглежда бе така. Кийли въздъхна облекчено, когато топката на бравата се завъртя в ръката му.

Той бутна вратата навътре и влезе в стаята.

— Бъдете реалист — продължи Норт. Беше опрял лакти на масата и гледаше Алекс Харис изпод вежди: — Пълно оттегляне на вече дадени показания в писмена форма просто няма как да стане, понеже това на практика се свежда до даване на имунитет по обвинение в конспирация и подпомагане на чуждестранна терористична организация.

— А вие какво предлагате? — губеше търпение тя. — Нали не очаквате от мен да ви повярвам на думи и да наредя на Елгин да ви каже каквото ви интересува. На това ли се надявате?

Той я изгледа продължително. Бяха изтекли седем минути. Надяваше се Райън да действа без забавяне.

— Г-це Харис, известно ли ви е, че Министерството на финансите вече е блокирало сметките на вашия клиент? — Лицето ѝ се промени и тя се опита да прикрие изненадата си чрез вдигане на чашата с кафе и отпиване на дълга глътка от нея. Пламналите бузи обаче издаваха всичко. Норт реши да затегне винтовете: — Няма как да знаете, разбира се, понеже това не стана по инициатива на назначения съдия. От онова, което знам за вас, вие въртите малка фирма. Предполагам това не ви оставя много време за „про боно“^[1]...

— И какво искате да ми кажете? — прекъсна го тя с глас, който трепереше от гняв. — Че трябва да подам молба за оттегляне? И да прехвърля отговорността върху назначен от съда защитник, който току-що е свършил със стажа в нощните съдилища? Ако това е планът ви, агент Норт, просто си губите времето. Впрочем и моето.

Тя стана, сграбчи чантата си и избута нагоре смъкналите се по носа ѝ очила. Тръгна към изхода на чакалнята и той се опита да я задържи още малко.

— Тогава защо го представлявате? — Тя спря и се извърна към него. — Няма да получите никакво възнаграждение, да не говорим колко безразсъден начин е този за създаване на репутация на адвокат-защитник. — Къса пауза, през която Норт се опитваше да реши дали да зададе следващия си въпрос. После осъзна, че отговорът ѝ действително го интересува, и нерешителността му се изпари: —

Имате достъп до криминалното му досие. Знаете какво е сторил. Жена сте... защо искате да помогнете на човек като него?

Когато след няколко секунди му се усмихна, Норт съзря студения, хладен разум и получи желаниия отговор, преди още да си бе отворила устата:

— Я оставете това, агент Норт. Не бъдете наивен. Процесът няма да слезе от първите страници до деня произнасяне на присъдата. За такова внимание съм готова да забравя за женската солидарност... поне временно. В края на краищата принципите не купуват време в ефира, нали така?

И тя му намигна, наистина му намигна, след което се обърна и напусна стаята. Норт се облегна в стола си. Това беше... „Късмет, Райън. По-добре ти, отколкото аз.“

Особено когато трябва да се изправиш срещу жена като тази.

Райън влезе в стаята, без да каже нито дума. Дори не погледна Елгин. Затвори и заключи вратата зад себе си, после огледа тавана за камера. Видя само голи стени. Едва сега се обърна към затворника. Елгин вече беше станал и се беше свил в далечния ъгъл на стаичката. Движенията му бяха затруднени заради белезниците на ръцете и оковите на краката, а най-вече заради шината на лявото му коляно, която бе горчив спомен от последната им среща. Самодоволната му усмивка бе изчезнала и на нейно място имаше неподправен ужас.

— Какво... мамка му! Какво правиш тук? Къде е адвокатката ми?

Кийли се приближи до него с изненадваща скорост, изритвайки металния стол към затворника. Левият му юмрук се стрелна във въздуха и се заби в слънчевия сплит на Елгин. Елгин се прегъна на две и заотваря уста като риба на сухо, но Райън го повдигна, подпря го на стената и стисна с лявата си ръка гърлото му.

— Нямам време да се разправам с теб, Томи. Веднъж ми каза само половината истина. Уверявам те, че това няма да се повтори. На онази товарителница имаше още едно име, нали така? И ти ще ми го...

— Не знам! Нищо не знам, кълна се!

Райън отстъпи няколко крачки и стовари върху него цялата си тежест, като го заби в стената. Това бе последвано от светкавичен нов удар в стомаха. Вторият не беше така силен като първия, понеже Райън

се мъчеше да го задържи прав и се стараяше да заеме най-добра поза спрямо него.

Но това се оказа достатъчно. Елгин повърна и се свлече на пода. Райън го остави така, бръкна в джоба си и извади някакъв предмет.

Елгин се ококори, като видя ножа. Огъна се назад, стараейки се да остане максимално далеч от оръжието, но това само облекчи нещата за Райън, който се пресегна, сграбчи в юмрук мазната му коса и издърпа главата му назад, оставяйки гърлото му незащитено.

— Помниш ли това? — И размаха керамичния нож пред изпъкналите очи на Елгин. — Сигурен съм, че не си го забравил. Между другото, онзи ход бе неудачен. Само ме ядоса. И никак не си толкова корав, за какъвто се мислиш... Така... та на онази товарителница имаше още едно име, нали? Иначе нямаше да изчезне от кабинета на началника на НМТ. Последна възможност да се отървеш... Кое беше името?

Ново енергично завъртане на главата. Райън започваше да се безпокои, че нещата се протакат недопустимо дълго. Опря острието в гърлото му и го дръпна бавно надолу, докато под него не се появи тънка червена линия, а по плочките на пода закапаха капчици кръв. Елгин вече пицеше ужасен, но виковете му не бяха много силни. В един миг Райън осъзна, че е сложил ръка върху устата му. Дръпна я и опита да се овладее. Ръцете му трепереха.

— Ще ти кажа! Всичко ще ти кажа! Само спри... спри! Господи... спри! — Елгин бърбореше несвързано, страхът и болката правеха думите му неразбираеми.

— Името, Томи. *Веднага...*

Коридорът беше дълъг, а Алекс Харис не бързаше особено, все още вбесена от арогантността на агента на АБМ и наранената си гордост. Язвителната му реплика за парите бе особено болезнена, защото бе истина. Тя бе прекарала по-голямата част от последните десет години в престижна чикагска кантора, но собствената ѝ фирма се намираше в период на развитие и тя нямаше време, нито ресурси да се занимава с клиент, който не може да плати, та макар и такъв, чийто случай гарантираше широка публичност. Въпреки онова, което бе отговорила на Норт, тя нямаше избор: просто се налагаше да подаде

молба за оттегляне. Продължаваше да върви по коридора и гневът ѝ от новото и неподозирано развитие се концентрира върху агента, донесъл лошите новини. „Каква загуба на време, мислеше си тя. Да ме измъкне, за да ми предложи нещо, за което е невъзможно да са му разрешили да преговаря, и да...“

В този миг се досети и едва не припадна. „Разигравали са ме. Онзи тип нямаше и трийсет, значи е изключено да е завършил право. Но защо ще ми пращат някой с фалшиво предложение? Какво биха могли да спечелят от това, освен...“

В следващата секунда видя, че пазачът пред вратата на стаята за разпит е изчезнал. Всъщност наблизо нямаше никого, макар че в далечината зад нея се долавяше някакъв разговор. Затича се... чантата с документите болезнено я удряше по краката. Трийсет метра... Надзирателите отзад изненадано извикаха при внезапното ѝ побягане.

Но тя не им обърна внимание. Стигна до вратата, нахлу в стаята и погледна клиента си.

Свали поглед по-надолу и видя капките кръв по пода.

Залитна назад и закрепця с пълен глас от ужас и ярост. После в стаята влязоха надзирателите.

Райън зави на ъгъла преди изхода и изруга на ум, като видя какво го чака там. Наоми Хармай спореше на висок глас с агент Норт, който прибираще в кобура пистолета си — беше го получил обратно на пропуската.

Наоми видя Райън и насочи гнева си към него.

— Какво, по дяволите, правиш тук, Райън? Забрави ли, че и аз съм част от всичко това? И не се опитвай да ме успокояваш! Почакай само заместник-директорът да научи какво си...

Райън показа документа си за самоличност и плесна пропуската си на плота. Дежурният го прибра с широка усмивка, явно изпитваше удоволствие от сцената, която се разиграваше пред него.

Но Райън не беше особено впечатлен. Той знаеше, че само секунди ги делят от заповед по уредбата. Щеше да последва обаждане до началник-смяната, който веднага щеше да съобрази какво е станало.

Вратата за паркинга се намираще на по-малко от пет метра.

— Наоми, трябва да спреш. Разбра ли ме? — Райън я сграбчи за китката и рязко я дръпна към себе си, за да прошепне настойчиво в ухото ѝ: — *Трябва да се изнесем от тук.*

Тя се дръпна, но лицето ѝ остана на сантиметри от неговото. Млъкна и се остави да я поведе към изхода. Норт вече се бе измъкнал в студа навън. Задържа им вратата и те го последваха.

Вниманието на Райън бе насочено едновременно в различни посоки, а съзнанието му възприемаше най-различни усещания: топлата ръка на Наоми в неговата, атакуващите ги от всички страни звуци — далечния разговор на улицата, клаксонът на кола, шумът от обувките им първо по теракотените плочки, а след това и по асфалта, изпращяването в радиото на дежурния в мига, в който вратата бавно се затвори зад тях.

---

[1] Съкратено от латинското *pro bono publico* („за благо на обществото“) — система, прилагана в американското правосъдие, съгласно която адвокатите обикновено защитават няколко клиенти (обикновено бедни, които не могат да си позволят адвокат) годишно, без да им се заплаща и без да получават друга компенсация. — Б.пр. ↑

25.

Вашингтон, окръг Колумбия — Окръг Хановер, Вирджиния

Както и да го погледнеш, апартаментът не представляваше място, където някой би пожелал да живее. Беше тесен и бедно обзаведен. Мръсните прозорци бяха скрити зад раздърпани пердета. Кухненският плот, ако бъдеше разчистен от полуизядената храна — а това не се случваше често, — беше безнадеждно зацапан с неизличими петна. Във всичко се бе просмукала миризмата на цигари и пот — миризма, с която бе свикнала през последните шест месеца. Допускаше, че част от нея прониква от стаите долу, а останалата се излъчваше от нейния охранител. Седнала в изтърканото кожено кресло, тя чуваше крачките му в съседната стая.

Фатима Дараби се облегна, вперила тъмните си очи в примигващия екран на телевизора. На масата лежеше мобилен телефон, а до него — 9-милиметров „Макаров“. Всъщност както телефонът, така и пистолетът никога не се намираха на повече от метър от тялото ѝ. Подпираше брадичката си с лявата ръка. Наблюдаваше...

За Дараби бе изумително, че тези хора не се уморяват да показват ужасните кадри по националната си телевизия. Още поизненадващ бе фактът, че правителството го разрешаваше. Рухването на сградата „Кенеди-Уорън“ в никакъв случай не можеше да се нарече приятна гледка, та дори за някой, който мрази Америка със силата, с която я мразеше тя. На всичко отгоре знаеше, че телевизионната компания бе заплатила значителна сума, за да се снабди с видео материала, но отдавна бе разбрала, че в тази страна всичко се определя по паричната му стойност.

И именно в моменти като този тя разбираше ролята си. Ето, намираще се в сърцето на една нация и знаеше много неща за мъжа, образно казано „натиснал спусъка“ срещу „Кенеди-Уорън“, а американците дори не подозираха за съществуването ѝ. Каква привилегия!

Гневът, намиращ се в основата на нейните мотиви, не бе започнал като неин, но тя бе закърмена с него. Още когато кръстосвачът на американската флота „Винсенес“ бе свалил самолета на иранските авиолинии, изпълняващ полет 655 над Атлантика през юли 1988, адмиралите в Пентагона бяха нарекли това „нещастен случай“ и бяха заявили невинността си в момент, в който американските муниции продължаваха да се изсипват над Багдад. Но брат ѝ бе загинал с този полет, на път за американския университет в Дубай след двуседмична ваканция у дома.

В годините преди трагедията с брат ѝ родителите ѝ бяха мирни хора, топли, сърдечни и грижовни. Но явно можеха и да мразят, а когато откриха, че и тя притежава тази способност, бяха я развивали така добросъвестно, както се грижеха за тялото и съзнанието ѝ...

Фатима беше доволна от текущата си задача. Бяха я инструктирали за някои неща, но бе достатъчно съобразителна, за да се досети, че парите, които от време на време разпределяше между повече от петдесет банкови сметки, са предназначени за един човек — един особено важен човек. Самото име не ѝ говореше нищо, а и със сигурност то не бе истинското му име. Гласът на мъжа ѝ казваше малко повече: не беше трудно да долови лекия френски акцент в него, но подозираше, че този акцент е предназначен да я заблуди. Не беше обучена в тези неща, но това бе без значение. Съзнаваше, че не си струва да рови из неща, които не са нейна работа. Беше получила инструкциите си от самия министър, а това бе факт, с който особено се гордееше. Нямаше да живее вечно в тези дупка. Скоро щяха да я откомандироваат в Техеран, за да заеме законно полагащото ѝ се място редом с Мазахери.

В момента обаче очакваше следващото обаждане по телефона. Когато ѝ позвъняха, щеше да чуе само няколко къси изречения, съдържащи най-вероятно искане за нови средства. Мъжът от другия край на линията не беше любител на дългите разговори и това бе черта на характера, която Дараби одобряваше.

Размърда се в креслото. Телефонът звънеше...

Денят се точеше, сякаш нямаше намерение да свършва, но не безкрайните часове в офиса бяха причина за лошото ѝ настроение —

те само го правеха още по-нетърпимо.

Никол Милбъри откъсна поглед от телефона и се постара да се съсредоточи върху споразумението за продажба, което оформяше на компютъра си. Чудеше се защо не ѝ се обажда. За нея двата часа, прекарани в хамбара, бяха незабравими и определено заслужаваха повторение, но постепенно се изясняваше, че последният ѝ клиент е на друго мнение.

Започна да се чувства измамена и употребена — емоции, задълбочавани от факта, че все още го желаше, искаше да ѝ се обади, жадуваше отново да изживеят онова, което бяха изпитали само преди няколко дни.

Не бе в характера ѝ да бъде търпелива и да чака нещата сами да се нагласят. „Ако не ми се обади до утре — взе тя окончателно решение, — ще съжалява за това. Никой не може да се държи така с мен.“

Осъзна, че отново е насочила поглед към телефона. Опита се да игнорира бодежа в очите си и с гняв заблъска по клавиатурата.

Франк Уотърс наблюдаваше със зле прикрит интерес как единственият му клиент се разхожда сред редиците с домашни уреди и битова електроника. Мъжът, който минаваше, без да се спре, покрай немски хладилници и стереосистеми, не се вписваше в профила на типичния посетител. От друга страна, по дрехите му нямаше следи от участие в някакъв вид ремонтна или строителна дейност, нямаше дори петна от бърз обяд в крайпътно заведение, посещавано основно от шофьори на камиони.

Уотърс, възрастният собственик, беше доволен от собствените си наблюдения, които правеше с удоволствие — а какво друго му оставаше да прави в тишината на делничния следобед.

Намиращ се южно от Ашланд в окръг Хановър, магазинът за електроматериали на Уотърс беше рай за домакини и електротехници от цели три окръга във всички посоки. Не че някой друг клиент в повече щеше да му навреди, но магазинът се пълнеше основно рано сутрин, когато редовните посетители идваха да купят онова, което щеше да им трябва през деня.

Самотният посетител обаче се намираше тук вече цели двайсет минути и разсеяно си бе играл с дистанционните на различни телевизори, преди да връчи списъка си на Уотърс. В мига, в който листът се бе озовал на масата, възрастният мъж констатира със задоволство верността на досегашните си наблюдения. По пръстите със слънчев загар липсваха белезите и одраскванията, характерни за електротехниците или наемните работници. Пръстите бяха дълги и тънки, но в тях имаше някаква мъжественост... впрочем тя личеше и в широките му рамене. Уотърс — чието любопитство бе неутолимо — реши, че тези ръце подхождат на писател или може би на пианист...

Клиентът обаче знаеше какво точно иска и всякакви остатъчни съмнения у Уотърс за нивото на неговата компетентност бързо се разсеяха. В поръчката нямаше нищо необичайно, така че старецът с лекота можа да я изпълни от складовата си наличност: ролка медна жица 18 AWG, еднополюсен ключ с две монтажни клеми, качествени резачки, няколко отвертки с различен размер и изолирбанд.

Уотърс с благодарност прие малката поръчка да му бъде платена в брой. Той естествено нямаше как да знае, че единственият му посетител през този скучен следобед ще посети по-късно други два магазина, за да се снабди с всичко необходимо, а още по-малко можеше да се досети за целта зад тези покупки. Всякакви евентуални съмнения у него щяха да се разсеят от вежливите обноски на мъжа и леката усмивка на сбогуване, преди посетителят да бутне вратата и да излезе навън.

В самото сърце на щата, далеч от гълчавата на градовете Ричмънд и Норфък, отвъд галещото душата спокойствие на панорамния път „Блу Ридж“ и живописните гледки на магистралните детелини, се простира гориста местност на плавно преливащи се един в друг хълмове, останала недокосната от времето и непокварена от портфейлите на преминаващи оттук туристи.

Нощем из въздуха се разнася само тихата песен на птици и щурци и шумоленето на вятъра, носещ се на северозапад през клоните с окапали листа.

За ноември Вирджиния представляваше истинска климатична аномалия. Щатът си спечели съмнителната слава на място с най-голям

брой регистрирани за един месец валежи. Беше валяло осемнайсет дни и осемнайсет нощи, и Уил Вандервеен, заловил се за работа в усамотението, предлагано от хамбара зад дома му, започваше да се досеща как се е чувствал Ной.

Но когато си представеше Ноевия ковчег, носещ се по водите на митичния потоп, изпитваше същия подем, макар и не заради перспективата от спасение.

Вътрешността на хамбара не бе претърпяла съществени промени за краткото време, откакто се бе нанесъл в имението — точно обратното, беше си останала почти същата. Имаше обаче и няколко забележими разлики: голямата купа слама в центъра на циментовия под бе разчистена встрани, за да се освободи място за белия ван „Форд Еконолайн“. Край далечната стена — точно срещу плъзгащата се входна врата — имаше тежка дървена маса. Върху плота ѝ бе стоварена купчина инструменти и материали, очакващи да им дойде редът.

В допълнение към закупеното от магазина за електроматериали на Уотърс Вандервеен бе успял да намери малка работна станция с лампа и лупа, която щеше да бъде от критично значение за някои монтажни операции. Тя се намиреше до 20-ватов поялник до който беше оставена ролка тинол „Антекс“.

До поялника се виждаше цифров амперметър и 10 метра еластична тръба за прокарване на кабели. Цялото това оборудване щеше да бъде безполезно без двата мобилни телефона „Верайзън“, закупени в околностите на Ричмънд, в комплект с тримесечен абонамент за разговор в рамките на страната. Всъщност стигаха му и само няколко седмици, но той не искаше да прави нищо, което да се отклонява от нормалното, и да привлече нечие внимание.

Седнал на твърдия дървен стол, заслушан в приспивното ромолене на дъжда по покрива, той работеше бързо и уверено. Не мислеше за сложните спойки и съгласуването на електрически напрежения, токове и съпротивления.

Безпокоеше го фактът, че парите не постъпваха пряко. Нямаше да е никакъв проблем, ако правеха преводите през Каймановите острови, вместо да използват посредник. Това щеше да елиминира значителна част от риска, макар че поне досега жената се бе справяла достатъчно добре със задачата да направи достъпа му до парите лесен.

По-голяма част от съзнанието му обаче бе ангажирана от друга жена — посредничката, от която бе наел имота.

Ретроспективно погледнато, беше готов да признае, че е допуснал грешка. Тих глас в него му казваше, че напоследък прави доста грешки. Потният следобед, прекаран във въргалине из сламата на хамбара, не си заслужаваше и минималния риск от разкриването. Но давайки ѝ онова, което тя така страстно бе желала, утолявайки голямата ѝ жажда, той ѝ бе дал и достъп. Достъп до него и до онова, с което се занимаваше. Което на свой ред правеше напълно възможно да се „отбие“ някой ден, без да е поканена.

Беше благодарен, че има резе на плъзгащата се врата, но разбираше, че то може да бъде само временно препятствие.

Помисли си, че започва да проявява слабост, защото преди Вашингтон и Машхад беше прекарал две седмици със съветниците на Садр в Наджаф, а преди това седемнайсет седмици в погълнатия от страх Рамала. Ако на поне едно от тези две места му бяха имали доверие, щяха да му предложат жена. Оказа се обаче, че го толерират, но не го приемат за свой. Беше получил заслуженото признание покъсно, когато си замина и когато вече не представляваше заплаха за съответната организация.

И именно поради това, след пет месеца наложено въздържание, следобедът с посредничката му подейства като мехлем върху отворена рана.

А това на свой ред бе донесло сериозен риск за свободата и живота му. Покрила голото си тяло с меката слама на хамбара, тя бе говорила с нескривано презрение за своя съпруг. Беше разпознал нуждата в нея — нужда, която не можеше да бъде задоволена у дома ѝ.

Но ако той можеше да задоволи тази нужда, както бе направил, тази жена се превръщаше в заплаха за него.

Вандервееен прогони тези мисли. Стореното — сторено. Ако да желаеш жена бе проява на слабост, тогава това бе слабост, с която той бе готов да се примири.

Държеше в ръцете си меден кабел и, отново съсредоточен върху задачата, извика в съзнанието си електрическата схема. Единият край на кабела щеше да свърже батерията с клемите на еднополюсния ключ. Самата батерия щеше да бъде свързана в последния момент. Тепърва му предстоеше да уточни колко дълго може веригата да остане

затворена, преди батерията да се изтощи и да престане да подава нужните 12 волта. Но това щеше да получи отговор по-нататък.

От ключа двужилният кабел щеше да стигне до разтворения мобилен телефон, а от там до детонаторите. В момента обаче кабелът висеше отстрани на масата.

Вандервеен огледа оборудването си със задоволство. Сандъците, които бе освободил от терминала в Норфък, бяха добре скрити под сламата в хамбара, но не биваше да забравя любопитството на посредничката и досетливия си бивш командир.

Кийли... Вандервеен не се сецаше често за него. Беше открил обаче, че е присъствал на сцената на „Кенеди-Уорън“ малко преди експлозията. Колко по-удобно щеше да бъде, ако Кийли бе загинал тогава. Но Вандервеен не смяташе, че старият му „приятел“ представлява някаква заплаха за плановете му.

Знаеше обаче, че проблемът с участието на бившия му командир трябва да намери решение. Трудът му не биваше да бъде компрометиран, защото този труд, във всеки отделен момент, притежаваше неограничен потенциал да посее страх и да подхрани параноята, която разяждаше тъканта на американското общество.

Когато на 11 септември небостъргачите бяха рухнали в пепел, той се почувства като прероден. Обвиненията срещу всеки и всичко бяха продължили седмици след атаките, но организацията на Бин Ладен остана във фокуса на вниманието. И когато всичко се изясни и не бяха останали никакви съмнения, едва тогава Вандервеен потърси начин да разшири своите хоризонти.

И във времето на максимална опасност, когато всякакви нови доброволци биваха посрещани с подозрение, Вандервеен с лекота се вмъкна в организацията, защото омразата, която изпитваше към втората си родина, не можеше да бъде симулирана и защото тя бе омраза, останала неудовлетворена дори след смъртта на три хиляди американци.

Той леко докосна с нагорещения връх на поялника механичния контакт на еднополюсния ключ. В окончателния си вариант двужилният кабел щеше да образува паралелна верига. Трябваше да провери тока, който щеше да протече през всеки детонатор, защото знаеше, че един детонатор изисква за нормалното си задействане ток от 2 до 10 ампера. Напрежението нямаше да бъде проблем, понеже бе

единственият общ параметър на съставената от него схема. Беше се спрял на четири детонатора — един бе напълно достатъчен, но той не искаше да рискува несработване заради някакъв непредвидим дефект.

Продължи да работи и след полунощ — ръцете му се движеха уверено и устройството постепенно добиваше форма. Само преди шест месеца това бе мечта. Преди четири месеца се бе появила идея. Преди два месеца имаше работен план. Сега вече бе реалност. Кабелът под пръстите му бе топъл и се подчиняваше на замисъла му — замисъл, за който бе убеден, че ще сработи както трябва. Но това щеше да отнеме дни, през които много неща можеха да се объркат.

Норт пръв напусна паркинга — калният му джип изскочи на Мил Роуд и с недвусмисленото изсвистяване на гуми взе острия десен завой към Айзенхауер Авеню. Райън изчака Наоми да седне отпред до него и завъртя ключа на запалването. Напуснаха паркинга, оставяйки следи от гумите си — Райън в максимална степен се възползва от шестте скорости на колата, а двигателят одобрително изръмжа. Първоначално се насочи на юг, по „Хънтингтън“, до сливането с шосе 1. После обърна към магистралата „Джеферсън Дейвис Мемориал“, по която изминаха няколко мили, в посока Вашингтон.

— Какво означаваше това, Райън? — обърна се тя към него. Очите ѝ гневно блестяха, а бузите ѝ бяха поруменели.

— Трябваша ни резултати, Наоми. Така, както ти го бе планирала, нямаше да стане...

— И откъде си сигурен в това? — повиши глас тя. — Даде ли на плана ми възможност да сработи?

— Получих каквото ми трябваше, Наоми. Елгин каза името. Взел е товарителницата от терминала, понеже е искал да разполага с някаква улика, просто за всеки случай. Няма е представа колко дебела може да стане цялата работа. Името било за подsigуряване, ей така.

— И как го убеди да ти го каже?

— Това не е важно. Второто име в тази липсваща товарителница е Джордж Сараф. Съдейки по фамилията, допускам, че става дума за една от самоличностите на Майкъл Шакиб. Не е пряка улика към Уил Вандервееен, но все пак е нещо.

— Как получи името, Райън?

Над града отново се сипеше лек дъждец — намек за буреносната система, задържала се над централните райони на Вирджиния. За щастие по магистралата имаше малко коли. В далечината вече се белееха характерните маркери на националното гробище Арлингтън.

Райън се обърна към нея, знаеше, че няма да го остави на мира, докато не ѝ каже онова, което очаква да чуе. И без това скоро щеше да го научи.

— С бой, Наоми.

Очите ѝ се разшириха, но тя не каза нито дума. Наистина бе очаквала да чуе точно това.

Възцари се дълго мълчание. Тя се отпусна в седалката си, предполагаше, че това е всичко. Изненада се, когато той продължи:

— Но въпреки боя той отказваше да говори, представяш ли си? Когато имаш работа с твар като Елгин, си мислиш, че ще е лесно, но понякога те чака изненада. Понякога те изненадват дори себе си... — Райън си казваше да млъкне, да ѝ спести подробностите, но думите му излизаха сами: — Разполагах само с няколко минути, Наоми. А ситуацията беше патова. Знаеш го ти, знам го и аз. В Лангли ме чакат купища документи, теб — предполагам дори повече, но седенето зад бюро няма как да ни заведе до Вандервеен.

В гласа му се долавяше напрежение. Тя се обърна към прозореца, но той не беше свършил. Бръкна между гърба си и топлата кожа на седалката и извади оттам ножа с дръжката напред.

— Искаше да знаеш, нали? Сама ме попита... Ето, Наоми. Така изтръгнах името от него.

Тя се отдръпна от оръжието, но някакво странно любопитство надделя в нея и ръката ѝ сама се протегна да го вземе. Райън бе демонтирал дървената дръжка, вероятно за да се отърве от нитовете, които щяха да задействат детекторите на метал на входа на затвора. За да стане оръжието използваемо, бе намотал изолирбанд на мястото на дръжката. Гладката тъмна повърхност блестеше влажна от потта.

Тя го завъртя в ръката си и светлината от пробягващите край тях улични стълбове се отрази и я заслепи.

Тогава видя на ръката си червена следа.

Ножът падна, отскочи от седалката и се спря в краката ѝ.

— Трябваше да го убедя, Наоми. Трябваше да му покажа, че говоря сериозно. Това беше единственият начин. Наоми...?

— Откарай ме у дома, Райън. — Думите ѝ се видяха слаби и жалки. Усещаше се малка и жалка. Кръвта по дланта ѝ беше лепкава и тя се огледа отчаяно, но не видя нищо, с което да я избърше.

Той не можеше да види нито ръката, нито лицето ѝ в тъмнината на купето. Поколеба се, несигурен как да реагира.

— Имам нужда от теб, за да предприемеш нещо, Наоми. Аз вероятно ще бъда изваден от обръщение, когато Харпър...

— Знам. — Прозвуча като шепот. Изрита оръжието и успя да го натика под седалката, за да не го вижда. — Просто ме откарай у дома.

Тя живееше на улица с близко разположени къщи — невъодушевяващи въображението сгради с рушащи се тухлени фасади и носещи следите на времето елементи в джорджиански стил. Когато тежката лимузина спря до тротоара, тя бързо отвори вратата и слезе, без да каже дума. Райън я проследи с поглед как изтичва в дъждовната пелена и изчезва в дома си. На лицето му бе изписана смесица от емоции.

Вярваше, че ѝ е показал нещо ново — не че бе горд с него. Мислеше, че това ще я направи по-силна и в крайна сметка по-умна, но трупането на опит винаги се заплащаше — каквото и да бе научила за неговото минало, никога нямаше да го погледне със същите очи. Мисълта, че е паднал в очите ѝ, го дразнеше — драскаше по емоциите му като шкурка по изгоряла от слънцето кожа и той се запита защо се дразни, след като се познаваха от по-малко от месец.

Гневът продължаваше да го яде, когато насочи беемвето към сърцето на града. Вдигна мобилния си телефон от седалката до него и набра по памет номера. Кати отговори на първото позвъняване.

— Ало? — По някаква причина не използваша често мобилните си телефони за връзка. Затова не се изненада, че не го позна по номера, който със сигурност се бе изписал на индикацията на телефона ѝ.

— Кати... Райън е.

— Ей...! Господи, толкова се тревожеш. Кога се прибиращ? Умирам от глад, така че бихме могли да...

— Слушай... искам да си събереш нещата и веднага да напуснеш хотела!

Настойчивостта в гласа му бе повече от ясна, но тя все пак попита:

— Защо? Аз трябва да...

— Не задавай въпроси, Кати! Ще ти обясня по-късно. Събери си нещата и тръгвай, окей? Важно е.

Настъпи продължително мълчание. Когато накрая проговори, в тона ѝ се долавяше примирение.

— Къде ще се видим?

— Не мога да спра пред хотела. Завий наляво, след като излезеш, и извърви пеша три пресечки. Вземи само най-необходимото. Ще купим всичко друго.

— Не искам да купуваш нищо, Райън. Искам да ми кажеш какво става. Чакам те тук цял ден, а ти...

— Ще ти обясня по-късно, обещавам. Петнайсет минути, разбра ли ме?

Той затвори телефона, без да изчаква реакцията ѝ, и се изруга, когато осъзна, че е прекъснал най-безцеремонно разговора.

Нямаше представа до каква степен може да се изостри ситуацията. Стаята в „Хей Адамс“ беше резервирана на негово име и той знаеше, че след като надушеха станалото, репортерите щяха да позвънят във всички местни хотели, за да обезпечат храна за ранните издания и ТВ-новини. Не искаше да вижда името си, а още по-малко лицето си, по телевизията и не искаше да подлага Кати на същото унижение. Лангли можеше да предостави известно убежище, но той още не бе готов да се изправи срещу Харпър, нито имаше нерви да слуша обвиненията му. Нуждаеше се от време да формулира думите си и да подготви адекватно обяснение за случилото се във федералния затвор.

Цената бе едно име, но името не даваше гаранции. И в конкретния случай той не бе сигурен, че то може да му помогне да спаси краткотрайната си кариера в Централното разузнавателно управление.

Не че имаше нещо против — бе дал на Кати обещание и възнамеряваше да удържи на думата си.

През дъждовната пелена в далечината се показва сияйната фасада на „Хей Адамс“. Надяваше се Кати да е успяла да намери шлифер в малкия магазин във фойето, но знаеше, че това ни най-малко нямаше

да му помогне. Дали ще е суха, или мокра до кости, със сигурност го чакаше горещ спор.

Без да мисли какво прави, той извади ножа изпод седалката и го напъха под постелката под краката си. Наоми Хармай, макар да бе подготвена от всеки друг, бе станала на два пъти свидетел на смърт чрез насилие през последния месец. В случая със Стивън Грей смъртта бе просто необходима. Но ако това беше убийство, то беше обяснимо, дори оправдано. Онова, за което нямаше логично обяснение, бе безсмислената смърт сред отломките на „Кенеди-Уорън“, която бе станала свидетел.

Сега Райън не можеше да направи нищо за нея — тя бе докоснала студения грапав ръб на реалността и след време сама щеше да изплува или да потъне. Помисли си, че е видял в нея силата да загърби тези неща, да ги изтласка от съзнанието си и да продължа със задачите си.

Ако можеше да ѝ го спести изобщо, щеше да бъде най-доволният човек на света.

Най-много от всичко сега желаше да не се налага Кати да преживява същото. Именно затова я бе накарал да напусне хотела и пак поради същата причина бе скрил ножа от погледа ѝ. Бе се държал твърдо с нея, но го направи от страх, че един ден може да ѝ се наложи да носи същото бреме... година след година, докато то не смаже и духа, и живота ѝ.

Би дал всичко, за да запази невинността ѝ.

Никога не би си позволил да изрече тези неща пред нея — не беше в природата му, а и думите му биха се получили неловки и грешни.

И все пак се надяваше, че тя го усеща. Надяваше се, че го чувства. За него имаше само едно нещо, което стоеше над всичко, и скоро Кати щеше да бъде това единствено нещо. И когато този ден най-сетне дойдеше, той знаеше, че ще може да сложи край на миналото си.

26.

Вашингтон, окръг Колумбия — Лангли

Трябваше да отдели един ден за пътуване до Вашингтон, за да огледа маршрута и да обмисли възможностите.

Днешният бе прекрасен за целта. Бягство от надвисналите над централна Вирджиния облаци, спасение от еднообразните изчисления и затъпяващата работа с поялника. Взе последната си придобивка — четиригодишен мотоциклет „Хонда“, модел „VT1100 Шедоу“, изцяло хром и блестящ металик. Предпочиташе да не използва вана, ако не бе абсолютно наложително. Ако влезеше с негов центъра на града и го спряха за някакво нарушение, колата щеше да стане безполезна за него.

Подкара по междущатска магистрала I-95, отби на изход 170 и навлезе в западната част на Александрия. Пресече Потомак, която хвърляше отблясъци по лъскавите извивки на мотора му.

Междущатска магистрала 95 в по-голямата си част представлява привидно безкрайна отсечка прав път, обграден с извисяващи се борове. Изкушаваше се да даде газ и да се наслади на скоростта, но имаше необичайно масирано полицейско присъствие, а в небето кръжеше полицейски самолет „Чесна 182с“. Въпреки това самото излизане на открито бе истинско облекчение след теснотата на хамбара.

Зави по шосе 50, известно още и като Ню Йорк Авеню. Напусна окръг Принц Джордж и навлезе в Квартал Анакокия, продължавайки на запад по югоизточния край на окръг Колумбия. Когато пред него се появи силуетът на вашингтонския Конвеншън Сентър, зави по 7-а улица и ревът на хондата раздра утринния въздух и събуди за живот няколко още сънени туристи. Усмихна се на стреснатите им изражения, докато прекосяваше с по-ниска скорост „Индипендънс“. После си позволи да огледа пътя.

Гледката не събуди в него никакви емоции. Боклуците отдавна бяха разчистени, а обгорелите останки на леките коли в момента се

намираха в излязъл от обръщение авио-хангар в Дълес, където екипи на криминолози от ФБР и специалисти на Националната комисия за безопасност на транспорта продължаваха да стържат почернените отломки в напразно търсене на улики.

Интересът на Вандервеен не бе нищо повече от този на любопитен мотоциклетист, обърнал глава, за да огледа пътна катастрофа. Той извърна поглед от сцената дори преди да навлезе в онзи участък от пътя, където безкрайна върволица от коли се движеше на талози, а изнервените шофьори не спираха да натискат клаксоните.

Пристанището за яхти „Гангпланк Марина“ се простира от моста „Франсис Кейс Мемориал Бридж“ до Уотър Стрийт. От другата страна на канала се виждаше ниско окосената трева и пъстроцветните знамена на „Ист Потомак Голф К्लъб“. Самото пристанище, в което имаше стоянки за 310 яхти — почти винаги запълнени, — се намиреше в сянката на каменния обелиск „Вашингтон Монумент“.

В пристанището акостираха най-различни морски съдове: от 9-метровите „Бостън Уейлър“, през дизеловите „Каталина“ и по-малките катамарани и платноходки, до 18-метрови „Феърлайн Скуадрон“ изцяло от фибростъкло — една от най-големите яхти, които пристанището може да приеме.

Но този ден една яхта се открояваше от всички и именно тя прикова вниманието на Вандервеен, който лениво се разхождаше по пешеходната алея покрай пристанището, като заобикаляше малките групи туристи, но внимаваше да не се приближава много до самите места за акостиране. „Секвоя“ бе малко по-дълга от 30 метра, а по-голямата част от главната ѝ палуба, включително лоцманската кабина, бяха скрити под облицовка от тик и стъкло. Вандервеен я виждаше за пръв път, но знаеше историята ѝ. Знаеше, че Никсън е плавал 98 пъти по Потомак с президентската яхта и че това е мястото на паметните срещи на Айзенхауер с Чърчил и фелдмаршал Монтгомъри в навечерието на Втората световна война. Освен това знаеше, че „Секвоя“ е продадена на частно лице от президента Картър през 1977 г., след което останала в корабостроителница, където през следващите няколко години състоянието ѝ постепенно се влошавало, докато през 1984 започнала реставрацията ѝ.

Собственост на „Секвоя Президентшъл Груп“, яхтата бе достъпна за чартъри, но използването от президента или вицепрезидента беше с приоритет пред заявки от частни лица.

Уил Вандервееен знаеше всичко това, така както знаеше, че президентът Бренеман вече е резервирал „Секвоя“ за 26 ноември чрез Бюрото за обществени прояви към Белия дом.

Първоначалната му информация за Бренеман бе много по-малка, отколкото тази за яхтата, затова се чудеше защо президентът би искал да плава из ледените води на Потомак по това време на годината. Едва по-късно откри — след като прекара известно време в отдела с микрофишове на Ричмъндската окръжна библиотека, — че Бренеман е страстен яхтсмен и горд собственик на едномачтов платноход клас „Томасон“, намиращ се на док в Бостънското пристанище.

Вандервееен предположи, че италианският и френският държавник няма да изпитат особено удоволствие от брулеция над Потомак леден вятър. Усмихна се на образа, който изниква в съзнанието му при тази мисъл, и изучаващо огледа „Секвоя“ през кацналите на носа му очила „Рей-Бан“. Лицето му бе скрито под козирката на избеляло бейзболно кепе. В един момент даже бе обмислял възможността за атака срещу президентската яхта. Тя можеше да бъде извършена лесно с една-единствена подводна мина, като например шведската „Рокан“ — беше виждал експлозивното устройство да бъде ефективно използвано в Ормузкия проток и на други места. Знаеше, че Сикрет Сървис не разполагат с протокол за противодействие срещу подобна заплаха и че като привърже стоманения корпус на мината за котвата ще намали допълнително акустичния ѝ профил и по този начин ще се противопостави на остарялото им противоминно оборудване.

В същото време нямаше никакво доверие в чувствителните електронни компоненти на мината и не желаше да залага на надеждността на дистанционно устройство, което не е проектирал самолично. Неговото отдавнашно верую беше „простотата означава успех“. Можеше да бъде сигурен в успеха на начинанието си само като намалеше броя на компонентите и като неколkokратно провери възпламенителната система.

Освен това престоят на крайбрежието го изнервяше. Това място можеше да бъде напуснато по малко на брой пътища, които с лекота

можеха да бъдат контролирани от десетина агенти на Сикрет Сървис, а те несъмнено щяха да бъдат в готовност да затворят периметъра в случай на атака. Мисълта да бъде обграден от федерални агенти му се струваше непоносима, та дори и срещу шанса да види как „Секвоя“ потъва на дъното на Потомак. Дори да оцелееше след подобна „среща“, вероятността да прекара години наред във федерален затвор не си заслужаваше няколкото седмици национално страдание.

Не, определено предпочиташе да запази живота си. С над 1300 килограма „Семтекс-Н“, стратегически поставени на пътя на автоколоната, оцеляването му бе възможно, а успехът — почти гарантиран.

Върна се при хондата, яхна коженото седло и завъртя ключа на запалването. Включи на скорост, подаде газ и полетя по 7-а на север, към Пенсилвания авеню. Имаше още много неща, които трябваше да види и проучи, преди да напусне града.

— По дяволите, не мога да повярвам, ти ми причиняваш това, Райън. Не мога да ти опиша на какво ме направи Андрюс заради изпълненията ти в Александрия. Знаеш ли как ги нарече? „Незащитими“. И използва тази дума поне десет пъти. Ти чу ли ме, като ти казвах да не оставяш по него нито следа? Чу ли ме, питам?

За пореден път Райън седеше срещу Харпър и за пореден път разговорът се развиваше по възможно най-лошия начин.

Този път обаче той реши да атакува. Така или иначе нямаше какво чак толкова да губи.

— Готов съм да се махна, при това с желание, Джон. Вече ти казах, че искам да приключа, но съм твоят...

— Какво? — Но по устните му играеше мрачна усмивка. — Моят какво си...? Единственият ми шанс да се добера до Вандервеен? Това ли смяташе да кажеш? Защото директорът вече не вярва в това и, честно казано, дори аз не съм толкова сигурен.

— Само че никой друг не е успял да направи нищо...

— И също така никой друг не е застрелвал на чужда земя добре известен бизнесмен, Кийли. Никой друг не е нападал затворник във федерален арест. Всеки път, когато ти казвам да правиш нещата по-

дискретно, ти превръщаш иначе простата операция в шибан спектакъл!

Райън реши, че този път наистина е прекалил, защото Харпър използва фамилното му име. Това се случваше доста рядко. Затова, забравил за предпазливостта, той продължи да атакува:

— А деветдесет и двамата мъртви на Кънектикът Авеню, Джон? Осем агенти на Сикрет Сървис и един американски сенатор също са мъртви. Това как ще го наречеш?

— Причината е, че ние не играем по техните правила, Райън, ние сме по-човечни от тях...

— Губим точно защото не играем по техните шибани правила — изстреля той в отговор.

Настъпи продължителна тишина, двамата се гледаха от двете страни на писалището и всеки чакаше гневът у другия да утихне.

— Не правиш нищо, за да облекчиш работата ми Райън — беше последният удар и заместник-директорът имаше право, думата да остане у него. — Предполагам се чудиш как така подробностите относно твоето „посещение“ още не са залели страниците на „Вашингтон Пост“?

— Мина ми тази мисъл.

— Сключихме сделка с Елгин. Пълен имунитет, заповядан най-отгоре. — Райън настръхна, но Харпър вдигна ръка, за да спре изблика му. — Недей, ти нямаш думата, понеже си първопричината. Главният прокурор изпрати офертата направо до Елгин, понеже адвокатката... Срегнахте ли се с нея? — Кратко изразително поклащане на глава. — Е, адвокатката се оказа не коя да е. Тя умираше от желание да предпочете публичността пред сделката за имунитета, но Елгин — колкото и да е тъп — направи правилния избор. Уведоми я, че ще я уволни, ако наруши условията, а това щеше да се отрази на Харис по-зле от това клиентът ѝ да излезе на свобода чист като сълза... С други думи, Райън, имахме голям късмет. И нека те осведомя, че Харис беше лесната част — проблемът бе да убедим началника на смяната, че ще е най-добре, ако престане да настоява да стане както му се иска. Но понеже и той няма интерес от публичността, това се оказа още веднъж в наша полза. Единствено — и аз държа да обърнеш особено внимание на този момент — Харпър удари с показалеца по плота на писалището — единствено защото разполагаме с нещо за Елгин, ти в този момент

си на мястото, на което седиш. Без този коз в ръцете ни, с теб щеше да е свършено. Но ти правиш за мен много трудно, практически невъзможно да ти пазя гърба, разбери го най-сетне. Да, признавам, разполагаш с име. Име, което се различава от паспорта, използван във Валенсия. Ще повтора — признавам това. Надявай се обаче тази информация да се окаже златна... Повярвай ми — завърши с крива гримаса Харпър, — сега това е най-важното за теб, приятелю.

Наоми Хармай се подпираше на третия черен събърбън, зъзнейки под бледото слънце въпреки късото двуредно палто. Беше силно раздражена — факт, повече от очевиден за присъстващия отговорен агент. Беше попитала Харпър дали не може да задържат нещата в Управлението — не, беше го умолявала да стане така, — но той бе измънкал нещо от рода на „има натиск да сътрудничим“, в резултат на което тя сега бе извън играта. Макар да се бе оказала сред първите на сцената, ѝ заявиха — при това съвсем недвусмислено, — че е включена само от професионална любезност.

И сега слушаше баналните разговори на агентите около нея и тракането на автоматичните оръжия, докато членовете на групата за освобождаване на заложници разтоварваха екипировката си и навличаха тежките бронезилетки.

Стресна я гърмът на мотоциклет, носещ се по шосето покрай паркинга. Обърна се към шума, но бе заслепена от светлината, отразяваща се в хромираните тръби и ярката синя боя. Присви очи, за да разгледа машината по-добре, но се сепна от тежката ръка, отпуснала се върху рамото ѝ.

— Двайсетина минути, не повече — съобщи мъжки глас.

Обърна се и видя Бил Грийн, заместникът на Люк Хендрикс, изпратен от вашингтонското поделение на ФБР.

— И какво точно очакваш да се случи?

— Заповед за обиск — отговори ѝ той. — Току-що приключих разговора с един от хората ми в съда. Оказва се, че съдийката не е много ентузиазизирана от начина, по който сте изровили информацията. Разговаряла е надълго и нашироко с Алекс Харис, което донякъде е помогнало...

— Мислиш, че нарочно протака?

— Е, не е толкова трудно да се досетиш. Но понеже така или иначе нямаме друг избор, стоим тук и чакаме блага вест.

— Шефе... — Двата се обърнаха към приближаващия се агент. Беше един от добре облечените „пауни“ на Грийн. Той подаде на отговорния оперативен агент тънка жълта папка. — Току-що донесоха това от съда.

Наоми нетърпеливо изчака Грийн да прелисти съдържанието.

— Е...?

Той вдигна поглед и я озари с белозъбата си усмивка.

— Можем да действваме. — И преди да е успяла да реагира, той вече тичаше към колата, издавайки заповеди до командира на отряда, след което ѝ извика през рамо: — Избери си кола. Може да чакаш на тротоара, Хармай, защото групите са окомплектовани. Така че стой настрана, ясно ли е?

Не изчака отговора ѝ. Тя ядно изгледа гърба му, докато той се качваше в челната кола, която потегли на скорост от паркинга.

Откри свободно място — ако изобщо можеше да се нарече така — едва в последната кола и се притисна между двама потни командоси и купищата им екипировка. Събърбънът се стрелна от 7-а към D-улица, а Наоми трябваше да търпи болезнено забития в коляното ѝ сгъваем приклад на автомата MP-5A3. За пореден път прокле наум Райън Кийли, задето я бе въвлякъл в тази ситуация.

Жилищната сграда на улица D^[1] бе невзрачна. Фасадата изглеждаше достатъчно внушителна за четириетажна тухлена сграда. Изтъркани каменни стъпала водеха към стара масивна дъбова врата. Щом мина през нея обаче, миризмата я удари. Вонята бе отровна комбинация от различни кухни, проникваща под прага на затворените врати на апартаментите и просмукала се в мръсните стени, комбинирана с киселите изпарения на разлята бира и съдържанието на бебешки пелени. Тя едва не повърна и се овладя, като започна да диша често и плитко през устата. Огледа се и видя, че и другите оправят същото.

Над всичко се носеха пронизителният плач на дете и оглушителните ругатни на корейското семейство, обитаващо най-горния апартамент.

Наоми изостана нарочно зад Грийн и командосите, които бързо изтичаха към първата стълбищна площадка. Бяха й дали плосък 9-милиметров пистолет, който се клатеше в кобур на хълбока й.

— Как ще влязат? — попита тя Грийн, когато го настигна.

— Зависи какво ще чуят. Ако доловят някакъв шум, ще стрелят в ключалката. Ако е тихо, ще използват тарана. — Тя кимна и се отправи напред, но той се пресегна и я хвана за рамото. — Почакай, нека заемат позиция. — Отговорният агент се вслуша в нещо, което съобщиха в слушалката му, после отново се обърна към Наоми: — Окей, качваме се. Стой зад мен.

В тесния апартамент на петия етаж Абдула Азиз ал Маруб напрегнато наблюдаваше изкачването по стълбите на последните двама агенти. Щом бе писано да се случи по време на неговата смяна, поне бе доволен, че става рано, преди да го налегне еднообразието на работата. След по-малко от час гърбът вече щеше да го боли, а клепачите му щяха да натежат. И като нищо можеше да пропусне появата им.

Замисли се колко лесно бе убедил домоуправителката на сградата през 1998, когато предшествениците им се установиха в града. Бяха достатъчни няколко двайсетдоларови банкноти, за да получат разрешението й, и камерата бе монтирана същия ден. Бяха я сложили над напречната греда в отвора на вратата, което осигуряваше отлична видимост към всички влизаци и излизаци от сградата. Вярно, нямаше звук — единствено видео кабелът свързваше камерата с 20-инчовия монитор пред него, — но той много добре знаеше кои са тези хора и защо са тук.

Обади се на Дараби, без да откъсва поглед от монитора.

Наоми се изкачи на петия етаж и видя, че командосите вече са заели позиции. Остана зад Грийн — и без това усещаше пулса си в гърлото.

Един от мъжете извади фиброоптичен кабел от раницата си и като държеше в едната си ръка миниатюрния видеомонитор, коленичи

и плъзна малката камера под евтината дървена врата на апартамент 5-А.

Вандервееен се намираше на 12-а улица и караше на юг, когато мобилният телефон в джоба на якето му завибрира. Той отби до тротоара и веднага отговори на обаждането. Един-единствен човек знаеше този номер и тя бе инструктирана да не се обажда, освен в случай на кризисна ситуация.

— Да?

— Слушай внимателно, защото не разполагам с много време. Властите са пред вратата ми.

— Колко са?

— Седмина. Петима са тежковъоръжени.

Опита се да запази хладнокръвие въпреки факта, че тази жена лично бе превеждала нужните пари в банковата му сметка и следователно знаеше името, което той използваше в момента.

— Какво смяташ да правиш?

— Не се безпокой, няма да мога им кажа каквото и да е било. Това място е чисто. Почти приключихме с изтриването на дисковете.

— А телефонът...? Могат да проследят...

— Телефонът е клониран. Повярвай ми, няма за какво да се безпокоиш — теб нищо не те застрашава. Правя това от дълго време. Разполагаш ли с достатъчно средства?

— Вече съм набавил почти всичко, от което имам нужда, а има пари за остатък. — Той направи къса пауза. — Значи, дотук бяхме...

— Опасявам се, че е така. Успех.

Фатима Дараби натисна бутона за край на разговора, без да чака отговор. Ръцете ѝ трепереха, когато изтриваше списъка с телефонните номера. Знаеше, че може да се стигне до тук, но честно казано, не бе очаквала най-лошото. Но то се беше случило и тя бе готова да изпълни своя дълг. Започваше да губи самообладание и се запита дали и брат ѝ е почувствал същото, докато самолетът му е паднал към Атлантика. Маруб влезе при нея от спалнята с автомат в ръцете и тя вдигна поглед:

— Свърши ли?

Той кимна. Дараби посегна към своето оръжие.

Без да се обръща към колегите си, клекналият пред вратата командос вдигна един пръст, след това втори. Неочаквано очите му, вперени в малкия екран, се разшириха. Наоми се бе наклонила към командващ агент, когато през тънката врата проникна автоматен откос. Първите куршуми улучиха командоса в гърдите и го отхвърлиха назад върху мръсните плочки. В следващия миг въоръженият отряд отговори на огъня.

Хармай се хвърли на пода. Задърпа с лявата си ръка дръжката на пистолета, после се усети и започна да опипва за каишката, която го закопчаваше в кобура. Вратата пред падналия командос бе вече на решето, както и стената срещу нея. Командосите приведени търсеха прикритие, но трима бяха улучени, преди да успеят да се изтеглят от линията на огъня. Бил Грийн лежеше до нея на площадката, но устата му бързо се пълнеше с кръв. Лицето му бе застинало в маска на изумление. Наоми с ужас забеляза, че бронезилетката му е разкъсана от поне дузина куршуми.

В този парализиращ момент сърцето ѝ бе стиснато в юмрука на страха. Тя задиша тежко и обречено затвори очи. Чуваше писъка на куршумите, които се забиваха в тухлената стена на сантиметри над главата ѝ. Улучените командоси крещяха от болка, а един от терористите обсипа стълбищния коридор с нов пълнител куршуми.

Двамата оцелели агенти се окопитиха и, прикривайки се взаимно, успяха да хвърлят зашеметяваща граната през зейналата дупка във вратата на апартамента. Наоми само усети през затворените си клепачи блясъка, но мощният гръм на гранатата я остави в несвяст и тя не видя как командосите изчезват във вътрешността на апартамента.

Седнал на хондата до пътя, Вандервеен гледаше с невиждащ поглед преминаващия трафик. Лицето му бе безизразно, но мислите в главата му се гонеха.

Това бе краят. Въпреки думите на жената, той знаеше, че тя все нещо е пропуснала — това бе просто неизбежно. А и в крайна сметка бяха успели да я открият. Той разполагаше с втори комплект

документи, за които тя дори не подозираше — комплект, с който никога не се разделяше. Вече ги бе използвал и се нуждаеше от тях за 26-и, но те можеха да му послужат и сега, макар и по съвсем различен повод. Националното летище бе от другата страна на моста, на няколко километра в южна посока. От там можеше да стигне до кое да е международно летище и да напусне страната в рамките на не повече от два часа.

Но после какво...? Имаше някои правила, с които не можеше да не се съобразява. Тръгнеше ли си сега, в организацията нямаше да има място за него... това бе абсолютно сигурно. А иранците щяха да бъдат най-голямата заплаха. Възможно бе да се отнесат с разбиране, но много по-вероятно бе да преценят, че е провалил прикритието на жената. По един или друг начин собственото му бъдеще вече бе неразривно свързано с изхода на операцията.

Но по-важно от всички тези съображения бе личното му желание да доведе нещата до край. Дълги години бе изпитвал перверзно наслаждение от това, че омразната му страна сама му дава в ръцете оръжието на собственото си унищожение. Не беше никак лесно да имитира лоялност, особено в началото, когато се налагаше да живее в ужасни казармени помещения и да се храни заедно с колегите си. Когато най-сетне се появи в Сирия, вече живееше с една мисъл в главата: да причини на колкото може повече от тях същата болка, която го изяждаше отвътре. Онова, което го чакаше в онзи хамбар на Чембърлейн Роуд, само след няколко дни щеше да го доближи до тази цел. Не можеше, нямаше начин да пропусне тази възможност сега.

Смътно долавяше надигания се гняв. Трябваше да го потисне — той не можеше да му помогне, — но оставаше въпросът как изобщо се е стигнало до тук. Очевидно бе, че не знаят банковата му сметка — онази, която бе използвал за къщата и за вана, — иначе щяха да го склепят във Вирджиния. Следователно е станало отвън... Шакиб? Ако е знаел адреса на конспиративната квартира, това би обяснило провала. Но вече нямаше начин да се разбере, защото Шакиб бе мъртъв — пръснат на парчета в „Кенеди-Уорън“, пред очите на Райън Кийли.

Лицето на Вандервеен не трепна при спомена за Кийли. Не изпитваше никакво съмнение, че бившият му командир има нещо общо със зловещия развой на събитията. Беше достатъчно лошо, че

този човек бе имал дързостта да оцелее след онзи изстрел в Сирия, а ето че сега пак поставяше късмета си на изпитание.

Погледът му проблесна. Щом Кийли искаше да се забърква, така да бъде. Вандервеен яхна хондата си и се вля в трафика.

Когато дойде на себе си, Наоми видя, че е сама в коридора. Изправи се и се увери, че не е ранена. Изпита облекчение — по някакво чудо бе останала непокътната. Тръгна с подгъващи се крака към разрушения апартамент, но когато стигна до вратата, двамата оцелели командоси изскочиха през нея и без да ѝ обръщат внимание, заговориха в микрофоните пред устата си.

— Център, тук е Алфа-4. Има четирима ранени. Спешно е нужна медицинска помощ.

Наоми влезе в епицентъра на опустошението и плъзна пистолета си в кобура. Евтината мебелировка вътре бе на трески, посипани по мокета заедно с парчета натрошено стъкло. Единият от терористите лежеше на пода с разперени ръце и крака. В гърлото ѝ заседна кисела буца, когато видя какво е останало от лицето му. Веднага извърна поглед и си наложи да поеме няколко бързи вдишвания. Зад гърба ѝ продължаваха да се разнасят гласове:

— Център, корекция — петима поразени, повтарям — петима. Двамата „танго^[2]“ са извън играта. Потвърдете изпращането на линейка.

Наоми влезе в една от спалните, долавяйки далечния вой на сирени. Стаята бе почти необзаведена — имаше само надупчено от куршумите бюро и нещо, което приличаше на останките на лаптоп.

Фатима Дараби седеше подпряна на стената, до която се бе свлякла. Тялото ѝ бе смазано, но съзнанието още не я напускаше. Отвори уста, за да вдиша. През пелената на бързо спускащия се около нея мрак видя как замаяна жена с блуждаещ поглед влиза в стаята.

Дараби отмести немошно очи към пистолета. Единият от командосите го бе ритнал така, че да не може да го стигне лесно, като преди това заби поне пет куршума в гърдите ѝ. Щеше да се наложи да

се протегне, но друго не ѝ оставаше. Тялото ѝ умираше, но омразата, която я бе движила през целия ѝ живот, бе все така силна.

Наоми разглеждаше бюрото, когато долови някакво раздвижване зад себе си. Обърна се и видя подпряното на стената тяло. Сметна, че ѝ се е сторило... но тогава видя клепачите да потрепват. После — колкото и невероятно да изглеждаше — жената протегна ръка към пистолета „Макаров“, на няколко стъпки от нея. От бързане да се погрижат за тежко ранените си другари, командосите явно бяха сметнали, че жената е мъртва. Но тя не беше, поне не още. Взе пистолета и го вдигна към Наоми, която трескаво посегна за своя пистолет.

Но закъсня. Умиращата терористка вече натискаше спусъка...

Телефонният автомат се намираше в другия край на паркинга, заслонен от фасадата на магазина с редица изтърбушени коли. Стойката му сякаш изникваше от малък хълм отпадъци и цигарени фасове. Металните му части бяха очукани и надраскани, а телефонният указател беше откъснат от металната си верига явно преди много време.

Но Вандервееен нямаше нужда от указател — номерът бе отдавна запечатан в ума му. Това беше последната му задача в града. Не можеше да позвъни нито от мобилния си телефон, а още по-малко от телефона в наетата къща във Вирджиния. Не можеше да рискува и на пристаните, защото съществуваше шанс обаждането да бъде трасирано обратно до там. Вдигна слушалката и набра номера.

— Ало, вие се свързахте с Асоциацията на американските ветерани от армията. Аз съм Пам. С какво мога да ви помогна?

— Здравей, Пам. Казвам се Райън Кийли. Член съм на вашата организация и получавам бюлетина ви... имам предвид „Рейнджър Реджистър“. Напоследък обаче спряха да ми го носят. Преместих се наскоро и предполагам, че имате новия ми адрес.

Подходът му съдържаше минимален риск. Тя можеше да го попита за номера на социалната му осигуровка, предишния адрес,

датата на раждане... много неща, които не знаеше. Ако го направеше, той просто щеше да затвори и щеше да търси друг начин.

— Какъв е новият ви адрес, г-н Кийли?

Въздъхна с облекчение.

— Манор Драйв 1662, Спрингфийлд, Илинойс. — И ѝ даде пощенския код. — Не съм съвсем сигурен дали ви го изпратих. С този адрес ли разполагате?

Чу в слушалката тракането на клавиатура.

— Не, господине, това, което имаме за вас, е Вилидж Крийк Роуд 1334, Кейп Елизабет, Мейн. Няма нищо, сега ще го променя.

— Много съм ви благодарен.

— Има ли друго, което бих могла да направя за вас?

Вандервеен вдигна поглед с досада. Няколко линейки минаваха на скорост покрай него, понесли се по магистралата „Дуайт Айзенхауер“, и той едва чуваше гласа ѝ над воя на сирените им.

— Не, това е всичко.

— Приятен ден, господине.

Вандервеен постави слушалката на вилката и се върна при хондата си. Помнеше Кийли като човек с несравнима лоялност към поделенията, в които бе служил. И понеже бе служил в няколко такива, беше се наложило да направи доста телефонни обаждания. Не доста, а направо много. Всъщност почти се бе отказал, когато идеята най-сетне го осени.

В момент на прозрение си спомни, че веднъж Кийли бе отишъл при командващия генерал в Браг с идея за набиране на средства за Мемориална фондация на рейнджърите. Този спомен го отведе до ААВА — една от водещите организации, оглавявана от бивши рейнджъри.

Вандервеен беше много доволен, когато пресичаше моста „Франсис Кейс Мемориал Бридж“, оставяйки зад гърба си тъмните очертания на вашингтонските небостъргачи. Беше взел решение — щеше да продължи. Не бе стигнал толкова далече с толкова усилия, за да захвърли всичко просто така. Предположението, че жената ще отнеме сама живота си, преди да са я накарали да проговори, изискваше силна вяра от негова страна, но той бе готов да направи този скок. Щеше да загуби прекалено много, ако не постъпеше така.

Денят като цяло се бе оказал доста продуктивен и Вандервеен бе доволен от факта, че отново има максимална власт над човека, чиято съдба трябваше да бъде окончателно подпечатана на един сирийски хълм преди седем години.

След спешното напускане на „Хей Адамс“ Кийли избра много по-скромен хотел в покрайнините на Александрия. Плати авансово в брой. Историята на Елгин още не бе гръмнала по вестниците, но ако репортерите успееха да надушат къде се е скрил, значи заслужаваха да чуят неговата версия... Беше изчерпал силите си — заради липсата на почивка и непрестанния стрес и заради дългия спор с Харпър, който не бе намерил разрешение.

Нямаше илюзии за кариерата си в Управлението, но уважаваше Харпър, считаше го за близък приятел и се ядосваше, че си тръгна от Лангли, без да се опита да затвори разрива помежду им.

Спря беемвето в сумрака на паркинга към хотела. Пое дълбоко дъх и затвори очи, позволявайки си да си представи за миг как би могъл да изглежда животът, когато всичко това приключи. Преподаването в Ороно не бе чак толкова зле... е, беше малко отегчително, но можеше да свикне с това. А и можеше да се насили да бъде малко по-ангажиран и дори да поеме допълнителни курсове. Може би щяха да се преместят, да потърсят място по-близо до града. Кати бе намекнала за подобна възможност, но не бе сигурен доколко е сериозна.

Можеха да си позволят да идат навсякъде. Райън бе добре финансово, макар по-голямата част от парите да бяха наследени от дядо му по майчина линия. Беше се постарал да не ги прахоса... Да, вярно, колата му бе луксозна, а хотелите — по правило скъпи, но, от друга страна, къщата в Кейп Елизабет, макар и удобна, изобщо не можеше да се смята за екстравагантна за района, а излизането му в пенсия още бе повече от далечна перспектива. Гodeжният пръстен определено беше най-големият му разход за изтеклата година.

В същото време не беше скъперник и наистина съществуваша много места, които можеха да посетят...

Слезе от колата и се отправи към тяхната стая. Може би — във всеки случай поне за кратко — щеше да е добре да се махне оттук.

Запита се какво ли би казала тя за церемония по залез-слънце на някой средиземноморски плаж и на лицето му се появи усмивка, като си представи реакцията ѝ. Изведнъж му се прииска да ѝ го предложи колкото може по-скоро.

Отключи вратата, но когато влезе в стаята, го посрещна тишина.

— Кати...?

Никакъв отговор.

Огледа се и погледът му попадна върху леглото. Багажът ѝ стоеше на постелката и от него се подаваха дрехи. В този миг тя излезе от банята и застина като вкаменена. Погледът ѝ изразяваше всичко.

Твоя е вината, Райън, прозвуча укорителен глас в главата му. Игнорира я в продължение на седмици. Какво друго можеш да очакваш?

Но все пак попита:

— Как си? Какво има...?

Отново продължително мълчание — явно събираше смелост. И когато заговори, думите ѝ го зашлевиха през лицето:

— Тръгвам си, Райън. Връщам се в Мейн.

Беше усетил, че нещо такова е възможно, но това не го правеше по-лесно за него.

— Защо? — Тя, разбира се, не му отговори, а тръгна към леглото, за да натъпче още дрехи в пътната си чанта. — Кати, моля те, аз само... Ще спреш ли за секунда? — Движенията ѝ се забавиха, след малко тя напълно спря и го погледна. Дори от другия край на стаята се виждаше, че прави усилия да не се разплаче. — Защо заминаваш?

— Защо? — Тя го изгледа със странна комбинация от гняв, разочарование и болка. — Ти сериозно ли ме питаш това? Райън, та аз почти не съм те виждала през последните дни и единственото, за което мога да мисля, е какво става с теб и добре ли си. Имаш ли представа колко трудно е това? Спомняш ли си защо изобщо дойдох тук?

— Да, знам, казах ти, че...

— Ти си невероятен лъжец — прекъсна го тя с горчивина. — И изобщо нищо не разбираш. Ако поне малко можеше да разбереш и да почувстваш, нямаше да ми причиняваш това. Щеше да знаеш колко боли.

Той започваше да осъзнава колко сериозно е положението.

— Кати, съжалявам. Господи, наистина съжалявам. Кълна се, че не подозирах...

Тя продължаваше да го гледа. На мястото на разочарованието се появи недоверие и то бе много по-лошо.

— Обичам те, Райън — каза накрая тя. — Наистина те обичам. Но не мога да остана тук, докато става всичко това. Просто не мога. Да бъда толкова близко до теб, но да не знам какво се случва, да си представям, че някоя нощ някой ще почука на вратата и ще ми каже, че са те... — Тя млъкна, неспособна да произнесе мисълта. — Това е прекалено много за мен. — Отвън се чу клаксон на кола. Кати избърса сълзите си с ръкав и вдигна чантата. — Това беше за мен — прошепна тя. — Повиках такси. Билетът ми ще ме чака на летището.

Райън не знаеше какво да направи. Болеше го, че силно я е наранил. Искаше да я задържи, но почувства, че това само ще влоши нещата. Мъчеше се да намери правилните думи. Но колко пъти в живота на един човек всичко се свежда до няколко изречения? И какво можеше да ѝ предложи, за да скъси дистанцията между тях? *Кажу нещо!*

— Кати...? — Тя се обърна на вратата, но не го погледна. — Надявам се да си осъзнала, че онова, което ти казах... че имам нужда от теб... е истина, разбираш ли? И в момента просто не мога да измисля нищо друго, което да ти кажа, нито вярвам, че има нещо, което да е по-вярно.

Тя пое дъх с мъка, но не го поглеждаше.

— Не ми се обаждай, Райън.

— Какво? — В него се надигна паника. Направи крачка към нея. — Кати, слушай...

— Не! — вдигна тя трепереща ръка. — Просто... Недей... ясно ли е? Трябва ми известно време.

— Кати! — Но вратата вече се затваряше.

Продължи да гледа след нея, не вярвайки на очите си. Искаше да я последва, но беше неспособен да помръдне. Опитваше се отчаяно да осъзнае какво, по дяволите, се бе случило току-що. Огледа се безпомощно и за първи път видя стерилните репродукции по стените и евтината мебелировка. Ето такъв щеше да бъде животът му без нея. Безизразна обстановка и застоял въздух.

Не можеше да се върне към това... не и след онова, което му беше дала. Имаше нужда от време — време, за да осъзнае нещата, да измисли как да си я върне, но... нещо друго пронизваше мислите му. Огледа се все още замаян, все още опитващ се да прогони от съзнанието си катастрофата, която се бе разразила. Мобилният му телефон стоеше на тоалетната масичка, където го бе захвърлил порано. Изглежда го неவிждащо в продължение на двайсетина секунди и накрая разбра, че той звъни.

Трийсет секунди по-късно Райън тичаше към колата си. Гумите на беемвето оставиха двуметрова следа по асфалта, когато колата се изстреля в нощта, обратно към светлините на града, към Вашингтон. Райън беше взел сакото и телефона си. За момента решението как да постъпи с Кати трябваше да изчака.

---

[1] Вашингтон е разделен на четири квадранта (NW — северозападен, SW — югозападен, KE — североизточен, BE — югоизточен), в центъра на които се намира сградата на Капитолия (там се намира американският Конгрес); улиците, ориентирани в посока север — юг, се обозначават с номера и се повтарят в отделните квадранти, като номерата в имената им се увеличават в посока на отдалечаване от центъра; улиците, ориентирани в посока запад — изток, са означени с букви също в ред от центъра към периферията. — Б.пр. ↑

[2] Военен жаргон за буквата „Т“, в случая съкращение за „терорист“. — Б.пр. ↑

27.

Вашингтон, окръг Колумбия

Наоми се събуди, но връщането ѝ към реалността стана постепенно. Първото ѝ усещане бе за някакви сенки, разпрострели се по тавана, разделяни от тънки ивици жълта светлина. Бавно осъзна къде се намира — *в болница?* — и светлината като че ли се разпредели на светли и тъмни петна, които след няколко секунди се избистриха до надвесени над нея човешки лица. Тя внимателно ги огледа, докато зрението ѝ продължаваше да се фокусира. Видя в тях загриженост, но не и тревога, и усети вълна от облекчение.

Райън взе ръката ѝ, а Харпър отиде да повика сестра.

— Наоми, чуваш ли ме?

Опита се да проговори, но гърлото ѝ беше сухо, а и още не бе дошла напълно на себе си.

— Ммм...

— Ще се оправиш — увери я той. — Два куршума са те улучили, но бронезилетката ги е поела. Все пак на твое място не бих се движил известно време. Ще те боли, да знаеш.

Нямаше защо да ѝ го казва — усети смазваща болка в гърдите в мига, в който опита да се изправи в седнало положение. Райън отпусна главата ѝ на възглавницата и приглади косата ѝ.

— Господи, нали точно това ти казвах: не мърдай! — ядоса се той. — Честно казано, вече не ти вярвам. Струва ми се, че дори да ти кажа да не заставаш пред кола, нарочно ще скочиш в най-гъстия трафик само за да бъде твоето.

Тя мъчително се усмихна.

— Колко време не бях на себе си?

— Около три часа. Как се чувстваш?

Тя размърда крайниците си и се намръщи.

— Боли. Може ли малко вода?

Райън се обърна да ѝ налее чаша вода и тя попита:

— Кога ще мога да се прибера у дома?

— Ще видим — тихо отговори той. Подаде ѝ чашата. — Сега опитай да си починеш. — И окуражително стисна ръката ѝ, докато тя отпиваше. В стаята се върна Харпър, следван от обезпокоена сестра. Младата жена провери жизнените ѝ показатели, а Райън дръпна заместник-директора към вратата.

Когато се озоваха в коридора, той изгледа ядосано Харпър.

— Какво, по дяволите, е правила тя в операцията, Джон?

— Тя е зряла жена — хладнокръвно отговори Харпър. — Искаше да ѝ се даде възможност и аз ѝ я дадох. Освен това не си в положение да ми държиш сметка. Най-малко след кашата, която забърка с Елгин.

Райън отклони поглед и си наложи да се успокои. Гневът беше най-лошият съветник и той добре съзнаваше това.

— Какво имаше в апартамента? — попита след малко.

— Не много, но още е рано да се каже окончателно. Мъчим се да идентифицираме наемателите. Хазяйката, естествено, разполага с някакви имена, но те се оказаха измислени. Щеше да е чудесно, ако поне един беше попаднал в ръцете ни жив. Бюрото намери мобилен телефон... цял, но клониран. Много е вероятно да не получим нищо използваемо. Изходящите позвънявания са били изтрити. Има и лаптоп, но някой е забил дузина куршуми в него, когато започнала престрелката. — Харпър се подпря на стената и разтри очи. — Лоша сделка, Райън: екипът за освобождаване на заложници загуби четирима вътре и един на път за болницата. Отговорният оперативен агент също е ранен. И в замяна не получихме нищо. В Бюрото са настръхнали — двама от висшите им служители по Източното крайбрежие са мъртви за по-малко от месец, единственото положително нещо е, че успяхме да заблудим пресата. За тях случилото се остава рискована операция по арест на престъпник, която се е развила неблагоприятно.

— Нима в апартамента не е намерена никаква документация? Трудно ми е да го повярвам.

— Ще трябва да го повярваш — каза уморено Харпър. Хората знаят какво правят. — На лицето му се появи замислено изражение. — За мен особено интересна е жената. Знаеш, предполагам, какво е най-общо отношението на иранските хардлайнери към жените. Убеден съм, че биха използвали жена само ако е било абсолютно наложително. Така че каквото и да е правила за тях, със сигурност е било много

специално. Хазяйката каза, че двамата цъфнали на прага ѝ преди около половин година, така че ще пуснем проверка в имиграционните служби за влезли в страната в началото на годината. Ако задачата им е била да станат „къртици“, сигурно веднага са се покрили. Възможно е да са пътували от Техеран до Западна Европа, за да прекъснат следата, и едва след това до Вашингтон. Има някакъв шанс рано или късно да разберем кои са били.

Райън вдигна поглед.

— А защо си сигурен, че са били иранци?

— Наоми спомена, че ги е чула да си говорят на фарси, преди да започне пукотевицата.

— Това само стеснява възможностите, Джон. Фарси се говори в Афганистан, Ирак, Бахрейн... Биха могли да са откъдето и да е в Близкия изток.

Заместник-директорът по оперативните въпроси се смръщи нетърпеливо.

— С оглед последното развитие на нещата, за мен е напълно основателно да предположим, че не са иракчани. Да не забравяме, че цялата линия на разследване започна от Шакиб, нали?

— Да... — тежко въздъхна Кийли. — Прав си.

Харпър го погледна заинтригувано.

— Какво става с теб?

— Нищо. — Той осъзна, че въпросът го е изтръгнал от мислите му. — И какво ще правим сега?

Но Харпър продължаваше да го гледа внимателно.

— Ще изпишат Наоми след час-два — каза накрая. — Бюрото ще изпрати в Лангли инвентарен списък на намереното в апартамента, така че искам да се върнете и да хвърлите око. Ще можеш ли да я изчакаш?

— Да, ще почакам. — Райън разтри изморено лицето си. Усещаше умора и никак не му се искаше да виси тук час-два, потънал в мисли за Кати, но нямаше как да остави Наоми сама в болницата. — Няма проблем. И без това трябва да помисля за някои неща.

Харпър кимна и леко го потупа по рамото. Вече се отдалечаваше, когато Райън извика след него:

— Онази жена, дето е стреляла в Наоми...

Харпър леко поклати глава.

— Не я е застреляла Наоми. Наоми успяла да стреля няколко пъти, но не я е улучила. Убил я е един от хората на Бюрото.

— Добре... благодаря.

— Няма за какво.

Харпър си тръгна и Райън усети как от плещите му пада някаква тежест. Последното, от което Наоми имаше нужда сега, бе да живее с подобно бреме.

После зачака.

28.

Окръг Хановер — Лангли — Вашингтон, окръг Колумбия

Буреносната система над Централна Вирджиния най-сетне се бе разсеяла, оставяйки след себе си мокра земя и клони, натезжали от седмици непрестанен дъжд. От югозапад задуха постоянен вятър, който подгони облаците в небето, и слънцето най-сетне се показа.

Вандервееен се намираше сред тъмните сенки на къщата и можеше да бъде видян само когато ленивите утринни лъчи на слънцето пробиваха през отворените прозорци. Търсеше в хладилника нещо за пиене и обмисляше плана си за деня.

Накрая се спря на малка бутилка портокалов сок „Тропикана“. Беше крайно изтощен след безсънната нощ. След връщането си от Вашингтон наблюдава къщата почти четири часа, в очакване да забележи някакви признаци на полицейска активност. Когато най-сетне реши, че е безопасно да влезе, слънцето вече беше над дърветата на изток. Фактът, че домът му не бе нападат, означаваше едно — жената бе удържала на думата си. Не изпитваше никаква печал относно гибелта ѝ, нито особена благодарност за саможертвата. Всъщност... по-скоро бе доволен, че е мъртва, защото тя бе най-опасното звено във връзката му с иранците. Сега вече се чувстваше в безопасност, поне за момента.

Всичко се развиваше по план. Щеше да довърши работата си върху основния заряд в ранния следобед и щеше да обезопаси най-чупливите компоненти на устройството във вана, преди да провери схемата за пореден път. Вечерта щеше да се захване с изнурителната задача да подреди бетонните блокове, които — натрупани до металната преграда, отделяща кабината от товарното отделение — щяха да отклонят силата на експлозията към задната врата на колата.

Вратата с мрежа против комари се затвори след него и той тръгна към хамбара, но закова на място като видя познатия форд „Ескейп“ на посредничката, паркиран до стопанската сграда. Плъзгащата се врата, която бе притворил, но не и заключил, беше широко отворена.

Изруга се. Не я бе чувал да идва, а от прозореца на кухнята не се виждаше главният път, откъдето колата се бе приближила към задната част на къщата. Помисли няколко секунди и продължи напред.

Тя стоеше до заобиколения със слама ван. Огледа бързо, за да види дали не е пипала нещо, и едва след това погледна лицето ѝ, което едва се виждаше в полумрака.

Беше дошла за удоволствие. Разбра го по тесните ѝ джинси, по разкриващото корема бюстие, по леко докоснатите с ягодовочервено червило устни и по начина, по който меднорусата ѝ коса падаше върху високите ѝ скули. Също толкова ясно бе, че е видяла прекалено много.

— Здравсти — проговори тя неуверено. За миг му стана смешно, че разговорът, който несъмнено бе подготвила, се е провалил. Напъна се да си спомни името ѝ. Никол? — Исках само... отбих се защото... Е, знаеш защо.

— Здравей, Никол. Не е нужно да ми обясняваш. Радвам се, че дойде. — Озари я с неустоимата си усмивка и без колебание тръгна към нея. Тя отстъпи две крачки, но нямаше къде да избяга. Дръпна я към себе си, целуна я по устните и спусна ръце по извивките на гърба ѝ. Тя не реагира на докосването му и той разбра, че се е парализирала от страх. Любопитно.

Вандервееен рязко се отдръпна и отиде до работната маса. Огледа я. Не можеше да се закълне, но му се струваше, че бе оставил лампата с увеличителното стъкло изгасена. Сега бе включена и осветяваше всичко на масата. Усети, че започва да се ядосва.

— Аз... аз... минах само за секунда. И-и-исках само да те видя. Ако не искаш да идвам... н-я-я-ма вече. Съжалявам, наистина не...

Не обръщаше внимание на думите ѝ. Мислеше си, че е оставил изолационната тръба в дървеното сандъче, но сега няколко парчета от нея лежах до него. Раздразнението му се засилваше.

— Н-н-не... съм докосвала нищо. А-а-з... Съжалявам, просто влязох и-и-и... Трябваше да почукам. Трябваше най-напред да дойда в к-к-къщата, но...

Помисли си... не, беше напълно сигурен, че четирите детонатора бяха подредени в купчинка, а сега един от тях бе отделен от

останалите... от другата страна на пистолета. Взе оръжието и тежестта му моментално го успокои.

Тя вече беше стигнала до вратата. Вървеше заднешком и не спираше да дърдори.

— Н-н-не видях н-и-и-що, к-к-кълна се... — Гласът ѝ започваше истерично да изтънява и изведнъж секна, когато той се обърна към нея и тя видя пистолета в ръката му. — Моля те, пусни ме да си вървя! *Умолявам те! Съжалявам! Не видях нищо! Кълна се в Бог!*

Вдигна пистолета и я простреля веднъж в корема. После го свали и с удовлетворение я изгледа как се свлича на цимента.

Намираха се в кабинета на Харпър на седмия етаж. Седяха на същите столове, на които бяха седели само преди няколко седмици. Наоми си бе у дома и се възстановяваше. Беше дошла на работа тази сутрин, прегъната на две от болка. Харпър ѝ нареди веднага да се прибере и първоначалният ѝ отказ да се подчини впечатли Райън. Не искаше да се замисля какво може да означава това.

Заместник-директорът беше в добро настроение. Бюрото вече бе успяло да открие таксиметров шофьор, който няколко поредни дни в началото на ноември бе откарвал жената до националното летище. И понеже тя така и не се бе качила на самолет, за натоварените с разследването агенти не бе проблем се досетят какво е правила там.

— Използвала е гардероба за багаж — досети се Райън.

— Именно — облегна се на стола си Харпър. Виждаше се, че е доволен от себе си. — В апартамента така и не намериха документи за самоличност, но там едно от шкафчетата било наето на името, което е казала на хазайката — Тереза Барзан. В него намерили саудитски паспорти за нея и контрольора ѝ.

— Означават ли имената нещо за нас?

Жизнерадостното настроение на Харпър помръкна.

— Не още. Разследването обаче черпи от много ресурси. Най-напред ще започнат с банките — след приемането на Закона за борба с тероризма това вече е много по-лесно. Бюрото смята, че е осигурявала финансово Шакиб.

Кийли изглеждаше скептичен.

— Ще ни отнеме цяла вечност да свършим с банките, Джон. Те ще се съпротивляват на федералните на всяка стъпка. Ами Вандервеен? Дали не се е грижила и за неговото финансиране?

Заместник-директорът сви рамене.

— Кой знае. Възможно е. Както и да е, има и напредък. Директорът цяла седмица не излезе от съвещания, но един от положителните резултати е, че визитата на Ширак и Берлускони получава гриф СНЗО.

Райън обаче не бе изненадан. СНЗО бе съкращение на „Събитие с национално значение за охраната“. Съгласно Президентска директива 62 правителствената институция, отговорна за планирането и провеждането на подобни събития, бе Сикрет Сървис. Знаеше, че сега те напълно ще отцепят на 26-и пристанището за яхти „Гангпланк Марина“ и ФБР, ФАУК^[1] и полицейското управление на Вашингтон, окръг Колумбия, ще бъдат привикани да помагат.

— Единственият проблем с това, Джон, е, че решението ще стигне до пресата. Вандервеен няма как да не научи от вестниците и ще внесе съответните корекции в плана си. Защото, нека не се заблуждаваме, той няма да се откаже на толкова късна фаза.

Лицето на Харпър посърна.

— Не виждам какво друго бихме могли да предприемем, Райън. Знаем, че на банките не може да се разчита, но не разполагаме с време. Освен това не знаем със сигурност дали той е в страната, да не говорим за Вашингтон, окръг Колумбия.

— Тук е, Джон. Залагам живота си, че е тук. — Кийли мислеше напрегнато. — Недвижима собственост...

— Какво искаш да кажеш? — не разбра Харпър. После се сети: — Имаш предвид стабилна база.

— Точно това имам предвид — каза Райън. Настъпи продължително мълчание. — Виж, мисля, че е време да направим някои предположения. Знаем колко рисковано може да бъде това, но според мен нямаме избор. Имаме различни следи, но не сме способни да ги заплетем достатъчно бързо в едно. Трябва да приемем, че Вандервеен има за цел да нанесе удар срещу тримата: Бренеман, Ширак и Берлускони.

Нещо в погледа на Харпър трепна.

— Думите на Грей в Кейптаун.

— Точно така. Вандервееен наистина е обучен за снайперист, но първата му и основна специалност е военно инженерство. За да ликвидира и тримата едновременно, несъмнено ще използва бомба. Ако приемем, че това е така, следва въпросът: къде я създава?

Харпър помисли.

— Не и в града.

— Вярно — съгласи се Райън, — не в града. Много хора, много потенциални свидетели. В същото време едва ли би искал да е много далече от града. Все пак, когато взривното устройство бъде готово, ще трябва да го транспортира. А това само по себе си е рискована операция.

— И какво следва? Вирджиния, Мериленд...

— Аз бих започнал от тук. Най-добре да се разследват последните наемания на недвижима собственост. След като сме приели, че му трябва склад за експлозиви, ясно е, че му е нужен достъп до къща. Разбира се, това не ограничава параметрите на търсене, следователно не ни помага много. Да продължим нататък. Ще му е необходима голяма площ — не за да живее по-комфортно, а за да си осигури уединение. Така че ще трябва да започнем със селските райони, от ферми и ранча, и да се движим към покрайнините. Ще му трябва резервен изход за бягство, а това означава връзка с основни пътни артерии — нищо на повече от пет-десет километра от междуцатските магистрали не заслужава да се разглежда.

Харпър го гледаше с недоумение.

— Откъде идва всичко това, Райън?

— Нарича се оперативна безопасност. Основната идея е да се намали опасността от откриване. Вандервееен разбира тези неща толкова добре, колкото ги разбирам аз, но тук няма гаранции и се налага да разчитаме на предположения. Точно поради тази причина не го предложих в самото начало... Ако ангажираме ресурси и се окаже, че греша, това ще му даде огромно предимство.

Заместник-директорът бавно кимна.

— Въпреки това ситуацията, в която се намираме, налага да поемем този риск. Ще говоря с Андрюс да направи това приоритет за „Тайсънс Корнър“. Разбира се, допълнителният ефект ще бъде в привличането на Бюрото и Сикрет Сървис. — Харпър се усмихна. — Имам пълна вяра в теб, Райън, но не бих искал Управлението да

действа соло. Нали разбираш, не искам всички да се вторачат точно в нас, ако нещата отидат по дяволите.

Вандервеен беше напълно съсредоточен върху най-деликатната част на процеса и прегърбен над увеличителното стъкло, внимателно разглеждаше механичните връзки. Тук-там можеше да се сложи по още капка припой, но съединенията трябваше внимателно да се проверят, за да е сигурно, че топлоотвеждащите радиатори ще свършат работата както трябва. Иначе бе напълно възможно топлината на поялника да повреди най-чувствителните компоненти на веригата за позвъняване на мобилния телефон.

Затова се намръщи на раздалия се зад него шум.

Никол Милбъри беше свита като зародиш, притиснала ръце върху раната, сякаш се опитваше да изцеди през нея ужасната болка. Беше успяла да пропълзи може би около метър. Пътят ѝ бе очертан от кървава следа, започваща с блестяща локвичка кръв, но тя още се намираще на метър и половина от мобилния си телефон.

Вандервеен я бе претърсил веднага след като бе паднала, въпреки че тя крещеше и се гърчеше в агония. Беше намерил телефона ѝ веднага и изпита огромно облекчение, когато провери изходящите ѝ обаждания и се увери, че последното е направено преди цели три часа.

Беше в безопасност, но тя едва не бе унищожила всичко.

В гнева си и за да я накаже допълнително, я оставил до сламата. Локвичката кръв бавно се увеличаваше, а тя не спираше да го пита, да го умолява, да го обижда с най-вулгарни думи, всички посрещнати с мълчание. И сега, когато най-сетне бе замълчала и той почти бе забравил за присъствието ѝ, се обърна отново, за да проследи с интерес мъчителния ѝ опит да се добере до телефона си.

Поклати глава. Какво си мислеше, че прави? Нима наистина вярваше, че пред погледа му ще вземе телефона си и ще се обади?

Беше се оказала много по-силна, отколкото бе допускарал, но накрая се бе предала. Преди десетина минути решителността ѝ бе отстъпила на горчиви ридания. Сега вече почти не издаваше звук и светлината в кафявите ѝ очи бе започнала да избледнява.

След одобрението от Съвета за национална сигурност директивата СНЗО бе задействала бързо нещата на Уотър Стрийт и в квартала. Пристанището де заградено с телена мрежа, монтирана от компания, чиито 25 работници бяха подробно обискирани от екип на Сикрет Сървис. „Секвоя“ бе претърсена от носа до кърмата и от палубата до кила за скрити оръжия и експлозиви, след което бяха започнати проверки на всички живущи в околните сгради.

Беше решено — при това след разгорещена дискусия, — че пресофисът на Белия дом ще има грижата за изработването и раздаването на пропуски за участие в събитието. Списъкът на хората с достъп до президентската яхта бе сведен до няколко подбрани сътрудници, чиито снимки, лични данни и пръстови отпечатъци бяха изпратени с дипломатическата поща от Рим и Париж до шефа на екипа за подготовка. Тя разгледа снимките и направи нужното, хората ѝ да запомнят лицата. После подготовката продължи все така трескаво.

Не можеше да бъде спокоен без изпробване на устройството. То вече бе разположено по цимента. Застанал в сенките, хвърляни от залязващото слънце, той спокойно огледа резултата на труда си, който бе отнел по-голямата част от сутринта.

Медният кабел тръгваше от батерията, разделяше се на две отделни вериги, които отново се събираха при двете клеми на превключвателя. Изолационната тръба имаше за цел да изолира жицата от металния под на вана, но тук, на голия непроводящ цимент, от нея нямаше никакъв смисъл. След ключа кабелът се разделяше и три метра по-нататък двата проводника отново се събираха в отворения корпус на мобилния телефон. От там нататък нещата приличаха на стълба. В надлъжните връзки нямаше нищо необичайно, но всяко от четирите „стъпала“ бе покрито от двукилограмова пясъчна торба. Всяка торба съдържаше капсул-детонатор номер 6. Искаше да използва номер 8: сеизмичните детонатори бяха помощни със своите 0,55 грама пентрит, но бяха и по-безопасни с по-малка вероятност за хидростатично изкривяване. От друга страна, беше доволен и от това, с което разполагаше — в крайна сметка то щеше да свърши същата работа.

Но не бе рискувал в нищо. Беше използвал цифровия мултиметър за първи път сутринта, за да провери съпротивлението върху всеки капсул-детонатор, резултатът бе около 1,9 ома на детонатор и малко над 2 ома върху самия превключвател.

Изчислението не бе особено сложно и той го направи наум. Реципрочната стойност — при паралелните вериги общото съпротивление е винаги по-малко от отделните съпротивления на клоновете — на сумата от съпротивленията даваше общото съпротивление на веригата и то бе 0,384 ома. Дванайсетте волта на батерията, разделени на тази стойност, даваха общия ток във веригата — 31,26 ампера. Това означаваше малко над 6,31 ампера през всеки от паралелните клонове, съответно през всеки капсул-детонатор. Беше използвал амперметъра, за да провери верността на тези изчисления, и си позволи малка усмивка при резултата, изписан на течнокристалния дисплей — той съвпадаше съвсем точно с теорията. Всичко щеше да работи както трябва.

Вандервеен разбираше колко опасен може да бъде експериментът. Затова дори сега, когато имаше на разположение само четири капсул-детонатора, взе всички предпазни мерки.

В края на краищата не му трябваше да възпроизвежда истинската експлозия.

Застана зад масивния ван и извади от джоба си втория мобилен телефон. Номерът на другия вече бе програмиран за бързо избиране. Дишането му леко се ускори, макар че не предстоеше да се случи нищо зрелищно. Пръстът му застина за миг над бутона. В слънчевите лъчи в хангара се рееха едва забележими пращинки.

Жената не издаваше никакъв звук. Защо? Той надникна покрай вана, за да погледне неподвижното ѝ тяло. Изведнъж осъзна, че не я е чувал да помръдва през последните двайсетина минути. Сигурно беше умряла, докато е разпъвал жиците по цимента.

Беше малко изненадан, че си е отишла толкова тихо, но всъщност нямаше никакво значение. Върна се на позиция, напълно съсредоточен върху онова, което предстоеше. Опря гръб в колата. Номерът вече бе на екрана. Въздъхна дълбоко и усети сухия въздух в хамбара да изпълва дробовете му.

После натисна бутона.

Джошуа Маккейб, заместник-директор на Отдела за изследвания в областта на охраната към Сикрет Сървис, пристигна по пладне, за да разговаря с шефа на екипа за подготовка. Джоди Ривърс бе дребничка жена с изящни черти, любознателни бадемови очи и дълга до раменете кафяво-червена коса. На 32-годишна възраст, тя беше млада за заеманата длъжност, но острият ѝ като бърснач ум, комбиниран със способността да предвижда проблемите, предполагащи трудни решения, ѝ бе донесъл бързо издигане в йерархията и неохотния респект от страна на началниците ѝ.

След като нареди на шофьора си да чака в колата, Маккейб я последва по пасарела, докато тя му посочваше промените, които бяха направили. Заместник-директорът знаеше за репутацията ѝ в Сикрет Сървис — че е жена с неукротима енергия, — но сега му се стори изморена и потисната от мащаба на възложената ѝ задача.

— Както виждате — обясняваше тя, — охранителното заграждение затваря края на Уотър Стрийт под моста. Там и без това няма изход, но ние планираме да излеем бетонни бариери от другата страна на заграждението. Ще има и поне три, а най-вероятно пет пропускателни пункта за пешеходния трафик през района... Това все още се обсъжда, но засега считаме за най-удачни пресечките на 6-а, 7-а и 9-а с „Мейн“. Тези зони ни безпокоят, понеже са много открити. Набелязали сме 4-а улица като източна страна на периметъра и искаме да използваме „Арина Стейдж“ за команден пункт. Днес имам разговор с художествения им директор, за да видим дали е възможно. Основният проблем е да отклоним автомобилния трафик от този район. Експлозивите са голямата ни грижа, затова фокусираме вниманието си върху възможностите за тяхното внасяне.

— Как върви проверката на досиетата?

Вниманието ѝ бе привлечено от агент, който търсеше удобен момент да ги прекъсне. Тя му направи знак да изчака минутка и отговори на въпроса:

— Засега няма проблеми... образно казано, никой още не е изплувал в полезрението на радара ни. Списъкът обаче е дълъг. Започнахме със собствениците на някакъв вид бизнес, защото точно тези хора ще ни тормозят с оплакванията си за ограниченията в движението. После ще преминем на онези, които притежават яхти,

акостирали в пристанището. Вече получихме сериозно съдействие от Асоциацията на притежателите на яhti в „Гангпланк Марина“.

Маккейб кимна.

— Идеята да ги привлечем се оказа удачна. Надявам се, затворили сте паркинга към пристанището?

— Разбира се... — Тя се поколеба. — Сър, изтеглянето на всички граждански съдове от акваторията на пристанището не е реалистично. Резултатът ще бъде задръстване на канала и усложняване на задачата ни. От полза ще е да изчистим всички съдове на триста метра от „Секвоя“. Дори такова разстояние не изглежда достатъчно надеждно, но не можем да разчитаме на повече. Спирането на автотрафика е дреболия в сравнение с това — моите най-сериозни безпокойства са свързани с яхтите и канала.

— Ако нищо не те безпокоеше, Ривърс — каза Маккейб, — щях да знам, че не се справяш с работата си. — И той се усмихна, за да ѝ покаже, че се шегува. — Освен това говорим за нещо, което е в прерогативите на армията. Утре те ще докарат оборудването си за прочистване на мини. Но има нещо друго, за което искам да се координирате с Крайбрежната охрана. Искам да видя катери на позиция на входа на канала и на поне още две други точки по курса на „Секвоя“, в допълнение на нашия кортеж. Освен това искам да разполагаме със специален УКВ-канал на някоя от военните честоти. С тези уточнения всичко друго ми изглежда наред. Как стоят нещата с автоколоната?

Оценката на Маккейб свали част от напрежението ѝ. Джоди Ривърс винаги се старалше да стои над политическите съображения, свързани с работата ѝ, но похвалата на началник ѝ бе толкова приятна, колкото и на всеки друг.

— Няма да променяме набеязания по-рано маршрут. Ако излезем на „Мейн“ през тунела на 12-а и продължим на север към „Пенсилвания“, 12-а ще бъде много по-лесна за затваряне от 7-а, а другите възможности не са чак толкова много — по-голямата част от 14-а и 12-а северно от „Пенсилвания“ са затворени за ремонт, така че ще трябва да отбием по 13-а улица и...

— Това ми е ясно — напомни ѝ Маккейб. — Ремонтът беше споменат в предварителния доклад.

Ривърс се укори, че е забравила това.

— Така или иначе трасето на маршрута ще бъде затворено за движение в нощта преди мероприятиято — тогава ще минат и екипите, които ще проверят капаците на уличните шахти и ще приберат изнесените пощенски кутии.

Маккейб наистина бе впечатлен от онова, което тя вече бе успяла да постигне. Докосна я леко по рамото, внимавайки жестът му да не бъде възприет като нещо повече от знак на приятелство.

— Много работиш, Ривърс — каза той. — Остави на хората си да поемат част от товара. Хайде да отидем да прием кафе. Изглеждаш като човек, който има нужда от това.

Експлозията беше най-обикновено остро изтрещяване, заглушено от торбите с пясък. Когато ги разбута, за да разгледа капсул-детонаторите, видя че са се възпламенили и четирите.

Беше леко обезпокоен от закъснението, което неизбежно се получаваше поради задействането посредством мобилен телефон. Когато се активираше верига за звънене, токовият контур се затваряше и захранването от батерията стигаше до детонаторите, процесът обаче отнемаше време, а моторната колона с колата на президента нямаше да спре заради него, и то точно в съседство с вана.

Поради това се налагаше да прецени момента много добре. Новините относно засилването на мерките за сигурност във връзка с визитата на държавниците не бяха основание за тревога. Повечето от промените щяха да засегнат района около пристанището, но той щеше да се намира далеч от пропускателните пунктове и наблюдателите, дебнещи от покривите на околните сгради, когато бомбата се задействаше.

Всъщност вече разполагаше с идеалното място за наблюдаване на шоуто.

Хвърли разкъсаните торби в сламата, разчисти цимента и седна до масата, която бе празна, с едно съществено изключение — документът на плота съдържаше 134 страници и бе пълен с илюстрации.

Заглавието на първа страница гласеше: „Програма на мероприятията и протокол“. Носеше гриф „Конфиденциално“.

Така и не бе попитал Шакиб откъде е дошъл този документ и дори си наложи да прогони този въпрос от съзнанието си. Нямаше никак да му помогне, ако размишляваше над факта, че успехът му изцяло зависи от точността на информацията в тези страници.

Знаеше, че материалът е автентичен. Беше виждал същия икономичен изказ и стегнатата фразеология в много други документи, които бе преглеждал по време на предишната си професия. Не знаеше обаче как категоризацията СНЗО ще се отрази на организирането на охраната, а след смъртта на Шакиб нямаше начин да узнае повече.

Пръстите му ритмично почукваха по документа, докато размишляваше. Щеше да е много жалко, ако в крайна сметка се окажеше безполезен. Защото под връхчетата на пръстите му имаше цяла вселена от информация. Страница 4, например му казваше, че в колоната ще има 36 коли. От страница 5-а до 10-а се описваше точният ред на колите, а заграден с кръгче абзац на страница 7 информираше Вандервеен, че президентът на Съединените щати ще се намира в кола номер 6 в процесията. Кадилакът на Бренеман щеше да се бъде между „Джи-Ем-Си Събърбън“ с четирима агенти на Сикрет Сървис и резервна лимузина. Италианският министър-председател щеше да се намира в 14-тата кола, а френският президент — в 21-вата.

Въпреки онова, което бе казал на Директора в онази пещера, Вандервеен не смяташе за възможно да включи и трите цели в радиуса на експлозията. Нещо повече — постепенно бе осъзнал, че това е практически невъзможно. Просто дистанцията между колите бе прекалено голяма.

От друга страна... титаничното опустошение при експлозията на 1350-килограмова бомба в ограниченото пространство на оживена градска улица бе напълно непредсказуемо. Дори Уил Вандервеен, с експертните му познания по физика и теория на взривовете, не можеше да бъде сигурен в крайния резултат.

Но изгаряше от нетърпение да обогати познанията си.

Вандервеен се отправи към входа на хамбара и се загледа в нивите. Разсеяно огледа дърветата в далечината и се запита дали там няма да се намери удобно място, където да зарови тялото на Милбъри и да скрие колата ѝ.

[1] В оригинала FEMA (Federal Emergency Management Agency)
— Федерална агенция за управление при кризи. — Б.пр. ↑

29.

„Тайсънс Корнър“, Вирджиния — Кейп Елизабет — Вашингтон, окръг Хановер

Центърът за обобщаване на терористични заплахи бе започнал работа в Централата на ЦРУ в Лангли, Вирджиния, но през 2004 година — след завършване на строителството на модерната нова сграда — се бе пренесъл на „Тайсънс Корнър“. Като една от многото промени, настъпили в американската разузнавателна общност след катастрофалните събития от септември 2001-ва, съвместната инициатива първоначално бе обезпечена кадрово с хора от ФБР, ЦРУ, Министерството за вътрешна сигурност и Държавния департамент. Макар работещите в момента за ЦОТЗ да разполагаха с пълен достъп до ресурсите на агенциите, от които бяха дошли, основната цел на ведомството бе да се сортира постъпващата информация в използвани разузнавателни данни, а не да се полагат усилия по събиране на достоверна информация „на терен“.

Именно това безпокоеше Хармай, която седеше отпуснато на стола си и разглеждаше купчината карти и документи пред себе си. Въпреки че основната част от ресурсите на Центъра да бяха заделени за издирването на Уил Вандервеен, през последните два дни не бе регистриран забележим напредък. Но тя бе оценила трудността на оформящата се задача още при собственото ѝ предварително проучване, когато откри, че през последната година само в окръг Хановер са продадени 381 ферми с площ под 700 декара. А това бе само един от 135 окръга в щата Вирджиния. Най-лоши от всичко бяха ограниченията в параметрите на възложеното ѝ търсене: ако Райън бе събрал в предположенията си относно намеренията на Вандервеен, това би означавало, че търсят не където трябва.

За трети път през последния час тя се завъртя с креслото си, за да види дошъл ли е най-сетне Райън. Помещението бе пълно с хора, сгърбени пред мониторите говорещи по телефони, чакащи пред факс апаратите и, най-общо казано, правещи всичко по силите им, за да

постигнат невъзможното: да намерят човек, който можеше да е в кой да е от трите съседни щата с общо население, надвишаващо 13 милиона души.

Видя заместник-директор Харпър в другия край на залата, разговаряше с Патрик Ландрьо — директора на ЦОТЗ. Не беше сигурна, но изглеждаше, че спорят. „Това не е добре“, помисли си тя, а погледът ѝ продължи да обхожда помещението в търсене на Райън.

Накрая се отказа и опита да се съсредоточи над картата на Северна Вирджиния. Отпи от изстиналото си кафе и с премрежени от напрежение очи се вгледа в плетеницата от пътища. След известни съмнения реши да се съсредоточи върху шестте окръга на север от Ричмънд: Керълайн, Хановер, Спотсилвания, Стафърд, Принс Уилям и Феърфакс. Най-много я интересуваше магистрала I-95, водеща на север до Вашингтон, и тя парцелира района на търсене точно както бе поискал Райън: всичко, отстоящо на повече от 8 километра от магистралата, автоматично отпаднаше от списъка, както и всяко имение с площ над 720 декара.

Пак оставаше шокиращо дълъг списък от 564 ферми, продадени в шестте окръга през последните три месеца. Наоми разтърси глава неодобрително и взе 30-те страници, изпратен от Бюрото на регистрираните във Вирджиния ферми. Стовари го след секунда на писалището, без да е прочела и една дума. Готвеше се да вземе друг документ, когато усети, че някой сяда на стола до нея.

— Господи, Райън! Къде беше? Имаш ли представа колко е часът?

Без да ѝ обръща внимание, той се пресегна към кафето ѝ на плота.

— Открихте ли нещо?

Погледът ѝ се плъзна по дрехите му — носеше съдите джинси и тениска, с които го бе видяла преди дни. По лицето му имаше поне едноседмична брада, а очите му бяха зачервени. Изглеждаше изтощен.

— Още нищо. Шейсет и седем души се занимават с това, и то само в тази стая. Започвам да си мисля, че задачата е невъзможна.

Той изсумтя и каза:

— Естествено, че е невъзможна. Цялата тази история е шибано пилеене на време. — Допи кафето и хвърли чашата на бюрото. — Ти не познаваш този мръсник, както го познавам аз, Наоми. Може да е

навсякъде. Като нищо може да е дори в това помещение. Просто е дяволски добър.

Гласът му се бе засилвал с всяка дума и когато той замълча, Наоми осъзна, че около тях се е възцарила тишина. Вдигна поглед и видя, че заместник-директорът е прекосил стаята и е застанал точно зад тях. Харпър се наведе, за да прошепне нещо в ухото на Райън, и двамата напуснаха помещението.

Тя въздъхна тежко, върна вниманието си на факса и се опита да изключи от съзнанието си какофонията около нея, докато хората се връщаха към работата си.

Джонатан Харпър стоеше пред стъклената врата на оперативната зала на Центъра и говореше, като забиваше пръст в гърдите на своя служител.

— Какво, по дяволите, правиш, Райън? Трябваше да си тук още преди четири часа! Да не си забравил, че идеята беше твоя? Какъв е проблемът?

— Сбъркал съм, Джон — отсече той. — Това са дивотии. Не правим нищо. Просто чакаме следващия му ход...

— Това е всичко, което можем да направим в момента. Нали не очакваш да тръгнем от врата на врата и да питаме за Вандервеен?

Кийли прекара пръсти през косата си.

— Не. Аз... — Разтърси глава, търсейки точните думи. — Господи, не знам. Просто си мисля, че можем да правим повече.

Харпър сниши глас и стисна рамото му.

— Виж, вчера ти изказа някои удачни съображения и даде полезни предложения, но все още си ми нужен. Изслушах те, понеже се доверявам на преценката ти. Знам, че според теб сме прекалено пасивни, но според мен това, което правим, има шанса да сработи. Или поне изглежда най-добрата ни възможност за момента. — Но виждаше, че думите му не променят нищо. Трябваше да разбере какво има: — Нещо друго ли те безпокои? Кати? — Кийли отмести поглед и Харпър разбра, че е познал: — Какво се е случило?

Дълга пауза.

— Тръгна си от хотела и се върна в Кейп Елизабет. Не можела да живее по този начин...

— Ще свикне, Райън. — Погледите им се срещнаха за миг. — Тя знаеше с какво се залавя. Мога да те уверя, че докато бях на оперативна работа, с Джули сме преживявали същото хиляда пъти. Колкото по-бързо приключим с това, толкова по-скоро ще се прибереш при нея. Ето, това е конструктивен поглед върху нещата.

Райън кимна.

— Предполагам, че си прав. — Изпусна дълга въздишка и се облегна на стената. — Но тези глупости ще ме довършат, Джон.

— Виждал съм я как те гледа. Уверявам те, че ще те чака в Мейн. Виж, прибери се в хотела. Вземи душ, избърсни се, хапни, преоблечи се. После ми направи услуга и си домъкни задника тук. Наоми е загубена без теб.

Последното бе изречено с усмивка. Райън направи усилие да ѝ отвърне, преди да се отгласне от стената и да се отправи към асансьорите. Беше почти до тях, когато го догони гласът на Харпър:

— Той е наблизно, Райън. — Кийли се обърна да го погледне, но не отговори. Молеше се това да е истина. — Повярвай ми, на финала сме.

В ранния следобед Джонатан Харпър тръгна да търси Райън из Центъра и го намери до Наоми. Беше послушал съвета му и сега изглеждаше почти нормално, макар да не бе избрал най-подходящите дрехи. Помещението бе пълно със спретнати агенти на ФБР и представители на Държавния департамент, а Кийли беше с избелели джинси и протритата риза — чиито най-горни копчета бяха разкопчани.

Харпър поклати глава на подчертаните усилия на младия мъж да отстоява неконформизма си, но не му направи забележка. Той бе уверен, че от всички в това помещение най-ценен е Райън, а в момента го интересуваха преди всичко резултатите.

Райън и Наоми вдигнаха поглед от картите, които разглеждаха, и проследиха приближаването му.

— Имате ли минутка? — Наоми кимна и придърпа стол за него. Харпър седна с лека усмивка и сложи на масата пред тях куп банкови извлечения. — Най-сетне получихме нещо във връзка със саудитските паспорти, които федералните намериха на Националното летище. Тереза Барзан е имала сметки в три големи банки в Лондон — сметки,

по които наскоро са били правени големи преводи. Можете ли да познаете откъде са дошли парите?

— Техеран? — предположи Наоми.

— От Судан. От първа централна банка в Хартум. Доста умен ход от страна на онази жена... Нямаме дипломатически отношения със Судан, така че не можем да ги притискаме за името на лицето, направило депозита.

— Но можем да проследим парите от Лондон, нали? — подсети го Райън и леко се смръщи. — Само не ми казвай, че и това дължим на федералните.

— Не, това беше възложено на ГПСПП. От финансовото министерство прецениха, че по този начин британците ще сътрудничат по-охотно.

Райън кимна одобрително. Групата за противодействие срещу прането на пари беше създадена в края на 80-те с цел борба срещу организираната престъпност, но след септември 2001-ва бе все по-ангажирана с проследяване на каналите за финансиране на тероризма. Както Съединените щати, така и Великобритания бяха подписали учредителната харта.

— Това е добра следа, но проблемът е времето.

— Съгласна съм — обади се Наоми и прекара пръст по една от дългите колонки с числа. — Това, което е правила, е доста типично. Нарича се „смърфинг“. Финансирането се разбива на малки суми и по този начин следите му се размиват в огромния брой ежедневно извършвани трансакции. И това е само началото. От Лондон е могла да прекара първоначалната сума през поне дузина други банки. Дори с наличието на началната точка ще ни отнеме доста време да се доберем до получателя.

— Още една причина да не се отказваме от идеята на Райън — отговори Харпър. След това плъзна към тях друг лист. Антетката веднага привлече вниманието им. — Това едва ли ще ви бъде от полза — предупреди ги той. — Така че не възлагайте особени надежди. Френското външно министерство е изпратило днес спешна депеша до Държавния департамент със запитване относно „текущото състояние на терористичните заплахи“. Най-общо казано, интересуват се доколко държим нещата под контрол и доста недипломатично ни дават да

разберем какво е мнението им за предприетите от нас мерки за сигурност.

Наоми го погледна изненадано, а Райън леко подсвирна.

— Обзалагам се, че не е било прието добре от нашите.

Заместник-директорът се усмихна безрадостно.

— Не можеш дори да си представиш. Ако Ширак хвърли само един поглед на отговора, който им изпратихме, предполагам, че ще скъса дипломатическите отношения с нас на принципна основа. Същата работа е с италианците. Въпреки това засега сме се разбрали графикът да не се променя. Просто исках да ви информирам, че нищо не се отлага. Хората са на път. Искаме или не, мероприятияето ще се проведе.

Застанал пред отворената врата на товарното отделение, Вандервееен доволно се усмихваше на простата елегантност на своето творение. Колко жалко, мислеше си той, че толкова скоро ще трябва да го унищожи.

Ванът „Форд Е-350“ беше закупен от пенсиониран се електротехник и тясното му товарно отделение не будеше съмнение, че в него може да се поберат 1350 килограма мощен експлозив. Предишният му собственик бе монтирал вътре дървени полици, захванати с болтове за горната част на конструкцията и двете страни на товарното отделение. Под полиците имаше широки дъски с набити в тях дървени щифтове, на които бяха окачени всевъзможни инструменти. Всичко това бе получено от електротехника срещу нищожно увеличение на договорената цена. Той несъмнено доста бързо бе разбрал, че да си пенсионер е по-скъпо, отколкото си го е представял.

Заедно с инструментите бяха дошли и четири големи железни сандъка с размери 80×45×30 сантиметра. Обемът им, разбира се, бе недостатъчен: бързо пресмятане с отчитане на нужното за изолационната тръба пространство бе накарало Уил да купи от склад за железария в Ричмънд още един подобен сандък.

След това захвана петте железни сандъка с болтове за пода. Дори и с допълнителния сандък му останаха към 10 килограма от белезникавото вещество, които нямаше къде да се поберат. Това не го

безпокоеше, понеже бе уверен, че излишъкът ще намери уместно приложение.

Решението му да използва сандъците бе наложило лека модификация на измислената от него електрическа схема, но той разполагаше с достатъчно капсул-детонатори номер 6. По един на сандък, това означаваше малко над 37 ампера по веригата, но токът, който щеше да протече през всеки отделен детонатор, беше същият като онзи, който бе изчислил първоначално: малко над 6,31 А, тоест достатъчно за възпламеняването на детонаторите, но не толкова много, че да рискува образуването на искра, която би предизвикала експлозия в нежелан момент.

Признаваше, че използването на сандъците е слаб опит да скрие истинския товар от чужд поглед. От друга страна, не искаше да слага перде на прозорчето на кабината. Това би събудило подозрението на полицаите, натоварени да проверяват колите в близост до маршрута на колоната. Пътуването до града щеше да е най-опасната част от операцията. След паркирането на вана щеше да може да възпламени бомбата от избраното място за наблюдение, в случай че възникнеше ситуация, при която откриването ѝ бе неизбежно.

Дори президентът да се измъкнеше жив и здрав — а това бе възможност, която намираще за крайно невероятна, — той бе абсолютно сигурен, че творението му ще реализира пълния си потенциал.

Вандервееен се извърна от вана, седна зад работната маса и изпъна ръце на гладката ѝ повърхност. Пръстите го боляха след усилието по натъпкване на семтекса в железните сандъци, но той прогони болката от съзнанието си и отвори документа на Шакиб на страница 117. Прочете за пореден път плътния текст, разгледа съпътстващите го диаграми и реши, че онзи, който е създал комплекса от мерки за сигурност за това мероприятие, е допуснал сериозни грешки — грешки, от които той щеше да се възползва.

Облегна се на стола и отпи от кафето си, наслаждавайки се на лекото течение, намерило път през пролуките в старите дъсчени стени. Имаше още неща, които трябваше да направи, но разполагаше с време.

Разполагаше с цялото време на света.

30.

„Тайсънс Корнър“ — Окръг Хановер

Кийли вдигна поглед над обезсърчаващите купчини документи, скрили изцяло повърхността на даденото му бюро, и се загледа в оперативната зала на Центъра. Вътре бяха натъпкани над 80 души, които — ако се съдеше по трескавото им жестикулиране и повишените гласове — можеха спокойно да бъдат сбъркани с брокери в нюйоркската фондова борса, след обявяване на сливането между „Майкрософт“ и „Ай Би Ем“.

Беше прекалено изморен и обезпокоен, за да види какъвто и да е било хумор в сравнението. Лудницата продължаваше вече трето денонощие, но усилията им не бяха донесли никаква нова информация. Опитвайки се да стесни параметрите на търсене, Райън бе предложил да изключат Вашингтон, окръг Колумбия, на база допускането, че не дава на Вандервеен достатъчно оперативен простор, за да работи по подготовката. Емили Съскайнд, заместник-директор на ФБР, бе отхвърлила идеята без колебание.

Наоми имаше малко повече късмет с идеята да разпространят словесния портрет на Уилям Вандервеен сред щатската полиция във Вирджиния и Мериленд. Първоначално отхвърлиха и тази идея: директор Ландрьо възрази, че оповестяването на нова терористична заплаха без сигурно доказателство за съществуването ѝ само ще създаде вълна от паника — нещо, което президентът отчаяно желаше да избегне. Съскайнд се съгласи с него, но Джошуа Маккейб и Харпър подкрепиха идеята. Понеже грифът СНЗО даваше на Сикрет Сървис общия контрол във връзка с предстоящото събитие, беше взето решение описанието на Вандервеен да бъде публикувано заедно с внимателно формулирано искане за съдействие, в което думата „терорист“ бе избегната.

Въпреки това телефоните и факс апаратите в Центъра не бяха спрели за секунда и бълваха твърдения за засичането на лицето, като се започне от офиса на Район 17 в Огъста, централата на Отдел 4 във

Форествил, Колидж Парк, Истън и Роквил. Напрежението в претъпканата зала нарастваше с увеличаване на натоварването и Хармай безсилно наблюдаваше как купчината необработени документи на бюрото ѝ расте. Вече сериозно се съмняваше в правилността на собственото си решение.

Усети, че до нея стои някой, вдигна поглед и видя, че е Райън.

— Има ли нещо, което си заслужава да ми покажеш?

Тя поклати глава и му показва смачканите факсове в ръцете си.

— Всичко това е абсолютно безполезно — оплака се тя, посочвайки документите, струпани в застрашително клатещи се купчини. — Просто недоумявам от липсата им на преценка кое си заслужава да се отбележи и кое е загуба на време.

Кийли сви рамене и каза:

— Не всеки ден полицията получава искане за съдействие от ЦОТЗ. Вярно, че внимавахме с формулировката на описанието, но те все пак знаят откъде идва то. Няма начин да не са допуснали, че става дума за терористична заплаха, което ще направи съдействието им особено ценно, когато подадат заявките си за бюджет за следващата година. Тези хора гледат най-напред да помогнат на себе си.

— Това го разбирам, но би било хубаво, ако можеха да помогнат малко и на нас — измърмори тя.

Райън се усмихна и леко я докосна по рамото.

— Добре, ще ти помогна да ги прегледаме. Ако всичко това наистина е толкова безполезно, колкото твърдиш, ще свършим преди обяд и ще те заведа да обядваме. Аз черпя. Как ти се струва?

Лицето ѝ просветна в усмивка за първи път този ден.

— Става.

— Какво е това? — Сержант Ричард Питман вдигна поглед от новопоявилите се на бюрото му куп документи и подозрително огледа стаята. — Откъде дойде всичко това, Джими?

— Това е направо от лейтенанта.

— Да, но е за твоето бюро — изръмжа Питман. — За бога, пич. Няма начин нищо тук да не се отнася до теб.

Другият полицаи поклати глава и се ухили на път към отворената врата.

— Не мога да разбера защо се оплакваш, Питс. В два следобед имаме оперативна, която ти явно ще изпуснеш. Всички вече се събраха. Онзи, който ти е стоварил този боклук на бюрото, явно иска да ти направи услуга.

— Да бе, много благодаря — измърмори Питман. Беше останал сам в стаята и се възползва от този факт, изпускайки дълъг низ от ругатни, докато стоварваше купчината папки до факс апарата. Смяташе, че след осем години работа в щатската полиция на Вирджиния подобни задачи за новаци трябва да му бъдат спестявани.

Прелисти страниците и видя, че във всички папки става дума за едно и също. „Това май е нещо — помисли си той. — Тук има поне двайсет и пет различни доклада. Поне няма да ми се налага да набирам различни факс номера поотделно.“

Питман набра номера, отпечатан в началото на първата страница, и започна да подава листата в отвора на апарата. Четирийсет и пет минути и две чаши кафе по-късно въведе Рапорт за изчезнало лице за въвеждане в базата данни на Националния информационен център за престъпността.

Сигналът бе подаден от някой си Джек Милбъри, чиято съпруга — след около петнайсет минути — можеше да се смята за изчезнала в продължение на точно три денонощия.

Докато факс апаратът в ЦОТЗ на „Тайсънс Корнър“ изплюваше лист след лист, Уил Вандервеен вкара хондата си в тясната алея след отбивката от Чембърлейн Роуд. Беше прекарал деня в Ричмънд, където напазарува няколко останали за накрая неща. Малки и евтини, но абсолютно съществени за успеха. Беше купил съвсем същите дреболии преди почти три седмици, но бе изчерпал запасите си.

Беше следил скоростомера внимателно по късия път на отиване и връщане, но краткото му отбиване в града премина без никакви инциденти, така че опасността вече бе зад гърба му. Когато напуснеше фермата отново, каквото и да станеше след това, нямаше повече да се върне тук.

Паркира мотоциклета си зад хамбара. До стената имаше няколко обърнати саксии. Вандервеен вдигна третата отляво надясно и под нея се показа обемист черен предмет, внимателно загърнат с кърпа за

подсушаване на съдове. Прибра пистолета НК калибър 40 и, без да бърза, разчисти хамбара и къщата, преди да пренесе покупките в кухнята. Беше си извлякъл урок след нещастния инцидент с агентката на недвижими имоти. Вече нямаше да си позволи да бъде невнимателен.

Подпря последния останал му паспорт на една от пукнатите плочки в банята и огледа лицето на Клод Бидо, а после отражението си в огледалото.

Лицето му бе изненадващо младежко, макар да гонеше четирийсетте. За първи път забеляза фините бръчици край очите си, но, общо взето, изглеждаше почти както преди двайсет години. Първите следи на застаряване изобщо не го притесняваха. Подобно на останалите хора, дарени от бога с идеални черти, Вандервееен си позволяваше пълна индиферентност по отношение на външния си вид.

Макар да предпочиташе да бъде чисто избръснат, през последните две седмици бе оставил брадата си да расте и тя се бе сгъстила. Русите косъмчета по челюстта му бяха в рязък контраст с естествения тен на кожата му. Косата му бе възстановила оригиналния си златист цвят благодарение на оцветяващ шампоан. Боядисването на косата бе единствената козметична промяна, която бе направил след връщането си в Щатите — през първите няколко седмици бе имал прекалено много работа, за да се занимава с дегизировка.

Беше обличал „кожата“ на Клод Бидо два пъти: веднъж, за да купи вана, и втория път, за да вземе регистрационния талон от пътната полиция в Ричмънд. Сега бе дошъл ред на третото и последно превъплъщение. Първо извади покупките си от хартиения плик и ги подреди на полицата. Беше се отбил в четири магазина по време на обиколката си из града и не бе купил повече от два артикула във всеки от тях.

Боядисването на космите бе полутрайно и лесно се измиваше с топла вода. Използва малка четка с остри косъмчета, за да прокара тъмната боя по брадата и веждите, след това я смени с по-голяма четка за косата. Когато цветът се изравни, той огледа фотографията още веднъж, взе ножиците и започна да реже. Клод Бидо беше работник, дошъл в Америка да търси прехрана — не подходеше на човек с неговия социален статус да има скъпа подстрижка. Борещият се за

насъщния емигрант най-вероятно се подстригваше сам с незадоволителен резултат.

Когато свърши, черната му вече коса все още бе достатъчно дълга, но резултатът бе ужасен. Работата обаче бе свършена, при това добре — между него и човека на снимката имаше само едно видимо несъответствие, което лесно можеше да се коригира. Когато си сложи оцветените в кафяво бездиоптърни лещи и се погледна за пореден път в огледалото, Уил Вандервеен бе изчезнал без следа.

Последното допълнение щяха да бъдат високите обувки със стоманен нос и небрежното облекло на мъж, прекарващ по-голямата част от деня си на строителна площадка. Според паспорта Клод Бидо тежеше малко над 90 килограма. В действителност Вандервеен тежеше почти 80, затова щеше да разчита на няколко слоя облекло, за да скрие тази разлика. Сако, навлечено върху няколко ризи с дълъг ръкав, не бе необичайна гледка по мразовитите улици на Вашингтон в края на ноември.

Смръщено наведе поглед към умивалника и се напрегна да се сети какво е пропуснал. Още разполагаше с 10 килограма „Семтекс-Н“, от който трябваше да се отърве. Щеше да вземе в града документа на Шакиб — ненужен риск, може би, но не бе изключено да му потрябва. А и не искаше да го оставя след себе си. Остатъците от неизползваната боя и другите материали щяха да бъдат изнесени зад хамбара и изгорени. Имението бе наето от Тимоти Никълс — същото име бе използвал и за изваждане на регистрационния номер на мотоциклета. Щеше да прибере тези документи в чантата, за да ги унищожи зад хамбара. Регистрационният номер на мотора щеше да бъде демонтиран и занесен дълбоко в горичката. Тези предпазни мерки щяха да му спечелят само малко време, ако властите се усъмниха в Тимоти Никълс, но дори малко време бе за предпочитане пред никакво.

Не се сецаше за друго, но нямаше защо да бърза. Беше планирал графика си до последната подробност и бе в негова изгода да изчака. Защото колкото по-дълъг бе престоят му в града, толкова по-голяма бе вероятността да го разкрият. Освен това го чакаше още работа, а и нямаше да му навреди да се понаспи. Леглото долу бе идеално за целта.

Отиде обратно до хамбара и внимателно огледа онова, което бе останало на работната му маса. В съзнанието му започваше да се оформя идея. Избра няколко неща и ги хвърли в сака в краката си. Метна го на рамо и тръгна по лекия наклон към къщата.

Минута по-късно се спусна в мрака на мазето. Светлината сякаш се поколеба да го последва, защото само докосна тила му за миг, преди той да изчезне в непрогледната тъмнина.

Така и не опряха до обяд, а всъщност и до вечеря, като се задоволиха с част от съдържанието на неизчерпаемата кана с кафе. Райън беше на петата чаша и усещаше ефекта. Червата му куркаха, а главата му пулсираше от непрестанния шум. В сградата бе прекалено горещо, помещението не се проветряваше и това не допринасяше за по-добрата работа. Яркото флуоресцентно осветление над главите им скриваше факта, че приближава полунощ. Студеният вятър, бръснещ каменистия бряг на Кейп Елизабет, щеше да му донесе облекчение след потискащата жега в Центъра, но той прогони тази мисъл, когато в познатия му живописен пейзаж се появи друг образ.

Сега не можеше да мисли за нея, без значение колко му се искаше. Чакаше ги много работа, а времето изтичаше. По график президентът и гостите му трябваше да се качат на борда на „Секвоя“ след по-малко от десет часа.

Разтри слепоочията си и се опита да се съсредоточи върху размитите букви на текста пред себе си. След няколко минути взирание установи, че не е прочел нито дума. Разтърси безпомощно глава, огледа се и видя, че Наоми е в същото състояние.

Тя се въртеше около един факс апарат, притиснала слушалката с рамо, докато натискаше бутоните. Изруга тихо и удари апарата с длан.

Райън стана да ѝ помогне и тя му подаде листа, без да прави пауза в разговора:

— Да, колкото може по-бързо... точно така, трябва всичко за последните три месеца, включително копия от шофьорската книжка, ако разполагате с такива. Това „Твърде късно е“ все едно не съм го чула, ясно ли е? Изобщо не ме интересува колко е часът обадете се у дома му и ако трябва...

Тя продължаваше да говори, а Райън бързо прегледа документа. Когато стигна до „Професия на липсващото лице“, очите му се разшириха.

След няколко секунди Наоми свърши разговора и Райън видя, че зелените ѝ очи блестят.

— Агент по недвижимост, а? — каза той. — Много интересно.

— Това не е всичко — отговори му тя. — Никол Милбъри е специализирала във ферми. Офисът ѝ е в Ашланд. Това е в окръг Хановер, точно между Ричмънд и Вашингтон. Идеалното място за него... Райън, имаш ли представа как да поправиш проклетия факс?

Той се усмихна и огледа апарата. Натисна няколко бутона, за да разпечата натрупалите се пристигнали документи.

— С кого разговаряше?

— С дежурния в офиса на щатската полиция в Хановер. Той сега ще се обади на следователя. Тогава ще научим подробности.

— Не се надявай прекалено — предупреди я той.

Но Наоми не можеше да бъде обезсърчена лесно.

Сержантът в Хановер им позвъни след десетина минути. Наоми сграбчи слушалката и внимателно изслуша онова, което ѝ казваха, докато Райън стоеше до нея като вкаменен. Нещо му подсказваше, че най-сетне са попаднали на следа.

Тя отлепи слушалката от устата си.

— Милбъри е дала под наем имение преди по-малко от три седмици. Малко под 400 декара, на пет километра източно от I-95. — Тя отново се заслуша. — Оставил ли е... добре, оставил е. Чудесно, искам незабавно да ми го изпратите по факса. Как беше името? — Райън понечи да каже нещо, но тя му махна да замълчи. — Добре, чудесно. Благодаря за помощта, сержант. Със сигурност ще искаме да говорим с него, когато нещата се поизяснят... Добре, благодаря. — Тя остави слушалката на вилката и се обърна към Райън: — Тимоти Никълс. Говори ли ти нещо това име?

Той помисли около минута, размествайки буквите в името. Когато му просветна, залата престана да съществува за него.

— Той е!

— Какво? — изненада се Наоми.

— Тимоти Маквей и Тери Никълс^[1]. Копелето си остава неизлечимо арогантно.

Когато осъзна какво ѝ казва, тя пребледня като платно.

— О, боже!

Сякаш по сигнал факс апаратът забръмча и изплю един-единствен лист. Шофьорската книжка не бе увеличена, за да се видят добре чертите, а лицето бе изменено от характерното при копиране изкривяване, но Райън веднага разбра кой го гледа от листа.

— Това е Уил Вандервееен — твърдо каза той.

---

[1] Тимоти Джеймс Маквей — бивш американски войник, осъден по 11 обвинения и екзекутиран за извършването на атентата в Оклахома Сити на 19 април 1995, при който загиват 168 души — най-ужасяващия акт на домашен тероризъм преди 11 септември 2001. Тери Никълс съучастник и помощник на Маквей, получил доживотна присъда за ролята си в същото събитие. — Б.пр. ↑

31.

„Тайсънс Корнър“, Вирджиния

Патрик Ландрьо седеше начело на масата и оглеждаше хората от двете страни на лакирания дървен плот. Макар да бе с най-висок ранг от всички в стаята, той по никакъв начин не налагаше служебното си положение над групата, която се бе събрала. Комбинацията от индивидуалните им емоции и амбиции превъзхождаше по всички линии неговата титла и той чудесно съзнаваше, че те ще го смачкат в мига, в който засегне личните им интереси.

Ландрьо бе възнесен с голям нос, вече оредяваща сива коса и бузи, който най-често бяха розови от лекарството за сърце, което вземаше два пъти дневно или когато секретарката му го подсетеше. Фактът, че работеше по 16 часа в денонощието, се отразяваше на занемарения му външен вид. Кариерата му обаче по никакъв начин не бе пострадала от невзрачната му физика. Беше започнал службата си за правителството още преди 23 години като аналитик по въпросите на тероризма, а издигането му в служебната йерархия бе просто забележително. Беше работил като началник на кабинета на Директора на централното разузнаване, а по-късно като заместник-изпълнителен директор, за да бъде издигнат от ДЦР на текущия му пост.

Той разглеждаше морето от лица пред себе си и констатираше, че хората на свой ред го оглеждат преценяващо. Може би не бяха малко онези сред тях, които се питаха колко още ще продължи властването на Ландрьо. Публична тайна бе, че той се намираше под сериозен критика за разузнавателните провали, довели до неотдашните катастрофални събития във Вашингтон, както и за отсъствието на напредък в усилията да бъде заловен човекът, смятан за отговорен и за двете терористични атаки.

Освен Ландрьо в стаята се намираха още седем души. До него от дясната му страна беше заместник-директор Емили Съскайнд от ФБР. До Съскайнд седеше помощник-директор Джошуа Маккейб от Сикрет Сървис и командира на специалния отряд Джоди Ривърс.

Сред присъстващите бе и полковник Стивън Плеси — директор на щатската полиция във Вирджиния. Плеси бе пристигнал само преди десетина минути с хеликоптер от административната централа на полицията в Ричмънд. Беше облечен в парадната си униформа въпреки ранния час, а лицето му бе все още зачервено от зимния вятър, появил се преди няколко часа, който и сега свиреше около сградата, в която се намираха.

Останалите трима присъстващи в стаята седяха отляво на Плеси. Това бяха Джонатан Харпър, Райън Кийли и Наоми Хармай.

— Е — започна Ландрьо, — мисля, че всички сте наясно с предмета на тази среща. Затова предлагам да преминем направо по същество, още повече, че нямаме никакво време за губене.

— Всъщност знае ли се изобщо с колко време разполагаме? — попита Ривърс. Тя нямаше никакво желание да присъства на оперативката и считаше, че мястото ѝ е на брега, за да контролира въвеждането на мерките за сигурност. Дори да искаше, нямаше никакъв начин да задели ресурси, каквото и да имаха предвид другите присъстващи тук.

Директорът огледа стаята и спря поглед върху Джонатан Харпър.

— Има ли някой отговор на това?

— Графикът зависи от оръжието, което той смята да използва, а това на свой ред се свежда до типа на колата, която ще кара — отговори Харпър. — Очевидно е, че ще му трябва по-голям прозорец във времето ако иска да вкара бомба в града. Не мисля, че по този въпрос имаме нещо конкретно. Емили?

Съскайнд вдигна поглед от чашата си с кафе и се поколеба за секунда, барабанейки с пръсти по ръба ѝ.

— Единственото превозно средство, регистрирано на името на Тимоти Никълс в щата Вирджиния, е четиригодишен мотоциклет „Хонда“. За нещастие това не означава нищо — той спокойно може да е купил друго превозно средство под друго име, а може и да е откраднал кола... няма начин да узнаем... Има обаче нещо, което трябва да отчетем: когато научихме алтернативното му име, веднага успяхме да открием връзката между Вандервеен и Тереза Барзан. За съжаление все още не знаем нейното истинско име, но знаем, че използвайки името от саудитския си паспорт, тя му е превела през последните няколко седмици над 35 000 долара. Средствата са били

прекарани през Каймановите острови и островите Кук, което допълнително затруднява проследяването им. Подобна сума е малка за възнаграждение, но е достатъчна за закупуването на много, много оборудване. — Тя замълча и тихо прочисти гърлото си. — Оборудване от вида, който му е нужен, за да създаде и скрие голямо експлозивно устройство.

В стаята се възцари тягостна тишина, докато присъстващите обмисляха чутото. Джонатан Харпър наруши мълчанието с няколко добре премерени думи:

— Съществува шансът да се е върнал при източника, въпреки засилените мерки за сигурност, предприети след рухването на „Кенеди-Уорън“. Проверена ли е тази възможност в информационните масиви в Норфък?

— Имам хора, които работят над това — отговори Съскайнд. — Не можахме да се свържем нито с директора по оперативните въпроси, нито с началника на терминала. Най-високото ниво, до което се добрахме, е заместник-началникът на отдела за контейнери, само че той не е образец за сътрудничество.

В отговор се разнесе кънтящият глас на директора на полицията:

— Аз бих могъл да помогна с това — каза той. — Ние работим доста с тях. Мога да ви спестя много време, ако се свържете с Гари Томсън и споменете името ми. Той е главният мениджър на НМТ.

Съскайнд си записа името и кимна на едрия полковник.

— Документите в тяхното деловодство може да се окажат от решаващо значение — обади се Харпър. — Ако Вандервеен е използвал терминала за втори път, явно е успял да заобиколи митницата, защото иначе сега нямаше да се чудим какво да предприемем. От друга страна, някъде там трябва да са записани видът и теглото на пратката, която е освободил. А това може да ни подсказва как възнамерява да транспортира взривното устройство.

— Достъпът до тези данни явно трябва да стане с най-висок приоритет — съгласи се Ландрьо. — Трябва да демонстрираме малко власт. Алтернативата да получим заповед за претърсване ще ни загуби недопустимо много време. — Той се обърна към заместник-директора на ФБР. — Искам в Норфък да разберат какви неприятности ги чакат, ако продължават да се правят на велики. Ще ги затворим, ако се наложи. Как стоят нещата с фермата?

— Обектът е под наблюдение — отговори Съскайнд. — Отговорният оперативен агент контролира всичко на място. Разбира се, присъстват и хора на щатската полиция. Армията е блокирала двата края на Чембърлейн Роуд, а периметърът около къщата е отцепен в радиус от половин километър. Мястото се намира на около километър навътре по локалния път — тази част на щата е дълбока провинция, което в някои отношения значително облекчава нещата за нас, в други — доста ги затруднява. Например не можем да използваме хеликоптери, без това да се разбере от всички.

— Знае ли се дали е там? — попита Маккейб.

— Нямаме никаква представа. Осветлението е изгасено, но това не означава нищо, понеже по това време на денонощието той вероятно спи.

— Не използвате ли средства за нощно виждане?

— Опитвахме, но прозорците са прекалено тесни, което не ни позволява да сканираме цялата къща.

Маккейб кимна бавно.

— Има ли някакви превозни средства в района на фермата?

— Има голям хамбар — отговори Съскайнд. — Но вратите му са затворени, а ние не можем да се приближим достатъчно, за да надникнем вътре, без да рискуваме да ни забележат. Когато предприемем нещо, трябва да сме сигурни.

Плеси се изкашля предупредително.

— Има ли пътни бариери? Струва ми се, че като предпазна мярка...

— Няма начин — прекъсна го Маккейб от другата страна на масата. — Този район на Вирджиния е на по-малко от два часа път от Вашингтон. Ще ни трябва най-малко час, за да поставим контролни пунктове по основните пътища.

— Освен това какво да кажем на хората, които ще дежурят по тях? — риторично попита Ландрьо. — Нека ви напомня, че президентът настоява да не привличаме ненужно внимание към ситуацията. Създаването на нещо като бариера или кордон около столицата, означава да посветим в тайната стотици хора, а това е неприемливо.

— Сър, позволете ми да отбележа, че вече нямаме лукса да се безпокоим за публичността. Полагането на толкова много усилия да не

се разчуе дава на Вандервееен огромно предимство.

Райън трепна при избухването на Наоми и изчака неизбежната реакция.

Патрик Ландръо се поизправи на стола си и прикова поглед върху младата жена в другия край на масата.

— Извинете ме, госпожице, не съм сигурен, че запомних името ви.

— Наоми Хармай, сър. Аз съм от...

— ЦРУ — знам това. Аз самият съм работил за това ведомство над двайсет години. Не се обиждам, но смятам, че сериозността на ситуацията е малко извън обхвата на ограничения ви опит. — И той веднага отмести поглед от нея. — Така... има ли някой друг някакви разумни идеи...

Райън изключи думите му от съзнанието си и погледна Наоми. Видя, че се бе отпуснала съкрушено на стола. Погледът ѝ беше сведен, а бузите ѝ бяха аленочервени.

— Извинете ме, г-н директор.

Ландръо се сепна и погледна към него с нескривано раздражение.

— Да?

— Знаете ли кой съм аз, сър?

Ландръо се поколеба за миг и този факт не остана незабелязан от присъстващите.

— Познавам ви, г-н Кийли.

— Бих искал да изтъкна, че усилията на Наоми в проследяването на това име са единствената причина да седим тук сега. И ако тя има да каже нещо, струва ми се, че няма да си загубите времето, ако я изслушате.

Ако беше човек на компромиса, склонен да понесе лек укор в интерес на създаването на приемлива работна атмосфера, директорът можеше да премълчи. Но тъй като изобщо не бе такъв тип човек, той се ядоса:

— Сигурен съм, че всички трябва да благодарим на г-ца Хармай за усилията, но не мисля, че имаме време за...

— Г-н директор.

Ландръо установи, че гледа във възможно най-студения чифт очи, които някога бе виждал. Едва не отвори уста, за да каже още

нещо, но размисли. За част от секундата през главата му мина мисълта, че онова, което бе съзрял в лицето на Кийли, е по-скоро плод на собственото му въображение. Като бивш заместник-ДЦР, той все още разполагаше с връзки на най-високите нива в Управлението и знаеше всичко за човека пред него.

Патрик Ландрьо преглътна гордостта си и прочисти гърлото си. Когато проговори, думите му едва се чуваха, макар в стаята да се бе възцарила възможно най-дълбоката тишина.

— Разбира се, г-це Хармай, ако имате някакви идеи ще бъдем щастливи да ги чуем.

Самата Наоми бе шокирана от случилото се, но бързо дойде на себе си и се поизправи на стола.

— Благодаря ви, г-н директор. Съзнавам, че политическите последици от евентуален нов терористичен акт, особено такъв, извършен по време на официално посещение на двама чужди държавници, са много над моята сфера на компетентност. Но не можем да не отчетем факта, че президентът не е единственият изложен на риск. Не бива да има съмнение, че ако Вандервеен успее да постигне онова, което си е поставил за цел, много хора ще загубят живота си. Както сигурно сте забелязали от шофьорската книжка, Вандервеен е направил само козметични промени в представянето си като Тимоти Никълс. Трябва да приемем, че вече е захвърлил тази самоличност и е предприел по-драматични стъпки в промяната на външността си за финалната фаза на операцията... ако това наистина е финалната фаза. — Последното изречение бе посрещнато от смут. — Ако Вандервеен все още е там, тогава е ясно, че не можем да загубим нищо, като атакуваме в този момент. От друга страна, ако вече е напуснал базата си, трябва да разберем това колкото може по-рано. Ако обектът се обработи с максимално внимание и ако там има веществени доказателства, съществува шанс да научим нещо полезно — нещо, което би ни подсказало как изглежда той сега. В този момент сме безсилни да предприемем друго и аз смятам, че трябва да концентрираме усилията си.

Тихият коментар постепенно премина в общо съгласие. Въпреки това Наоми се изненада, когато Ландрьо побърза да се съгласи:

— Това ми звучи доста разумно. Да се въздържим от поставянето на пътни барикади засега. И без това мобилизирането на нужния

човешки ресурс толкова рано сутринта би изисквало огромно усилие. Емили, предлагам да помислиш кой съдия да събудим по това време. Кога ще си готова да действаш?

Заместник-директор Съскайнд си погледна бързо часовника.

— Повечето от хората ми вече са на позиция. Получим ли заповедта... да кажем 5:00 сутринта.

— Прекрасно. — Ландрьо дръпна маншета на ризата си и за всеки случай погледна своя часовник. — Значи след три часа. Уведомете ме, когато нанесете удара. Няма смисъл да будим президента. Да видим ще има ли нещо полезно, което да му съобщим. Всички, които нямат задачи на друго място, да са при мен в седем... Президентът Ширак и министър-председателят Берлускони пристигнаха вчера, дами и господа. За девет е планирана екскурзия с яхта. Това ни оставя шест часа да открием човека, който ни се изплъзва в продължение на седем години. Предлагам да се залавяте за работа.

Пет минути по-късно стаята бе почти празна. Райън бе сред последните напускащи и когато се озова навън и се огледа, видя Наоми да се отдалечава по един от коридорите. Тя почти тичаше и той побърза да я настигне.

— Ей, къде си се... — Млъкна, защото видя изражението ѝ. — Какво има?

— Какво има ли? Прекрасно знаеш какво има.

— Не, нямам представа. — Тя продължаваше да бърза, а той недоумяваше. — Наоми, опасявам се, че ме смяташ за прекалено умен. Нека ти го кажа съвсем официално: в действителност съм доста тъп и нямам представа какво искаш да кажеш.

Тя обаче не се усмихна.

— Не трябваше да правиш това геройско изпълнение там, Райън. Представяш ли си в колко унизителна ситуация ме постави? Повярвай ми, мога сама да се боря за себе си.

— Знам... Наоми, моля те, спри за секунда. — Когато за негова изненада тя го послуша, той трябваше да отстъпи една-две крачки, за да я вижда по-добре. — Къде отиваш?

— Имам запазено място в следващия хеликоптер за Ричмънд.

Това го изненада напълно.

— С кого?

— С директора на полицията Плеси и заместник-директора.

— Кой заместник-директор?

— Съскайнд.

Райън вдигна вежда.

— И Харпър е одобрил това?

— Идеята беше негова. — Наоми скръсти ръце на гърдите си и го изгледа предизвикателно. Бузите ѝ бяха пламнали, а косата ѝ се бе пръснала непокорно около лицето.

Райън си помисли, че за първи път му се струва толкова красива.

— И аз идвам.

Тя бавно поклати глава.

— Харпър изрично нареди да останеш тук.

— Нямах представа колко ми е безразлично какво е наредил.

Изражението ѝ леко омекна, а също и тонът ѝ.

— Райън, не сме сигурни, че той още е там, а е наложително да покриваме всички места. Аз ли да ти го напомням?

Той се поколеба, но знаеше, че е права. Когато тя се обърна, за да се отдалечи, я улови за ръката.

— Виж... съжалявам за онова, което казах вътре. Трябваше да си държа устата затворена. Но Ландрьо понякога е такъв задник, че...

— Няма нищо. И аз мисля като теб.

И двамата замълчаха и се гледаха. Райън импулсивно се наведе и я целуна по бузата.

— Пази се, Наоми.

— Нищо няма да ми се случи — каза тя. — В края на краищата този път няма да си там, за да ме простреляш. — Тя се извърна, преди той да отговори, и продължи към стълбището в края на коридора. Когато излезе под мразовития вятър и закрачи към чакащия хеликоптер, на лицето ѝ имаше широка усмивка, а в сърцето ѝ се разливаше топлина.

32.

Ричмънд, Вирджиния — Окръг Хановер

В секундата, в която хеликоптерът „Бел 206 Лонг Рейнджър“ докосна площадката за кацане на административната централа на щатската полиция във Вирджиния, неговите трима пасажери слязоха и с благодарност се отправиха към стълбището и топлината на сградата. Студът щипеше лицата, а поривите на леденостудения вятър метяха покрива и проникваха през дрехите им. От разговора, който бе подслушала случайно, Наоми знаеше, че влошаващото се време е само предвестник на зимна буря, започнала край брега на Флорида преди три дни.

Докато следваше двамата висши полицаи по блестящите от чистота коридори, тя си мислеше колко неприятности могат да бъдат спестени на всички, ако бурята се засилеше до степен да наложи отмяната на президентската разходка със „Секвоя“. Едновременно с това съзнаваше, че на тях нямаше да им се размине толкова лесно. Президентът Бренеман изглеждаше решен да следва пълната програма.

Заместник-директор Съскайнд се наслади на гостоприемната топлина в сградата само докато стигна до най-долния етаж. В хеликоптера беше провела няколко разговора по телефона и сега я чакаше кола, която да я откара до Четвърти състав на американския апелативен съд. Там съдия Луси Клайн вече си наливаше втора чаша кафе и се питаше в какво е сбъркала, за да заслужи подобно отношение от страна на служители на едно правителство, на което бе служила вярно в продължение на повече от 18 години.

Докато Съскайнд излагаше аргументите за искането си пред съдията, Наоми придружи директор Плеси до зоната за подготовка, където бе уговорено да се срещнат с отговорния оперативен агент към офиса на ФБР в Ричмънд. Тя последва Плеси през голямата стъклена врата на административния център десетина минути след тръгването на Съскайнд и двамата бързо се отправиха към луксозния линкълн, който ги чакаше до тротоара. Не след дълго вече пътуваха на изток по

„Мидлотиан“, успоредно на река Джеймс, която се извиваше на километър-два северно от тях.

В 3:40 сутринта пътищата на Америка бяха пусти, така че линкълнът бързо излезе на магистрала I-95. Шофьорът настъпи педала на газта и се понесоха към окръг Хановер с пълна скорост.

В зоната за подготовка цареше затъмнение, което означаваше, че използваха само няколко светлинни палки, известни като „химикалки“ или химически светлини, тук-там из периметъра. Самата зона представляваше най-обикновено струпване на коли на Бюрото, подредени в полукръг, като фургони, защитаващи срещу нападащи индианци. На второкласния път наблизко имаше ръждясал железен портал, който някой се бе сетил да задържи отворен, като бе вързал вратата му с верига за едно дърво и по този начин бе облекчил достъпа на колите до поляната.

Леденият вятър подхвана Наоми в мига, в който слезе от лимузината. Тя се затича в тъмнината след Плеси и минаха покрай групички сгущени агенти, за да стигнат до работещ на празен ход събърбън. Плеси почука на прозореца и стъклото се смъкна. Той поиска да говори с отговорния оперативен агент и последва вяло махване с ръка на човека вътре към най-голямата машина на поляната — черен луксозен джип „Шевролет“. След десет секунди Плеси вече чукаше с юмрук по задната му врата.

В горещия салон на машината седяха двама души. Интериорът бе осветен от индикаторите на комуникационното оборудване. Наоми ясно различи двата монитора, на които се подаваше картина от средствата за нощно наблюдение, инсталирани по периметъра.

Брет Харисън, ООА, бе русоляв, широкоплещест, типичен американски младеж, с ясни сини очи. Още в мига, в който го зърна, Наоми застана нащрек, особено след като забеляза нащърбения му преден зъб. Футболна травма, помисли си тя и се смръщи. По някаква неясна причина изпитваше умерена неприязън към атлетите, особено онези на средна възраст, които така и не бяха успели да разберат, че вече не са в колежа.

Харисън се усмихна и подаде ръка, която Наоми пое неохотно. Плеси последва примера ѝ.

— Брет Харисън, радвам се да се запознаем. — Той посочи с палец зад гърба си: — Това пък е Ал Магинес, командир на отряда за освобождаване на заложници.

— Магинес? — не се сдържа Хармай.

— „Ма“ от „майка“ и „гинес“ от „Гинес“, бирата. Смешното е, че не я понасям — засмя се командирът.

Наоми му се усмихна в отговор. И тя не харесваше тежкото ирландско пиво. Магинес бе едър мускулист мъж, около четирийсетте, с посребриващи мустаци, плешиво петно на темето и внимателни кафяви очи. Беше облечен в камуфлажни панталони „Гор-текс“ и черна тениска. Носеше тежък пистолет в кобур на крака си, а до него бе подпряна карабина Д4. Изглеждаше напълно компетентен и тя се запита дали Съскайнд не го използва, за да държи по-младия ООА под око.

— Как са нещата? — направо попита Плеси и нетърпеливо размърда едрото си тяло на неудобната седалка.

Харисън свали слушалките на врата си.

— Момчетата ви са затворили двата края на улицата, така че там сме добре. В къщата още няма движение, а я наблюдаваме от... от колко... от около един часа след полунощ? — Другият кимна. — Значи става дума за три часа без никакво раздвижване. Но има нещо друго, което смятам, че трябва да видите... — Харисън остави слушалките върху радиото и се завъртя на стола си към главната конзола. Събраха се около ниската масичка, опрели рамене. — Това е чертежът на къщата. Извадихме късмет и го получихме от собственика. Оказа се, че е построил лично всичко през 80-те. Но вижте това...

Мястото, което сочеше, се намираще между двете нива на едноетажна постройка.

— Мазе? — попита Наоми. — Във Вирджиния?

— Не само това — продължи Харисън, — според собственика било напълно завършено мазе, при това даже мебелирано. Вандервеен е наясно с нашата технология. Той знае, че можем да го наблюдаваме през прозорците с инфрачервени уреди, така че за него най-безопасно би било под земята. С други думи, може да се крие там и...

— Термочувствителните уреди няма да го засекат — довърши вместо него Наоми.

Нова усмивка от страна на Харисън.

— Именно. Така че още се чудим как да подходим. Засега смятаме да отложим решението до получаване на някаква информация от Норфък. Дотогава ще чакаме заместник-директора със заповед за претърсване.

— А можете ли да влезете в мазето, без да минавате през къщата? — поинтересува се Плеси.

Харисън поклати глава и усмивката му изчезна.

— Няма начин — надолу се стига само през една врата и тя е вътре. Мазето няма никакви прозорци.

— Не можах да видя къщата заради дърветата — обади се Наоми. — Бих искала да я разгледам по-отблизо.

Отговорният оперативен агент отвори уста, но Магинес го изпревари:

— Аз ще я поема, Брет, и без това трябва да говоря с Ларсен.

Другият кимна и Наоми последва командира, който не пропусна да вземе карабината си, преди да отвори задната врата на джипа. Плеси не помръдна от мястото си.

Когато се озоваха навън, тя потрепери и каза:

— Господи, какъв студ е тук.

Магинес бе само по тениска, леденият вятър, изглежда, не му правеше никакво впечатление.

— Можем да ви намерим нещо по-топло, преди да отидем там. По периметъра няма никакви коли, така че ще бъдем навън доста време. — Той отвори задната врата на един от събърбъните и разрови натрупаната вътре екипировка. След малко се изправи с пакет в ръцете и триумфално изражение. — Това е на най-дребния от хората ми, което означава, че дрехите няма да са с повече от осем размера по-големи от вашите.

— Къде да се преоблека?

Магинес вече се оглеждаше.

— Най-добре зад онова дърво. — И посочи масивен дъб на няколко метра от тях.

— Няма ли по-топло място?

— Не и такава, където да не е претъпкано с хора. Но няма проблем, ако не ви пука, че двайсетина мъже ще ви наблюдават с интерес.

— Ще си го спестя — засмя се тя.

След десетина минути пътуваха бавно по Чембърлейн Роуд, след като бяха заобиколили две коли на вирджинската щатска полиция, спрени направо на пътя. Наоми бе сменила костюма си с тъмносини работни панталони и черен пуловер с цип до средата, под който бе навлякла няколко ризи с дълъг ръкав. Краката ѝ изглеждаха доста нелепо в черните кубинки, които бяха с два размера по-големи. Трябваше да обуе три чифта чорапи, за да може да ги използва. Сега, в колата, краката ѝ се бяха изпотили, но това беше по-добре, отколкото да замръзнат след двацет минути навън.

— Не бих искал да приближавам джипа повече, отколкото е наложително — каза Магинес. Фаровете на събърбъна бяха изгасени и той използваше очила за нощно виждане, закрепени с каишки към главата му. — Останалата част от пътя ще изминем пеша.

Вървяха бавно през нивите. Магинес спираше през пет метра и периодично съобщаваше позицията си по радиото, за да не бъдат застреляни от заблуден снайперист. Достигнаха края на периметъра около двацет минути след като изоставиха комфорта на колата.

Магинес коленичи в пръстта и нагласи микрофона си. Наоми клекна до него. Вече беше изморена.

— Сврака, тук ТОЦ^[1] — разнесе се в ухото му гласът на Харисън. — Чувам те ясно, край.

Той направи още няколко проверки на връзката. Последната бе с командира на ударната му група Крис Ларсен.

— Алфа едно, тук Сврака. Искам бърз доклад, край.

— Сврака, тук Алфа. Всички оръжия и бойци са налице. Отряд „Сиера“ проверяват по техния списък. От обекта нищо ново, край.

— Аз съм на... — Магинес бързо се огледа — наоколо триста метра южно от гнездото в падина до третата група дървета навътре от пътя. Наблюдават ли го?

— Не, Сврака, край.

— Изчакай така, край. — Магинес свали очилата за нощно виждане и без да се обръща, ги подаде на Наоми. Луната и звездите над тях бяха скрити от надвисналите облаци, които обещаваха сняг, но когато нагласи ремъците и завъртя копчето, светът около нея се появи в странни, неестествени цветове. Невидимата досега къща изникна в

зрителното ѝ поле, бледа на тъмнозеления фон. Веднага забеляза белите линии от дърветата срещу хамбара към стените на къщата.

— О, боже! — прошепна тя.

— Видяхте ги, нали?

Тя задържа с лявата си ръка очилата до лицето си и посочи с дясната.

— Натам.

Магинес спря да се занимава с радиото. Включи инфрачервения прицел към карабината си и насочи оръжието към линията на дърветата.

— Чуваш ли ме, Алфа едно?

— Ясно.

— След колко време можете да сте тук?

Къса пауза, после гласът в ухото му каза:

— Десет минути... петнайсет за по-сигурно.

— Не бързай, Крис. Сврака, край.

Отговорният оперативен агент пиеше кафе и разговаряше с Плеси, когато се разнесе Шубертовата „Симфония номер 8“. Той вдигна мобилния си телефон и смръщено изгледа номера, преди да отвори капака.

— Харисън.

Плеси видя как събеседникът му пребледнява, а след това почервенява от гняв.

— Ти подиграваш ли се с мен? Има ли представа тя какъв е залогът тук? Е, какво да правя сега...? Добре, добре. — Той затвори и като видя въпросителния поглед на директора на полицията, каза: — Заместник-директорът успяла да събуди възможно най-неуслужливия съдия във Вирджиния — обясни ООА. — Така че заповед няма да има... или поне не толкова скоро, че да ни свърши работа.

— Мамка му.

— Това е положението.

Настъпи дълго неловко мълчание, преди Плеси да повтори думите на Харисън:

— И какво ще правим сега?

Харисън не отговори, постоя, явно мъчейки се да вземе нежелано решение, после отново посегна към телефона си.

Ларсен пристигна след тринайсет минути, но толкова тихо, че Наоми подскочи от изненада. Тя наблюдаваше напрегнато къщата за някакви признаци на живот, а Магинес лежеше до нея, когато няколко крачки зад тях някой тихо подсвирна. Тя рязко се извърна, за да установи, че Магинес изобщо не е реагирал.

— Чух те да приближаваш от цял километър, Крис.

— Съжалявам, шефе.

Наоми смаяно видя как от земята да се надига едра фигура.

— Но ще признаеш, че го направих две минути по-бързо.

Магинес се усмихна неохотно.

— Запали няколко химикалки. Между другото, това е Наоми Хармай. Тя е от Управлението.

Наоми кимна и видя Ларсен да бърка в раницата си и да вади от нея няколко малки пластмасови тръбички. Огъна ги една по една, за да счупи стъклената ампула и да се смесят химическите съединения. Разтърси ги, хвърли ги на земята и мекото синьо сияние освети кръг с радиус от около метър и половина.

Ларсен изглеждаше с няколко години по-възрастен от нея и имаше тясно лице и руса, късо подстригана коса. Чертите му бяха размити от камуфлажния костюм в зелено и кафяво, но тя не пропусна да забележи, че тъмнокафявите му очи я разглеждат оценяващо. После мъжът извади от раницата си топографска карта.

Командирът му намери няколко камъка и затисна с тях ъглите на картата.

— Я да видим какво си ни донесъл.

Показалецът на Ларсен увисна над плетеницата от светлокафяви контурни линии.

— Имам един отряд там — каза той и посочи район с гъста растителност северно от къщата. — Ще вляза с тях, ако изобщо се стигне до това. Вторият отряд ще командва Агилар. Те са от другата страна на пътя, на запад. Това беше и проблемът... Искях да изпратя някой до входната врата, но там няма естествено прикритие и ще се

наложи да пълзят през открито пространство около шейсет метра, за да излязат на позиция.

— Ще трябва да намерим друго решение — каза Магинес. — Защо например не действаме открито?

Ларсен извади молив с мек графит от джоб в бронезащитната си жилетка и маркира с него няколко точки на картата.

— Гриърсън е събрал снайперистите при втория отряд, защото повечето прозорци са от онази страна на къщата. Седим там вече от часове, Ал. Прегледах още веднъж възможните сектори за обстрел и разположих хората както трябва. Проверихме нещата още веднъж и всичко е както трябва. Хората ми знаят къде може и къде не може да стрелят. А... още нещо: Джоунс е на двеста метра нагоре по пътя с неговата карабина. Ако по някакво чудо обектът успее да се добере до колата си, Джоунс без проблем ще му направи нова дупка, където пожелае.

Магинес кимна одобрително.

— Добре. Кого си сложил на експлозивите?

Ларсен се поколеба.

— Канфилд е най-опитният, но Хъдсън прекара цял месец обучение с „Делта“, така че...

— Кога беше това?

— Тъ... януари.

— Искам Канфилд — отсече Магинес. — Хъдсън още е малко зелен, но нека му помага. Искам да запознаят набързо останалите с адските машини. Вземи тези чертежи със себе си и ги накарай да набележат възможните места, откъде може да дойдат неприятностите. — Къса пауза. — Не искам да се бърза, Крис. Знаем, че не е на партера, а това ни дава свобода за маневриране. Да използваме това време, за да го направим както трябва. Искам този път всички да се приберат по домовете си.

Ларсен кимна и насочи вниманието си към Наоми.

— Още не знаем нищо конкретно за този тип. Какво можете да ни кажете?

— Бил е инженер от Специалните сили. Кандидатствал за сапърските части през 1993. Станал инструктор през 94-а. Трябвало да намерят достатъчно високопоставен генерал да подпише специално разрешение, понеже преди никой друг в армията не бил изминавал

този път толкова бързо. След това изкарал школа за снайперисти в Бенинг, а после и курс по оцеляване в екстремни условия в Кемп Макол. Знаете за сенатор Леви и за „Кенеди-Уорън“... — И двамата кимнаха. Ларсен се поусмихна, сякаш за да покаже, че не е чак толкова впечатлен от служебното досие на Вандервеен, но тя усети, че не е искрен. Поколеба се и прецени, че тези мъже заслужават да знаят всички факти. — Има още нещо... Убил е петима свои колеги през 1997, по време на операция в Сирия. След това е изчезнал от лицето на земята, поне досега. Не знам какво друго бих могла да ви кажа.

Насмешливата усмивка на Ларсен изчезна. Готвеше се да отговори, когато Магинес вдигна едната си ръка, и с другата притисна слушалката към ухото си. Вслуша се така няколко секунди, после каза:

— Разбрано, ТОЦ. Дайте ни две минути, край.

Свали ръка и ги изгледа с кисело изражение.

— Няма да има заповед за претърсване.

Наоми увеси глава, а Ларсен измърмори нещо нецензурно. Изтече около минута, без никой да проговори.

— Много ли искате да влезете? — наруши мълчанието Магинес.

— Много — погледна го тя е надежда.

— Колко много?

— Страшно много!

Той бавно кимна и сякаш взе решение.

— Крис...

— Да?

— Носиш ли онова, дето не ти трябва?

Ларсен потупа с ръка раницата в краката си.

— Не се разделям с него.

Командирът се поколеба за последно.

— Чист ли е?

— Как иначе? — засегна се Ларсен.

Ал Магинес отново кимна, повече на себе си, и насочи тъмните си очи към Наоми. Заговори бавно:

— Решили сме да се приближим, ясно ли е?

— Напълно естествено решение — потвърди тя и усети между плещите ѝ да пробягва тръпка.

— Крис, когато си погледнал през прозореца, си видял на пода да лежи пистолет.

— Точно така.

— Именно... — Магинес се почеса по главата и помисли. — Окей, преценили сме, че човек като него е малко вероятно да притежава регистриран пистолет, а нерегистрираният пистолет ни дава основание да влезем в частната собственост. — Той я изглежда внимателно: — Приемливо ли е това?

— На ръба, но... Да, мисля, че ще го преживея.

Погледна и Ларсен.

— Ти?

Младият мъж сви рамене и наклони глава.

— Естествено.

— Значи всичко е ясно. — Магинес сложи ръка на микрофона, за да заглуши вятъра. — ТОЦ, тук Сврака. Тъ... оказва се, че в къщата има пистолет. Притежава ли обектът регистрирано огнестрелно оръжие? Край?

Харисън веднага разбра и отговори незабавно:

— От щаба ви уведомяват, че обектът не е регистрирал никакво огнестрелно оръжие в границите на щата Вирджиния. Край.

— В такъв случай се налага да влезем, за да проверим, край.

Дори пращането по линията не можеше да скрие възбудата, настанала от другия край.

Ларсен се върна с отряда си след десет минути. Магинес и Хармай седяха сгушени един до друг и наблюдаваха къщата през дърветата.

— Бих убил за чаша горещо кафе — обади се той.

— Образно казано или наистина? — отвърна тя.

— Наистина.

— Значи е истина онова, което разправят за вас.

— Какво?

— Че сте жестоки пичове. — Тя се прозя, облегна се назад, почеса се по задника и го видя да се усмихва: — Какво?

— Не бях виждал жена да прави това — поклати глава той.

— Значи не си се заглеждал — прошепна тя. — Защото ние го правим непрекъснато. — И секунда по-късно: — Освен това из въздуха се носят такива облаци тестостерон, че за момент се почувствах забравена.

Изминаха още двадесетина минути. Беше завалил ситен сняг и въпреки студа и вятъра Наоми започна да задрямва. В 5:05 сутринта Магинес свъси вежди и пристисна слушалката към ухото си.

— Разбрано, Алфа едно. Имаме готовност, край. — Разтърси Наоми, тя се стресна и го погледна. — Готови сме за влизане.

Тя още трепереше от внезапното събуждане.

— Ммм... добре. Как? Искам да кажа, как ще влязат?

— Ако е вътре, не мога да му дам време да се барикадира — прошепна той. — Затова ще влезем с прима-корд по рамката на вратата.

— Трябва да внимават — неуверено каза тя.

— Ще внимават. — Магинес направи проверка по радиото за готовност и потвърди на Ларсен: — Окей, Крис, да го направим.

Изминаха няколко минути. Наоми не виждаше нищо, с изключение на дъха им, който се кондензираше в леденостудения въздух, и това ѝ даде повод да се оплаче.

Командирът ѝ подаде очилата за нощно виждане.

— Опитай с това. Не гледай към вратата, когато възпламеняват заряда.

Тя си сложи очилата и веднага видя тъмни фигури, придвижващи се приведени по снега. Едната стоеше изправена отзад с насочено към входната врата оръжие, а друга се приближи до вратата и започна да поставя заряда.

— Къде са?

— Вече са при вратата — отговори тя.

Магинес прошепна в микрофона:

— Сиера едно, какво става? Край.

— През прозорците не се забелязва движение.

— Сиера три, тук Сврака. Нещо?

— Нищо.

В следващата секунда:

— Тук Алфа едно. Вратата е готова.

— Свали ги, Хармай. — Когато видя очилата на челото ѝ, той сви шепа и нареди в нея. — Взривявай.

Нещо проблесна над снега, последвано от остро изпукване. След няколко изпълнени с напрежение секунди Ларсен съобщи:

— Нямахте вторични експлозии, Сврака. Можем да влизаме, край.

— Влизайте, Крис. Но бавно!

— Разбрано.

Магинес изчака колкото можа да издържи, после дръпна очилата от главата ѝ.

— Ох...!

Той видя, че е хванал и няколко косъма от косата ѝ и каза:

— Извинявай.

Фокусира се върху къщата, но през прозорците не се забелязваше никакво движение.

Наоми започна да губи търпение.

— Какво виждаш?

— Нищо — безпомощно поклати глава той.

Крис Ларсен влезе в къщата след Канфилд и Хъдсън. Последва го отрядът от петима бойци, които бързо се подчиниха на сигналите му с ръка и заеха предварително определените позиции.

— Сврака, тук Алфа едно. Движим се по безопасения първи етаж, край.

— Разбрано, Алфа едно. — Ларсен видя хората си да проверяват първите две стаи отдясно и безшумно ги последва в дневната. Понататък бе кухнята и той пое към нея, вдигнал своя „Хеклер и Кох МР5“ готов за стрелба. Огледа стените на ниво глезени и коляно, търсейки нещо, което би могло да бъде жица за задействане. После бавно тръгна отново, опрял рамо в тапета. Стигна до ъгъла, пое дълбоко дъх и надникна... нищо.

Свали оръжието си и се извърна, за да види един от бойците застанал пред затворена врата. Ларсен единствен забеляза натъпканата под вратата кърпа. Боецът каза:

— Тук май има нещо...

Ларсен извика „Неее!“, но в следващия миг вратата изчезна. Кевин Хъдсън, който я бе отворил, бе изхвърлен назад от силата на експлозията. Тялото му излетя под ъгъл нагоре, пробидвайсетсантиметровата стена от гипсокартон, главата му се удари в тавана и вратът му мигновено се пречупи.

Ларсен се извърна, за да побегне, но установи, че краката му не докосват земята и като че ли вървят в противоположни посоки...

Наоми видя ослепителния блясък, последван от глух взрив, след което къщата се разпадна пред очите ѝ. Магинес се хвърли върху нея, защитавайки я от парчетата тухли, дърво и стъкло, които се посипаха върху тях.

Настъпи тишина. Наоми усещаше само смазващата тежест върху гърба си. Магинес се изтърколи встрани и тя видя откъснат под коляното крак на половин метър от лицето си.

И тогава започна да пищи.

---

[1] ТОЦ — Тактически оперативен център. — Б.пр. ↑

33.

„Тайсънс Корнър“ — Окръг Хановер — Вашингтон, окръг Колумбия

Райън, който още се намираше в ЦОТЗ, най-сетне се отказа да се бори с изтощението и реши да си почине, докато имат тази възможност. Опита се да легне в стаята на секретарката, но сънят отказа да го споходи. Мозъкът му бе прекалено ангажиран с всичко, което ставаше, но онова, което не излизаше от ума му, бе Кати.

Съзнаваше, че отговорността за създалата се ситуация е негова, но въпреки това се чувстваше изоставен, тя дори не бе пожелала да обсъдят нещата. Колкото повече мислеше по въпроса, толкова по-силен гняв го обхващаше, особено след като се сети, че беше постъпил с нея по абсолютно същия начин първия път, когато Харпър го повика във Вашингтон.

Споменът не му достави никакво удоволствие. Щеше да бъде много по-лесно да обвини нея за случилото се, но проблемът бе, че в момента желаше единствено да я види пак. И ако трябваше да се извини, за да стане това възможно, щеше да направи тази „жертва“.

А това можеше да стане с едно-единствено телефонно обаждане... Вдигна поглед към часовника на стената — 5:32 сутринта. Знаеше, че няма начин да е будна по това време, Кати изобщо не бе от ранобудните. Щеше да е много по-лесно да ѝ се извини след два-три часа.

Затвори очи и позволи на умората да го надвие. Беше се свил неудобно на кушетката, разигравайки в съзнанието си сценария на предстоящия разговор, когато вратата рязко се отвори, осветлението се включи и далечен глас извика името му.

Изведнъж гласът се оказа не чак толкова далечен. Райън отвори очи, видя лицето на заместник-директора и веднага се разсъни.

— Какво...? Какво има?

— Вандервеев току-що е очистил седмина от момчетата в екипа за освобождаване на заложници — съобщил му Харпър задавено.

Райън скочи и се огледа за обувките си.

— Как? Там ли е бил?

— Не... заложил е адска машина в мазето. Още се опитват да разберат какво точно е направил.

Райън застина като вкаменен и почувства, че изстива. Не можеше да попита, но трябваше да го направи:

— А Наоми?

Харпър поклати глава и той въздъхна облекчено.

— Била е на триста метра от експлозията. Въпреки това не е на себе си.

— Боже! — каза Райън. Потърка наболата си брада и прошепна:
— Мамка му!

Към 6:45 районът около къщата бе задръстен с полицейски коли и линейки, чиито проблясващи светлини бяха по-малко дразнещи под светлината на слънцето, надникващо от време на време през тежките облаци. Пожарникарите вече си бяха свършили работата, подпомогнати донякъде от влажния сняг, стелец се над развалината и околните ниви.

Хамбарът бе останал, общо взето, непокътнат. Наоми седеше, подпряна на дебелия дъски, наметната с плътно одеяло, и загледала в останките от къщата.

Около нея се суетяха следователи на Бюрото. Опитваха се да определят външния периметър на зоната, която заслужаваше да се претърсва. Магинес ходеше безцелно сред овъглените останки, а на лицето му имаше странна смес от болка и объркване. Беше загубил Ларсен, Канфилд и Хъдсън, както и още четирима от своя отряд. Един от бойците му беше изхвърлен назад през входната врата и по чудо се бе отървал „само“ с обгарения втора степен, счупен крак и мозъчно сътресение. Вече го бяха откарали с хеликоптер в болницата в Ричмънд.

Нараняванията на Наоми бяха незначителни — физическият ѝ дискомфорт се ограничаваше само с няколко шева, но в съзнанието си тя продължаваше да вижда почернелия откъснат крайник и да чува стона на Магинес, след като ѝ той го бе видял. Затвори очи, за да

прогони видението от главата си, но ги отвори отново, когато чу някой да изрича името ѝ.

Беше Брет Харисън. Стоеше с мобилен телефон в ръка до група криминолози. Тя стана и се отправи към него, констатирайки подсъзнателно, че отговорният оперативен агент изглежда по-зле и от Магинес.

Изглеждаше неспособен да се съсредоточи, а лицето му бе бяло като платно. Когато стигна при него, той промърмори: „Центъра“ и ѝ подаде телефона.

— Хармай на телефона.

Беше Кийли.

— Наоми...! Добре ли си?

Тя долови загрижеността в гласа му и сякаш едва сега осъзна трагичността на случилото се.

— Не — изхлипа тя и се обърна с гръб към групата.

— Господи! — безпомощно каза той. — Ранена ли си?

— Не, само съм... — Райън чу странни звуци и осъзна, че тя се опитва да скрие плача си. — Беше ужасно. Ужасно беше, Райън, а идеята бе моя. Аз съм тази, която...

— Наоми, вината не е твоя — прекъсна я той твърдо. — Момчетата са били наясно с риска, който поемат. Вандервеен е отговорен, не ти. Окей? — Дълга пауза. — Съжалявам — малко по-мекко продължи той. — Трябваше аз да съм там...

— Не — категорично зави тя и поклати глава, — тогава щеше да си в къщата. Не бих могла да... да понеса и това.

Райън се зачуди как да отговори на това. Помълча няколко секунди и каза:

— Върни се във Вашингтон, Наоми. Не мисля, че можеш да... Смятам, че трябва да се прибереш.

Тя разбираше, че се опитва да ѝ помогне. Щеше да бъде толкова лесно да престане да се прави на твърда. Можеше да се върне във Вашингтон, където той щеше да ѝ демонстрира малко приятелска загриженост и толкова. Можеше да седи зад бюро в Центъра, да пие кафе, да гледа репортажа по Си Ен Ен и да бъде в абсолютна безопасност.

Но това означаваше Вандервеен да си остане на свобода, а тя още не бе готова да се предаде. А Райън ѝ казваше, че тя не може да

направи нищо повече във Вирджиния. Е, майната му тогава.

— Няма да се върна — каза тя. Непокколебимостта в гласа ѝ го изненада. — Сега ще хвана един от помощниците на Харисън и ще поговоря с някои хора. Искам да разбера каква кола е карал и как изглежда. В противен случай ще продължим да действаме слепешката.

— Добре — съгласи се той след миг колебание. — Задръж така за секунда. — Той предаде решението ѝ на Харпър, който прекъсна поредния си разгорещен разговор с Патрик Ландрьо, за да даде съгласието си. — Харпър се нави. Поръча да ти предам, че се радва, че си добре. Аз също...

— Знам — прекъсна го тя. — Ще ти се обадя, ако науча нещо.

Тя натисна бутона за край на връзката, преди да ѝ отговори, огледа още веднъж опустошението и изтри вече пресъхващите сълзи. „Добре, Наоми — каза си тя, — време е да се залавяш за работа.“

Във Вашингтон беше ранно утро, но цареше полумрак. От юг нахлуваха облаци, но слънцето успяваше да пусне по някой друг лъч между тях. Джоди Ривърс одобрително оглеждаше бреговата линия и пиеше от чашата кафе. Последната седмица я бе докарала до пълно изтощение и макар някои дейности да бяха в ход, нищо не бе в състояние да ѝ попречи на този миг наслада. Особено след като от ЦОТЗ я бяха събудили в един часа посред нощ.

Цветовете на града блестяха по онзи неповторимо жив начин, който е свързан с определен тип облачно време. От другата страна на канала голф клубът „Ист Потомак“ приличаше на безкрайно изумрудено море. Не валеше, но въздухът бе тежък и неподвижен, а прогнозата вещаеше буря в ранния следобед.

За съжаление бурята идеше прекалено късно. Поне засега по пътищата нямаше и следа от дъжд или сняг, така че планираната за след по-малко от два часа екскурзия с яхта оставаше по график. Ривърс нямаше аргумент да настоява пред президента Бренеман или началника на канцеларията му Ед Ригни да я отменят или поне да я отложат.

Болезнено съзнаваше, че тези хора представляват съблазнителен обект за атака само три седмици след два успешни терористични акта. За нещастие Сикрет Сървис играеше по свирката на президента и

наумеше ли си той нещо, можеха само да отцепят района, да го обградят с възможно повече агенти и да се молят нищо да не стане.

Барьерите по Мейн Авеню вече вършеха работата си. Високо над тях наблюдатели с бинокли по покривите оглеждаха събраните групички демонстранти и обменяха по шифрована радиовръзка описания на подозрителни обекти. В отговор на дадено описание някой от цивилните агенти, смесени с тълпата, щеше да се блъсне случайно в съмнителното лице и незабелязано щеше да го опипа за скрито оръжие. Тези агенти на Сикрет Сървис се представяха за демонстранти, не носеха плакати, бяха облечени прилично, дори леко консервативно, и от време на време се присъединяваха към заклеяващите призови на другите, за да не се открояват. Поне до момента демонстрантите се държаха миролюбиво, облекчавайки работата на униформените полицаи, които зорко наблюдаваха всичко и всички с неутрални изражения.

През това време на юг, към бреговата линия, се носеше безкрайният президентски кортеж, към който този път се бяха присъединили лимузини на посолствата с френски и италиански знамена. Униформен персонал на Сикрет Сървис старателно бе прегледал всяка кола за наличие на скрити експлозиви, а всяко шаси бе подложено на подробен оглед с помощта на ТВ-камери, подаващи сигнал на екран, закрепен на колана на агента. Документите за самоличност и лицата на хората бяха съвестно съпоставяни с подготвената документация под надзора на въоръжени агенти. Предсмаяния поглед на френския посланик и началника на отдела за охрана към посолството му, двама младши сътрудници на френското посолство, които нямаха документи, бяха извадени от колите и задържани за двадесетина минути, докато бъдат потвърдени самоличностите им.

В подготовката за събитието бяха вложени огромни усилия, но те сега се отплащаха, констатираше със задоволство Ривърс. И все пак целостта на периметъра в голяма степен зависеше от решимостта на потенциалния атентатор. Тя съзнаваше, че няма начин да гарантират безопасността, ако някой е решил да пожертва живота си, за да убие президента. Именно терорист камикадзе бе големият кошмар на всеки агент на Сикрет Сървис и в това отношение Ривърс не представляваше

изключение. Улови се, че мисли за Вандервеен: _Господи, дано да му се живее!_

— За какво си мечтаеш, Джоди?

Тя се обърна и се усмихна на Джошуа Маккейб.

— Наслаждавах се на гледката. Не е ли хубаво?

Той проследи погледа ѝ към голф игрището.

— Да... Жалко за играчите обаче.

— Предполагам. — Голф игрището бе затворено съгласно президентска директива номер 62 на основание факта, че е с прекалено голяма площ, за да подлежи на контрол при ограничените им ресурси.

— Как вървят нещата?

— Засега всичко е наред. Ти свърши прекрасна работа, като изиска предварително участниците от френска и италианска страна. Така успяхме да прегледаме досиетата им. — Тя наклони глава при комплимента. — Чу ли за Вирджиния?

— Не — погледна го тя.

Той направи гримаса и поклати глава.

— Някой е трябвало да ти съобщи... Нападението претърпя провал. Вандервеен им е заложил капан и ликвидирал няколко момчета от групата за освобождаване на заложници. Освен това в хамбара не намерили кола.

— Как го е направил?

— Някаква бомба. Още разследват. Както и да е, трябва да приемем, че този човек идва насам. Така че...

Тя затвори очи и сви рамене.

— Просто не знам какво още можем да предприемем тук. Не разполагаме с хора, за да разширим периметъра. Съобщи ли това на Стори? — Джеф Стори бе началникът на охраната на президента и трябваше да пристигне след два часа в състава на основната група.

— Естествено. Информирах и самия президент. Не бих казал, че му стана приятно. Но не може и дума да става за отмяна.

— По дяволите! Какво му става на този човек? Толкова ли не може да разбере колко сериозни са нещата?

— Разбира го. — Пауза. — Това е донякъде акт на отчаяние, Ривърс. Ако всичко мине по план, той ще събере достатъчно подкрепа, за да започне да мисли за следващите четири години. Иначе... край.

— Малко трудно е да управляваш страна, когато си в гроба — промърмори тя.

Маккейб примижа.

— Дано не те чуе никой, за бога. Виж, трябва да се връщам на „Тайсънс Корнър“. Ако се наложи, търси ме там.

— Добре.

Той ѝ кимна и се отправи към чакащата го кола. Джоди Ривърс се загледа в сивите води на канала и в съзнанието ѝ прелетяха няколко ужасни сценария на следващите няколко часа. Даде простор на въображението си близо пет минути, после с нежелание тръгна на поредната обиколка на периметъра и за проверка на списъка на чуждестранните сановници, допуснати до събитието.

Господи, не позволявай това да се случи, докато аз отговарям.

В Центъра за обобщаване на терористични заплахи пушенето бе забранено, но Джонатан Харпър се бе отказал от години. Напрежението обаче бе стигнало предела и му трябваше начин да „изпусне пара“, а не бе от хората, които биха отишли под някой мост, за да изкрещят.

Така че, когато съмна, той пушеше навън в компанията на Райън. Бяха сами на бетонната площадка и се познаваха от седем години. Сигурно заради това мълчанието им не бе потискащо. Заместник-директорът долавяше, че в Райън назрява някакво решение, и чакаше той да го сподели.

— Искам да отида на пристанището.

Харпър дръпна от цигарата и бавно изпусна дима.

— Не виждам с какво би помогнал там — отговори той.

— Знам.

— Какво ти трябва?

— Някакви документи за самоличност — каза Райън. — Искам хората да са наясно кой съм. Не искам да ме спират на всеки няколко метра.

— Ще видя какво мога да направя. Може би чрез ЦОТЗ. Ще поговоря с Маккейб.

— Пистолетът ще ми бъде нужен. В мен е... не бих желал това да бъде проблем.

— Няма да бъде. — Харпър допуши цигарата и двамата замълчаха, докато слънцето се изкачваше над дърветата. — Какво мислиш за Наоми?

— Харесва ми. Кораво момиче е.

— И е симпатична.

— Не е лоша — усмихна се Райън.

Харпър хвърли фасата към сандъчето с пясък и не улучи.

— Първоначално не исках да я включвам. Малко е... нешлифована, ако ме разбираш. Още ѝ липсва нужното отношение към хората. Но виждам, че се учи... Ще намери ли нещо според теб?

— Не знам. Във всеки случай може да действа бързо. Дано има късмет.

— Късметът е важен — призна Харпър. И след няколко секунди продължи: — Добре, иди на пристанището. Ще ги предупредя. Ще го познаеш ли, ако го видиш?

— Може би... Да, ще го позная — реши Райън. После се разколеба: — Мисля, че бих го познал.

— Но той ще те познае — предупреди го Харпър. — Така че внимавай.

— Винаги внимавам.

Стаята бе точно онова, което бе очаквал: удобна, но не луксозна, само с няколко добре подбрани репродукции по стените. Присъстваше задължителният телевизор, кукнат върху висок дървен шкаф. Две легла, нощно шкафче и малко бюро непосредствено до вратата. Беше се нанесъл тук преди дванайсет часа и първото, което направи, бе да провери видимостта през прозореца. Мястото се оказа идеално. Ванът се намираше на около 200 метра с предницата към него и на около 75 метра от пресечката на 13-а и Пенсилвания Авеню.

Най-тежкият момент бе през нощта, когато бе принуден да обиколи квартала три пъти, докато намери подходящо място за паркиране. За щастие никой не му обърна внимание. След зазоряване пешеходците отново се появиха, но засега никой не бе проявил необичаен интерес към паркирания до тротоара транспортен ван. Понеже 12-а улица бе затворена за преминаващи коли половин час

след пристигането му движението по тази съседна улица беше съвсем слабо и това правеше наблюдението по-лесно.

Беше се наложило да пренареди някои неща в стаята. На дръжката от външната страна на вратата висеше надпис „Не безпокойте“ — дребна, но съществена подробност. Беше преместил креслото от ъгъла между леглата. След това хвана шкафа за телевизора за тясната страна и го издърпа на освободеното от креслото място. Завъртя го така, че да бъде под прав ъгъл спрямо големия панорамен прозорец. Дървеният стол пред бюрото сега бе до прозореца и пред телевизора.

Така можеше да наблюдава едновременно телевизора и какво става навън. Вандервеен знаеше, че ще излъчват пряко обръщението на президента от брега. Ако имаше късмет, можеше да научи и момента на тръгването на кортежа, макар от документа на Шакиб да знаеше, че по график Бренеман трябва да се върне в Белия дом в 11:40. Не бе лошо да има независимо потвърждение.

„Фокс Нюз“ вече показваха в режим на непрекъснато повторение последиците от случилото се във Вирджиния. Видеоматериалът, с който разполагаха, бе къс, а информацията им — оскъдна, което ги обричаше на абсурдно звучащи предположения и общ план на димящите развалини, подаван от нисколетящ хеликоптер с тресящ се на седалката пилот.

Вандервеен нямаше представа как ФБР е съумяло да го проследи до ранчото, но нямаше особени притеснения. Бе само на часове от целта си и вече нищо не множеше да го спре. Освен това изпитваше голямо удоволствие от ефекта на импровизираното взривно устройство. Ако в онова, което водещият разказваше, имаше някаква истина, бе успял да ликвидира осем души от смятания за особено престижен отряд на ФБР за освобождаване на заложници. Да чуе за това по телевизията не бе така удовлетворяващо, като да види как кръвта на агентката на недвижима собственост изтича до капка, но бе приятно.

Чувстваше се добре, независимо че бе на прага на достигане на отдавна поставената цел. Веригата за звънене на мобилния телефон беше свързана, но ключът в колата бе в изключено положение, така че към оголените проводници на схемата не се подаваше напрежение. Телефонът, който щеше да използва за взривяването, бе до него, но

дори да набереше номера сега, нямаше да се случи нищо особено. Погледна си часовника — евтин „Таймекс“, много подходящ за човека, в който се бе превъплътил. Цифровата индикация показваше 7:25 сутринта. Към 11:00 щеше да слезе до вана, за да вземе бележника, предвидливо оставен на седалката до шофьора. Ако имаше късмет, президентът и голям брой от съветниците му щяха да се намират на по-малко от час път, когато щракнеше ключа във вана във включено положение.

Беше направил всичко по силите си. Облегна се на стола и отново насочи вниманието си към улицата.

34.

Вашингтон, окръг Колумбия — Ашланд

Влизането в града от изток по магистрала 66 не отне на Кийли много време. В действителност проверката на пропускателния пункт при пристигане продължи почти колкото половината време за цялото му пътуване и въпреки това трябваша му по-малко от 45 минути да стигне от „Тайсънс Корнър“ до периметъра на „Гангпланк Марина“. Пет минути след това вече бе намерил човека, който търсеше.

Чувстваше се малко глупаво да преследва Джоди Ривърс през тълпите репортери, струпани край металните бариери. Двамата си пробиваха път, блъскани от фотографи и оператори, които се бореха за по-добър изглед към президентския кортеж, който щеше да се появи всеки миг. Двама мъже в черни костюми и тъмни очила проверяваха документите за самоличност и пропуските, раздадени предния ден от пресслужбата към Белия дом. Ривърс насочи вниманието си към дублиращия агент, оставяйки другия да си върши работата.

— Получихте ли снимките? — Агентът кимна. — Дай ми ги. — Мъжът, който се извисяваше над Ривърс с поне дващест сантиметра и бе най-малкото два пъти по-тежък, веднага бръкна в джоба на самото си и извади сгънат лист хартия. — Надявам се, поглеждате към хората? — попита тя.

— Абсолютно, мадам. Всички отговарят на списъка.

Райън си помисли, че уважението, засвидетелствано от грамадния мъж към мъничката Ривърс, е малко забавно, но не каза нищо.

Ривърс се обърна към него, за да му покаже листа. На него имаше увеличена снимка на Вандервеен, взета от шофьорската книжка на Тимоти Никълс, както и няколко други изображения, показващи го с очила, дълга коса, тъмна коса и брада.

— Снимките са компютърно обработени — ненужно поясни тя. — Използвахме оригинала и внесохме някои малки промени. Не е кой знае какво, но поне ще накара хората ми да вложат повече усилия, ще

ги държи на нокти. — Тя отново се обърна към агентите: — Отлично, момчета. Бъдете нащрек.

Подаде листа на мъжа и тръгна с изненадваща скорост. Райън я следваше отблизо. Тя сякаш изведнъж си спомни за присъствието му и обърна глава към него, докато продължаваха да си пробиват път през тълпата.

— Вече говорих със заместник-директор Харпър, г-н Кийли, както и с директор Ландрьо. Можете да се придвижвате из периметъра както желаете... Всъщност радвам се, че сте тук. Всеки може с нещо да помогне. Какво ви е нужно от мен?

Моментът беше удобен, понеже бяха спрели на относително спокойно място, недалеч от друг пропускателен пункт.

— Агент Ривърс, бих желал да огледам околните пътища. Струва ми се, че тук всичко е под контрол, така че бих бил най-полезен на места, където хората не ви достигат.

— Какво търсите?

— Не знам. Предполагам... нещо, което би привлякло вниманието ми. Във всеки случай ще се чувствам по-комфортно, ако съм в движение.

— Звучи ми малко безсмислено — не скри тя скептицизма си.

— Знам, но няма нищо конкретно, което бих могъл да направя.

Това като че ли й прозвуча удовлетворително.

— Та какво ви трябва от мен?

Той сви рамене.

— Всъщност аз съм... екипиран. Надявам се Харпър да ви е информирал — въпросително я погледна той. Тя кимна и неволно го огледа. Беше облечен с широка риза с навити ръкави, запасана в панталоните. Пистолетът не се виждаше, но тя прецени, че най-вероятно е под ризата, отзад на гърба. — Не бих искал хората ви да ми създават проблеми с това. Бихте ли ги уведомили, че съм пристигнал?

Тя се смръщи и каза:

— Мога да предупредя моите хора, но сме малко зле с комуникациите. Момчетата от полицията проверяват маса коли и използват УКВ-радиостанции. Това ни създава главоболия от ранно утро, но ще видя какво мога да направя. Имате ли подходящ пропуск?

Беше ред на Райън да се намръщи.

— Харпър не можа да ми даде нищо полезно. Чисто технически аз съм от Управлението, което, кой знае защо, не устройва Ландрьо. Не ще да отстъпи.

Тя изкриви лице и призна:

— Да, това може да е проблем.

— Знам — съгласи се той. — И все пак, ако кажете на вашия заместник-оперативен, ще мога да поогледам, без да отклонявам вниманието им.

Тя се замисли и кимна. В същия момент казаха нещо в слушалката на ухото ѝ.

— Президентът ще се появи всеки момент — каза тя и вдигна поглед към него.

През рамото ѝ Райън видя дългия кортеж да се задава от завоя на Мейн Авеню. Лампите по колите на Сикрет Сървис мигаха, но сирените мълчаха. Приближаването на кортежа събуди журналисти и кореспонденти за живот, а операторите и фоторепортерите се заблъскаха за по-добра позиция в ограниченото пространство. Откъм демонстрантите се разнесе засилващ се рев, въпреки че от тяхното място кортежът още не се виждаше.

Райън забеляза, че Ривърс е неспокойна. Тя улови погледа му и се усмихна.

— Зоната за пресата може да ме подлуди. Дадоха им много по-голяма площ, отколкото исках, но Маккейб не устоя на натиска... Откачиха, когато видяха първата версия на изискванията ни. Мирясаха едва на третия вариант. Дотогава заплашвах да ни съдят. Но първата корекция беше кошмарна... поне от моя гледна точка.

Той кимна съчувствено.

— Координаторът на службата на президента е тук — посочи го той. — Това би трябвало да ви донесе малко спокойствие.

— Би трябвало — въздъхна тя. — Колкото до моите хора, всичко на север от парка „Бен Банекер“ е на вниманието на контра снайперистите по покривите. Но комбинацията е доста необичайна: тук действат едновременно вашингтонски полицаи, специална група от полицейското управление на Капитолия, мои хора, както и агенти на Бюрото. Колкото и да е странно, комуникацията е добра, ако изключим полицията. Ще се опитам да им съобщя, че сте вътре, но не мога да

дам никакви гаранции. Не знам на какво се дължи — явно сме пропуснали някоя дреболия, която сега ще ми скъса нервите.

Наистина е ядосана, прецени Райън, но едновременно с това отчете, че е доста привлекателна. Не пропусна да забележи, че руменината ѝ отива. Ако не знаеше коя точно е, можеше да я сбърка със студентка, може би благодарение на неугасимия ѝ ентузиазъм, който определено я подмладяваше. Но тъй като отлично знаеше коя е тази младолика жена, изпитваше известно съчувствие към нея — Сикрет Сървис бе служба за мъже, доминирана от мъже, и такива като Джоди Ривърс трябваше да полагат двойно повече усилия, за да бъдат възприемани сериозно. Беше убеден, че назначаването ѝ на тази длъжност не е станало никак лесно.

Прогони тези мисли от главата си и се опита да се сети какво друго да я попита, но тя явно мислеше по-бързо от него.

— Кола?

— Не, имам. — Харпър щеше да прекара деня на „Тайсънс Корнър“, затова бе дал на Райън зеления си форд „Експлорър“ модел 98-а. — Ще тръгнат по 12-а, за да се върнат в Белия дом, нали няма промяна?

Тя го погледна и видимо се поколеба, след това кимна. Щом Ландрьо твърдеше, че е проверен...

— Да, в по-голямата част от пътя. Понеже 12-а е затворена за ремонт между „Пенсилвания“ и F, ще трябва да завием по 13-а. По график трябва да тръгне обратно в 11:40, но това донякъде зависи от времето. Прогнозата е, че следобедът ще е ужасен.

— Чух, че бурята може да ни заобиколи — каза Райън и вдигна глава нагоре, сякаш за да провери слуха.

— Ами... — Тя сви рамене и в същия момент президентът слезе от колата си и озари репортерите и операторите с широката си усмивка. В отговор буквално бе засипан с канонада от въпроси. — Ще видим.

Въпреки че не бе спал от почти 28 часа, Вандервеен усещаше мощен поток на енергия. Едва го сдържаше да седи на стола, а приспивната картина през прозореца на хотелската стая с нищо не помагаше за разсейване на скуката.

Беше изненадан и благодарен на всеобхватния репортаж, излъчван от „Ем Ес Ен Би Си“. Камерите бяха показали на живо президентския кортеж преди двайсетина минути. Бързото преброяване бе показало, че колите в кортежа са 36, което донякъде бе успокоително, понеже означаваше, че документът на Шакиб вероятно остава некомпрометиран. Разбира се, ако не бе така, 12-а улица почти сигурно нямаше да бъде затворена, но все пак бе добре, че Сикрет Сървис се чувстват уверени с мерките за сигурност.

В намеренията му не влизаше да атакува кортежа преди самата среща. Едва след нея, след като обявиха дълбоката си съпричастност към общата кауза, внезапната смърт на американския президент щеше да нанесе най-тежък удар на още крехката коалиция. А до този миг оставаше съвсем малко...

Погледна часовника си — бе 9:31. Усмихна се. Беше му трудно да повярва, че най-сетне е доживял този миг. Загледан през прозореца, той се удивяваше на промените, които скоро щяха да настъпят. Сградите около пресечката щяха да пострадат най-тежко. Съвсем скоро фасадите им щяха да изчезнат, в прозорците щяха да зейнат безформени дупки, от стените щяха да щръкнат огънати жезла, а стаите щяха да бъдат осеяни с безжизнените трупове на живелите в тях нещастници.

Беше така погълнат от въображаемата картина на опустошение, че едва не пропусна самотната фигура, която вървеше по улицата. Стана и притисна нос в стъклото на прозореца. Когато подозренията му бяха потвърдени, от гърдите му се изтръгна тежка въздишка. Трябваше да съм по-внимателен, мина през главата му, но това не бе проблем — все още разполагаше с време.

Вандервеен бързо се огледа, трескаво мислейки какво може да му потрябва. Решението дойде бързо — навлече плътното си яке, взе картата — ключ и паспорта си. Посегна и към временната си виза, но си каза, че не бива да поставя късмета си на изпитание. После бързо се отправи към вратата.

Райън имаше достатъчно доверие в Джоди Ривърс, за да вярва, че тя ще се обади на когото трябва, както бе обещала. Беше се изморил да се разхожда, затова след кратък разговор с агентите на контролния

пункт мина без проблеми през детектора на метал и се отправи към експлоръра на Харпър. Колата бе паркирана на 7-а улица с предницата на север. Когато седна в нея и погледна през стъклото, изведнъж се подвоуми.

Улицата пред него бе задръстена от коли, а като се обърна видя, че положението отзад е същото. Полицаи минаваха покрай колоните от коли, проверяваха какво има в тях и съобщаваха в радиостанциите си номерата им или ги сравняваха с дълги списъци. Нямаше никакво съмнение, че така щеше да бъде и на улиците, излизащи на 12-а, а на всичко отгоре поне половината от колите бяха тежки джипове, т.е. точно онова, което го интересуваше.

Удари с чувство на безсилие волана на експлоръра и слезе. Улиците бяха изпълнени с хора, които отиваха на работа, и той нямаше какво да направи от едва пълзяща кола. Много по-добре беше да върви пеша.

Тръгна по 7-а — излъсканият от употреба пистолет бе в кобур отзад на колана му — и кимаше на полицаите, с които се разминаваше по улицата. Затрепери от студ и се сети, че якето му е останало в колата на Харпър. Поколеба се и отново погледна върволицата коли пред себе си. Осъзна чудовищния мащаб на задачата си. Решението дойде спонтанно и той се върна при джипа.

В края на краищата, ако така или иначе нищо нямаше да свърши, поне да не мръзне. Не след дълго се върна по същия път, облечен с топлото яке, което още носеше следи от сълзите пред „Кенеди-Уорън“. Бе готов да започне дългото и безсмислено търсене.

Джаред Хаусън не разполагаше с яке върху униформата си, затова зъзнеше още от началото на смяната си преди два часа. Определено си мечтаеше за относителния уют на полицейското управление на 1-ви район, но, от друга страна, съзнаваше, че би могло да бъде много по-зле. В крайна сметка имаше само една улица, за която отговаряше, а и работата не бе кой знае какво. Поглеждаш колата, съобщаваш по радиото номера на регистрационната табела, правиш бърз визуален оглед и преминаваш на следващата. Това бе инструктажът, но Хаусън бе опитен и знаеше, че всички тези допълнителни мерки за сигурност са свързани с излизането на

президента с яхтата и терористичните атаки, разтърсили града преди по-малко от месец. Тогава се беше възмутил, както всеки порядъчен американец и дори повече, защото все пак бе сред пазителите на реда в същия този град, а онези мръсници бяха решили, че могат да идват тук и да взривяват невинни хора...

Дори само мисълта за това му вдигаше кръвното и трябваше да се отърси от яда си, когато свърши със синята тойота и пристъпи към следващата кола. Това бе голям фирмен ван — точно типът кола, за който трябваше да си отварят очите. Форд „Еконолайн“ с регистрационен номер, издаден във Вирджиния, и очукани ламарини. Готвеше се да съобщи номера му, когато забеляза, че вратата за пътници е отворена и че някакъв мъж вади нещо от там.

— Извинете, господине. Моля...

Мъжът вдигна поглед с бележник в ръка и голяма дружелюбна усмивка на брадатото си лице.

— Да?

Хаусън веднага долови акцента.

— Ваша ли е тази кола?

— Да, моя е.

Хаусън го огледа внимателно. В джоба му се намираше листът, който бяха раздали и на агентите на Сикрет Сървис на пристанището, и в управлението той бе отделил няколко минути, за да разгледа снимките. Този мъж не приличаше на фотографиите на листа, макар общата форма на лицето му да изглеждаше същата...

От друга страна, това важеше за поне трийсет процента от населението на страната, а на всичко отгоре косата не съвпаднаше. За очите на издирвания се казваше, че са яркозелени, докато в момента Хаусън гледаше във възможно най-скучните кафяви очи. Да не говорим, че човекът пред него очевидно бе французин.

И все пак, нека сме сигурни.

— Имате ли някакви документи за самоличност, господине?

Мъжът побърза да се подчини и извади от джоба на тежкото си палто чуждестранен паспорт.

— Но, разбира се. Заповядайте, мосю.

Хаусън взе червения паспорт и погледна корицата. *Communauté Européenne*, и под това *République Française*. Вътре имаше информация за някой си *Claude Bidault* и съвсем нормално изглеждащ печат за

влизане на лицето на американска почва, макар Хаусън да не бе съвсем сигурен как точно изглежда този печат. Никога не бе напуснал страната, нито имаше желание да го прави.

Удовлетворен, той върна паспорта на човека, който не изглеждаше обезпокоен от интереса му.

— Каква е тази... активност? Това не е обичайно, нали?

— Всъщност, господине, вашият президент е в страната ни, за да се срещне с нашия. Изненадан съм, че не сте чули.

— А... — Мъжът сякаш внезапно си спомни незначителния факт, макар в погледа му да не бе проблеснала искрата на просветление. — Точно така. Голяма среща, *n'est-ce pas?*

Младият полицаи се усмихна в отговор.

— Да, голяма е. — Пристъпи към вана и се вгледа през задните прозорци. Електрооборудване. Много инструменти. — Електротехник ли сте, господине?

Мъжът енергично закима.

— *Oui*. Работа на големия строеж на улица М. Нов ресторант. В Париж не е лесно да се намери работа. Затова дойдох да поработя тук и изпратя пари на сестра ми. Тя пък се грижи за малките.

— Съпруга?

Хаусън видя обветрените черти на лицето му да се изкривяват от болка.

— Тя... как го казвате? Помина се? Когато раждаше дъщеричката ни Мирабел. Миналата седмица станаха четири години.

— О... — На Хаусън му идеше да се срита по кокалчетата. Затвори си устата, каза му един тих вътрешен глас, *за да не ги надробши още по-страшни*. — Добре, господине, благодаря за времето, което ми отредихте. Приятен ден!

Усмивката отново се появи.

— Мерси, мосю. *Et vous aussi*.

Полицаят проследи с поглед как мъжът затваря страничната врата за пътници и да се отправя към стълбите на хотела. Не го бе видял да излиза от там, но сега погледна фасадата и се смръщи. „Мариот“ в този квартал едва ли струваше под 180 долара на нощ. Защо някоя строителна компания, та дори подхванала голям строеж, ще плаща на някакъв наемен техник такива пари? Нямаше логика и

тази мисъл се загнезди в съзнанието му, докато възобновяваше задълженията си.

Загрижеността му остана, макар скоро да бе поизместена от далечния спомен — вече му се струваше такъв — за отоплявано помещение и пълна кана с горещо кафе. Сливането на двете нишки на мисълта не оставяше място за кой знае какво друго, затова Хаусън изобщо не осъзна, че е пропуснал да съобщи за проверка регистрационния номер на вана.

Не беше поискала от Харисън агент, а се примири да използва една от колите, затова Наоми Хармай, аналитик в Центъра за борба с тероризма на ЦРУ, бе в Северна Вирджиния просто най-обикновен гражданин.

Намираше се в тоалетната на бензиностанция срещу офиса на компанията „Милбъри Риълти“. Взираше се в огледалото. Изглеждаше като човек, преживял катастрофа, дори по-зле. Взетите назаем сини работни панталони бяха скъсани и изкаляни от часовете търкаляне из нивите около ранчото, а в пуловера ѝ се виждаха дупки от изгаряне. Косата ѝ бе сплъстена и мръсна, а всичките ѝ дрехи бяха мокри от разтопения сняг. Носът ѝ беше напълно запушен, но това не беше съвсем лошо, защото вероятно не ухаеше приятно.

Най-зле обаче бяха очите ѝ. В тях се четеше онова, на което бе станала свидетел, и тя изглеждаше изплашена, когато трябваше да внушава доверие, поне през следващите няколко часа. След това беше свободна да изпадне в истерия или да се разпадне психически — нещо, което започваше да очаква с нетърпение. Все пак след няколко минути миене и оправяне на дрехите успя да излезе от тоалетната в малко по-добро състояние. Купи си две големи чаши кафе и се опита да избегне любопитния поглед на момчето, което ѝ ги подаде.

Заряза колата, където я бе паркирала, и прекоси улицата, като погледна часовника си. Беше почти 11:30, доста късно, но откриването на Линдзи Харгроув се бе оказало удивително времеемко. В крайна сметка Наоми бе успяла да се свърже със сестрата на Харгроув в Кларксбърг, Западна Вирджиния, където Линдзи бе прекарала седмицата. Сега жената пътуваше към Вирджиния и за нещастие не

притежаваше мобилен телефон. Сестра ѝ все пак бе съобщила на Наоми, че Линдзи на всяка цена ще се отбие в офиса на път за дома.

И точно това я бе довело тук. Жената, с която искаше да разговаря, можеше — само можеше — да бъде източник на допълнителна информация, но дори това бе по-добре от нищо. Харгроув, чието име бе в списъка на издирваните лица, изпратен по факса в ЦОТЗ, изглеждаше по-полезна от съпруга на агентката по недвижимост, който едва ли бе виждал някой от клиентите на жена си. Харгроув обаче работеше за Никол Милбъри от четири години насам и Наоми допускаше, че знае повече, отколкото сама предполага, въпреки че вече бе дала показания в офиса на шерифа. Единствената надежда на Наоми в момента бе, че там я бяха питали не каквото трябва.

Не ѝ се наложи да чака дълго — бял нисан „Алтима“ зави и паркира в едно от разчертаните места пред сградата. От колата с изненадваща лекота изскочи възрастна жена. Усмивката на Харгроув бързо се смени със загриженост, когато видя състоянието на жената пред нея.

— Боже мой! Какво се е случило с вас?

Хармай я разглеждаше, докато тя отключваше вратата. После двете влязоха вътре. Харгроув беше възпълна, гонеше седемдесетте, имаше приятна външност и удивително гладка кожа. Наоми я хареса веднага и не видя причина да я лъже.

— Казвам се Наоми Хармай, г-жо Харгроув. Тази сутрин бях на Чембърлейн Роуд.

Очите на възрастната жена се разтвориха широко, тя седна и предложи същото на посетителката си. После с благодарност прие предложената ѝ чаша кафе и не попита каква е Наоми, нито откъде знае името ѝ.

— Акцията, която цяла сутрин показваха по телевизията? Били сте там?

— За нещастие — потвърди Наоми.

— Не знам дали по новините споменаха за нещо друго... По-близо ли са до откриването на Никол?

Сърце не ѝ даваше да ѝ каже, че тялото на Милбъри вече е открито в плитък гроб, заедно с червен форд „Ескейп“, скрит дълбоко в храстите и покрит с кал и опадали клонки. Тази информация още не

бе стигнала до медиите и разкриването ѝ в този момент нямаше да помогне с нищо.

— Нищо не са намерили все още, г-жо Харгроув, но продължават да търсят.

Бледосините очи на възрастната жена се насълзиха.

— Беше толкова мило момиче... надявам се да не ѝ се е случило нещо лошо. Умът ми просто не го побира. Обикновено не се лъжа в хората, но онзи мъж направо ме изработи, признавам си го. Сигурно е въплъщение на дявола.

— Наемателят на имението? — попита Наоми. Харгроув кимна, но Наоми беше обърквана: — Почакайте, почакайте... как разбрахте, че съм дошла във връзка с него?

— Зет ми патрулира по магистралите — с гордост обясни Харгроув. — Помолих го да ме държи в течение и той ми се обади, когато от вашия отдел са поискали допълнителна информация.

Наоми се смръщи на липсата на дискретност сред служителите на пътната полиция на щата Вирджиния, но се въздържа от коментар.

— Бихте ли ми разказали по-подробно какво точно се случи, г-жо Харгроув?

Жената пред нея се намести удобно на стола и кимна ентусиазирано.

— В деня, когато той се появи, няхахме много клиенти. Никол веднага го вкара в своята стая. Не каза нищо, но забелязах онзи поглед в очите ѝ... Онзи замаян поглед в очите на млада жена, когато види диамантена огърлица или страхотни обувки, каквито винаги е искала.

Наоми не се сдържа, усмихна се и призна:

— Този поглед ми е много добре познат.

Харгроув се усмихна като познавач.

— Сигурна съм, че е така, мила. Както и да е, това беше погледът в очите на Никол. Знаех какво си мисли... нищо, че е омъжена жена. Това всъщност е друга история.

— Значи онзи мъж е влязъл направо в нейната стая. Не разменихте ли нито дума с него?

— О, не, не — отговори Харгроув и отпи малка глътка от кафето си. — Беше много мил, очарователен и така нататък, но мен само поздрави. Струва ми се, че интересът му към Никол бе същият като нейния към него.

— Колко дълго остана?

— Не бих казала, че се задържа. Останаха вътре може би... десетина минути. След това излязоха и заминаха с джипа на Никол.

— Заедно?

— Аха — усмихна се жената.

— А как пристигна той? — попита Наоми. — Виждам, че имате големи прозорци към улицата. Не го ли видяхте да спира?

Харгроув обаче клатеше глава още преди края на въпроса.

— Не, не видях абсолютно нищо. Вече казах на полицията.

— Сигурна ли сте, г-жо Харгроув? Това е изключително важно.

— Напълно сигурна съм. Освен това той ми каза, че не разполага с кола.

Наоми вдигна поглед заинтересувана.

— Не споменахте ли, че не сте разговаряли.

Възрастната жена се смръщи.

— Не, на влизане той не...

Наоми се опита да бъде търпелива.

— И...?

— Ами подхвърли на излизане, че нямам кола, но търсел. Поинтересувах се от любезност каква търси и той отговори, че искал ван.

— И какво му казахте вие? — Наоми започна да се вълнува.

Харгроув изглеждаше смутена.

— Имам брат, който живее в Ривърс Бенд. Наскоро загуби работата си и знаех, че парите не му стигат. И макар да е нехранимайко, все пак ми е брат, така че дадох номера на Уолтър на мъжа.

— Уолтър е брат ви?

— За нещастие.

— И притежава ван?

— Да. Доста голям при това. Използваше го в работата си. Беше електротехник цели двайсет години. Не че беше добър, но това е положението.

— А защо не разказахте на полицията всичко това?

Възрастната жена сви рамене. Беше леко неспокойна и се опитваше да разбере загазила ли е, или не.

— Ами... на първо място просто не виждах как това може да им помогне да открият Никол, нали разбирате?

Наоми трябваше да признае, че в думите имаше логика. Само допреди 12 часа това бе рутинно разследване на изчезнал човек без никакви основания да се подозира някой от клиентите на Милбъри.

— И защо още?

— Каза, че търсел нещо по-различно. Не искал голям ван за вършене на бизнес... такива машини харчели много, каза той. Искал нещо, с което да обикаля по складовете в Ричмънд. Не знам защо предположих, че предлага някаква стока.

Наоми се замисли за няколко секунди.

— Често ли говорите с брат си?

Линдзи Харгроув за пореден път сви рамене.

— Не бих казала. Както казах, той е непрокопсаник. Да говориш с него е чиста загуба на време. А в моя случай — и на пари.

— Разбрахте ли дали му е продал вана?

Пак свиване на рамене.

— Обадох му се същия ден да му кажа, но да чакаш от него благодарност е като да чакаш от умрял писмо, така че го оставих да се оправя както знае. Защо?

— Питам просто така. И какъв точно ван притежава брат ви, г-жо Харгроув? Интересува ме съвсем конкретно.

— Не съм сигурна, мила, но ми се струва, че е форд. Бял форд и... голям.

— А как изглежда отвън? Нещо отличително, необичайно...?

— Не, не, нищо особено. Мисля, че има багажник за стълба. Иначе си е най-обикновен стар очукан бял ван. Уолтър не е добър шофьор.

Наоми стана и прибра зад ухото си мръсен кичур коса. Опита се да не показва вълнението си.

— Чудесно, г-жо Харгроув. Много ми помогнахте. Дали бих могла да използвам телефона ви?

— Разбира се, миличка. — Известно колебание. — Нали Уолтър не е загазил?

Наоми вдигна глава и искрено отговори:

— Да е загазил? Нищо подобно. В действителност информацията, която може да ни даде, е от ключово значение за

националната сигурност.

— Националната сигурност? Уолтър...? — заекна Линдзи Харгроув, после замълча. Замисли се и отново огледа смущаващия вид на посетителката си.

Когато се свърза с ЦОТЗ, Джонатан Харпър на два пъти я спира с молба да говори по-бавно.

След като Хармай свърши, той я попита:

— Но не знаеш със сигурност дали ванът е бил продаден?

— Не, но оправданието му не ми звучи искрено, сър. Може би се е опитал да й хвърли прах в очите, нали разбирате? Един свидетел по-малко, за който да се безпокои.

Харпър долавяше вълнението в гласа ѝ и трябва да признае, че цялата тази история звучи обещаващо. Погледна си часовника.

— Господи, Наоми, речите им вече са към края си.

Това я доведе до паника.

— Сър, трябва да ги задържите. Или поне да тръгнат по различен маршрут. Той през цялото време е по следите им, каквото и да правим. Сигурно знае нещо, иначе щеше да се оттегли. Няма начин да не знае нещо.

— Може и да си права. — Мислите му се върнаха към предупреждението на Кийли за изчезналите лаптопи на Държавния департамент и Министерството на правосъдието — предупреждение, към което не се бяха отнесли достатъчно сериозно. Ако Вандервеен бе съумял да се добере до подобна информация, със сигурност можеше да се възползва от нея в пълна степен. На всичко отгоре Сикрет Сървис не бяха направили достойно вътрешния си доклад по разследването.

— Изпращам тази информация нагоре, Наоми. Дано тревогата не се окаже фалшива.

Никога през живота си не бе била по-сигурна в нещо, но разбираше, че той не изказва съмнение в преценката ѝ.

— Там е — убедено зави тя. — Стигнал е твърде далече, за да спре точно сега. Там е и изчаква момента.

Леко колебание.

— Е, трябва да действам. Виж дали ще можеш да откриеш брата на Харгроув и да разбереш от него какво е направил с вана. И...

поздравления.

— Благодаря ви, сър.

— ... И така, за мен е удоволствие да се присъединя към президента Ширак и министър-председателя Берлускони в обявяването на плавното съкращаване на европейските петролни интереси в Република Иран през следващите три години, като се започне с незабавното намаляване на добива в газовите находища в Южен Парс с 200 000 барела дневно, и се стигне до кулминация с пълното изтегляне на проучвателните и сондажни екипи в региона до 2008 година. Производството ще бъде намалено и в петролните полета Доруд, Салман и Абузар, които осигуряват общо над 70 процента от офшорния добив в Иран... Съединените щати не крият факта, че ние поддържаме санкциите срещу Иран още от 1979 година. Тези мерки бяха заздравявани през годините например с Акта от 1996 година за санкциите срещу Иран и Либия. Макар с цялото си сърце да бихме желали да видим вдигането на санкциите и пълното възстановяване на дипломатическите отношения между Съединените щати и Иран, не бива да има никакво съмнение, че ние ще поддържаме настоящия си курс, ако иранското правителство настоява в опитите си да се сдобие с оръжия за масово поразяване... — Президентът замълча и вдигна ръка, за да спре надигането на гласове от групата репортери пред него: — Бих желал да се възползвам от възможността да благодаря лично на президента Ширак и на министър-председателя Берлускони за приемането на отправената им покана да дойдат и за упоритата работа от тяхна страна да направят тази цел реалност. Постигнатото днес споразумение е пряк резултат от придържането им към Договора за неразпространение на ядреното оръжие и заложената в него цел: да загърбим в миналото заплахата от ядрена война и да направим света по-безопасно място за живот за идните поколения. А сега бих искал да им дам възможност сами да ви разкажат за конкретните ни ангажименти в бъдеще...

Джоди Ривърс оглеждаше сцената и поклати глава. Списъкът на гостите бе ограничен до минимум и лицата бяха внимателно проверени, но в граничещия с пристанището район бяха натъпкани

повече от 200 души, всеки от които в нейните очи представляваше потенциална заплаха.

Тримата държавни глави стояха на повдигната платформа 15 метра широка и около 6 метра дълбока. Президентът Бренеман отстъпи мястото си на френския посланик, който излезе напред, за да представи президента Ширак. Около и на подиума имаше значителен брой агенти на Службата за охрана на дипломати и Сикрет Сървис, но Ривърс остро съзнаваше, че това е огромен риск спрямо безопасността. Очите ѝ не изпусаха сцената, дори когато отвори мобилния си телефон и го вдигна до ухото си. Обаждането точно в този момент определено я подразни.

— Агент Ривърс? Обажда се директор Ландрьо.

Тя веднага долови настойчивостта в гласа му и я полази студена тръпка.

— Да, сър.

— Искам да ви предупредя, че това е четиристранен конферентен разговор. Другите участници са заместник-директори Маккейб и Съскайнд. Слушайте внимателно. Получихме информация, която поставя Вандервеен в града с импровизирано експлозивно устройство. Не мога да оценя верността на тази информация с повече от 90% вероятност, но дори това е достатъчно, за да задвижи машината. Надявам се, не е нужно да ви казвам кой е целта.

Господи, помисли си тя. Сбъдваше се най-лошият ѝ кошмар, но трябваше да положи усилия да не се разсейва.

— ... Ривърс? Чувате ли ме?

— Да, сър. Моля, продължете.

— Трябва да търсите бял ван, марка „Форд“, за фирмени цели. Все още не разполагаме с регистрационен номер, но ще го имаме всеки момент, така че не прекъсвайте.

— А какво...

— Джоди — беше нов глас, но тя го позна веднага. — Началникът на охраната на президента, Стори, вече е информиран. Ще продължим взаимодействието с пресата, доколкото е възможно, без да събуждаме подозрение. Нещата в Норфък най-сетне потръгнаха... Представяйки се под името Тимоти Никълс, Вандервеен е получил преди по-малко от две седмици четирийсет сандъка с общо тегло над 1350 килограма.

Очите ѝ се разшириха при споменаването на това число.

— Господи, градът е претъпкан...

Маккейб я прекъсна:

— Чуй ме, Джоди: мисли единствено за президента, ясно ли е? Запечатала си района около пристанището, това го видях с очите си. Вандервеен не може да е там, освен ако не се е простил с живота си, а консенсусът... надеждата е, че той е друг тип човек. При нормални обстоятелства бихме изтеглили президента възможно по-далече, но в случая това е невъзможно. Затова поне засега ще продължим да го държим в района на пристанището. Стори е в течение и знае какво да прави, просто му съдействай. В мига, в който затворя, тръгвам към вас.

Намеси се нов глас, преди тя да успее да отговори:

— Агент Ривърс, аз съм Емили Съскайнд. Към вас се придвижва екип за освобождаване на заложници. Те ще отцепят района. Имайте предвид, че някои са с цивилно облекло. Предупредете вашите наблюдатели възможно най-скоро. Не искам да застрелят някой от хората ми по грешка.

Ривърс кимна на себе си и каза в слушалката:

— Ясно.

Долови прашене по линията и шум от развълнувани гласове. Стори ѝ се, че са минали минути, преди отново да прозвучи гласът на Маккейб:

— Имаме името, Джоди: Клод Бидо, французин. Колата е регистрирана във Вирджиния преди по-малко от месец. Регистрационният номер е RND-1911. Готова ли си за словесния портрет?

— Давай.

— Черна коса и кафяви очи. Възможно е да има брада, но това не е абсолютно сигурно. Малко по-едър от Вандервеен. Не сме сигурни как го е постигнал... вероятно с подплънки. Същата височина, естествено. Няма как да я промени.

— Ще го съобщя на моите наблюдатели. — Ривърс усещаше, че я обхваща треска. — Сър, трябва да действам.

— Знаем — напрегнато отговори Маккейб. — Действай, Джоди.

Райън обикаляше по улиците вече от два часа и половина. Нищо не бе привлякло вниманието му, макар да си даваше сметка, че Вандервеен едва ли полага усилия да изглежда съмнителен.

В обиколката му нямаше нищо планирано, логично или практично — беше тръгнал на север от 7-а и „Мейн“, гледаше човешките лица и проверяваше попадналите по пътя му коли. Всъщност не можеше да направи нищо повече от това да поглежда през прозорците и да кляка, за да огледа долната страна на шаситата. Поведението му бе откровено странно и хората го гледаха с любопитство, а някои — с боязън.

Съзнаваше безполезността на мисията си, но имаше един доминиращ над всичко факт, който го безпокоеше повече от всичко: нямаше начин да се взриви бомба по жица на оживена градска улица, та дори ако Вандервеен бе успял да се снабди с документ на Сикрет Сървис за планирания маршрут.

С други думи, единствената възможност Вандервеен да успее, бе чрез дистанционно взривяване, а това предполагаше, че е наблизо, за да наблюдава. Кийли го познаваше достатъчно добре, за да знае, че би взривил бомбата, независимо от това дали президентът се намира в обсега ѝ на действие.

Продължи по 7-а, докато се изравни с Националния аерокосмически музей, после пресече улицата към откритата площ на Мола^[1]. Тръгна по тревата на северозапад — така сградата на Капитолия оставаше зад гърба му, — усмихвайки се на възклицанията на групичка ученици, застанали пред стъклените врати на „Смитсониън“. Усмивката му скоро посърна, понеже беше прекалено напрегнат, за да сподели ентузиазма им. Помисли си, че по обратния си път автобусът им може да мине покрай избраното от Вандервеен място...

Наближаваше 12-а улица. Прогони тягостната мисъл от главата си — беше по-добре да не си представя последиците. Телефонът му иззвъня и той се зарадва, че нещо ще го разсее. Но радостта му бе краткотрайна.

— Райън, Харпър е.

— Джон, виж...

— Няма време, Райън. — Той долови напрежението и веднага замълча. Харпър продължи: — В крайна сметка Наоми извади късмет.

Нашият човек има шофьорска книжка и френски паспорт на името на Клод Бидо. Паспортът е истински, а собственикът му още преди шест месеца е съобщил за изчезването му по време на екскурзия в Крит. Ясно ли е?

— Естествено. Давай нататък.

— Съскайнд най-сетне се е свързала с онзи тип Томпсън в Норфък. Като използвал документи за самоличност на името на Никълс, Вандервееен освободил точно преди осем дни от международния карго-терминал над 1300 килограма пратка. Арогантното копеле ни е изработило два пъти на едно и също пристанище... Както и да е, той има кола, за която не сме предполагали. Става дума за бял ван форд „Еконолайн“ може би с багажник, позволяващ закрепването на стълба.

Райън вече тичаше. Позвъняването го бе заварило на 12-а улица и той бе хвърлил бърз поглед в двете посоки, след което — без сам да знае защо — бе избрал да тръгне на север. Гласът на Харпър продължаваше да кънти в ушите му, докато си пробиваше път през тълпите пешеходци. Някои го изглеждаха сърдито, други изругаваха ядосано, но думите на заместник-директора се забиваха в главата му като с парен чук:

— ... регистрационни номера, издадени във Вирджиния, Райън, по-точно RND-1911. Екипът за освобождаване на заложници е на позиция, като повечето са цивилни, но те...

— Кажи им да стоят на север от Мола — мислите трескаво се въртяха в главата му, докато се напрягаше да си спомни дали е видял бял ван марка „Форд“, но... — На север от Мола, Джон. Може да бъде само там. Какво става на пристанището?

— Цялата зона е отцепена. Броят на проверяващите по пропускателните пунктове е удвоен, а ГП вече се дислоцират — отговори Харпър. Имаше предвид Групата за противодействие, строго секретна група, която по някакъв начин бе успяла да остане почти незабелязана, макар хората в нея да съпровождаха президента навсякъде. — Поне до момента около тях не се вдига много шум.

— Това едва ли ще продължи — запъхтяно отговори Райън, който вече дишаше тежко след спринта си. Колите пробягваха в периферното му зрение и ето... бял ван. Не, беше „Шевролет“. Не забави ход, просто мина на бегом покрай паркираната кола за

изумление на пешеходците, които се обръщаха след него. Погледът му се плъзгаше и по лицата им, търсейки някой, който поне частично да отговаря на словесния портрет, даден му от Харпър.

Взе бързо решение:

— Не мога да вървя и да говоря, Джон. Съжалявам...

— Не, Райън, ПОЧАКАЙ...

Но Райън затвори и пхна телефона в джоба си, забавяйки ход колкото да опипа беретата на гърба си и да погледне в двете посоки на Конститушън Авеню.

Отново нищо. Остана на 12-а, като тичаше с всички сили.

Джеф Стори — агентът, отговарящ за личната охрана на президента, — бе поразен от полученото съобщение. Терорист в града с натъпкан с експлозив ван... И те искаха да не предприема нищо! Не можеше да повярва, че това се случва с него...

Стори имаше 16-годишен стаж като специален агент в Сикрет Сървис, последните четири, от които в групата за охрана на президента, а най-последните две като командир на тази група. Огледа се тревожно. Мили боже, 1300 килограма ли бяха казали? Бетонните кнехтове щяха да спрат самия ван, но радиусът на поражение щеше да бъде... всъщност колко щеше да бъде? Опита да си спомни... трябваше да бъде поне 400–500 метра. От мястото си на подиума Стори с лекота четеше буквите по бариерите там, където б-а завиваше към „Мейн“. „Да не предприемам нищо, дрън-дрън! Та ние тук сме все едно живи мишени.“

Той стоеше на омразния подиум, слушаше с едно ухо словоизлиянията на френския посланик, който беше на път най-сетне да представи президента Ширак, и си представяше колко лесно е един ван да дойде на скорост по онази улица. Взе решение. В крайна сметка той бе човекът, натоварен с охраната на президента, а не шибаният Джошуа Маккейб и нямаше начин да убият президента, докато той отговаряше за него. През шестнайсетте години служба в Сикрет Сървис не му се бе налагало нито веднъж да вади оръжие, докато бе на работа, но този път го направи. Стоеше на подиума в компанията на дипломати и помощници зад тримата държавни глави и прецени, че е време да действа. Извади от кобура си своя „Зиг 228“, за изумление на

двамата агенти до себе си, и от този момент нататък вече нямаше връщане.

Началникът на президентската охрана вдигна ръкав до устата си и спокойно, но с нетърпящ възражение глас изрече думите, които сложиха начало на апокалипсиса:

— Стори до охраната! *Ураган!* Повтарям *Ураган!*

Обикаляйки зад групата кореспонденти, Джоди Ривърс долови с периферното си зрение някакво раздвижване на подиума и изненадано погледна натам. Изненадата ѝ веднага премина в ужас, когато видя Стори да сграбчва безцеремонно президента и да го издърпва назад, а останалите агенти да ги заобикалят с недвусмислено извадени оръжия. Френският президент и неговите помощници гледаха с откровено недоумение, както впрочем и италианският министър-председател, когато агентите на СДО, прикрепени към всеки от тях, нахлуха на сцената, следвайки Стори и неговата група.

Струпаните на пасарела репортери и фотографи едва не откачиха. Разнесоха се викове, засвяткаха фотосветкавици. Хората явно нямаха представа какво става. Посипаха се въпроси, на които нямаше кой да отговори, още повече че агентите веднага се подредиха в редица, за да осигурят път за изтегляне на президента съгласно предварително разработените сценарии. В този момент представителите на медиите загубиха чувство за мярка и събориха металните бариери. Рехавата редица от агенти се огъна пред неудържимата тълпа от репортери и фотографи.

Ривърс не можеше да повярва на очите си. Ставащото в момента обясняваше защо Маккейб бе заповядал на Стори да не предприема нищо.

— *Какво, по дяволите, прави той?* — изкрещя тя, без да съзнава, че придружаващите я агенти знаят точно колкото нея.

В командната зала на ЦОТЗ Маккейб, Съскайнд, Ландрьо и Харпър ужасени наблюдаваха сцената, излъчвана на живо по телевизията.

Маккейб пръв загуби хладнокръвие и лицето му почервения.

— Та нали точно затова му наредих да не прави нищо! — изрева той, без да знае, че повтаря мислите на Джоди Ривърс. — Трябва да спрем това предаване на секундата!

За разлика от него, Харпър бе пребледнял и само клатеше глава:

— Късно е. Ако Вандервеен е видял всичко това, няма какво да губи с взривяване на бомбата.

— Мамка му! — И Маккейб удари с юмрук по плота на масата. Избликът му бе прорязан от лъч на кристално ясна мисъл и той внезапно осъзна, че това е краят на кариерата му в Сикрет Сървис, ако не се смята малката „подробност“, че всеки момент много хора вероятно ще загубят живота си: — МАМИЦАТА МУ!

Райън пресече улицата при „Павилиона“ на старата поща, мина за по-пряко под сводовете на федералната сграда „Ариел Риос“ и излезе на открито на по-малко от сто метра от Международния търговски център „Роналд Рейгън“. Изтича напред, докато не видя пред себе си 13-а улица, после се озова с лице срещу сиво-розовата гранитна фасада на площад „Фрийдъм“. Дишаше тежко, шевът в областта на ребрата го болеше. Продължи да оглежда колоната от коли пред Националния театър.

Там. Веднага усети, че това е колата, която търсеше, макар да нямаше багажник за закрепване на стълба и да не бе сигурен, че е форд, защото я виждаше отстрани. Знаеше, че е тя, защото беше „клекнала“ ниско... много по-ниско, отколкото можеше да се очаква. Каквото и да имаше в нея, то определено не бе леко.

И отново се затича, макар да подозираше, че Вандервеен наблюдава отнякъде и просто го чака да се доближи до вана, преди да го взриви. Нещо му казваше, че е редно да се страхува, но напрежението на момента изключваше всякаква концентрация върху отделна емоция. Знаеше само, че трябва да се добере до този ван възможно най-бързо.

Несъзнателно бръкна отзад под колана си и извади пистолета. Ходът се оказа неудачен — Вандервеен не се виждаше никакъв, но наоколо имаше много хора, които обядваха по пейките около фонтана. Една жена видя пистолета и започна да крещи. Не след дълго вече всички крещяха...

Патрулен полицај 1-ви клас Джаред Хаусън не можеше да повярва на очите си. Намираше се на 50 метра източно от форда на „Пенсилвания“, когато видя в далечината човек с нещо като пистолет в ръка да тича сред тълпа от изплашени пешеходци.

Хаусън замръзна за десетина секунди, но после си спомни, че е полицај и нещо повече — разполага със собствен пистолет. Така че извади своя глок от кобура и спринтира към вана, без да сваля очи от мъжа и от пистолета му.

Макар несъмнено да бе нарушил дадената му заповед, Джеф Стори продължаваше да бъде агент на Сикрет Сървис с 16-годишен стаж, поради което отлично съзнаваше, че на вода ще бъде в много по-голяма безопасност, отколкото по улиците. Така че в обкръжението на останалите членове на групата за лична охрана той продължи да влечи по кея президента Бренеман, който все още бе прекалено шокиран, за да се разяри. Агентите му осигуряваха преливащо се прикритие.

Началникът на личната му охрана сграбчи УКВ-радиостанцията на един от подчинените си. Вече беше настроена на канал 4, резервиран за връзка по море.

— Стори до катер „Алдър“ на крайбрежния патрул, Стори до „Алдър“. Нуждая се от незабавен ескорт до яхта на LZ, номер 3. Чувате ли ме?

Отговорът последва почти веднага:

— Стори, тук е „Алдър“. Разбрано, там сме след две минути. Край.

— Цели две шибани минути — промърмори на себе си Стори. — Не мога да повярвам. — Той направи второ обаждане до избраната за слизане зона, която се намираше в южния край на голф клуба „Ист Потомак“. Освен това поиска допълнително хеликоптерно покритие, без да спира да дърпа президента към моторната яхта с газотурбинни двигатели, с екипаж от Сикрет Сървис. От нея ги дяляха някакви си 50 метра. Зад тях хаосът набираше гигантски размери, защото някои от репортерите най-сетне схванаха, че може би са в опасност, и в

настаналото стълпотворение започнаха да се газят взаимно, за да се отдалечат от брега.

Агентите от СДО, прикрепени към френската и италианска делегация, които никой не бе информирал за конкретна заплаха, набутаха поверените им сановници в бронираните лимузини и закрещяха на шофьорите да потеглят. Тежките коли се отделиха от тротоара с изненадваща пъргавина. Липсваше само мотоциклетният ескорт. Колоната се отправи по „Мейн“ към 12-а улица и се насочи по Пенсилвания Авеню към убежището на Белия дом.

Райън не можеше да повярва, че успя да стигне до вана. Нямаше представа къде се намира Вандервеен, но беше абсолютно сигурен, че се крие наблизо и го наблюдава отнякъде. Добра се до колата и едва не се блъсна в нея. Разби с лакът прозореца от далечната на шофьора страна.

Остра болка прониза ръката му, но стъклото веднага се напука. Нови три премерени удара го избиха съвсем. Райън бръкна вътре, за да отключи вратата, но силен вик го накара да замръзне:

— СПРИ!

Извърна глава и видя млад униформен полицай да държи насочен към гърдите му пистолет. Благодарение на бясно циркулиращия в организма му адреналин Райън мигновено оцени ситуацията: полицай от вашингтонската полиция, явно изплашен младеж, ако се съдеше по треперещите му ръце. Комбинация, която не вещаеше нищо добро.

— ХВЪРЛИ ПИСТОЛЕТА! — изкрещя полицаят.

— Аз съм федерален служител! — сопна се Райън. — Трябва да вляза в тази кола ведна...

— МЛЪКНИ! ХВЪРЛИ ГО!

— Мамка му! — Райън разбираше, че не може да спечели, а времето изтичаше. — Окей... хвърлям го. Само не стреляй! — Остави пистолета върху натрошеното стъкло, след което много бавно извади ръце от колата. — Чуй ме...

Полицаят бавно се приближаваше.

— Дръж ръцете си така, че да ги виждам! Завърти се...

— Я млъквай! Казах ти да ме изслушаш... Аз съм федерален служител. Собственикът на този ван е човекът, убил сенатор Леви и взривил „Кенеди-Уорън“. — По лицето на младежа се изписа недоверие. — В тази кола има бомба. Сега ще отстъпя... Вземи пистолета ми от седалката, но ме пусни да вляза, чуваш ли? Трябва да вляза вътре.

— Видях го...

Райън веднага схвана репликата и бързо заговори:

— Черна коса, кафяви очи? Моята височина, нали? — Полицаят кимна и в погледа му се прокрадна объркване. — Той е терорист, а в тази кола има бомба. Вземи пистолета, момче. *Вземай шибания пистолет!*

Разколебан, но без да сваля поглед от Райън, Джаред Хаусън бръкна през разбития прозорец и вдигна беретата от седалката.

Уил Вандервееен не можеше да откъсне поглед от картината, излъчвана на живо. Беше разбрал или по-скоро усетил, че нещо не е наред, когато конференцията продължи десет минути след обявения час на приключването ѝ.

Това още да не бе повод за тревога, но той разбираше, че всяка секунда от времето на президента е разчетена от агентите в групата за охрана, затова проточилата се пресконференция след завръщането на „Секвоя“ определено изглеждаше съмнително. И тогава настъпи онзи сюрреалистичен момент, когато президентът бе сграбчен от агентите и изтеглен от подиума. Изтръгналият се от устните на Вандервееен цветист израз несъмнено бе чул от гостите в съседната стая. Гневът му се дължеше и на това, че отведоха президента надолу по кея, а това означаваше, че го отдалечаваха от 12-а улица.

И все пак имаше надежда. Продължаваше да гледа напрегнато и се опитваше да разбере дали появилите се на подиума агенти на службата за дипломатическа охрана извеждат своите хора към кортежа. Беше трудно да се разбере, понеже операторът свали камерата си от статива и явно едва я удържаше в ръцете си сред обезумялата тълпа. Вандервееен знаеше, че при тази навалица в района на пристанището Сикрет Сървис няма да може да приземи хеликоптер. Така че оставаха лимузините или яхтата и на него му олекна, когато след малко разбра,

че агентите насочват гостуващите държавни глави към колите. Предварителното му запознаване с района на пристанището сега даваше своите плодове и дори можеше да доведе до спасяване на поне част от плана.

Едва тогава с изтръпване осъзна, че е пропуснал да осмисли нещо много важно. Защо изобщо бяха изтеглили президента от подиума? За първи път усети пристъп на страх и се обърна да погледне през прозореца. Онова, което видя долу, превърна страха му в шок.

Не може да бъде, безмълвно прошепна той, но нямаше никакво съмнение. Мъжът на „Пенсилвания“, застинал пред дулото на пистолета в ръцете на младия полицаи, бе самият Райън Кийли.

Едва не се усмихна на сцената. Имаше нещо почти успокоително в появата на бившия му командир... сякаш се отваряше някаква дълбоко скрита връзка към миналото. Едновременно с това сцената определено бе забавна — все пак не всеки ден може да се види бивш командос от „Делта Форс“, държан на прицел от полицаи новобранец. Още повече, че хлапето не оставяше впечатлението, че е имало много вземане-даване с огнестрелно оръжие. *Остаряваш, Райън.*

Но усмивката му изчезна, когато се сети, че тези двамата не са сами. Отрядът на ФБР за освобождаване на заложници може би вече отцепваше хотела.

Решението дойде за част от секундата: време беше да минимизира загубите. Беше превключил ключа във вана още преди два часа, секунди преди разговора с полицая. Всичко бе готово. Вандервеен извади своя USP 40-и калибър и го напъха под колана на джинсите си, след което придърпа върху него дългото и тежко палто, за да скрие издатината. Мобилният телефон бе в джоба му и той го извади в мига, в който излезе в коридора.

Запита се за миг доколко експлозията ще се усети в хотела, но реши, че е късно да се разколебава. Не можеше да чака кортежа, но в очертаващия се провал имаше и един светъл лъч: Райън Кийли нямаше да може да се радва на триумфа си.

Отправи се към асансьорите, отвори капака на телефона, натисна бутон „1“ и го задържа.

Имаше известен напредък, но младият полицай продължаваше да държи своя 9-милиметров пистолет насочен към гърдите на Кийли.

— Тичаш като подивял, нямаш документи за самоличност, размахваш пистолет и ми разправяш, че в този ван имало бомба! Аз... виж, няма начин да те пусна вътре.

Райън не можеше да разбере защо още са живи. Нима бе сбъркал колата?

— Влизам във вана — простичко каза той. Не го формулира като въпрос, затова бавно се премести към вратата със счупения прозорец. — Застреляй ме, щом трябва, но аз влизам.

Пистолетът затрепери, после полицаят го свали.

— Мамка му! Няма да те застрелям. — Хаусън вкара пистолета на Райън в собствения си кобур, а своя отпусна надолу. — Аз какво да правя?

Райън отвори вратата отвътре и трепна, като се сети, че е пропуснал да провери за опъната жица.

— Говори ли с него?

Полицаят кимна и посочи вдясно.

— Мисля, че влезе там.

Райън погледна за миг към сивата фасада на хотел „Мариот“. Извади мобилния телефон от джоба си, подаде го на момчето и насочи вниманието си към вана.

— Бързо набиране с „5“, после попитай за Ривърс. — Беше доволен, че бе програмирал номера й. — Кажй й да дойде веднага... И не влизай в онази сграда.

След секунда вече беше във вана. Полицаят се извърна и побягна към хотела. В дясната си ръка държеше своя глок, а в лявата нямаше нищо, защото вече бе пхнал мобилния телефон в джоба си и мигновено бе забравил за него.

Вандервееен спря насред коридора и се втренчи с изумление в съобщението на екрана на телефона: „Няма мрежа“. Изруга под нос и жената, която минаваше покрай него, го погледна с неодобрение.

Надяваше се причината да не е в хотела. Въпреки грижливото планиране не се беше сетил за подобна възможност. Сигурно имаше нещо общо с материалите, от които бе построена сградата. Трябваше

да излезе навън, за да хване сигнал. Трийсет секунди в асансьора, четирийсет по коридора към „Нешънъл Плейс“ и още дваайсет секунди през етажите до улица F. Знаеше това, защото бе засякъл времето. Общо деветдесет секунди. За това време можеха да се случат много неприятни неща. То бе достатъчно за Райън да влезе в хотела и повече от достатъчно за Отряда за освобождаване на заложници да отцепи района.

Е, може би нямаше да се стигне до това. Той отново натисна бутона на телефона си, молейки се творението му да си свърши работата.

Райън веднага разбра какво не е наред. Плъзна ръка между седалките и тя се удари в правоъгълен предмет. Пристъпи напред, за да разгледа по-добре, но предметът сякаш нямаше функция. Изглеждаше като някакъв капак, но когато се опита да го повдигне, той не поддаде. Подхвана го от противоположната страна и този път капакът лесно се отвори. Райън трепна в очакване на неминуемия взрив. Не последва нищо, затова надникна вътре и видя ключ.

Завъртя го без колебание. Облегна се на седалката, задъхан от страх и от дългия спринт, а мозъкът му трескаво анализираше ситуацията.

Две секунди по-късно се разнесе глухото иззвъняване на мобилен телефон, явно скрит някъде под ламарините в товарното отделение.

Изминаха още няколко секунди, без да се случи нищо особено. Погледна в огледалото за обратно виждане и видя кортежа от лимузини да завива с умопомрачителна скорост от 12-а на „Пенсилвания“ и веднага след това да поема по 13-а улица.

Джаред Хаусън нахлу във фойето на хотела с вдигнат пистолет, без да обръща внимание на изумените погледи и писъците на хората вътре.

До вратата стоеше служител на охраната, който дори не направи опит да се намеси при появата на полицаи с изваден за стрелба

пистолет. Хаусън се обърна към портиера и се напрегна да си спомни името от паспорта.

— Бидо...! Клод Бидо! В коя стая е? — Никой не му отговори. Гледаха го като онемели с високо вдигнати ръце. — КОЙ Е НОМЕРЪТ НА СТАЯТА?

Един от мъжете най-сетне набра смелост да свали ръце, дръпна пред себе си клавиатурата и с непокорни пръсти въведе името.

— Бидо? — Хаусън чакаше нетърпеливо. — Стая 545.

— Асансьорите са натам — услужливо каза портиерът.

Но Хаусън вече ги беше зарязал, хванал уставно 9-милиметровия глок с две ръце, насочен надолу. Изтича до асансьорите, после погледът му прихвана маслиненозелено яке и той инстинктивно спря, мъчейки се да си спомни. Беше го виждал някъде... И изтича през атриума към ескалаторите.

Кийли влезе в хотела не така зрелищно, но всички веднага разбраха защо е дошъл. Неколцина безмълвно му посочиха към фойето от другата страна на рецепцията.

Поколеба се — все пак нямаше оръжие, — но Вандервеев несъмнено полагаше усилия да се измъкне. Скоро от него нямаше да има и следа. Какво да прави? Зърна за миг униформата на полица в горния край на ескалатора и решението дойде.

Отправи се в същата посока, за да види, че пътят му е препречен от служител на охраната с гигантски размери. Държеше радиостанция и разтревожено говореше в нея.

— Спрете на място, сър! Казах спрете!

Райън забави ход, вдигнал примирително ръце на нивото на гърдите си с дланите напред — универсален жест на добронамереност.

— Имам резервация. Съжалявам, но закъснявам за среща...

Удари охранителя със сила в слънчевия сплит и го довърши с коляно в лицето. Мъжът залитна назад, блъсна се в количката за напитки и събори на пода няколко канички димящо кафе.

Райън улови с периферното си зрение появяващите се от разни места хора със сини униформи и спринтира към ескалатора. Минаваше през стъклена врата, когато чу изпукване, а после два по-отчетливи изстрела. Хората във фойето се развикаха.

Райън се хвърли напред, гълчавата зад него достигаше кресчендо.

Хаусън знаеше, че се движи прекалено бързо, но беше млад, а адреналинът го изгаряше. По-важно бе, че пред него имаше открита зона, а той определено бе зърнал човек с тъмнозелено яке.

През цялото време от вана до фойето, от фойето до ескалатора и от ескалатора дотук — през всичките тези 45 секунди — мислеше само за сензацията, която щеше да гръмне. Представяше си как разказва за случилото се на верандата на стария... Никакъв тих гласец не му казваше да забави, защото има опасност да не разкаже нищо никому. Той продължаваше да тича едва ли не слепешката напред. В края на коридора светлината се изливаше отляво надясно, зад гърба му се чуваше шумът на тълпата. Тичаше напред. Мина покрай асансьорната шахта, заградена със стоманена мрежа, заобиколи някакъв пластмасов контейнер, пълен с боклуци, и попадна в мазето миг преди да осъзнае фаталната си грешка, състояща се в това, че подведен от ъгъла на падащата светлина, бе погледнал първо наляво.

Нямаше предупреждение. Нямаше гръм, нямаше дори звук, нямаше тунел от светлина, нямаше и болка. Усети някакво жилване по тила и после настъпи тъмнината.

Райън се движеше с двайсет крачки и седем секунди закъснение. Видя проснатото тяло на полицая в мига, в който попадна в тази ремонтирана част, и се опита да не поглежда зейналата в тила му рана, нито струйката кръв по плочките пред него. Просто се наведе и освободи от безжизнените му пръсти служебния глок.

Усещаше, че Вандервеен няма да рискува да го чака в засада, и знаеше, че трябва да се движи бързо, за да го настигне. Пристъпи в осветената част, държейки пистолета в позата, в която го бе държал и младежът. Някакви хора тичаха към него откъм „Сутерена на Файлийн“ — единствения магазин на долното ниво. Хукна нагоре по стълбите, вземайки по няколко стъпала наведнъж, подмина кошове с кашмирени пуловери и щандове с намалени дрехи на „Прада“, проби

си път през изпадналата в паника тълпа, разбирайки прекрасно, че това може да е последният му шанс да се добере до Вандервееен.

Вандервееен имаше аванс от трийсет секунди пред Кийли, когато мина през стъклената врата, извеждаща на улица F. Вървеше бързо, но без да тича. В позата му отсъстваше и намек за напрежение, а спокойствието му бе такова, че никой от онези, с които се размина, не погледна какво държи в дясната си ръка.

Трябваша му няколко секунди, за да огледа улицата. Нямаше нито полицейски коли, нито събърбъни без отличителни знаци, така предпочитани от някои федерални институции. Изобщо не мислеше в какво се бе издънил — за това щеше да има достатъчно време покъсно. В момента единствената му цел бе да се измъкне от града възможно най-бързо.

Стъпи на платното и още на първата лента очукана камри, движеща се на запад, наби спирачки със скърцане. Докато стреснатият и едновременно с това възмутен шофьор натискаше клаксона, Вандервееен заобиколи откъм неговата врата.

Водачът беше пушил и въпреки студа стъклото му бе спуснато наполовина. Понечи да каже нещо гневно по адрес на Вандервееен, но така и не успя. Вандервееен вдигна пистолета с дясната си ръка, заби дулото в ухото на мъжа и натисна спусъка.

Без да обръща внимание на разкрещелите се минувачи, той отвори вратата, дръпна навън безжизненото тяло и го хвърли на платното.

Седна зад волана и потегли рязко, без да затвори вратата. Дръпна я едва когато превключи два пъти на по-висока скорост. Погледна в огледалото за обратно виждане и видя стъклените врати да се разтварят, а през тях да изскача мъж.

Кийли изхвъркна на улица F навреме, за да види отдалечаващата се червена камри. Вдигна глока и стреля два пъти, целейки се в гумите, но улучи бронята.

Колата зави на ъгъла с 14-а и се скри от поглед. Кийли изруга, видя безжизненото тяло на платното и застана на пътя, за да спре друга

кола. Няколко секунди по-късно два черни събърбъна с включени светлини заковаха зад него на 13-а улица и от тях се посипаха мъже, с прицелени в главата му карабини MP5.

— ФБР! Хвърли пистолета! Хвърли веднага пистолета!

Кийли се обърна и изкрещя може би за десети път през последните десет минути:

— Аз съм федерален служител! Съскайнд ме познава, за бога! Онзи, когото търсите, зави на ъгъла, ей там... — Той едва не посочи, когато видя, че все още държи пистолета. — Червена камри. Видях номера...

— Остави пистолета на земята! Веднага!

Мъжете, които бавно се приближаваха към него, не изглеждаха от услужливите. Райън беше сложил лявата си ръка на дръжката на вратата на сребрист мерцедес. Зад волана седеше жена на средна възраст, която го гледаше с ужас. Райън пусна дръжката, хвана с палец и показалец пистолета, изруга от сърце и го остави на улицата. След това отстъпи назад и агентите го наобиколиха.

Това беше краят. Вандервеен се беше измъкнал.

---

[1] Става дума за Нешънъл Мол — голям парк с дължина около 3 км и площ над 1200 декара, разположен между Капитолия и паметника на Дж. Вашингтон. Там, освен споменатите обекти, се намират и Националният музей на американската история, Националният природонаучен музей, Националната галерия на изкуствата, паметникът на Улисис Грант, Ботаническата градина на Съединените щати, Националният музей на американските индианци, музеят „Хиршхорн“, Палатата за изкуство и промишленост, сградата на „Смитсониън“ („Замъкът“), галерията „Артър М. Саклър“ и Националният музей за африканско изкуство. — Б.пр. ↑

35.

Лангли — Кейп Елизабет

Осем часа по-късно докладва за действията си в Лангли, пред доста ограничена група хора. В кабинета на директора се бяха събрали Джонатан Харпър, ДЦР Андрюс и Наоми Хармай, която току-що бе прехвърлена с хеликоптер от Ашланд, благодарение на щатската полиция на Вирджиния.

Харпър не бе имал проблеми с освобождаването на Кийли от предварителния арест на ФБР. Съскайнд се обади на оперативния командир на екипа за освобождаване на заложници за окръг Колумбия буквално минути след стрелбата на улица F и заповедта беше предадена на екипа, който го бе задържал. Свалиха му белезниците незабавно, прибраха личния му пистолет от трупа на Хъдсън и му го върнаха. Качиха го в колата и изразиха съжаление за инцидента, но го направиха доста неохотно. Събърбънът с Кийли веднага тръгна за „Тайсънс Корнър“, но повечето от агентите останаха да отцепят сцената на престъплението и да изчакат пристигането на подкрепление.

Не можеше да ги обвинява за арестуването си. Беше на улицата в цивилно облекло с пистолет в ръка и без документи за самоличност, изправен над трупа на човек с дупка в главата. Докато пътуваха, той дори осъзна какъв късмет е имал да попадне в ръцете на добре тренираните агенти на отдела за освобождаване на заложници. Те поне не биха го застреляли от паника.

След двацет минути вече се намираше в ЦОТЗ, където го чакаше хеликоптер с въртящи се перки. Независимо от гневните протести на директора Ландрьо и заместника му Джошуа Маккейб, Харпър бе организиран транспорт само за себе си и Райън, така че да могат да излетят веднага за Лангли. За нещастие с това бързият им транспорт приключи. Принудиха ги да чакат няколко часа, понеже ДЦР беше в процес на дълга инквизиция от страна на потресения

президент Бренеман в Белия дом. Сега, в просторния кабинет на директора, събитията от сутринта изглеждаха като кошмарен сън.

Само че не беше сън и Райън го доказа, като разказа поне три пъти случилото се на директор Андрюс, започвайки с най-първото обаждане на Харпър и свършвайки с ареста си от агентите на ФБР. Хармай също бе поканена да опише най-подробно развоя на събитията в окръг Хановер. От своя страна, двамата също получиха някои отговори, до които се бяха опитвали да стигнат.

Наоми седеше до Райън, а двамата старши служители седяха в удобни кресла от другата страна на ниската масичка за кафе. След пристигането си Наоми бе успяла да се вземе горещ душ в банята на женската съблекалня и дори изпратиха да ѝ донесат дрехи от дома ѝ. Неизвестният ѝ благодетел бе направил добър избор, в резултат на което сега тя изглеждаше безкрайно по-добре от сутринта и изгаряше от желание да научи повече за катастрофално развилата се атака срещу имението във Вирджиния.

Разказа ѝ го Харпър:

— Отделът за обезвреждане на бомби към Бюрото съсредоточи усилията си върху мазето. Намерените следи говорят за експлозия поради изтичане на газ, а такова изтичане винаги става от изходящия клапан, който по правило се монтира на най-долното ниво. Затова те смятат, че Вандервееен е разхлабил тръбите към печката, пробил е дупка в плочките и е прекарал тръба към мазето. Запечатал е отвора със залепваща лента, запушил е вентилационните отвори и така в мазето се е натрупал газ. — Харпър отпи от кафето си и продължи: — Има и други улики, потвърждаващи този сценарий: парчета от туба за газ — от металните — набити в стените, остатъци от две контактни плочи и следи от „Семтекс-Н“. Не е имал време за нещо по-артистично, така че просто е прикрепил блокче експлозив към тубата за газ и е свързал батерия към електрически детонатор. Устройството било нагласено така, че да се взриви при дръпване на изолацията между двете плочи.

Райън клатеше глава.

— А бомбата във вана?

— Е, тя е доста по-сложна, макар да не е върхът — обясни Харпър. — Решиха се да я преместят едва преди няколко часа, защото ги беше страх да не е инсталирал някаква адска машина, особено след

случилото се в Хановер. Сапърорите я разглобиха и са на едно мнение: че е проста, но ефективна. Свързал е мобилен телефон към „Семтекс-Н“, който на свой ред бил скрит в пет ламаринени сандъка. Между другото, щеше да се прецакаш, ако беше влязъл отзад, Райън. Вандервеен е монтирал на мобилния телефон и на два от сандъците устройства, възпрепятстващи обезвреждането.

— Но не и на ключа.

— Не и на ключа — съгласи се Харпър. — За да не рискува предварително задействане в резултат на избиране на грешен номер, е прекъснал с ключ подаването на захранването от батерията към детонаторите. Ти не спомена ли, че си чул позвъняване?

— Да, звънна около две секунди след като превключих ключа.

— Това е бил Вандервеен, който е задействал бомбата. Две секунди — това е разликата между триумфа и трагедията.

Райън почувства, че му прималява от преживяната близост със смъртта.

— Господи — прошепна той, — само щракнах един ключ.

Харпър бавно кимна.

— Искал е да може да я активира много бързо, само че е нямало как да се вмъкне в товарното отделение и да прави сложни манипулации, така че дистанционното задействане е било единственият начин. И ако не се беше появил ти, планът му щеше да сработи.

Райън замълча. Дори не искаше да мисли за онова, което можеше да се случи. Щеше да разполага с много време за това после, но Наоми не забеляза колебанието му, а имаше още въпроси:

— И какви биха били евентуалните поражения?

Заместник-директорът се прокашля.

— Трудно е да се отговори точно. Разговарях с Бейтман — между другото това е ръководителят на споменатия сапърорски отряд. Даде ми някои приблизителни оценки. Щеше да има сериозни поражения на всички сгради в радиус от четири преки в добавка към различни по степен поражения на сградите от този периметър навън в радиус от дванайсет преки спрямо епицентъра. Това значи, че щяха да бъдат засегнати площад „Фрийдъм“ и Пършинг Парк. Очакваните човешки жертви — тук няма единомушие — са около 400–500 мъртви

и до 2000 ранени. Тук е отчетено и времето — ако се случеше няколко часа по-рано, жертвите щяха да бъдат значително по-малко.

Райън погледна ръцете си.

Директор Андрюс извърна преbledнялото си лице към прозореца.

— Боже мой!

— А угълът? — попита Райън. — Да не забравяме, че все пак целта му е била кортежът.

Харпър кимна и обясни:

— Така е. Само че този въпрос е още по-дискусионен. Вандервеен определено е имал за цел кортежа, но изобщо не е ясно би ли успял. Бейтман счита, че е било възможно да успее, но специалистите от Бюрото са на обратното мнение.

Андрюс не издържа и се намеси:

— Опитал се е да повиши вероятността за успех, чрез подреждане на бетонни блокчета откъм разделителната стена между кабината и товарното отделение. Толкова близо до устройството, тази геометрична конфигурация би насочила по-голямата част от взривната вълна право навън, към 13-а улица. Моето мнение е, че е бил толкова близо до успеха, че всички се страхуват да го признаят. — Хармай и Кийли се умълчаха при откровеността на забележката, но директор Андрюс едва започваше. Той се извърна от прозореца и ги огледа внимателно: — Излишно е да споменавам, че през следващите няколко дни ще се търсят виновните. Първото и инстинктивно намерение беше да не се споменава нищо. След убийството на сенатор Леви и рухването на „Кенеди-Уорън“ последното, от което бихме имали нужда, е съобщение за 1300-килограмова бомба, която едва не е пръснала на атоми кортежа на президента. Ако бе само евакуирането на района около пристанището, все някак щяхме да го обясним. Е, щяха да паднат няколко глави, но щяхме да ги сметем под килима... Само че за нещастие нещата не спряха там. Вандервеен уби двама при бягството си, в това число полицаи от столицата. И двамата загинаха в присъствието на много хора, така че няма как да го представим за дреболия. Подобно събитие ще остане на първите страници в обозримото бъдеще, поради което президентските съветници — мъдростта им е безгранична — се опитват да го извъртят някак в позитивна светлина. Едва ли не — успех за американската

правоохранителна система. И никой не желае да го нарече такава, каквото е било.

— Катастрофа — резюмира Райън.

Андрюс кимна.

— Точно така. Но нещата вече не зависят от нас, така че ако някой иска да си играе на политика, нямаме избор, освен да правим същото. Както и да е, президентът се оглежда кого да потуша по рамото. Това ще сте... вие двамата. И особено ти, Райън.

Отговорът на Кийли беше незабавен и спонтанен:

— Това няма как да стане. — Видя реакцията на Андрюс, спря, помисли малко и каза: — Извинете, сър, но просто не желая да имам нещо общо с това. Не искам лицето ми да се появява на телевизионните екрани и не искам да давам интервюта. Искам само да знам какво се прави, за да бъде заловен мръсникът.

Харпър вдигна поглед към тавана и тежко въздъхна:

— Знаем, че не е стигнал далече с камрито. Колата беше намерена в подземен паркинг в Анакостия, а в багажника ѝ бе тялото на двацет и девет годишна секретарка. — Райън изруга и извърна поглед, мислейки колко близо бе стигнал до Вандервеен. — Изборът е направен внимателно, понеже в гаража няма камери, така че не може да се разбере каква точно е следващата избрана от него кола. Чантичката на жената липсваше, поради което идентифицирането ѝ е отнело известно време. Започнали са с околните сгради... В крайна сметка намерили работодателя ѝ, научили от него името ѝ, а по името открили номера на колата. После, разбира се, се оказало, че колата я няма. В момента е обявена за издирване в национален мащаб, но никой не храни големи надежди. Като е взел документите на жената, Вандервеен е спечелил два часа аванс пред хората на Съскайнд. — Заместник-директорът поспря, за да пийне глътка кафе. Съдейки по изопнатите му черти, Райън реши, че е на ръба на физическото изтощение. После осъзна, че и той едва ли изглежда по-различно. Харпър продължи: — Понеже така или иначе всичко това ще стане публично достояние, президентът ни даде картбланш да издирим Вандервеен. Името му вече е включено в списъка на най-издирваните терористи, а снимката му е разпратена до всички основни летища в Западна Европа, Африка и Австралия. Без да иска, той сам ни помогна в това... Снимката в шофьорската книжка на името на Никълс

вероятно е от последните две години, което я прави много по-нова от фотографиите, направени в армията, с които работехме досега. Изпратихме актуалния вариант и в Интерпол.

— Вандервееен е свързан с Иран и „Ал Кайда“ — напомни им Райън. — Има достъп до пари, така че не е притиснат да лети с редовен полет. Нищо чудно да са наели чартър още преди месеци и самолетът да излети — ако още не е излетял — от някоя смотана писта в някое забутано място.

— Мислиш, че е заминал ли, Кийли? — попита Андрюс.

— Това е най-логичното, сър. Ако остане тук, рискува да стане най-преследваният човек в цялата история на американското правораздаване. Освен това и двамата знаем, че стигне ли до Иран, няма смисъл да се мъчим. Нямаме хора в Техеран... освен ако нещо не се е променило през последните дванайсет месеца.

— Нищо не се е променило — тежко въздъхна Харпър. Помисли малко и продължи: — Да не забравяме все пак, че мисията му се провали. И ако наистина се е забързал към Техеран, там едва ли ще му устроят топло посрещане.

— Надявам се да си прав — каза Райън. — Но аз не бих разчитал на това.

Пет минути по-късно срещата приключи. Кийли и Харпър тръгнаха по коридора потънали в мисли.

Все пак след малко Харпър наруши мълчанието:

— Знаеш, че ще получиш медал, нали? Наоми също.

Райън сви рамене с безразличие.

— Честно ти казвам, това не ме интересува. — Погледна го и побърза да добави: — Не че не го оценявам или съм неблагодарен. Просто ми е все едно. Да не забравяме и че едва ли ще мога да го покажа пред някого.

Харпър се засмя на гледната му точка. Стигнаха до асансьорите.

— Този път ще е по-различно, Райън. Става дума за операция, която бе публично достояние, а това е рядък шанс за нас да изпълим на слънце. Защо да не му се понаслаждаваме?

Кийли не отговори веднага, защото отново бе потънал в собствения си свят. Все пак след малко каза:

— Изпрати ми го по пощата, Джон. Защото аз се прибирам. Още тази вечер.

Харпър с изненада се улови, че кима в знак на съгласие.

— Ландрьо няма да се зарадва — отбеляза той. — И без това не му хареса, че дойде тук, вместо да даваш отчет в „Тайсънс Корнър“.

— Ами да му го начукам — отговори Райън. — Разбираш ли: да му го начукам. Да не забравяме, че той ти се противопостави във връзка с картата, която щеше да ми свърши чудесна работа. Защото аз бях десет секунди зад Вандервеен, когато момчетата от ФБР ми скочиха на гърба. И нищо не можах да им кажа... Те просто си вършеха работата. Но ако им бях показал нещичко, може би щяхме да го заловим заедно. Не, не може би — сигурен съм, че нямаше да ни се изплъзне.

— С него вероятно вече е свършено — отбеляза Харпър, насочвайки разговора към директора на ЦОТЗ. — Бренеман хвърли основната част от вината за смъртта на сенатора и взрива в „Кенеди-Уорън“ върху Ландрьо, а той не е от хората, които биха я понесли на свой гръб. — Поколеба се и каза: — Скарах се с него, разбираш ли. Той искаше да те извади изцяло от обращение, Райън. Трябваше да се съглася на компромис.

— За нищо не те обвинявам, Джон. Не исках да прозвучи така. Но от такива като него — а те са хиляди във Вашингтон — направо ми се повдига. Само не мога да разбера как така точно тези хора за издигнати на най-отговорните постове.

— Напълно съм съгласен с теб — каза Харпър и осъзна, че изрича думите от сърце. Вратата на асансьора се отвори, те излязоха в бялото мраморно фоайе и той се обърна за последен съвет към по-младия си подчинен: — Върни се при Кати, Райън. Ще туширам нещата тук. Днес ти свърши страхотна, просто невероятна работа, и бих искал да те помоля да приемеш поне част от полагащото ти се признание. И не мисли повече за Вандервеен — той рано или късно пак ще се появи.

— Искам да спипам този мръсник, Джон. — Не му се щеше да нарушава обещанието си пред Кати, ужасяваше се от тази мисъл, но думите се изплъзнаха сами от устата му и по-лошото бе, че наистина се чувстваше така. — Затова... искам да бъда възстановен на работа. Официално, разбира се.

Харпър се усмихна. Това бяха думите, които мечтаеше да чуе.

— Ще го обсъдим след няколко дни. Дотогава... почини си и успокой нещата с твоето момиче.

— Ако успея да хвана някой полет, разбира се — отговори Райън с чувство на безсилие, което не остана незабелязано. — Бурята ни подмина, но разбрах, че напредва на север доста бързо. Докато се добера до „Дълес“, летищата може вече да са затворени...

Той не довърши изречението, понеже видя, че началникът му се усмихва широко. Поклати глава и подаде на Райън картичка с номер на гърба.

— Нали не си загубил някъде мобилния си? — попита той. Райън кимна. — Обади се на този номер, когато имаш готовност за тръгване. Все пак аз съм заместник оперативен директор, момчето ми. Защо ми се струва, че понякога забравяш това.

Райън се поколеба дали да попита какъв е смисълът на многозначителната забележка, но вместо това протегна ръка за сбогуване.

— Благодаря ти, Джон. Ще се видим в понеделник.

— Приятно пътуване. Ще те чакам на главния изход, когато се върнеш. Да се уговорим за 9:00 сутринта. — Харпър погледна над рамото му. — Струва ми се, че още някой иска да размени няколко думи с теб.

Райън се обърна и видя Наоми Хармай. Стоеше на няколко крачки от тях, леко усмихната и прекрасна в бял костюм с панталон, който контрастираше с карамелената ѝ кожа. Тя наклони глава и попита:

— Закъде си се разбързал?

Седяха един срещу друг в потискащото кафене, което бе почти празно в този късен час. В началото цареше неловка тишина. Райън не докосваше кафето си, а Хармай въртеше чаша чай в красивите си ръце.

— Искаше да ме изоставиш, а?

Той вдигна поглед. Усмихваше му се... е, може би малко тъжно.

— Връщам се следващата седмица, Наоми. Ще ти писне от мен, преди да си се усетила.

— Останах с впечатлението, че искаш да напуснеш. Дори мислех, че си напуснал.

— Не мога да си замина. Не и докато той е някъде там.

Тя помисли върху думите му, понечи да му каже нещо, но размисли.

— В АТ ли отиваш?

— Ти нали там работиш? — Тя кимна. — Тогава не.

Тя се намръщи и това го накара да се усмихне.

— Не, кажи сериозно.

— Вероятно — сви рамене той. — От там ще имам най-добър достъп до ресурсите.

Сега се усмихна и тя и двамата замълчаха. Накрая, просто за да не угасне разговорът, Райън подметна:

— Ще ни награждават с медали. „Достойни“ за нас.

Беше ѝ безразлично, така че думите ѝ го изненадаха:

— За мен това няма значение. И аз не знам защо... винаги съм си мислила, че би било хубаво.

Райън видя в очите ѝ, че не играе роля. Думите ѝ бяха искрени и това го изненада още повече.

— Влязла си под кожата на Харпър, Наоми. Този път си забелязана, така че вземи каквото ти дават и не забравяй да се усмихваш пред камерите. — Тя го погледна, за да провери дали не се шегува, но лицето му бе напълно сериозно. — Не се опитвам да бъда арогантен, но нито съм чак толкова закъсал, нито наистина искам тази работа чак толкова много. За мен това би означавало по-дълго да съм далече от Кати, защото напролет тя отново тръгва в университета и няма да може да ме придружава тук. — Поспря, за да отпие за първи път от кафето, и продължи: — От друга страна, ти, Наоми, имаш всичко необходимо. Би могла да стигнеш далече... Е, не можеш да станеш чак ДЦР заради националността си, но едва ли има друга длъжност, която би ти се опряла. И съвсем определено един ден може да оглавиш Центъра за борба с тероризма. За да се случи това обаче, понякога трябва да се преструваш, да разиграваш малки етюди. Не ти пука за медала, казваш... Това обаче е един от тези случаи. И в твой интерес е да изиграеш ролята убедително, повярвай ми.

Тя изслуша съвета му, зарадва се на комплимента и съжали единствено, че бе споменал другата жена. „Искам да дойдеш с мен у

нас!“, това искаше да изкрещи и изглежда нещо подобно се бе изписало по лицето ѝ, защото настъпи дълга неловка тишина.

Накрая тя реши да го пожали. Беше повече от ясно, че иска да си тръгне и няма да размисли, като го кара да страда.

— Е, добре, надявам се да те видя в понеделник — каза тя.

— Дано. — Станаха и няколко секунди стояха и се гледаха. Наоми чакаше той да се наклони и може би да...

Нищо такова не се случи. Той се пресегна и леко я докосна по ръката. После се обърна и излезе от заведението.

Тя остана загледана след него. На лицето ѝ се смениха различни изражения. Когато той се скри от погледа ѝ, тя седна да си допие чая и се постара да не мисли за случилото се.

Когато се обади на дадения му от Харпър телефон, Райън за първи път от дълго време насам се убеди колко голямо влияние има този човек. Този факт бе лесно да се забрави, понеже в личния си живот заместник-директорът бе скромнен. Живееше в хубава къща и се обличаше добре, но винаги водеше жена си на един и същи курорт в Колорадо и караше шестгодишен експлорър с над 160 000 км на брояча.

Но опряха ли нещата до поста му в Лангли, Харпър имаше власт да премества планини. Пет минути след като бе позвънил, Райън бе посрещнат на главния вход от мъж с тъмен костюм, който му се представи като „Джордж“ и го отведе до блестящ черен мерцедес със затъмнени стъкла. Съдейки по ниското окачване, колата беше с блиндирано купе.

Джордж отвори задната врата, но Райън поклати глава и седна отпред. Не искаше да свиква с подобно обслужване и за миг се запита дали Харпър си причинява това главоболие, за да му направи услуга или за да му напомни за някои от привилегиите, с които разполагат работещите в Лангли. Усмихна се, когато реши, че епизодичното возене в блиндиран мерцедес не компенсира напълно държавната заплата, защото в крайна сметка точно заплатата определя стандарта ти на живот. Е, ако не за него, то поне за повечето държавни служители.

Беше принуден да преразгледа това заключение, когато се понесоха с тежката кола по пистата на летище „Дълес Интернешънъл“.

Просто не можеше да повярва, че са ги допуснали на пистата, но дори това бе нищо в сравнение с изненадата му, когато разбра, че ще се върне в Мейн с един от самолетите „Гълфстрийм“ за директорите на Управлението.

Обърна се към шофьора и каза:

— Предполагам, че ти доставя голямо удоволствие да караш тази кола, Джордж. Имаш страхотна работа.

Шофьорът, едър и мълчалив мъж, който не бе продумал през цялото пътуване, не се сдържа и се усмихна.

— Абсолютно сте прав, сър. Абсолютно...

Не след дълго самолетът се изкачи на 12 000 метра височина и се понесе на север с над 900 километра в час. Райън съзнаваше, че трябва да се отпусне и да се наслаждава на пътуването, и в началото беше точно така, но да си сам в цял пътнически салон толкова високо в небето беше малко изнервящо.

Когато разбра, че пилотската кабина е преградена само със завеса, отиде там, за да се увери, че поне има пилот. Оказа се, че са двама и имат нужда от компания, след което Райън разбра, че пилотът Стив Киърнс пилотира самолети на Управлението от цели седемнайсет години.

— Къде беше последния път? — попита Райън, знаейки какъв ще е отговорът.

— Не мога да ти кажа това — едва-едва се усмихна Киърнс.

— А къде отиваме сега? — Той наистина не знаеше.

— И това не мога да ти кажа.

Този път усмивката му беше по-широка, но Рейнолдс, навигаторът, се изсмя и отговори:

— „Портланд Интернешънал“, сър.

Новината бе добра за Райън. Портланд бе много по-близо до Кейп Елизабет от летището на Бангор, което бе свикнал да използва.

— Изненадан съм, че не са затворили пистата — подметна Райън. — Това място не е построено да приема трафик в такова време.

— Вярно е — кимна Рейнолдс. — Разбира се, ние в момента сме на поне 3 километра над центъра на бурята. Но долу нещата са доста зле. Половината щат е без ток, а летището е на генератори. Бурята вече

се измества благодарение на въздушните течения над Канада, но още обхваща източната част на щата. Кацането обаче може да се окаже вълнуващо. Хей, Киърнс, не си забравил да кацаш, нали?

Пилотът сви рамене.

— Пробвал съм един-два пъти на „Майкрософт Симулатор“ 98 — ухили се той. Райън бе забелязал, че Киърнс е от хората, които не могат да разкажат виц със сериозно лице. — И доста се озорих тогава.

Рейнолдс, който разглеждаше нещо на един от многобройните екрани пред себе си, вдигна поглед и каза:

— Хубаво, надявам се бързо да си спомниш. Имаме десет минути до кацане.

— Господи! — промърмори Райън, откровено шокиран. — Та ние едва излетяхме.

— Е, добре дошъл в чудния свят на пътуващите с частни самолети — усмихна се пилотът.

Както беше предсказал Рейнолдс, кацането бе всичко друго, но не и приятно, макар Райън да се бе закопчал в една от дълбоките кожени седалки до кабината. Когато най-сетне самолетът спря, той стана с подгъващи се крака и надникна в кабината, за да благодари на пилотите. Киърнс изглеждаше малко блед, но и двамата се сбогуваха с него, надвиквайки барабанящия по фюзелажа дъжд.

— Момчета, знаете ли как ще се транспортирам нататък? — извика Райън.

— Нали отиваше в Кейп Елизабет? — попита Киърнс.

— Да.

— Е, какво са трийсетина километра — каза пилотът. Отново се усмихваше, а лицето му плавно възстановяваше цвета си. — Това си е просто разходка. Мога да ти дам чадър, ако искаш.

Рейнолдс поклати глава с мрачна усмивка и се обърна към Райън:

— Потърси Андрено в офиса на службата за безопасност на второ ниво. Ще ти даде ключа. Доколкото разбрах, можеш да задържиш колата за уикенда, но в понеделник тя трябва да е в Лангли.

— Андрено?

— Това е, което знам — сви рамене навигаторът. — Колко хора може да има с такова име?

Райън осъзна, че е прав.

— Разбира се, а и летището не е чак толкова голямо. — И той им подаде ръка. — Благодаря, момчета.

— Няма проблем. Карай внимателно.

В същия момент отвън се разнесе глухо издрънчаване. Някой бе докарал и свързал стълбата за слизане. Рейнолдс излезе от кабината, за да отвори вратата, и Райън се озова в началото на ръкава. Кимна на механика със стълбата, слезе по нея и тръгна към претъпкания терминал.

Цялото пространство бе изпълнено с чакащи пътници и Райън си обеща да благодари на Харпър, че бе облекчил в максимална степен най-тежката част от пътуването. След това тръгна на зигзаг между седалките, бързо намери заврания в един ъгъл офис и попита за Андreno, който се оказа началникът на службата за безопасност на цялото летище.

— Да, ключът ви е при мен — изсумтя едрият мъж. — Мерцедес... хубав.

Райън взе ключа, изслуша инструкциите във връзка с връщането на колата, излезе от офиса и се отправи към подземния паркинг. Колата се оказа близък на онази, с която го бяха откарали до „Дълес“. Той се плъзна на меката седалка, завъртя ключа, двигателят тихо замърка и той се усмихна като малко момче.

След малко вече въртеше към изхода на паркинга и ревят на двигателя отекваше в бетонните стени като тътен на гръмотевица. Райън пусна чистачките на максимална скорост и ускори по булеварда, стигащ до международния терминал. Мощните фарове прорязваха тунел в стената от дъжд. След малко излезе на Джонсънс Авеню и минута-две по-късно стъпи на I-95.

Караше колата, но не можеше да спре да мисли за предстоящия спор с Кати. Тя вероятно щеше да се вбеси, че не бе удържал на думата си, но той знаеше, че трябва да залови Вандервеен. Това бе спор, в който тя не можеше да надделее. Така или иначе той щеше да се върне в Управлението, но имаше едно-две неща, които можеха да подсладят горчилката. В крайна сметка той й беше купил пръстен, а и можеше да

съкрати малко продължителността на спора, като ѝ даде беемвето. Знаеше, че харесва тази кола почти толкова, колко мрази своята корола.

Подобни мисли му се въртяха в главата от доста време. С риск да я разглези, можеше да ѝ купи онзи нов джип на „Фолксваген“, знаеше, че му е хвърлила око... Как, по дяволите, се казваше моделът? Нещо с „ту“... „Турег“ или може би „Туарег“, нещо такова. Голяма и яка кола — това бе най-важното. Кати не бе много опитна зад волана и той често я подмяташе, макар да агонизираше при всяко от честите ѝ пътувания до Ороно. Спомни си колко беше възбудена в деня, когато видя последния модел в паркинга на някакъв магазин...

Защо не? Заслужаваше си да го направи, та макар и само заради удоволствието да види изражението ѝ. Утре, събота, щеше да е прекрасен ден за това. Щеше да се измъкне под някакъв предлог следобеда и щеше да отскочи до онази автокъща в Огъста. Имаше предвид някои екстри и му бе любопитно кога ще ги забележи всичките.

Разпокъсаните му мисли започнаха да избледняват, когато отби по второстепенния път към крайбрежието. Тук шофирането определено изискваше повишено внимание. Крайпътните дървета се бяха огънали над пътя и спираха част от дъжда, но пък спираха и светлината, макар да бе започнало да се здрачава. Шосето бе покрито с изпочупени клони, някои от които бяха с размерите на цяло дръвче, така че често се налагаше да използва спирачките, а на няколко пъти изви рязко, което го разтърси почти колкото кацането в Портланд.

Изведнъж отляво се показва къщата. Наклоненият покрив се виждаше от време на време през зеленината. Стана му приятно, че вътре свети, което означаваше, че Кати се е прибрала и електроподаването е възстановено.

Райън беше доволен, че тя си е у дома, и му трябваша няколко секунди да осъзнае, че изпитва облекчение. Сериозно го бе наранила с тръгването си от хотела, а след инцидента още не бяха разговаряли. Въпреки това му се струваше, че има доста добра представа какво чувства тя, затова реши, че е най-добре няколко дни да не ѝ се натрапва. Искаше му се вече да ѝ е минало. Но най-много му се искаше най-сетне да я види. Беше му минала мисълта да ѝ се обади, че си идва, но, от друга страна, тя обичаше изненадите, а на него му харесваше да я изненадва. Изненадата с фолксвагена обаче щеше да я

порази, помисли си той и се усмихна. След това си спомни за идеята за официална церемония на фона на залеза някъде из Средиземноморието. Планове не му липсваха...

Но първото препятствие щеше да бъде спорът. Това нямаше как да се избегне, но дано поне не продължеше дълго. Вече бе решил да бъде напълно откровен с нея.

След това си представи до какво ще доведе искреното му извинение и реши, че спорът определено може да изчака още един ден.

Единственото неудобство на къщата в Кейп Елизабет, помисли си той, докато слизаше от мерцедеса, бе, че нямаше гараж, а на всичко отгоре разстоянието от импровизирания паркинг до входната врата изглеждаше направо безкрайно в безлунна нощ под проливен дъжд и брулещ вятър. Когато в крайна сметка се добра под навеса, от тънкото му кожено яке се стичаше вода. Джинсите му бяха подгизнали около глезените, но краката му бяха сухи във водонепроницаемите ботуши „Кълъмбия“.

Вкара ключа в ключалката, натисна дръжката и пристъпи вътре. Веднага разбра, че вътрешността на къщата изобщо не е така ярко осветена. В действителност слаба светлина проникваше само от горната стълбищна площадка и от кухнята срещу него. После долови движение и на лицето му автоматично изплува усмивка. Промъкна се тихо напред, за да я сграбчи отзад и да я стресне.

Когато мина през вратата обаче, видя, че тя изобщо не помръдва. Седеше край масата за хранене и го гледаше ужасена. Долната ѝ устна трепереше неудържимо, а тъмносините ѝ очи бяха пълни със сълзи.

А точно зад нея, със зловеща усмивка, стиснал остър като бръснач нож, стоеше... Уилям Вандервеен.

Опитваше се да си каже, че това не е истина.

Просто не можеше да бъде истина. Нямаше как да е истина, защото не бе рационално: Вандервеен имаше възможност да напусне страната почти незабавно, а вместо това бе избрал да пропътува над 600 километра дотук, знаейки, че всеки полицай в страната е мобилизиран в издирването му. В това нямаше нито грам логика...

Освен това вече не изглеждаше изобщо като Клод Бидо. В такъв случай трябва да бе наистина сън, защото нямаше начин да е изминал цялото разстояние от Вашингтон, да премахне брадата и да измие косата си. Това бе невъзможно... или може би не?

Райън инстинктивно посегна към беретата и изстина, като се сети, че е оставил пистолета си на седалката в мерцедеса.

Беше ли възможно да не разполага с никакво оръжие точно в този момент? Можеше да вини само себе си.

— Здравей, Райън.

Беше казано с най-обикновен глас, с тон, който Райън помнеше отпреди години — гласът, унищожил последните му надежди. Не, това не беше сън.

— Уил. — Трябваше да положи усилия, за да не му изневери гласът, но това се оказа почти невъзможно.

Усмивката на Вандервеен стана по-широка и той наклони глава.

— Трудно ти е да ме наречеш така, нали? Май на езика ти беше „Марч“. — Погали гърлото на Кати с плоската страна на ножа, но очите му не изпуснаха лицето на Кийли. — Ще ти разкрия една малка тайна, Райън. Можеш да ме наричаш както ти е угодно. Няма никакво значение. Вече не.

Погледът на този човек притежаваше хипнотична сила. Кийли трябваше да положи съзнателно усилие, за да сведе своя към Кати. Тя го гледаше умолително. Сълзите ѝ най-сетне се бяха отприщили и се стичаха по лицето ѝ.

— Райън...

Вандервеен погледна към нея, но вдигна глава, преди Кийли да успее да се възползва.

— Тя е изумителна, признавам ти го. Не бих могъл да избира нещо по-добро дори за себе си. Очите ѝ са толкова... — Той се замисли престорено, сякаш в търсене на най-точната дума, а междуременно върхът на ножа описваше малки кръгове. — Изразителни. Толкова пълни с живот. Това качество може да направи дори най-обикновена жена много красива. А Кати никога не е била обикновена, нали?

С необичайна за обстоятелствата яснота на възприятията Райън забеляза, че оръжието в ръката на Вандервеен е взето от чекмеджето на собствената му кухня — 11-сантиметрово острие, марка „Кайосера“, за

почистване на плодове, доста подобен на онзи, който той бе внесъл в затвора. Ножът танцуваше в такт с думите на убиеца, но винаги оставаше на 10–15 сантиметра от гърлото ѝ.

Райън отмести поглед от грозната гледка и се огледа за нещо, каквото и да е, което да използва като оръжие.

Нямаше смисъл. На метър вдясно бе каменният плот, който нямаше какво да му предложи. Можеше да скочи напред, но това изглеждаше обречено на неуспех, защото нямаше да стигне до тях навреме. Вандервеен щеше да забие ножа в мига, в който го видеше да атакува.

Бурята навън се засилваше в ритъм, който не можеше да се сравни с нищо.

Трябваше да каже нещо.

— Виж, тя... Не е нужно да я...

Противникът му го наблюдаваше напрегнато, но Райън спря и нещо в главата му прищрака. Когато отново отвори уста, умолителната нотка в гласа му вече я нямаше. Вместо това изрече най-искрените думи в живота си:

— Направиш ли го, измъкване няма да има.

— Ето, видя ли — отговори Вандервеен видимо доволен. — Това исках да чуя. Приятно е да видя, че още си способен да изправиш гръб.

Райън бързо направи крачка напред. Преди да направи втора, Вандервеен мигновено измъкна Кати от стола. Сега я притискаше към гърдите си, а лявата му ръка я държеше през кръста. Върхът на ножа се забиваше достатъчно дълбоко в кожата, за да пусне кръв.

— Не, за бога! Недей... — Райън бързо се овладя, защото не биваше да издава паниката си. Вдигна примирително ръце и се опита да продължи с равен глас:

— Пусни я, Уил. Тя няма нищо общо с това.

— Грешка! — озъби се Вандервеен. — Има много общо с всичко това. Ти я направи част от всичко това, когато днес реши да се правиш на герой.

Райън не можеше да намери думите, с които да реагира. Кати плачеше неудържимо, поразена от безпомощността, която бе съзряла в очите му, и през хълцанията си се опитваше да му каже нещо:

— Райън, не му прави нищо... ще ме нарани... моля те.

— Всичко е наред, Кати — изненада се, че думите успяха да излязат от свитото му гърло. — Тук съм. Аз съм тук...

— Колко трогателно — отбеляза Вандервеен. — Само че на мен взе да ми доскучава, така че защо не те попитам нещо, Райън: струваше ли си? Достатъчна ли ти беше мимолетната благодарност на няколкостотин души, с които никога няма да се запознаеш? Ако можеше да се върнеш и да ги оставиш да умрат, за да може тя да живее, нямаше ли да го направиш? Нямаше ли да го направиш без миг замисляне? — Той изчака някаква реакция, но Кийли не можеше да се концентрира върху друго, освен върху изражението на ужас и отчаяние на лицето на Кати. Вандервеен беше видимо разочарован: — Да опитаме по този начин — продължи той. — Спомняш ли си първия път, когато я видя.

Райън знаеше какво прави той, но не можеше да му попречи. Образът се появи в съзнанието му: Кати, подвила крака под себе си, косата ѝ блести под слънцето, на устните ѝ има усмивка, а в очите — закачлива подкана. Седеше на тревата в Ороно.

Когато видя, че очите на Кийли потъмняват под въздействието на спомена, Вандервеен отново се усмихна и каза:

— Точно така. Задръж тази мисъл...

Райън се сепна навреме, за да улови края на изречението:

— ... и наблюдавай... това.

И с едно силно натискане Вандервеен заби всичките 11 сантиметра на острието в шията на Кати.

Преди да схване какво се бе случило току-що, Райън чу вик, своя собствен вик, и се хвърли напред с едничката мисъл да отнеме живота на своя враг. Дори не забелязваше реакцията на Кати.

Очите ѝ се разшириха, устните ѝ се отвориха, но от тях не излезе звук. Тя се опита да се отдръпне от своя похитител и краката ѝ се подгънаха. После се стовари върху масата и вдигна дясната си ръка, сякаш за да разбере какъв е източникът на ужасната болка.

В следващия миг се озова на пода, ритна няколко пъти ужасено и се опита да поеме дъх през задушавашката я кръв. Изведнъж я осени някакво прозрение, кристална яснота на съзнанието, която ѝ разкри ужасната истина. Опита се да я прогони от главата си, но фактите

упорито се съпротивляваха... Беше ранена, сериозно ранена, най-близката болница отстоеше на 30 километра оттук, не можеше да диша, а Райън не поглеждаше към нея, не виждаше колко е зле и... тя... не... можеше... да... диша.

Кийли и Вандервеен се бореха кой да се добере до пистолета, появил се от нищото. Борбата бе на живот и смърт, единият бе тласкан от ярост и отчаяние, другият — от стаявана години наред омраза, първично зло, съставено от много части, нито една от които нямаше ясен първоизточник.

Пистолетът изтрещя веднъж, после се плъзна по дюшемето, оставяйки след себе си тънка кървава следа, преди да спре под хладилника. Райън се хвърли да го търси, а Вандервеен скочи и блъсна с цялото си тяло задната врата веднъж, после втори път и ключалката се предаде. Той изскочи в бурята, а два куршума се забиха в рамката на вратата там, където само преди секунда се бе намирала главата му.

Райън излезе навън и видя, че в калта не лежи тяло. В далечината някаква фигура се размиваше в мрака и се скри в пелената от дъжд.

Вратата беше отворена и през нея нахлуваше оглушителният рев на бурята. Райън коленичи до Кати и я повдигна. Раменете ѝ се опряха в бедрата му, тилът ѝ легна в свивката на дясната му ръка. Лявата ѝ ръка намери неговата, а дългите ѝ пръсти го стиснаха силно, сякаш с надежда да прогонят така болката.

Райън не се опита да извади ножа — това само щеше да засили кръвотечението. Устните ѝ се разтвориха и тя се опита да каже нещо, но когато обърна глава към него от устата ѝ потече струйка кръв. Той виждаше, че тя агонизира, краката ѝ продължаваха да потрепват слабо, а сълзите ѝ не пресъхваха.

Най-лошото обаче беше, че животът в очите ѝ си отиваше, а когато приближи лице до нейното не усети дъха ѝ върху кожата си.

— Кати... — Не беше сигурен, че тя го чува, а нямаше и как да разбере. Виждаше лицето ѝ размазано заради сълзите си. — Не си отивай, Кати. Недей. Господи... просто остани с мен. Моля те...

Не можеше да изговори нищо друго. Искаше да ѝ каже колко много я обича и че съжалява, но думите просто не излизаха.

Вместо това я притисна до себе си и леко я залюля, отказвайки да повярва, че вече няма да чуе смеха ѝ, гласа ѝ и никога няма да види

красивата ѝ усмивка. Продължи да я люлее нежно, докато светлината в очите ѝ не изгасна съвсем...

Вандервеен се носеше по пътеката през гората, абсолютно дезориентиран. Адреналинът му кипеше. Не бе спал от три денонощия, но никога не се бе чувствал така жив. За първи път от седем години беше щастлив, че Кийли е оцелял след онзи куршум в Сирия. Колко по-хубаво беше да приключат тук и сега, когато Кийли може би бе в състояние да разбере нещо от неговата болка...

Заобикаляха го борове и дъбове: боровете — зелени, а дъбовете — с извити стебла и голи клони. Беше мокър до кости и премръзнал, а ревът на океана се разнасяше като стон на огромно живо същество. Малко по малко започваше да се ориентира и тръгна към огромната тъмна шир на Атлантика. Краката му газеха в калта, но той тичаше, без да съзнава това, право към края на скалния откос.

Кийли изскочи през задната врата на къщата и се втурна по следите на Вандервеен с пистолет в ръка. Инстинктът му каза да върви към водата. Беше шокиран от случилото се, но вцепенението му не можеше да продължи и малко по малко в съзнанието му се оформи неоспоримата истина: той бе виновен за всичко. Като се бе хвърлил първо след Вандервеен, той бе обрекъл Кати на смърт така сигурно, както ако сам бе забил ножа в нея. В главата му се въртеше един-единствен образ: гърчещата се на пода Кати, опитваща се да извика през бликащата от гърлото ѝ кръв и ужасното бълбукане, което излизаше оттам. Господи, не!

Вандервеен се извърна, когато над воя на вятъра се разнесе писък на бездънна болка. Усмихна се — Кийли идваше.

Пътеката излезе на широка поляна. По периферията имаше няколко самотни дървени колци, забити с предпазна цел. Калта около краката заплашваше да го погълне целия, но много по-застрашително изглеждаше пропастта, която очертаваше края на света на около три метра пред него. В небето се въртяха черни облаци, раздирани от светкавици, а гръмотевиците следваха след секунди с разтърсваща

земята сила. Вятърът бе леденостуден и несекващ, и носеше сребристи струи дъжд над титаничното вълнение на океана.

Опита се да мисли. Кийли разполагаше с пистолета му, а той бе без друго оръжие. Трябваше незабавно да напусне поляната.

Но точно зад него, там където пътеката влизаше сред храстите, се разнесе отчетливият шум на стъпки в калта.

Кийли зави и излезе на поляната. Нямаше никого. Вятърът тежко го блъскаше и като че ли не идваше от една и съща посока, но това не му пречеше да държи пистолета насочен напред. В къщата бе установил, че в пълнителя още има четири куршума. Това означаваше, че Вандервеен не е презареждал след кръвопролитие на улица F, понеже в къщата бяха произведени само три изстрела. Имаше един куршум в цевта и той разполагаше с пет 10-грамови куршума тип „Хидра-шок“ със срязан връх — най-добрият избор срещу човек — и той смяташе да ги използва всичките.

Не беше сигурен, че това ще е достатъчно. На индиректното осветление в кухнята му се бе сторило, че Вандервеен изглежда свръхчовешки. Това донякъде се дължеше на външния му вид. Райън го виждаше за първи път от почти осем години, но прецени, че не си е губил времето. Изглеждаше по-силен и по-стегнат от дните, когато бе смятан за един от най-способните бойци в цялата общност на американските специални сили.

По-важното бе обаче, че изглеждаше тласкан от нещо много повече от обикновената физическа сила. Райън беше забелязал това в блясъка на погледа му, в онази странна маниакална светлина, която други, които не го познаваха така добре, биха възприели за амбиция, религиозна тръпка, алчност или някаква друга обсебваща емоция.

Кийли обаче не страдаше от подобни илюзии. Той знаеше, че онова, което вдъхва живот на Вандервеен, е омраза, най-обикновена омраза.

Това обаче не бе съзнателна мисъл, която да ангажира вниманието му — тя се движеше по периферията на изтерзаното му съзнание. Все пак можа да се вкопчи в нещо, което можеше да му помогне: *когато то изпълзи в очите на тази гадина, винаги изглежда по един и същ начин.*

Замисли се над това прозрение и за миг светът около него престана да съществува. Виещият вятър сякаш утихна до нежен повей, бурята заглъхна и той чу бързо приближаващи се зад гърба му стъпки.

Обърна се, без да се оглежда, и вдигна пистолета. Стреля и нещо ужили лицето му. Падна, но не в калта, а странично, на твърда земя. Блясъкът от изстрелите се загуби в плетеницата от светкавици, която опасва небето.

Улучих ли го? Не знаеше. Изправи се и избърса водата (дали беше вода?) от лицето си. Не бе преброил колко пъти стреля, нямаше представа и на какво разстояние се намираше от пропастта. Опитваше се да се ориентира, когато нещо се стовари отгоре му и ребрата му изпукаха.

Въздухът напусна дробовете му с остър звук и той отново падна. Опита да се обърне към нападателя, но видя само смътния му силует през кръвта, която се стичаше в очите му.

Долови, че Вандервеен е изправен над него, но когато примигна, вече го нямаше. Почуди се защо, когато осъзна, че пистолетът вече не е в ръката му. Изправи се, като залиташе, зрението му за момент се проясни и той видя една тъмна фигура да тича през поляната към някакъв предмет в калта.

Райън направи две крачки напред и болката в ребрата го преряза като нож. Усещаше глезена си като смазан в менгеме, но някак успя да се затича. Вандервеен се обърна към него с насочен пистолет и стреля, но в следващия миг Райън се хвърли в краката му и го запрати назад.

Вандервеен изпъна ръка, за да омекоти падането си, но с ужас разбра, че под него няма земя. Внезапен низходящ порив го подхвана и отнесе далеч от скалната стена. Дъждът безмилостно шибаше лицето му, а облаците горе бързо се отдалечаваха. Превъртя се във въздуха и видя кипящата тъмна вода под себе си.

След това дойде ударът, който изтласка въздуха от гърдите му, а океанът го засмука. Студът го парализира веднага, но това не продължи дълго — болката последва секунди по-късно, премина през тялото му като раздираща плътта му вълна и го погълна. Той загреба към повърхността, докато тъмнината се затваряше около него.

Райън още беше на поляната, на половин метър от ръба на пропастта. Лежеше в замръзващата кал и се опитваше да изброи раните си. Знаеше, че по-голямата част от ребрата от лявата му страна са счупени. Глезенът му беше много зле — спомни си, че едва не се бе подгънал, когато се затича. Посегна предпазливо към раната на челото си, но бе спрял от друга силна болка.

Скоро установи източника ѝ. Последният куршум на Вандервеен го бе улучил отдясно. Разгърна якето и вдигна ризата си — имаше невзрачна дупка, от която бавно течеше кръв. Внимателно се пресегна с дясната ръка, но не напипа по-голямата изходна дупка.

Не знаеше какви поражения е нанесъл куршумът. Помисли малко и реши, че това не го интересува. Вандервеен най-сетне беше мъртъв, но на каква цена?

Кати.

До този момент бе някак безчувствен, но сега осъзнаването на загубата беше по-болезнено от всичките му рани.

Лежеше на мократа земя и някак незаинтересовано се запита след колко ли време ще се присъедини към Кати. Клепачите му натежаваха, а студът вече не бе така щипещ. Дори болката сякаш утихваше. Да, вече не го притесняваше.

Дръпна ръка от раната и я вдигна към издутината в якето си. Забвението приближаваше, затова пипна два пъти, за да се увери, че не му се е сторило. Не, там определено имаше нещо. Извади го, за да види какво е — мобилният му телефон.

Райън отпусна глава в калта и се замисли. Ако се обадеше сега, може би щяха да го открият навреме. А може би не.

Беше ли важно?

Защо трябваше да му пука?

Няколко минути по-късно той върна телефона в джоба си и зачака.

36.

Кейп Елизабет — Вашингтон, окръг Колумбия

Кали Палмър се бе сгърбила над волана и се опитваше да пробие с поглед разплискващия се по предното стъкло дъжд. Бурята се бе засилвала все повече и повече след тръгването ѝ от Ороно преди два часа, но тя вече бе в края на пътуването и слава богу.

Беше изморена след цял ден лекции, но бе обезпокоена за най-добрата си приятелка. Затова реши да намине за уикенда и да донесе някои неща, които щяха да я разведрят: две опаковки по шест бири „Ролинг Рок“ и няколко добри филма.

Обикновено това вършеше работа, но този път Кали не бе съвсем сигурна в успеха на начинанието. Най-близката ѝ приятелка беше много разстроена след последното си спречкване с Райън и поне доскоро не бе показвала признаци, че ѝ минава.

Въздъхна, зави по Вилидж Крийк Роуд и не след дълго къщата се показа пред погледа ѝ. Пое по калната алея за коли — крайно време беше Райън да павира тази нива — и видя нещо, което я накара да се смръщи. На поляната, превърнала се в неофициален паркинг, беше спрял черен мерцедес. Регистрационната табела издаваше принадлежността му към правителствена служба. Кали изруга под нос. Несъмнено Райън се беше върнал от Вашингтон и тя бе сигурна, че сега двамата са толкова погълнати от неизбежното уточняване на отношенията си, че едва ли щяха да обърнат внимание на онзи, който позвъни на вратата им.

Слезе все пак от колата и изтича под дъжда до навеса на верандата. Все пак беше дошла от доста далече, за да се обърне и просто да се върне. Започваше да се ядосва, че е била толкова път за нищо.

Почука на предната врата. Никакъв отговор. Хм... Поколеба се за момент, завъртя дръжката и влезе, като потръпна пак, този път от удоволствие, защото топлият въздух я лъхна в лицето.

Но не беше чак толкова топъл и тя веднага видя причината — точно пред нея, в края на дългия коридор, задната врата на кухнята беше широко отворена и се люлееше на вятъра.

Видя и нещо друго — счупено стъкло.

Усети студената топка на страха в корема си — тревожна вълна, която премина в откровен ужас, когато свали поглед към нещо... нещо, което приличаше на алени следи по целия дървен под.

Господи, не! Краката сами я отведоха напред. Зави на ъгъла и намери Кати... внимателно положена на кухненския под, със затворени очи и леко разтворени устни. Не помръдваше.

После видя защо и закрепця.

Джонатан Харпър бе дълбоко заспал, когато нещо го извади от мрака.

Седна в леглото, посегна слепешком към нощното шкафче и тихо изруга, като чу чашата с вода да пада на пода. Напипа най-сетне слушалката и я вдигна до ухото си.

— Ало...?

Щеше да отговори на обаждането по съвсем различен начин, но това бе домашният му телефон до леглото, а не другият — със защитена връзка, която се проверяваше на всеки две седмици от научно-технологичния отдел в Лангли. Затова се изненада, когато чу глас на млада жена:

— Директор Харпър? Сър...?

Изруга отново и потърси ключа на лампата.

— Да, Джонатан Харпър на телефона.

— Сър, обажда се Сара Бърнстайн, нощният дежурен в Лангли. Опитвах се да ви намеря на защитената линия, но не можах да се свържа...

Харпър завъртя апарата с лявата си ръка. Кабелът бе изтеглен от гнездото на гърба. Смръщи се и погледна размърдващата се в леглото Джули.

Сутринта щеше да ѝ каже какво мисли за самоволната ѝ постъпка.

— Какво има, Бърнстайн?

Тя се поколеба.

— Сър, може би все пак бихте желали да ви се обадя през централата.

Харпър разтърка очи и се сгълча за глупостта.

— Права сте. Дайте ми минутка...

Стовари слушалката на вилката с достатъчна сила, за да разбуди жена си. Тя се надигна и прекара пръсти през разбърканата си коса.

— Кой беше?

— Хиляди пъти съм ти казвал, Джули: трябва да мога да приемам обаждания тук на секундата!

— Съжалявам... просто реших, че заслужавах малко спокойствие.

Нямаше никакъв смисъл да спори с нея. Включи обратно кабела на телефона с шифрована връзка STU-III и набра номера.

— Обажда се заместник-директор Харпър — и изрецитира кода си за удостоверяване. — Дайте ми дежурния, моля.

Поредица прищраквания и после:

— Бърнстайн.

— Да, Харпър се обажда. Какво става?

Гласът ѝ бе отривист и ясен:

— Сър, имам обаждане, което вероятно бихте желали да приемете. Бенджамин Тайнс от офиса на шерифа в окръг Къмбърланд. Твърди, че е важно.

— Окръг Къмбърланд...?

— Това е в Мейн, сър.

Уточнението го накара да се поизправи в леглото. Джени го погледна и разтвори широко очи.

— Какво има?

— Държите ли го на линия?

— Разбира се, сър.

— Прехвърлете ми го тогава.

Нови няколко прищраквания и в ухото му се разнесе глас на възрастен мъж:

— Г-н Харпър?

— На телефона.

— Казвам се Бен Тайнс, сър — неуверено започна мъжът. — Аз съм шериф на окръг Къмбърланд и разполагам с нещо, което бихте искали да знаете.

Харпър усети, че започва да губи търпение — искаше да знае откъде този човек знае името и телефона му, но най-вече го интересуваха отговорите. Познаваше само един човек в Мейн. Господи... Райън!

— Кажете, шерифе.

— Намирам се на Вилидж Крийк Роуд номер 1334. Пристигнахме тук преди двацетина минути в отговор на спешно повикване. Открихме мъртва жена и мъж в критично състояние. Жената вече бе идентифицирана като Катрин Дий Донован, 24-годишна. Била е студентка в Ороно. В ранения намерихме документ, съгласно който той е Райън Томас Кийли. Това говори ли ви нещо?

Харпър затвори очи. След дълга пауза отговори задавено:

— Да.

Шерифът изглеждаше объркан, тъй като явно очакваше някакво обяснение. Накрая каза:

— Още се опитваме да разберем какво точно се е случило тук. Но, както изглежда, имало е трето лице.

Джонатан беше сигурен кой е третият.

— Какво е състоянието на Кийли, шерифе?

— Не е добро, сър. — Нова пауза. — Бил е навън доста време. Има лошо счупен глезен и прострелна рана отдясно, както и няколко счупени ребра отляво. Куршумът е още в него, но като че ли няма сериозни поражения. Това са добрите новини. От друга страна, телесната му температура е била под 33 градуса, когато са го донесли. Това означава тежка хипотермия... Мислят, че ще отърве кожата, но ще бъде на косъм.

— А момичето? Напълно ли сте сигурни, че...

— Смъртта й, г-н Харпър, бе категорично установена преди двацет минути. Няма никакво съмнение.

— Изчакайте секунда, моля. — Харпър сложи ръка върху микрофона и, без да обръща внимание на изплашените въпроси на Джули, се опита да дойде на себе си. Накрая вдигна ръка, за да я накара да замълчи, и продължи разговора с Тайнс: — Какво мислите, че се е случило, шерифе? Някакви идеи?

— Тук сме съвсем отскоро, сър, но... Мисля, че неизвестният трети е отговорен за единия, а може би и за двамата. Справил се е с

жената в кухнята, а вашия човек намерихме на поляна около шейсет метра зад къщата. Има следи от борба.

— Как разбрахте, че е мой човек? — попита Харпър.

— Тялото беше намерено от приятелка на Донован, която се обадила на 911. Наложило се да я оставят в болницата заедно с Кийли — тя била в шок, — но все пак беше достатъчно на себе си, когато дойдохме тук. Не знам откъде, но знаеше името ви, а отвън имаше кола с федерална регистрация, така че реших да опитам да ви намеря.

— Правилно постъпихте, шерифе. А... някаква следа от третия?

— Никаква. Стоплиха Кийли с грейки и одеяла и опитаха да го разпитат. Не ни каза много, но от онова, което разбрах... другият е паднал...

— „Паднал“...? Къде е паднал?

— В океана, сър.

Харпър притисна длан към слепоочието си, като се опитваше да осмисли чутото. Райън се бе преместил в къщата само преди една година и Джонатан така и не бе имал повод да му гостува там. Затова нямаше представа за какво му говорят.

— Какво означава това, шерифе?

— Означава, че го няма... — Шериф Тайнс се прокашля: — Мъртъв е.

— Как може да сте сигурни?

— Става дума за падане от петдесет и пет метра височина, сър. От толкова високо е все едно да паднеш на цимент.

Дълга пауза.

— Надявам се да сте прав — каза накрая Харпър. — Страшно много се надявам да не грешите.

Бен Тайнс усети, че не е успял да го убеди.

— Сър, ако не влезете във водата под точния ъгъл, онова, което остава от гръдния ви кош, ще накъса вътрешностите ви на парчета. И дори да оживеете след първоначалния удар, или ще се забиете толкова надълбоко, че просто ще се удавите, или ще имате такива контузии, че няма да можете да се измъкнете от водата. Такива случаи течението обикновено ги завлича в дълбокото, но съм виждал какво остава от малцината скачачи, които сме успявали да извадим на суша. Повярвайте ми... гледката е грозна.

Харпър пое въздух и бавно го изпусна.

— Добре, шерифе. Звучи убедително. Сега ще трябва да се обадя на доста места, но ще се свържа с вас веднага щом уредя транспорта. Обадете ми се след четирийсет и пет минути.

— Има още нещо...

Джонатан долови нова нотка в гласа на мъжа — някаква неувереност.

— Кажете.

— Този... Кийли... колко добре го познавате?

— Много добре. Той ми е добър приятел от доста време. Защо?

— Какви са били взаимоотношенията му с Донован?

Това беше последното, за което Харпър искаше да мисли сега. Беше готов да се сопне на шерифа, но Тайнс като че ли не задаваше въпросите си безцелно.

— Бяха сгодени. Само преди няколко седмици. — Не беше съвсем сигурен от какво се интересува шерифът: — Като се изключат някои... недоразумения, нещата вървяха доста гладко. Съвсем прилично, бих казал.

Тайнс продължи вече по-сигурен:

— Питам, сър, защото... Мисля, че той е видял какво се е случило с нея. Когато го намерихме, беше по корем. Куршумът е минал на десетина сантиметра над и вдясно от пъпа му, а раната...

— Какво раната...? — Харпър нямаше представа накъде бие.

— ... кървеше доста по-бързо, отколкото би кървяла, ако лежеше по гръб. — Поредна дълга пауза. — И е имал мобилен телефон, сър, но не се е обадил на никого. Разбирате ли сега какво искам да кажа?

Настъпи най-дългата пауза. Тайнс почтително мълчеше в очакване заместник-директорът да продължи.

— Ще бъда там след три часа — каза накрая Харпър.

Харпър остави слушалката и погледна жена си.

— *Какво има?* — попита тя.

Бурята се задържа над Кейп Елизабет много дълго, като продължи да вилнее от Портсмут до Бангор, макар тези два града да не определяха външните граници на нейния гняв. Периметърът на адското време не се ограничаваше от географски обекти, нито от мнението на прескъпо заплатени метеоролози.

Когато най-сетне — много часове по-късно — приключи, се появиха оценки за щети от порядъка на 130 милиона долара, макар някои от числата да бяха надуты в очакване на предстоящите запитвания от страна на застрахователите.

Както винаги най-зле пострадали бяха крайбрежните имоти.

Имаше и изключения, разбира се. Някои постройки бяха останали невредими най-вече благодарение на качествените строителни материали или на местоположението им по неравния крайбрежен релеф. Една от тези къщи принадлежеше на Ричард и Бренда Греган — пенсионери, пренесли се на север след продажбата на умерено печелившата им фирма за озеленяване.

Къщата представляваше всичко, което бяха търсили: тиха, отдалечена, удобна, без да е луксозна, с четири спални и две бани. Беше по-малка от повечето други къщи в околността, но значителната площ на парцела компенсираше предостатъчно скромната жилищна площ. Семейство Греган бяха закleti туристи и пътеките, водещи зад дома им през гъстата гора, бяха сериозно съображение при вземането на решението за купуване на точно този имот.

Разбира се, някой би могъл да поспори, че дърветата са по-важни от някакви туристически пътеки, понеже играеха ролята на естествен буфер между дома и разрушителната мощ на океана.

Семейство Греган обаче обичаха пътеките си, поради което, както обикновено, излязоха на обичайната си половинкилометрова разходка през гъстата гора, която свършваше на няколко метра от лениво плискащите се вълни на Атлантика. При умерен шквал вълните понякога се качваха на две трети от височината на скалата. Тук скалите обаче бяха много по-близо до морското ниво, отколкото при Кейп Елизабет, на около километър на север.

При тази буря обаче океанът някак се бе слял със сушата и петметровата бариера сякаш изобщо не съществуваше.

Семейство Греган не се обезпокоиха от дъжда и вятъра, които шибиха дома им, нито от съпътстващото рязко понижение на температурата — след повече от четири години живот на брега на океана вече бяха видели повече бури, идещи от североизток, отколкото можеха да запомнят. И знаеха със закоравялото безразличие на местни

жители, че няма какво друго да направят, освен да изчакат до сутринта и да видят какви са пораженията. Успокояваше ги това, че не ги застрашава нищо от страна на дърветата около къщата, понеже боровете, извисяващи се на по-близо от стотина метра, бяха отсечени още предишната година.

Спокойни зад здравите стени на своята къща, те изобщо не се обезпокоиха, когато телефонът прекъсна, а токът спря. Беше нещо нормално при такова време, но макар да разполагаха с мощен генератор, предпочетоха да си легнат по-рано.

Спяха леко, но заспаха. Благодарение на дебелиите стени от тухла и камък, както и на скъпите прозорци, монтирани от местните майстори, къщата бе изненадващо добре изолирана от грохота на бурята.

С приближаването на полунощ най-далечните дървета започнаха да изплуват от океана. Клоните им се клатеха и огъваха застрашително под напора на свирепия вятър, а вълните се блъскаха в стволовете им.

И пътеките сякаш се издигнаха от сивите дълбини. Плъзнаха навътре в сушата и започнаха да се открояват по-ясно. Някои бяха маркирани с колчета, но всички носеха следи от разходките.

По-малките отпечатъци, като оставените от сърни и по-дребни обитатели на гората, скоро бяха измити от несекващия дъжд.

Други се задържаха по-дълго, като например дълбоките следи, оставени от значително по-тежкия Ричард Греган, или по-плитките характерни следи от обувки „Тимбърланд“ на дребничката Бренда Греган.

Имаше обаче и трета диря, която щеше да ги обърка, ако я бяха видели — неравни отпечатъци с различна дълбочина, свързани със странни провлачвания.

Разстоянията между тях бяха различни, но цялата диря не оставяше съмнение накъде е вървял раненият.

Тя тръгваше от брега, вървеше направо и отиваше към притихналата тъмна къща на Ричард и Бренда Греган.

Те нямаха представа, че бурята продължава да бушува.

Спяха леко и този път не сънуваха.

Издание:

Ендрю Бритън. Американецът

Американска. Първо издание

ИК „Бард“, София, 2011

Редактор: Боряна Даракчиева

Коректор: Десислава Петкова

ISBN: 978-954-655-190-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.